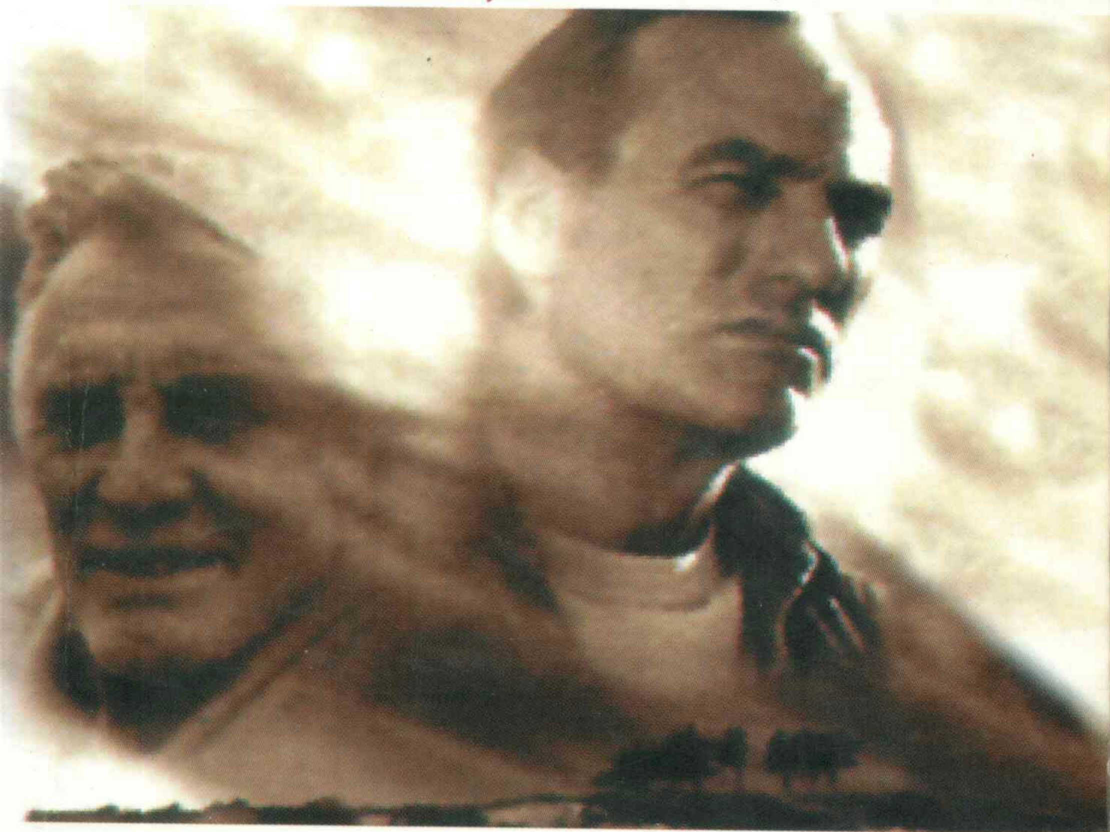
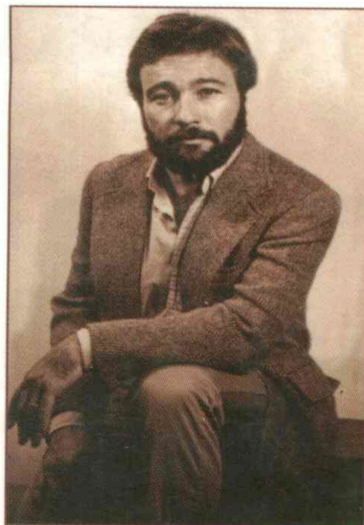
BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Justin Scott

Autorul romanelor de mare succes:
VĂDUVA DORINȚEI, RĂFUIALA, MÎNDRIA REGILOR, DINCOLO DE APARENȚE, SUSPICIUNI, PETRECEREA

VULPEA DE ARGINT

Ecourile războiului din Vietnam s-au stins de mult. Nu, însă, şi din amintirea participanţilor, mulţi rămaşi cu sufletele sfîşiate de durere şi furie. Furie împotriva celor care, din birourile lor luxoase şi sigure, au ordonat acest măcel.

Nici fermierul Richard Butler, fost combatant în acest război, nu poate uita prin ce a trecut. Iar cînd proprietatea vecină este cumpărată de Henry King, un fost diplomat aflat printre cei răspunzători de războiul din Vietnam, manifestările lui Butler îmbracă forme adesea violente. Liniştea micului oraş din New England este tulburată, tensiunea creşte, culminînd cu moartea violentă a fiului lui Butler.

Este Butler o victimă sau un asasin căzut în propria-i cursă?

Ben Abott, un detectiv amator, va scoate, în cele din urmă, adevărul la iveală.

Un roman de o factură mai puţin obişnuită, alternînd analiza realistă a vieţii de provincie cu momente de acţiune şi suspans, într-un ritm antrenant şi cuceritor.

O carte care ţine cititorul „în priză“ pînă la sfîrşit.

EDITURA LIDER

Lei 26.000

JUSTIN SCOTT
VULPEA DE ARGINT

Traducere: VIRGINIA BOJA

Editura LIDER
Bucureşti

I.S.B.N.: 973-9343-46-5

FROST LINE

Tiparul executat sub comanda nr. 80 403

Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria ,,< ORESI" Bucureşti România

1

Imaginaţi-vă un fermier din New England cu faţa stacojie, obrajii scofîlciţi, părul sur, umerii laţi şi osoşi, braţele ca sîrma împletită. Năvăleşte în curtea din faţă, pavată cu piatră belgiană, a vecinului,pune frâna şi opreşte scrîşnind camioneta lui veche de douăzeci de ani, mîncată de rugină şi cu pneurile uzate, par- cînd-o în rînd cu şirul de alte maşini Range Rover. Pe bancheta din spate se zăreşte o puşcă.

Richard Butler n-are mare lucru pe lumea asta în afară de pămînt. Cedrii îi năpădesc terenurile. Din cînd în cîndmai face bani aruncînd în aer pămîntul pietros pentru cineva surprins să găsească granit acolo unde avea de gînd să construiască o pivniţă şi vînzînd lemne de foc atunci cînd avea timp să le taie. Cînd asociaţia veteranilor de război îi trimite cecul lunar, zice în glumă că singurul fel în care un crescător de vite îşi poate cîştiga existenţa este să se lase împuşcat pentru patrie.

Vecinul este un om de stat celebru - Henry King, „Silver Fox"* - care şi-a rupt dinţii lui diplomatici negociind un lung şi sîngeros sfîrşit al războiului din Vietnam. Retras din serviciul public, King face milioane în calitate de consilier pentru guvern şi corporaţii internaţionale.

Terenurile lor se intersectează ca fisurile din ceramică. King 1-a botezat pe-al său „Fox Trot" şi 1-a împrejmuit cu gard de sîrmă electrificat. Hectarele aride ale domnului Butler cuprind culmea Morris Mountain şi se întind între pietre de hotar marcate cu o jumătate de secol înainte de revoluţia americană.

Urcă treptele de marmură, ignoră capul de vulpe din bronz ce ţine loc de sonerie şi bate cu pumnul în uşă. Nici el şi nici majordomul lui King în ţinută de dimineaţă nu ştiu ce să facă unul cu altul. Dar cînd Henry King apare grăbit în foaier, domnul Butler urlă:

-Să-ţi iei conductele de pe pămîntul meu!

- E numai temporar, începe King împăciuitor. Cît să-mi umplu lacul cu apă. King îşi zice că n-are rost să fie politicos cu un vecin ostil care cîştigă într-un an cît el într-o zi şi omul de stat din el răbufneşte: Şi cum nu e tocmai pămîntul tău, eu zic să ai răbdare...

- Dacă mai pui piciorul pe pămîntul meu, te dau în judecată.

Lui King sîngele îi întunecă obrazul şi amintirea unei înfringeri usturătoare la judecătoria locală îi apare proaspătă în minte.

-Dă-1 afară!

Majordomul ezită, neştiind sigur dacă ochii fermierului ard de furie sau demenţă. în camionetă are o puşcă.

* Vulpea de argint (engl.).

*

Şi aici intru eu.

Cu toate că, exact în momentul în care duşmănia dintre ei se cimenta, eu eram cocoţat sus, în ulmul de pe strada principală, încercînd să salvez mîţa de la casa de rugăciuni care se înţepenise acolo unde crengile încep să se subţieze.

O voce de-ajuns de puternică să-şi cheme prietenii din două state de la graniţa dintre ele tună dinspre pămîntul îngheţat:

- Salut, Ben! Ghici cine a ieşit de la Somers?

Somers, închisoarea statului Connecticut.

Acolo jos, departe, auditoriul meu se dublase: lui Alison Mealy, o slăbănoagă de unsprezece ani dîrdîind în canadiana de căpătat, cea care mă determinase să mă lansez în această întreprindere de caritate, i se alăturase Scooter MacKay, proprietar, editor şi redactor de mîna întîi laNewbury Clarion. Mare cît un urs, Scooter îşi adusese Nikon-ul - să fie la-ndemînă în caz că mă prăbuşesc.

O pală de vînt făcu să fluture steagul de pe Church Hill. Creanga mea începu să se clatine. Am întins o mînă

înmănuşată înspre pisică, un ghemotoc vărgat care aducea cu o faţă de masă murdară.

- Mă auzi? Ghici cine a ieşit de la Somers?

Familia lui Scooter era proprietara ziarului încă de la inventarea linotipului. Săptămînalul le aducea o sumă impresionantă, dar nu prea multe ocazii să uimească oraşul cu ştiri senzaţionale.

- Dicky Butler.
- De unde mama dracului ştii?

Nu e treaba lui Scooter.

Reticenţa mea provocă urlete explicative:

-Curtea de Apel a respins acuzaţia de intenţie de a vinde bunurile furate. Şi pentru cea de atac a stat destul în arest.

- Asta s-o spui celor atacaţi.

Dicky Butler era un scandalagiu tară leac. Avea o doagă- două sărite şi'asta tăcea din el un tip violent. Dar tîmpit nu era, iar acuzaţia de posesie se clătina de la bun început. Poliţistul Oliver Moody a tras sfori la Curtea Supremă cu o îndîrjire care l-ar fi tăcut pe Stalin să încrunte din sprîncene. Şi juriul n-a putut să nu ţină cont de reputaţia lui Dicky - bătăuş notoriu care învineţeşte ochii cetăţenilor nevinovaţi din Newbury, bătînd străzile între două arestări, şi a hotărît că, o dată Dicky Butler pus după gratii, Connecticut ar fi un stat mai sigur.

Pisica scuipă. M-am prelăcut că vreau să o trag de coadă şi cînd toanta a dat să se ferească, am înşfacat-o de pe creangă şi am băgat-o în sacoşa de spălătorie pe care mi-o legasem de curea.

Urlet de claxoane. Scrîşnet de frîne. Surprins, am alunecat de pe creangă în timp ce o caravană în viteză de maşini Range Rover forţa duba Hopkins Septic să iasă de pe carosabil. Gaşca de ticăloşi aroganţi de pe proprietatea lui Henry King de la Morris Mountain. Am rămas în viaţă agăţat de o altă creangă, în poziţia ursului leneş.

-Să n-o scapi, ţipă Alison în timp ce Nikon-ul pornea să bîzîic harnic.

Văzut cu capul în jos, de la înălţimea ulmului, Newbury arăta ca o miniatură Currier sau Ives New England de pe broşa bunicii: biserici cu acoperiş de şindrilă înşirate în jurul celui mai înalt catarg pentru steaguri din Connecticut; case confortabile în stil colonial; conace albe ca zăpada; o hardughie de magazin universal vopsit în roşu; clădirea solidă a băncii; şi mm

mâna. Toate învăluite în lumina neiertătoare de martie. Nimeni nu îndrăznea deocamdată să dezvelească rododendronii bine în iaşuraţi pentru iarnă, dar boarea galbenă de pe paj işti îi avertiza pe amatorii de case de ţară să se grăbească să cumpere dacă nu vor să rişte să-şi petreacă vara la oraş. Aşa că, dacă în loc să mă aflu într-un pom, aş 11 fost la mine în birou, aş fi răspuns acum la telefon cu mari speranţe că e rost de cîştig: „Agenţia imobiliară Benjamin Abbott":

Am coborît în patru labe pînă la o furcă mai prietenoasă. Scooter, care acceptase ideea că a pierdut ocazia de a face fotografia iernii, strigă:

- Tatăl lui Dicky zice că vor să intenteze proces pentru arest nejustificat.

- Vrei să ţii de scară?

Din creangă-n creangă, apoi pe scara mobilă, aveam zîmbetul pregătit cînd Scooter mi-a imortalizat aterizarea: AGENT DE VÎNZĂR1 IMOBILIARE SALVEAZĂ O PISICĂ - genul de titlu de prima pagină care goneşte cumpărătorii.

Alison a extras din geantă animalul care s-a eschivat din îmbrăţişarea ei consolatoare şi a zbughit-o în şosea drept sub roţile unei furgonete, a supravieţuit nu%se ştie cum şi s-a refugiat într-alt copac din curtea din faţă a mătuşii mele Connie.

îmi tremurau genunchii.

- Ce-a zis Ollie?

- Ceva ce n-aş putea să public. Cum că dacă Dicky mai calcă pe bec o să-i smulgă capul.

- Ar fi interesant.

Dicky e genul Joe Frazier: îi saltă adrenalina cînd e pocnit. Şi poliţistului Moody îi face mare plăcere să provoace durere.

- M-am gîndit că vrei să ştii, a spus Scooter. După care 1-a apucat jena şi s-a uitat în altă parte.

-Mulţumesc. Mulţumesc mult.

Cînd aveam doisprezece ani, Dicky şi cu mine am hălăduit împreună toată vara, vara aceea dinainte ca Scooter şi cu mine să fim înscrişi la liceul din Newbury, iar Dicky să fie trimis la Şcoala de Corecţie Manşon în Cheshire. Nu prea ne-am mai văzut de-atunci.

Cu excepţia momentului în care am ieşit din Penitenciarul Leavenworth - am ispăşit trei ani pentru păcatele unei cariere mai mult decît meteorice pe Wall Street - cînd Dicky a trecut pe la mine cu o navetă de bere să vadă cum mă adaptez la viaţa oraşului natal. Aşa că îi datoram omului o vizită.

Şoapta de sufieur a lui Scooter se auzi pînă la prăjina steagului:

-Am auzit că Alison vrea o pisică.

-De fapt, vrea un cîine. Numai că n-o să aibă un cîine, pentru că o să latre toată ziua cît mama ei e la lucru şi ea la şcoală. I-am tăcut cu ochiul lui Alison. îmi răspunse dînd din mîinile ei subţiri ca sîrma. Şi nici pisică nu-i trebuie, pentru că mama ei este alergică.

Locuiesc amîndouă în apartamentul de deasupra şopronului meu de cînd le-am găsit pe Route 7 facînd autostopul, două suflete fără adăpost. Printr-o logică ce-mi depăşeşte puterea de înţelegere, mi se cerea acum să iau şi un animal pe lîngă casă.

-Naomi este iar gravidă. Să-ţi păstrez un pisoi?

-Trimite-mi toată progenitura. Ştiu o reţetă mongolă de stufat...

Scooter mi-a spus la revedere. Am dus scara la loc în şopron. Alison s-a ţinut de coada mea în casă. Am pregătit cîle o cană de cidru de mere fierbinte pentru fiecare, cu care ne-am retras în biroul meu de pe veranda din faţă.

- O pisică e bună pentru că mănîncă resturi.

-Am o groapă pentru compost.

-Eşti singur în casa asta mare şi goală.

I-am amintit copilului că, deşi casa Abbott - stil georgian colonial cu jaluzele negre ca cerneala şi şindrilă albă ca zăpada - ar putea adăposti vechile ocne din Newbury, este relativ modestă în comparaţie cu conacul în stil federal al mătuşii Connie de peste drum şi cu reşedinţele în stilul renaşterii greceşti şi al celui de-al doilea imperiu pe care îmbogăţiţii peste noapte le-au ridicat aici în secolul nouăsprezece.

Şi nici goală n-are cum să ţi se pară, aşa cum geme de mobile pe care neamul Abbott cel stringător nu s-a îndurat niciodată să le arunce. Dar cum i-aş fi putut explica prietenei mele prepubere că, în caz că m-aş simţi singur, nu cu o pisică sper să-mi alin solitudinea, ci cu o fiinţă umană caldă şi feminină? (Speranţe care se vor spulbera mai tîrziu.)

Telefonul sună, tăindu-mi scurt încercarea de a căuta eufemisme - la timp pentru a mă opri să cad într-o nebinevenită stare de reflecţie morbidă.

- Agenţia imobiliară Benjamin Abbctft.

- Domnule Abbott, se auzi vocea unei femei obişnuite să dea ordine, Henry King doreşte să treceţi pe la Fox Trot.

Mi-am dat jos picioarele de pe birou.

Henry King băga bani serioşi în casa bătrînului Zarega, pe care o renovase, reconstruise şi îmbunătăţise. Auzisem că e în negocieri cu vecinii în privinţa pămîntului, că vrea să cumpere „cît vezi cu ochii", vorba bogătaşilor din New England.

King nu era din Connecticut. Nici pe departe, în ciuda elocinţei şi a lecţiilor de polo. Umplîndu-se însă de bani într-o carieră diplomatică pusă în slujba candidaţilor republicani, acest fiu de docher educat la Harvard şi-a croit singur drumul în lumea bună. Fotografia aeriană a zonei pe 1 care o aveam arăta existenţa a cîtorva păşuni neutilizate şi loturi de pădure care ar fi putut face obiectul vînzării.

Numai că cel mai apetisant lot de o sută de acri aparţinea, nimănui altcuiva, decît tatălui lui Dicky Butler.

Intuiţia îmi spunea că asta e ceea ce îşi doreşte King. îmi 5 mai spunea şi că domnul Butler nu va vinde. Şi totuşi, fermierii obosesc şi ei. Ani de zile s-a zbătut de unul singur, Iară o nevastă care să aducă un venit sigur dintr-o slujbă cu jumătate de normă, tară copii care să-1 ajute, cu Dicky mai mult în puşcărie şi cîştigînd pe dracu' cînd era afară. Poate că pentru el ar fi o soluţie să vîndă. Caz în care eu m-aş alege cu un comision frumuşel. E-adevărat că de la un cumpărător cu care n-aş fi mîndru să fac afaceri.

Nu-mi plac foştii angajaţi în serviciul public care-şi rotunjesc pensia pe seama cunoştinţelor obţinute pe socoteala contribuabililor. Această practică le depreciază tagma şi le strîmbă judecata în favoarea viitorilor lor binefăcători. în condiţii normale, i-aş fi spus lui Henry King să apeleze la concurenţă.

Numai că, să spun drept, eram în mare nevoie de o afacere serioasă. Ceea ce se întîmpla pe Wall Street îmi redusese numărul de clienţi la jumătate. Cei care mai au încă o slujbă nu mai cheltuiesc cum obişnuiau în anii '80. Ofertele mele de case de ţară aveau toate forţa de atracţie a unui ris de veau printre cotlete.

Am cîntărit posibilitatea unui tîrg avantajos pentru domnul Butler. Mi-am reamintit faptul că mă interesează mai mult negocierea în sine decît banii - ignorind amintirea vremurilor în care mă scăldam în ape tulburi. Mi-am spus că trebuie să arunc o privire de curiozitate la casa lui King, despre care se zvonea că rivalizează cu a lui Kublai Han.

- Domnul King are invitaţi la masă. Vă aşteptăm la douăsprezece.

Alison se uita la mine cu ochii ei mari în alertă.

-Aşteptaţi o clipă, vă rog. Am acoperit receptorul. Mama ta e la lucru?

-Mda.

-Da, nu „mda".

în zilele de şcoală, doamna Mealy face curăţenie în case. Sîmbăta, le ajută pe cucoanele din centru să pregătească dineurile.

- Ai ton în frigider. Invită-le pe Dora şi pe Patty la prinz. Dora şi Patty eraucapo şi consiglieriai găştii de bicicliste

de pe Main Street pentru care Alison e capo di tutti i capi.

S-a lăsat mai adînc în scaun şi a început să studieze cu mare atenţie modelul covorului oriental uzat.

- Nu vorbesc cu ele... ne-am certat.

- Convoacă o conferinţă de pace. Aveţi iaurt la desert.

- Nu pot. S-au dus să călărească pe calul lui Patty. Cu mama lui Patty. »

Nu sînt un om violent, dar dacă părinţii lui Patty ar fi intrat atunci pe uşă, i-aş fi luat la bătaie. Alison avea şi aşa destule probleme cu un tată beţiv, bătăuş - departe acum de ea, la ordinele mele, pînă cînd pacea în lume va fi instalată, iar el se va trezi din beţie - şi cu fiica terorizată a unui fermier sărac drept mamă. Frustrare provocată de nişte parveniţi era exact ce-i lipsea.

- Du-te, Ben. Eu mă uit la televizor.

-Mă tem că sînt prins. Am să ajung după prinz, i-am spus doamnei de la telefon.

-Domnul King a insistat să veniţi la masă.

- Vă rog să-i transmiteţi părerile mele de rău. Am să vin la două.

-La unu şi jumătate.

O luptătoare la puncte.

-Bine, fie unu şi jumătate, doamna...?

- Julia Devlin. Am să las numele dumneavoastră la portar, domnule Abbott.

Am închis gîndindu-mă: portar? în Newbury şi porţile erau considerate cam pretenţioase, mult mai potrivite pentru oraşele de navetişti arivişti de tipul Greenwich.

Alison grăi:

-0 groapă de compost nu ţi se cuibăreşte în poală.

-Dacă domnul King o să-mi ofere vreodată o plimbare la Washington DC cu elicopterul lui personal, n-am să fiu nevoit să-i spun „îmi pare rău, domnu' King, dar trebuie să merg acasă să dau de mîncare pisicii".

-Am să-i dau eu de mîncare.

-Şi dacă ai repetiţie cu formaţia? Sau întîrzii la cursul de cajculatoare? Pînă ajunge unul dintre noi acasă, totul o să fie bun de pus la compost.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie şi am mîncat sandvişuri cu ton, murături de la mătuşa Connie cu pîine şi unt, timp în care le-am bîrfit un-pic pe Dora şi Patty. N-a ajutat cine ştie ce.

Casa portarului de pe proprietatea lui Henry King arăta ca o staţie englezească de tramvai - o construcţie modernă de piatră, cu acoperişul în două ape şi cu geamuri incasabile. Poarta de fier suficient de solidă pentru a ţine afară o locomotivă era păzită de Albert şi Dennis Chevalley, verii mei tineri şi violenţi din ramura nefericită a familiei.

Auzisem că Henry King îi angajase iniţial pentru a arunca în aer cioturi de copaci, asta pînă cînd vreun cîrcotaş de la guvern s-a trezit să afirme că argumentul „tata şi tataie au aruncat în aer rădăcini totdeauna" nu'i califica automat pe băieţi drept pirotehnicieni autorizaţi. Mai ales cu explozibil împrumutat de la o autostradă în construcţie. Chiar şi aşa, se vede treaba că au fost avansaţi ca portari cu normă întreagă la Fox Trot: lîngă poartă era parcată o camionetă Chevrolet cu inscripţia FOX TROT pe uşă; băieţii erau şi ei gătiţi cu ţoale de la L.L. Bean, primele din viaţa lor: cămăşi de flanelă „Scotish tartan".

Dennis s-a îndreptat greoi spre poartă. Albert ţinea o planşetă care în laba lui mare şi păroasă părea o carte de joc. Erau bruneţi cu ochii negri ca toţi cei din neamul Chevalley, de dimensiuni mijlocii pentru standardele clanului (enorme). Albert avea o inteligenţa tipică, fapt care făcea din găsirea pantofilor în fiecare dimineaţă o adevărată întreprindere. Dennis putea fi ceva mai complex.

- Salut, băieţi, am spus eu. Faină maşină!

-Numele?

-Poftim?

%

- Cum te cheamă?

- Albert, ştii foarte bine cum mă cheamă. Eşti vărul meu, pentru numele lui Dumnezeu.

- Avem ordine. Trebe să-ntrebăm pe toată lumea. Şi să verificăm dacă e pe listă.

Legenda spune că neamul Chevalley a întemeiat cartierul francez din Newbury cam pe vremea Revoluţiei, primul venit fiind descris în chip variat, fie ca dezertor din armata franceză, fie servitor fugit ori vînător de animale cu blană venit dinspre golful Hudson. De fapt, clanul Chevalley e la fel de vechi în Newbury ca şi clanul Abbott. Arhivele oraşului localizează un Anton „Chevalieru în prima puşcărie din Newbury. Acuzaţia era de deranjare a liniştii publice şi de-atunci nu s-a schimbat mare lucru. Fraţii, verii şi nepoţii mamei mele sînt excelenţi companioni în scandalurile din cîrciumi, la vînătoare de cerbi în afara sezonului şi în întrecerile de tras de sfoară. Femeile lor învaţă să copuleze de mici.

M-am uitat lung la el. Albert s-a holbat şi el.

Dennis s-a urnit mai aproape. Dennis părea la fel de tîmpit ca Albert. Dar e mereu la pîndă, cu ochi meschini şi ocupaţi, ca un porc ce aşteaptă ca cineva să se apropie îndeajuns ca să-1 mănînce.

- Chestie de securitate, mi-a explicat.

Securitate era din belşug: detectori de mişcare care declanşează reflectoare, senzori laser între stîlpii porţii, un gard din şapte şiruri de sîrmă electrificată pornit de unde se terminau zidurile. Başca un platou sensibil la presiune care se pierdea la curbă în pîlcul de copaci ce nu lăsa să se vadă casa. Pe acoperişul casei portarului, o cameră de luat vederi ţinea drumul sub observaţie.

* * ,

- N-am de gînd să vă spun cum mă cheamă.

- Atunci nu te lăsăm să intri.

Am pus mina pe celular.

- Dacă nu deschideţi poarta, îl sun pe vărul nostru comun Pinkerton Chevalley să vină cu macaraua lui cea nouă. (Macaraua „nouă" era un Peterbuilt model 1973 conceput pentru a depana camioane cu două remorci împotmolite în şanţuri adînci.) O să smulgem afurisita asta de poartă din ţîţîni, o s-o tîrîm pe alee şi o să-i spunem domnului King că tu şi cu Dennis sînteţi de vină.

Vărul Pink e un Chevalley de dimensiuni normale, adică foarte mare, la ale cărui standarde de dezorganizare şi norme de comportament asocial Albert şi Dennis nu puteau decît visa Moartea fratelui său 1-a lăsat la conducerea Chevalley Enterprises, adică şapte hale de reparaţii, două maşini pentru depanat şi o duzină de şoferi şi mecanici. Mult pentru un individ care acţionează din impuls, chestie care-i face fitilul cel scurt şi

mai scurt.

Eu de asemenea, sînt recunoscut ca iute la mînie, reputaţie stabilită cu ocazia unei încăierări juvenile în care a fost implicată maşina de poliţie a lui Moody, împreună cu un foarte lung lanţ

de drujbă.

- Haide, rnă, Ben, zi-ne cum te cheamă.

- Benjamin Constantine Abbott al III-lea. ~

l-am ajutat să ortografieze Constantine, ca piratul specializat în negoţul cu porţelanuri chinezeşti care a îmbogăţit ramura familiei din care se trage mătuşa Connie. M-am procopsit cu numele pentru că, de două secole, latura modestă • a familiei Abbott speră să reuşească numindu-şi copiii după rudele bogate. (Nu există nici o dovadă ca vreo para să fi trecut vreodată de la un Abbott la altul prin această manevră, iar Connie îşi va lăsa considerabila avere pentru opere de caritate.)

Poarta s-a urnit pe maşinăria silenţioasă.

- Pentru ce atîta securitate?

Albert arătă printr-o mişcare a capului păros de minotaur

^ *

spre lerma Butler, ascunsă de munte.

- Bătrînul Butler face probleme.
- Ce fel de probleme?
- Ca-ntre vecini, spuse Dennis.

Cînd le-am cerut să intre în detalii, fraţii s-au luminat la faţă şi au declarat cu mîndrie că nu au voie să vorbească musafirilor. Pentru aşa purtare i-aş fi angajat pînă şi eu.

- Nu vâ băgaţi prea tare, am spus. Dicky a ieşit.

Răspunsul lor la avertismentul meu a fost pur Chevalley: rînjete largi cu dinţi plombaţi, bucuroşi de perspectiva unei bătăi sîngeroase.

Am trecut de poartă cu maşina şi am intrat pe proprietatea Fox Trot, pe pămîntul pe care nu-1 mai văzusem de la doisprezece ani, cînd m-am furişat peste gard împreună cu Dicky Butler.

2

*

Henry King s-a privatizat după ce gaşca lui Bush 1-a dat afară pe motiv că a vorbit de rău despre bufoneriile lor internaţionale. Faptul că şi-a criticat în mod public şeful mi se părea o neghiobie din partea unui-diplomat într-atît de abil încît fusese supranumit Silver Fox. Că a avut dreptate nu i-a fost de nici un folos, aşa că Vulpea s-a găsit în situaţia de a rămîne pe dinafară - dezastru pe care 1-a transformat într-un avantaj remarcabil atunci cînd dezmembrarea Uniunii Sovietice a deschis calea afacerilor americane către jumătate din planetă.

Pentru directorii nervoşi, King Incorporated oferă relaţii la vîrf şi ocheade spre o lume adeseori deconcertantă şi întotdeauna înfricoşătoare. Cînd GM* a vrut să acapareze iarăşi piaţa japoneză, l-au angajat pe Henry King consilier în probleme japoneze, probleme cu care el era la curent din moment ce Toyota îl angajase tot pe el pentru chestiuni britanice

* General Motors.

şi aşa mai departe... Ziarul The Economist se jură că pungaşul cîştigă douăzeci de milioane pe an.

Mai adăugaţi discursuri săptămînale a cîte cincisprezece miare bucata la avantajele de a fi scutit de taxe pentru mici bucurii ca un elicopter şi o casă în Georgetown, acestea fiind trecute prin Institutul (nonprofit) Henry King pentru Geopolitică, şi individul acumulează o grămadă de bani. Din care mare parte pare să-i cheltuiască pe construcţii.

Proprietatea lui semăna cu o zonă în război. Aleea urma aceeaşi buclă elegantă de dinainte ca pămîntul acesta să capete un nume şi dispărea departe, pe pajişte şi într-o pădurice deasă. Pajiştea fusese însă extinsă, distrugînd cîţiva acri de copaci. Cratere se iveau acolo unde cei doi Chevalley dinamitaseră cioturile şi arăta ca şi cum armata Kaiser-ului indignată facusc foc de baraj ca să ţină piept trupelor îndărătnice ale Ţarului.

în pilcul de pădure se produseseră modificări mai subtile, unde chirurgii pădurii tăiaseră şi subţiaseră. Arbuştii sălbatici fuseseră smulşi, iar ramurile uscate ale stejarilor roşii îndepărtate. O pădure îngrijită nu era o privelişte obişnuită în Newbury, iar după părerea mea era un pic cam prea îngrijită, ca o versiune pe CD-Rom a pădurii Sherwood a lui Robin Hood. Dar am fost nevoit să admir priveliştile concepute spre a pune în valoare specimenele deosebit de frumoase. Fagul şi arţarul ieşeau în relief în noul spaţiu curăţat.

Ieşind dintr-o curbă, m-am trezit în faţa a noi dovezi de securitate. Serioase de data asta. O barieră de tricoane bloca drumul - ţepuşe de oţel înalte de treizeci de centimetri şi ascuţite ca briciul care mi-ar fi făcut cauciucurile hamburger, dacă n-aş fi oprit în faţa cutiei unui difuzor unde m-am abţinut să nu comand o bere şi cartofi prăjiţi.

-Ben Abbott.

-Treceţi, mi-a spus cutia.

Tricoanele s-au scufundat în macadam.

Am trecut.

Brazi de Canada începeau să-şi facă apariţia în pădure, din ce în ce mai deşi, pînă cînd formară un zid impenetrabil care se deschise brusc, lăsînd la vedere o privelişte lungă către clădirea principală care te lovea în ochi ca un bulgăre de zăpadă.

Am oprit maşina ca să mă uit. Casa cea nouă, am înţeles în sfîrşit, era o clădire monumentală din piatră şi stuc, construită în stilul neoclasic pe care New York Times 1-a botezat „avangarda corintică".

Patru coloane suportau un fronton masiv deasupra intrării principale ce se înălţa pe două etaje. Ferestrele medievale se arcuiau eroic. Coşuri maiestuoase dominau acoperişul elegant mansardat. Nu era urît. Era prea multă ordine şi simetrie, prea multe detalii executate cu precizie. Arăta ca şi cum u;i bancher ceruse arhitecţilor să-i construiască ceva solid în jurul unei grămezi de bani.

Clădirea originală, casa de ţară a domnului Zarega construită în 1920, acoperită cu şindrilă şi cu verandă de jur- împrejur, casă ce păruse atît de mare şi încăpătoare ochilor mei de adolescent, se zărea pipernicită la o^oarecare distantă. Şi aici se construia, iar amîndouă clădirile erau înconjurate de noroi uscat în care erau înfipte macarale de construcţie. Poteci de scînduri se întretăiau în noroiul carc se lichefia în soarele de după-amiază. N-am recunoscut pe nici unul dintrfe muncitorii care înotau în el, din moment ce compania de construcţii angajată de King era din Long Island Sound, undeva pe coastă mai jos.

Terminaseră parcul pentru maşini. Am parcat lîngă grămada de maşini Range Rover, am tropăit pe piatra de pavaj Şi am urcat treptele impresionante de marmură. Soneria a cîntato melodie ragtime pe care mătuşa Connie a identificat-o mai tîrziu, la cererea mea, ca fiind compusă de Harry Fox, şeful de formaţie care a inventat fox trot-ul p_ vremea cînd ea era doar o fetiţă.

Majordomul lui King purta o haină cu coadă de rîndunică şi o grimasă dureroasă. M-a băgat repede în casă, unde era cald şi uscat. Poate că a văzut în mine un suflet înţelegător sau poate că avusese o zi rea, dar s-a pornit să tremure demonstrativ şi mi-a spus:

- Aşa-i la ţară, nelăsînd nici un dubiu asupra preferinţelor lui. Bine-aţi venit, domnule Abbott. Vă conduc la doamna şi la ceilalţi. ^

Henry King şi paisprezece musafiri mai erau încă la masă în veranda încălzită cu vedere la văile dinspre vest. Majordomul mi-a arătat un scaun gol, oarecum spre coada m'csei, între un individ cam de vîrsta mea, care mi s-a părut cunoscut, şi o femeie cu părul ca pana corbului, care mi s-a părut îneîntătoare.

King, scund şi cu umeri laţi, s-a ridicat zîmbind fermecător. M-a salutat cu o voce joasă, puternică şi, dacă era cumva iritat că n-am venit pe cît de repede-mi ceruse domnişoara Devlin, nimic nu lăsau să se vadă sprîncenele stufoase care-i umbreau ochii strălucitori şi adînciţi în orbite. Totul în ţinuta lui părea să sugereze că un prinz splendid era pe cale să se îmbunătăţească prin prezenţa mea.

- La timp pentru cafea, domnule Abbott. Să vă prezint.

Soţia lui, o blondă foarte frumoasă care fusese

(realizatoarea unui talk-show de televiziune din Washington, îmi zîmbi din capul mesei. Vecinii ei, o şleahtă de tipi ceva mai tineri, genul Harvard-Yale, păreau să fie angajaţi de-ai Institutului King. King ţinea pe lîngă el persoanele de vază.

La dreapta lui era fostul secretar de stat Bertram Wills, a cărui familie din Connecticut năpădise Ministerul de Externe de cînd cu afacerea XYZ. Pînă şi biografii mai prietenoşi căzuseră de acord că Henry King îl st6rsese în timpul negocierilor cu Chinezul Roşu.

La stînga lui King şedea Josh Wiggens, un gentleman frumos şi curtenitor care şi-ar fi putut tatua liniştit pe

frunte director de departament CIA". Un alt pensionat înainte de vreme, dacă nu mă-nşel, probabil unul dintre cei ce fuseseră puşi să plătească greşeala de a nu fi observat că Aldrich Ames conducea un Jaguar cu plăcuţe de înmatriculare KGB.

Fostul diplomat Wills şi fostul spion Wiggens ar fi putut fi gemeni: uscăţivi, patricieni bine îmbrăcaţi, croiţi după binecunoscutul tipar din New England, feţe lungi cu oase fine, păr de culoarea nisipului (încărunţit graţios la tîmple) şi ochi albaştri pătrunzători. Aveau amîndoi mîinile mari ale celui ce şi-a petrecut o viaţă la călărie, pe terenul de tenis sau pe iaht. Amîndoi, asprimea amabilă ce vine din timpul liber petrecut activ la aer. Dar acolo unde ministrul Wills era tot numai amabilitate demnă, Josh Wiggens părea un tip care prinsese gustul forţei brute: Wills era o sabie de paradă, iar Wiggens o sabie de abordaj - metafora ce ar putea fi înşelătoare, pentru că bănuiesc că nici unul dintre ei nu era omul în care să te încrezi pe o alee întunecoasă. Departe, la coada mesei, la capătul dinspre doamna King, era un reporter de la The New Republic care arăta bucuros că fusese invitat. Gaşca de la Institutul King îl înconjurase precum pisoii laptele vărsat.

Chiar în faţa mea şedea un congresman din Connecticut m plină ascensiune, a cărui carieră o urmăream cu interes. L-am întrebat ce mai face tatăl său, cel care îmi dăduse recomandarea senatorială pentru Acadamia Navală din An- napolis. O luminiţă pe care-o cunoşteam prea bine s-a aprins în ochii congresmanului cînd şi-a amintit de naufragiul carierei financiare a sublocotenentului de marină Abbott.

Individul ce mi se păruse cunoscut s-a dovedit a fi Gerald Wills, fiul ministrului Beri, un genealogist bîrlltor, surprinzător de snob pentru vîrsta lui.

Femeia cu părul ca pana corbului care arăta încîntător era Julia Devlin. M-a întrebat dacă vreau desert. Ceilalţi terminaseră, aşa că am zis că vreau doar cafea.

Grăbit să o plasez pe Julia Dev lin pe o scară de la cald la rece în materie de frumuseţe, am hotărît că era genul frumuseţe glacială. Mi-am imaginat-o pe spinarea calului în urmă cu cinci sute de ani: aide de camp a unui grande de Spania, tatăl ei, armata lor hărţuindu-i pe mauri - m-au inspirat probabil sprîncenele ei negre.

O vestă drăguţă de catifea îi strîngea pieptul. Bluza albă îi accentua uşoara nuanţă măslinie a pielii pe care simţeam o dorinţă foarte puternică s-o explorez.

-Domnule Abbott! mi s-a adresat King peste masă. Ce părere aveţi despre alegerile în comitetul municipal?

Feţefle ce se încruntaseră pînă acum asupra sorţii popoarelor se întoarseră spre mine.

- Vicky McLachlan e cel mai bun preşedinte pe care 1-a avut vreodată Newbury, am răspuns.

-Mai bun decît tatăl tău? m-a întrebat Gerald Wills.

-Era o treabă mai uşoară pe vremea tatei.

- De ce? a întrebat King. Sprîncenele i se ridicaseră precum cortina de la Radio City Music Hali şi cînd s-a uitat la mine inteligenţa ce radia din ochii lui era aproape orbitoare. Mi s-a spus că tatăl dumneavoastră e răspunzător pentru această frumoasă stradă principală.

I se spusese pe jumătate. Demult, în anii '50, cînd bunicul meu mai era încă preşedintele comitetului municipal, comitetul lui bine ales a dovedit o previziune remarcabilă interzicînd dezvoltarea comercială a centrului istoric din Newbury. în '60. cînd a crescut presiunea populaţiei, tata era la conducere. Comitetul lui a limitai de data asta extinderea construcţiilor modeme undeva în afara razei vizuale. Aşa se face că avem cel mai frumos oraş din nord-vestul statului, nestricat de prezenţa staţiilor de benzină, metrou sau McDonald's.

-Cînd tata era în serviciul public, avea vreme să se concentreze asupra problemelor localc pentru că guvernul federal îşi mai onora încă responsabilităţile.

-L-am întîlnit pe contracandidatul domnişoarei McLachlan în magazinul lui de băuturi. Mi-a promis că mă

scuteşte de impozitul pe proprietate. Asta-1 face categoric favoritul meu.

Fostul ministru Wills îşi puse mîna manichiurată în capul pieptului şi ricană, fără să-şi mişte vizibil buzele sau fălcile.

- Foarte amuzant, Henry. Foarte amuzant.

-Veniturile celor care votează au scăzut, am spus eu. Li

se pare că singura modalitate de a pune un ban deoparte e scăderea impozitelor. Nepopularul noştri^ domn Ribbentrop ştie asta şi face promisiuni pe care nu le-ar putea ţine.

King ridică o sprinceană stufoasă sură în semn că a apreciat remarca şi îmi făcu un semn prietenesc-ameninţător cu degetul.

-Mă întreb dacă nu sînteţi victima unei prejudecăţi, domnule Abbott. Păi n-am auzit eu că dumneavoastră şi preşedintele sînteţi „împreună"?

Mi s-a părut că se bagă unde nu-i fierbe oala. Dar se băgase zîmbind. Aşa că i-am răspuns, curios să ştiu cît de bine mă verificase şi de ce:

-N-am eu norocul ăsta. Sîntem doar prieteni.

Nu mai eram de mult ceea ce mătuşa Connie, născută în alte timpuri, numea „prieteni burii".

Wiggens, tipul de la CIA, care de la venirea mea dovedise un Scotch şi ceruse altul, lansă părerea că americanii sînt sătui pînă-ngît de guvernanţi şi că în majoritatea ţărilor pe care le vizitase - chiar aşa a spus, „vizitat" -, puşi în asemenea situaţii, oamenii ar fi dat loc la secţiile de poliţie.

Domnul King schimbă abil subiectul, iar tînărul Gerald Wills mi se adresă pe un ton scăzut:

- Totdeauna m-am întrebat ce-a spus mătuşa ta Constance cînd tatăl tău s-a căsătorit cu o Chevalley.

Părea să nu-şi dea seama că un suflet mai puţin caritabil l-ar fi putut pofti afară pentru o asemenea remarcă ce-mi amintea cu brutalitate că mama este

exponenta ramurii rele a familiei. în fond, sînt recunoscător părinţilor mei pentru puntea pe care au aruncat-o între cartierul francez şi strada principală. Cel mai necugetat act al vieţii sobre a tatălui meu, combinat cu supunerea timidă a mamei mele mi-a îngăduit mie să am acces peste tot. Văduvă după jumătate de veac, mama a fugit înapoi în Frenchtown.

Chestie care mi-a adus aminte de mama lui Patty, care a exclus-o pe Alison. M-am hotărît atunci şi acolo s-o instig pe mătuşa Connie împotriva femeii: o invitaţie la ceai rivnită şi neobţinută, o prelegere pe un ton politicos şi rece asupra obligaţiilor care se nasc din privilegii.

King mi se adresă încă o dată:

- Ce părere aveţi despre Fox Trot, domnule Abbott?
- Uluitoare schimbări.
- Aţi văzut-o şi înainte?
- O dată. Cu mulţi ani în urmă, cînd eram copil. ,

-A, l-aţi cunoscut pe bătrinul Zarega?

-Nu. Era un om retras. Am sărit gardul, cu încă un băiat. Muream să aruncăm o privire.

- La ce vă aşteptaţi?

- Probabil să şterpelească ceva, mîrîi fostul spion.

- Cînd eram mic, noi, băieţii, credeam cu sfinţenie că domnul Zarega - pe care nici unul dintre noi nu-1 văzuse vreodată - are şapte Cadillac-uri de diferite culori, cîte unul pentru fiecare zi a săptămînii.

- Le-aţi văzut?

- Am văzut ceva şi mai şi.

-Ce?

- Avea un urs.

Julia Devlin îmi aruncă o privire.

- Un urs?

- Un pui de urs. Hoinărea peste tot ca şi cînd el ar, fost proprietarul. Demola casa. Dar foarte afectuos. Mi-a strins mîna.

- Un urs foarte politicos, spuse Julia, remarcă ce mi-a trezit alte amintiri şi m-a făcut să spun:

- Am impresia că l-ai citit pe scriitorul meu favorit.

- Patrick O'Brien! Nu-i aşa că-î extraordinar? încerc să-1 fac pe Henry să se-apuce de Maşter&nd Commander, dare atît de ocupat...

Se apleca înspre mine, cu ochii strălucitori, cînd în partea cealaltă a mesei, printre exclamaţii, la adresa ursului, lucrurile luară o altă turnură. King, roşu la faţă, ridicase vocea la majordom.

- Dacă vreau cafea într-o ceaşcă murdară, am să-ţi cer cafea într-o ceaşcă murdară. Du-te la bucătărie şi adu-mi una curată.

Se lăsase o tăcere adîncă. Majordomul, un bărbat înalt, se uita fix în jos la Henry King şi timp de o secundă a părut că ameninţă să-1 atace fizic. Am simţit-o pe Julia Devlin cum se încordează lîngă mine, tensionată ca şi cum ar fi fost gata să sară peste masă în apărarea lui King.

King contracară ameninţarea cu un bătăios:

-Aştept.

Majordomul luă ceaşca despre care este vorba şi se îndreptă băţos spre uşă. Unde bătu din călcîie şi îi făcu o plecăciune rigidă doamnei King, cu ochii fixaţi în podea.

-O rog pe doamna să mă ierte, spuse el şi ridică privirea spre Henry King. Domnule. Slujba asta puteţi s-o luaţi şi să vă spălaţi cu ea pe cap.

King se trezi în situaţia nu tocmai rezonabilă de a ţipa la spatele majordomului său. Julia Devlin se destinse. Iar Gerald Wills se spălă de toate păcatele murmurînd:

- Al treilea majordom anul ăsta, şi nu sîntem decît în martie.

Cînd King tăcu într-un tîrziu, vorbi nevastă-sa: * - Of, Henry.

King se întoarse spre ea.

-Tu l-ai angajat!.

Doamna King coborî privirea şi aruncă o ocheadă aproape imperceptibilă spre Bertram Wills. O clipă am crezut că o să-i vină în ajutor. In loc de asta, mîna îi căzu iarăşi într-o parte şi încercă sări consoleze pe King cu o glumă strecurată printre fălcile strînse:

- E greu să găseşti un majordom care să fie erou în faţa stăpînului său, Henry.

King se holbă la el ca o maimuţă care tocmai a reuşit să iasă din cuşcă. După care se întoarse către mine.

- Domnule Abbott. Vreţi să mă urmaţi în bibliotecă? Avem ceva de discutat.

De asta venisem, aşa că am ieşit din încăpere în urma lui oprindu-mă să-i mulţumesc doamnei King pentru cafea. Mi-a oferit mîna ei foarte fină şi un zîmbet dureros în ochii albaştri. Am sperat la un zîmbet mai fericit de la Julia Devlin, dar era ocupată să-1 străpungă cu privirea pe tipul de la New Republic. El îi zîmbea cu zîmbetul scriitorului-personaj principal al propriei poveşti, zîmbet care se stinse pe măsură ce Julia avansa în ceea ce părea o lecţie severă despre condiţiile esenţiale pe care trebuie să le

îndeplinească un jurnalist pentru a fi invitat şi a doua oară la Fox Trot.

King aştepta în hol.

- Să mergem, Abbott.

- Cred că am să mă întorc ceva mai tîrziu.

- De ce?

- Sînteţi puţin necăjit şi m-aţi trecut din rangul de domnul Abbott la Abbott. Am o întîlnire, oricum. Ce-ar fi să ne întîlnim iarăşi pe la patru, cînd toată lumea va fi calmă?

King m-a surprins cu un hohot de rîs.

- Mi s-a spus că eşti cam ciufut.

- Cine-a spus că sînt ciufut?

- Hai să stăm de vorbă. Am să fiu mai atent. Vrei ceva de băut?

- Cam devreme pentru mine. %

- Mda, şi pentru mine.

Discutînd aşa, am străbătut un hol larg şi am ajuns în biblioteca cu adevărat minunată.

- Sînt nebun după încăperea asta, mi-a spus. îţi place?

- Cred că e singura pe care o văd şi care merită să spui: »Vreţi să mă urmaţi în bibliotecă?"

Am admirat-o cîteva minute, cu un King mîndru lîngă mine, care mă făcea atent la detalii.

- Extraordinar, am spus. Arată ca şi cum ar fi aici de sute de ani.

-A fost în casa dinainte trei sute de ani.

- Cărţile sau mobilierul?

King zîmbi, vizibil încîntat de casa lui. Fericirea lui era atît de deschisă, că era molipsitoare şi m-am pomenit că individul începe să-mi placă mai mult decît m-aş fi aşteptat.

-Mobilierul e englezesc. Cărţile sînt ale mele, de cînd am absolvit.

Era prima oară cînd auzeam de absolvenţi care să aibă cărţi legate-n piele.

-îndrumătorul meu de teză mi-a lăsat-o moştenire.

Citisem asta undeva. King publicase teza aceea înainte

de a-şi lua titlul de doctor. L-a tăcut faimos şi i-a atras un nou mentor, un milionar texan îmbogăţit din petrol, a cărui ambiţie era să ajungă să se plimbe pe coridoarele puterii şi să cultive tineretul. Mă întrebam dacă King îi mai răspunde încă la telefon. Fostul secretar de stat şi fostul spion pe care-i văzusem la masa de prinz aveau expresiile de lingăi ale acelor musafiri permanenţi pe care cei foarte bogaţi îi ţin pe lîngă casă pentru propriul amuzament.

-Ia loc.

Ne-am aşezat fiecare la cîte un capăt al unui divan din piele verde cu ciucuri. King îndreptă un dispozitiv cu infraroşii către cămin şi flăcările învăluiră buştenii de mesteacăn stivuiţi pe grătar.

-Ştii de ce te-am chemat?

-Bănuiesc că vrei să cumperi ceva pămînt.

-Nu.

M-a cuprins un freamăt uşor. Să-i spunem lăcomie. Dacă Henry King vrea să vîndă Fox Trot, comisionul i-ar asigura unui om modest adăpost şi mijloace de transport pînă în secolul următor. Aşteptă. N-am spus nimic. în caz că vinde, practic începusem deja să-mi negociez procentul. Dacă am învăţat ceva pe Wall Street, asta este cînd să tac.

_ nu eşti curios? m-a întrebat.

- Păi, dacă nu cumperi, atunci vinzi. Altminteri de ce ai invita un agent de tranzacţii imobiliare la prinz?

- Nu vînd. Şi nu cumpăr. Cel puţin deocamdată.

întotdeauna am la îndemînă un zîmbet afabil pentru a-mi

ascunde dezamăgirea.

-Atunci să-mi dai un telefon cînd te hotărăşti. Pînă atunci, dacă vrei o evaluare aproximativă, aş iî încîntat să arunc o privire şi să-ţi spun o cifră. Gratis, bineînţeles.

Oferta mea de evaluare gratuită era mai sinceră decît zîmbetul care a însoţit-o. îmi doream să-i văd proprietatea mai îndeaproape. Şi poate că, o dată hotărît să cumpere

sau să vîndă, s-ar gîndi mai uşor la mine. S-a dovedit că mă cunoştea deja bine, sau cel puţin aşa credea.

- Am o problemă, mi-a spus. Din cîte am auzit, ai putea să mă ajuţi.

- O grămadă de lucruri ai auzit despre mine. Ce-ai mai auzit?

- Am auzit că tu - cum să mă exprim - rezolvi probleme.

- Asta este ce-am auzit eu despre tine.

-Eu rezolv probleme internaţionale. Am auzit că tu rezolvi probleme locale.

-N-ai auzit bine, am spus. Eu vînd case şi terenuri.

- îi aduci laolaltă pe cumpărători şi pe vînzători.

-Treabă normală pentru un broker, am replicat accentuând pe „normală".

King îmi oferi un zîmbet indulgent.

- Un broker are de-a face cu marfa pe care o oferă. Pe cînd tu îi cunoşti pe toţi cei pe care merită să-i cunoşti în Newbury - aşa am auzit.

-Se spune că ai probleme cu vecinul. Despre asta-i vorba?

-Fermierul ăsta bătrîn şi ţicnit îmi stă ca un ghimpe-n coastă.

- Aşa-s vecinii. Sînt mai răi decît rudele, de ei nu poţi să scapi.

- Mă ameninţă. îmi subminează sentimentul de securitate în propria-mi casă. Vreau să înceteze.

-în primul rind, dacă domnul Butler este cel despre care vorbim...

-El este.

-în primul rind, „fermierul ăsta bătrîn şi ţicnit" e mai tînăr decît tine. L-a conceput pe Dicky cînd s-a întors rănit din Vietnam, la optsprezece ani, asta înseamnă că e abia trecut de cincizeci, cu toate că n-ai zice cînd îl vezi. în al doilea rind, să nu crezi că-i ţicnit cît nu l-ai văzut încă pe fîu-său.

-Aşa am auzit. Din fericire, l-au închis şi au aruncat cheia.

- Tocmai au găsit-o. Curtea de Apel i-a anulat condamnarea.

-De ce?

- Se pare că legea a fost mai puternică decît ceea ce păruse o idee bună la un moment dat. Probabil că e deja acasă.

-Iisuse Hristoase!

- Aşa că e momentul cel mai propice pentru a vă rezolva disputa. Care-i problema?

Spre surprinderea mea, King părea descumpănit. îmi ocolea privirea. Am înţeles brusc ce punea la cale.

- OK. Am priceput. Vrei să-i cumperi ferma, nu-i aşa?

- îmi taie proprietatea. Vechile hotare sînt foarte ciudate. Intră chiar în mijlocul terenului meu.

-Şi ţi-ai zis că ai să poţi negocia direct cu el, fiindu-ţi vecin. ^

- N-am vrut să fac economie la comision. Banii nu contează pentru mine. Abbott, cum să te fac să înţelegi?

Recunosc că a fost o chestiune de ego. M-am gîndit că omul care a reuşit să-i aducă pe Reagan şi Deng la masa tratativelor e în stare să convingă un fermier bătrîn şi tîmpit să-i vîndă

ferma.

- Mă simt nevoit să repet, domnul Butler nu e bătrîn. Războiul l-o fi smintit, dar niciodată nu mi s-a părut tîmpit.

- Nu mi-ar fi trecut prin cap într-un milion de ani că o să am nevoie de un agent imobiliar. Ce dracu1, am cumpărat casa asta direct de la executorul testamentar al lui Zarcga.

- Ira Roth.

King tresări.

- După felul cum spui „Ira Roth", vrei să dai de înţeles că am plătit prea mult?

-Ai plătit preţul de pe piaţă, i-am spus cu tot tactul de care e capabil un broker. Preţul plătit pentru Fox Trot era

de notorietate publică. Ira era un avocat strălucit, specializat în procese penale. însă preţul pe care 1-a obţinut pentru moştenitorii domnului Zarega sugerează că şi-a greşit chemarea. Sau poate că Henry King spune adevărul cînd pretinde că banii nu înseamnă nimic pentru el. Deşi ştiu din experienţă că indivizii care afirmă că nu-i interesează banii sînt cei care nu vor să admită că îi interesează chiar foarte mult. »

- N-am ajuns la nici un rezultat cu Butler. Mai rău, i-a intrat în cap că l-am insultat. M-a ameninţat că mă împuşcă dacă pun piciorul pe pămîntul lui.

-Ai tăcut-o?

- Ce să fac?

- Să pui piciorul pe pămîntul lui.

-Am pus să se repare un gard de-al lui. îi scăpaseră vacile.

- Oamenii de pe la noi sînt foarte sensibili în legătură cu hotarele.

-Şi eu sînt sensibil în legătură cu hotarele proprietăţii. Ii înţeleg. Nu voiam decît să ajut.

-Vacile au făcut stricăciuni?

- Ar fi făcut dacă grădinile ar fi fost aranjate. Aduc muşte. Muştele se ţin după cireadă. Anul trecut în august nu se putea sta afară.

- De-asta s-au inventat verandele închise cu geamuri.

King deveni mai puţin binevoitor.

-Domnule Abbott, n-am muncit o viaţă-ntreagă ca să fiu prins în capcană în spatele uşilor în propria-mi casă.

-Şi care-ar fi rolul meu?

-Sînt conştient că mi-am pus beţe-n roate cu oferta de a-i cumpăra ferma. Eşti liber să încerci în calitate de agent de tranzacţii imobiliare, dar nu-mi pun mari speranţe în asta.

-Aşa mi se pare.

- Vreau să te înţelegi cu omul.

- De ce nu-1 ignori? N-aţi fi primirvecini care nu-şi vorbesc.

-Vreau vacile alea departe de casa mea.

-Cît de aproape sînt?

-Suficient de aproape ca tăunii să mă muşte pe mine şi pe musafirii mei. Vara trecută un prinţ din Arabia Saudită a plecat de la mine cu o umflătura de mărimea unei mingi de tenis.

-Pot să văd un plan al terenului?

îl avea la-ndemînă, întins pe o masă antică de biliard în sala de jocuri. Prins cu o agrafă de el era un contract de arendă de o pagină, legalizat în 1985.

- Vezi care-i problema?

Harta arăta ceva ce nu era vizibil pe fotografiile mele aeriene: domnul Zarega îi arendase domnului Butler o păşune pentru un dolar pe an pînă la moartea lui Butler.

-Nu sînt avocat, dar hîrtia asta mi se pare în regulă. Concizia contractului era întrecută doar de precizia lui.

- Nici măcar nu-i pămîntul lui.

_ Practic, este.

Păşunea era lungă şi îngustă şi tăia Fox Trot ca un cuţit, în zilele cînd vacile sînt pe ea şi îşi pun în capul lor colectiv să se îngrămădească la capătul de jos, se pierd cîţiva tăuni în aerul rarefiat de la Fox Trot. Tăuni cu dinţii ascuţiţi pe crupa de vacă.

-Nu înţeleg cum de Zarega s-a învoit să facă un asemenea contract, a spus King.

- Erau prieteni.

King izbucni într-un rîs dispreţuitor, care amintea într-un mod neplăcut de ceea ce fusese înainte de transformarea radicală de acum cincizeci de ani. ,

- Un macaronar din Bronx şi un ţărănoi din Connecticut?

Dispreţul lui părea real, treabă care m-a deranjat, drept care i-am spus:

- Ni se spune în mod tradiţional „yankei de baltă". Totuşi, ca toate poreclele, cu timpul s-a transformat într-un fel de compliment. %

- îmi menţin afirmaţia, replică King pe un ton de gheaţă, iar tu ştii ce-am vrut să spun.

-Ai scăpat esenţialul. A fost o prietenie adevărată. Domnul Zarega a fost un adevărat pustnic şi era foarte, foarte bătrîn. Domnul Butler a avut problemele lui după Vietnam. Cumva s-au apropiat. Şi după cîte ştiu eu, cînd bătrînul s-a îmbolnăvit, domnul Butler a fost lîngă el zi de zi.

- Avocaţii mei mi-au spus că nu pot ataca contractul.

- A fost încheiat de Ira Roth.

-Mă simt ca un idiot. Era aici, negru pe alb, dar n-arti m realizat distanţele cu adevărat pînă de curînd. Sînt băiat de la 1 oraş.

Am văzut contracte şi mai ciudate. Cînd oamenii obişnuiţi vor să-şi ipotecheze casa, bancherii cer analize minuţioase ■ ale titlului de proprietate. Cînd cumperi cu bani gheaţă, trebuie 1 să-ţi porţi singur de grijă.

-Casa domnului Zarega era mai departe de gard, i-am I spus. Oricum, n-or să fie prea des pe păşunea asta. N-au ce 1 paşte.

-Şi eusâ sper că n-o să-şi mîne vacile încoace în zilele J în care am clienţi? N-am să pot folosi afurisita de piscină. Ce I să fac, să-mi închid piscina cu geamuri? Dar terenul de tenis? 1

N-am avut ce să-i răspund în afară de:

-Unde-i fermă de animale sînt şi muşte.

- Te angajez să discuţi cu Butler. Eşti de-al locului. Poate 1 pe tine vrea să te asculte.

-Cine ţi-a spus că sînt ciufut?

- Nu pot să-mi dau sursele în vileag, mi-a răspuns 1 zîmbind.

-De ce ai întrebat?

- Haide să ne punem de acord, domnule Abbott. înţelegi că e vorba de o chestiune foarte serioasă?

- înţelegi că te afli angajat într-un conflict clasic sat- ^ oraş? Ai aici o proprietate încîntătoare, gard în gard cu o fermă de vaci. Ai plătit pentru asta nişte bani pe care-i

cîştigi în altă parte. Domnul Butler îşi cîştigă banii aici. Eşti nou venit. El e a treia generaţie. Aş putea continua, dar cred că m-ai înţeles.

- Tocmai de-aia am de gînd să angajez cea mai calificată persoană pentru a rezolva problema în numele meu. Asta nu e de competenţa avocaţilor. Am nevoie de Un arbitru local.

Tu eşti arbitrul local - nu mă întrerupe. Mai mult decît atît, ai lucrat ca detectiv particular - nu mă întrerupe. Ştiu că n-ai autorizaţie şi nici nu-mi pasă. Ceea ce mă interesează e că ţi-ai învăţat meseria în serviciul de contrainformaţii al marinei.

- E o treabă mult mai potrivită pentru un psihiatru.

- Cel la care îmi trimit angajaţii îmi ia o sută cincizeci de dolari pe oră. E destul?

Se ştie că afacerile mele imobiliare nu erau tocmai înfloritoare în acel martie. Deşi, cum am învăţat pe pielea mea despre efemeritatea pieţelor financiare - pe care am ilustrat-o în anii '80, fiind atunci un mult prea tînăr şi mult prea bine plătit rechin de pe Wall Street -, mi-am diversificat afacerile şi am epuizat spaţiile comerciale din Newbury, pe care le-am închiriat noului val de oameni de afaceri născuţi dintre cei concediaţi. Aşa că nu eram în situaţia să mor de foame, deocamdată.

Numai că Oldsmobil-ul îmbătrînea, visam să înlocuiesc robotul telefonic al tatălui meu cu un voice-mail-pager şi dacă nu aplicam curînd un strat proaspăt de vopsea peste mai susmenţionata şindrilă albă ca zăpada va trebui să folosesc cuvîntul „sărăcăcios" în indicaţiile pe care le dau clienţilor care vor să-mi găsească adresa, pînă acum^ioar: „Casa în stil georgian de lîngă catargul steagului".

Mă lot minunam cum de o zbîrcise diplomatul King în această afacere, cînd mi-a adus aminte că nu e un prostănac:

- Uite ce-ţi propun, Abbott. Nu numai că te alegi cu o sumă grasă dacă faci pace, dar mai ai şi comisionul tău pentru orice bucată de pămînt pe care-1 convingi să mi-o vîndă.

- Şi dacă-1 conving să-ţi vîndă contractul de arendă?

- Cumpăr contractul şi fiecare afurisit de acru pe care vrea să-1 vîndă.

Am încuviinţat dînd din cap, tentat să încep negocierile pentru teren.

King continua să batăcîmpii:

-Ii cumpăr şi afurisita lui de casă. Ce mama dracu', îj cumpăr un munte pe care să se mute.

-Vrei să spui că te oferi să-i cumperi altă fermă?

-Cu condiţia să fie în partea cealaltă a oraşului.

-Mă duc să vorbesc cu el, am spus, dar nu spera prea mult. Am fost doar prieten cu băiatul lui.

- Ai fost prieten cu criminalul ăla?

M-am făcut că n-aud şi am spus:

-Am remarcat cam multă securitate la poartă. A fost vreun incident despre care ar trebui să ştiu?

- Azi de dimineaţă. Butler a intrat în curte cu o puşcă.

-L-ai chemat pe poliţistul Moody?

-Păi, n-a îndreptat-o către nimeni.

-Vrei să spui c-o avea în maşină.

- In spate. Foarte la vedere, nu puteai să n-o remarci.

-Nu e singurul om din oraş care are puşcă în maşină. Nu înseamnă nimic, e ca şi cum ai purta şapcă.

-Mi s-a părut foarte ameninţător. Mi-a speriat personalul. Ce făceam dacă aveam clienţi cînd s-a năpustit scrîşnind din roţi pe alee?

-Cum a trecut de poartă şi de tricoane?

-Poarta era larg deschisă şi eram pregătit să primesc musafiri. Bun, vreau să faci ceva înainte ca cineva s-o păţească.

-De cc-a venit?

-Striga să nu mai pun piciorul pe pămîntul lui.

-Chestia aia cu gardul?

-Ăă... ezită King.

-Te rog, i-am spus. Nu pot să stau de vorbă cu el dacă nu ştiu ce se petrece.

li

_ Vreau să construiesc un lac - aici, stai să-ţi arăt. Dădu la o parte planul proprietăţii lăsînd să se vadă un

peisaj în care era proiectat un lac de douăzeci de acri ce urma să fie format prin ridicarea unui baraj de mărime considerabilă peste un rîuşor ce izvora de pe terenul lui Butler, de pe păşunea arendată, şi curgea în cascade prin pilcurile de pădure.

- Fantastic, am spus.

în mijloc se etala o insulă cu un pavilion de vară în stilul avangardei corintice. Te puteai imagina vîslind spre ea în lumina lunii, cu o sticlă de Moet şi domnişoara Devlin alături.

- O să fie un baraj al dracului de adevărat.

- O să fie cel mai mare baraj din ţinut, întări King. Numai că inginerii mei au fost nevoiţi să devieze cursul pentru a putea lucra. Să-1 treacă temporar printr-o conductă, pe aici.

„Aici" însemna pe terenul ţinut în arendă de domnul» Butler. M-am întors la planul proprietăţii şi am urmărit liniile topografice.

- Ştii că ai fi putut să nu te complici şi să treci conducta pe aici. Am arătat spre o albie secată de torent de pe proprietatea lui.

-Inginerii mei...

- Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? %

- Nu. Asta-i cam tot ce ştiu şi eu. Du-te şi ascultă şi versiunea lui. M-a luat prieteneşte de cot şi m-a condus spre ieşirea din bibliotecă. Nu ştiu unde naiba ţi-e haina, acum, că majordomul a plecat.

- Trebuie să fie o debara lîngă uşă.

- Da. Uite ceva ce o să te amuze. A luat o casetă video 1 dintr-un raft ce conţinea un şir de astfel de casete şi s-a iscălit Pe ea. Tocmai mi-au lăcut un film biografic. Au fost buni cu mine. Şi destul de corecţi, de cele mai multe ori.

N-am şliul ce să-i spun în afară de mulţumesc, după care am pornit în căutarea hainei mele de iarnă. Am căutat-o şi pe Julia Devlin, cu privirea, în drum spre

maşină. Dar cireada de Range Rover migrase spre casa cea veche, unde King Incor- porated îşi instalase birourile.

Mă întrebam dacă domnul Butler ar tî în stare să-1 facă pe King atît de nefericit încît să vîndă Fox Trot. Comisionul l-ar bate de departe pe cel obţinut în calitate de diplomat amator. Numai că m-ar scoate vinovat pentru eşuarea negocierilor de pace şi s-ar duce la concurenţă pentru vînzare.

Conducînd pe alee, la ieşirea din codrul Shervvood, am văzut Ford-ul ruginit al domnului Butler parcat pieziş lîngă poartă. în apropiere, Dennis Chevalley îl folosea drept sac de box pe un tip pe care Albert îl ţinea într-o îmbrăţişare fermă.

Am accelerat şi am început să claxonez. Domnul Butler nu era omul care să se încaiere cu puştani de douăzeci de ani. Apropiindu-mă, am văzut că nu pe domnul Butler îl băteau băieţii Chevalley. Era Dicky, proaspăt ieşit din puşcărie, cu capul ras pe care părul începuse să mijească roşu şi ţepos ca o mirişte. îşi pierduse jacheta în încăierare şi i se vedeau braţele goale înnegrite de tatuaje.

în timpul cît mi-a luat să opresc maşina şi să mă dau jos strigînd, s-a produs o răsturnare radicală de situaţie. Dicky Butler şi-a aruncat capul înainte şi înapoi, prinzînd bărbia lui Albert. Albert s-a clătinat şi a dat drumul braţelor lui Dicky din strînsoare. Dicky 1-a dovedit cu un cot în stomac după care s-a năpustit spre Dennis ca un buldozer.

Dicky Butler era cam cu jumătate de cap mai scund decît băieţii Chevalley. Dar era robust şi iute ca fulgerul. Pentru fiecare pumn pe care reuşea să-1 dea, Dennis încasa doi în figură. Cel înalt îşi planta solid picioarele în pămînt cînd lovea. Picioarele lui Dicky se mişcau ca pistoanele - sus-jos-sus-jos - dublînd puterea fiecărei lovituri şi ferindif-şi corpul ca argintul viu.

Albert scoase un urlet de război şi se năpusti spre spatele lui-Dicky. Dicky se răsuci spre el zîmbind şi-i plasă o dreaptă al cărei impact Albert îl mări prin faptul că

alergase direct în ea. înainte ca Albert să cadă la pămînt, Dicky se roti din nou Şi-i sparse nasul lui Dennis cu un pîrîit pe care l-am auzit de la douăzeci de paşi.

Poarta era închisă. Am găsit o uşă pentru pietoni în structura de metal.

Dicky se întoarse spre mine. Ochii aprinşi căutau spre °oua ameninţare în timp ce-1 ţineau sub observaţie pe Dennis

care venea spre el scuipînd sînge şi pe Albert care se zvîrcolea pe pămînt. înainte să parcurg distanţa dintre noi, se îndreptă lateral spre Dennis care se apropia furişat şi-1 trinti la pămînt, după care îi plasă un şut în burtă lui Albert.

-Dă-te la o parte, Ben. Nu te băga.

- Nu pot. Sintern rude.

Dicky se puse iarăşi în poziţie de luptă, cu stîngu-n faţă, cu dreapta pe lîngă corp.

-în plus, am spus eu, ai cîştigat.

-N-am terminat cu ăştia.

-S-a terminat.

-Dă-te la o parte.

M-am retras în aşa fel încît să nu mă audă fraţii, pentru a nu-1 obliga pe Dicky să-şi apere onoarea.

-Pot să te bat, Dicky. Eşti obosit.

M-a cîntărit din ochi. Era într-adevăr obosit. Şi nimeni nu pune la podea doi Chevalley şi iese neatins din treaba asta. Se îndoise puţin spre stînga, acolo unde Dennis plasase cîteva lovituri pe care avea să le simtă săptămîni de zile. Speram că-i merge mintea ca pe vremuri. Nu se temea de mine, nu se temea de nimeni, dar nu-i plăcea să piardă.

Mi-am păstrat braţele relaxate şi tonul de conversaţie.

- Felicitări pentru eliberare. Tocmai voiam să trec să te

văd.

-Ce vorbeşti?

-Am în maşină o sticlă de vin roşu. îi plăcea mult vinul roşu. Se vedea pe faţă - pielea lui albă de irlandez era brăzdată de vinişoare roşii ca a unui bărbat mult mai în vîrstă.

-Ce vorbeşti? zise el într-un tîrziu. Vedeam cum focul din ochi i se stinge pe măsură ce începea să focalizeze mai larg. S-au oprit asupra maşinii mele de dincolo de poarta lui King de parcă era un ostatic. Aha, încă mai ai Olds-ul.

- Pink mi-1 ţine-n viaţă. Reparaţiile nu mă costă mai mult decît dac-aş închiria un BMW nou-nouţ.

Ochii lui Dicky prinseră o mişcase. Dennis încerca să se

ridice.

-Stai acolo, i-am spus eu. Trage-ţi răsuflarea. M-am adresat apoi lui Dicky: Mă iei în maşina ta?

Dicky aruncă o privire asupra carnagiului, ca şi cînd avea să-i ducă dorul. în stîrşit, în timp ce Dennis se întindea pe spate ţinîndu-se cu mîinile de faţă, ridică din umeri şi se îndreptă spre maşina mea.

- Mă duc s-aduc vinul.

Se întoarse cu sticla la subsuoară şi îşi deschise fermoarul.

- Ce dracu' face? se interesă Dennis.
- Vă aduce aminte cine a cîştigat.
- El a sărit la noi.
- Mda. Am văzut. Unii oameni n-au pic de maniere.

Dicky umblă la fermoar şi urină pe poarta fasonată a lui

King ca un lup care-şi marchează teritoriul.

-Fiu de...

I-am recomandat vărului meu să-şi ţină gura.

Dicky Butler luase acum drept ţintă camioneta Chevrolet strălucitoare a lui King. Dennis încercă să se ridice. Nu l-am lăsat.

Dicky a marcat Chevrolet-ul, şi-a tras fermoarul şi s-a dus la propria'camionetă. Dennis îi călca pe urme, cu ochii în flăcări. Nasul spart îi dădea un aer plîngăcios ca al unui om bătrîn şi necăjit.

- Mă duc să-mi iau puşca şi-1 împuşc.
- Dacă faci asta, ajungi în puşcărie şi mama ta o să fie tare nefericită. Eşti în stare să conduci?
- încotro?
- La urgenţă. Să-ţi bandajeze nasul.

-Trebuie să păzesc poarta.

- Albert se trezeşte. Poate să păzească el poarta. Ia maşina mea. Nu-ţi faoe griji, poţi să-i spui domnului King că te-ai împiedicat de o buturugă.

M-am uitat la ochii lui Albert, să fiu sigur că focalizează

A

la unison. Apoi m-am urcat în camioneta lui Dicky. Călcă pe ambreiaj, împroşcîndu-i cu noroi maşina lui King, şi se înscrise pe şosea.

-De la ce v-aţi luat?

- Ticălosul de vecin îl sîcîie pe bătrînu'.

I-aş fi dat mai multă crezare în materie de grijă filială dacă n-aş fi ştiut în ce 1-a băgat pe taică-său în ultimii douăzeci de ani.

-Am vrut să vorbesc cu el. Verii tăi au încercat să mă oprească.

-îşi făceau datoria.

-I-am concediat.

Din nas i se prelingea o dîră de sînge şi am întins mîna cu batista.

-Uite. îţi curge sînge.

Dicky tresări ca muşcat de şarpe.

-Nu mă atinge!

-Uşurel... uşurel. Sîngerezi. Nu vreau decît să-ţi dau o batistă. Aici. Am întins iar batista. A luat-o cu precauţie şi şi-a tamponat nasul. Abia atunci am realizat că poartă mănuşi din piele de căprioară şi că le avusese tot timpul.

Conducea repede şi forţa- bătrîna maşină tăind serpentinele ce-şi croiau drum în sus, pe munte, derapînd pe roţile din.spate, alunecînd cu cauciucurile pe suprafaţa noroioasă a pămîntului îngheţat. O lună de asemenea tratament şi tatăl lui va avea nevoie de o maşină nouă, pe care nu şi-o putea permite.

_ Ce i-a făcut vecinul tatălui tău?

- încearcă să-1 forţeze să plece de pe pămîntul nostru. îl hărtuieşte cu avocaţi. Zice că dacă nu vinde, tata o s-ajungă sâ stea în cort. Bogătaş împuţit!

-Ce voiai să-i spui?

- Uite ce-am de gînd să-i spun: lasă-1 în pace pe bătrînu'

că vezi pe dracu ".

- Dicky, dacă ameninţi un tip cu banii lui, avocaţii o să fie pe tine ca muştele. înainte să-ţi dai seama ce se-ntîmplă, o să te trezeşti iar după gratii.

- Hei, n-am ieşit condiţionat. Sînt la fel de curat ca şi tine. N-au ce să-mi facă.

- Dicky, am insistat eu pe un ton ferm, am lucrat pe Wall Street. îi cunosc pe oamenii ăştia. Cumpără tot ce vor. Au ce să-ţi facă.

- Şi ţie ce-ţi pasă?

- King mi-a cerut să stau de vorbă cu tatăl tău. Nu vrea să continue scandalul şi bănuiesc că nici voi doi, nu-i aşa?

- Rahat, omule, mie mi-e totuna. Dar bătrînu' nu vrea decît să fie lăsat în pace. Cere prea mult? Omu' vrea numai să-şi plătească impozitele şi să fie lăsat în pace.

- E în urmă?

- în urma cui?

- Cu impozitele pe teren, e în urmă?

- întreabă-1 pe el.

Henry King o să strîngă şuruburile dacă prinde de veste.

- Nu-i cinstit, continuă Dicky. Nu-i cinstit ca un om bătrîn să fie hărţuit în felul ăsta. Mai ales unul care a luptat pentru ţară.

Pe unii dintre cei mai înflăcăraţi patrioţi i-am întîlnit în închisoare. Am detectat în vocea lui Dicky şi o notă stranie şi neaşteptată de compasiune.

-Tata a suferit, Ben. Prin ce-am trecut tu şi cu mine e nimic în comparaţie cu rahatul pe care 1-a văzut el în Vietnam. Nici măcar nu ne putem imagina prin ce-a trecut. înţelegi ce vreau să spun?

-Ştiu ce vrei să spui. Numai că e prima oară cînd te aud vorbind aşa.

-Mda, înainte nu m-am gîndit. Acum văd o grămadă de lucruri altfeh

Aveam impresia că urma să-mi spună că a devenit credincios. Se întîmplă. O dată ajunşi după gratii, oamenii îl găsesc pe Dumnezeu.

- Ben, ce porcării i-am tăcut lui tata săracu'. Am dat vina pe el cînd mama s-a cărat... Cine ştie de ce dracu' o fi plecat.

Acum mă întrebam dacă psihiatrul închisorii pusese mîna pe el. Dar nu era nici asta.

-Nici măcar nu ştiu ce gîndesc femeile fericite, spuse el. Cine poate să ştie ce vor alea triste?

Răspunsurile mele se limitau la nişte mormăituri abia auzite. Destul pentru el să revină la problema tatălui său.

- Mă gîndesc că mama trebuie să fi fost una din cele triste, nu crezi?

- O femeie care-şi părăseşte copilul nu poate să fie fericită.

-îţi dai seama că tata m-a crescut de unul singur?

Am ieşit din pădurea sălbatică ce îmbrăţişa drumul. A

călcat frîna. Maşina s-a oprit pe o ridicătură dc pămînt de pe care puteam vedea casa şi hambarul măcinate de vreme ale fermei Butler. O seînteie de umor îi lumină faţa:

-Sigur, i-a dat şi statul o mînă de ajutor.

-Dicky, mi se pare că te-ai schimbat.

A oprit motorul. Am stat tăcuţi o vreme, uitîndu-ne la peisajul monoton de iamă al unei ferme din Connecticut. Dacă reodată m-am întrebat de ce se mută fermierii la oraş, aveam dovada vie înaintea mea. Noroi peste tot. Vaci amărîte îngrămădite pe păşunea fără iarbă. Clădiri şubrede împrăştiate ca resturile provenite din prăbuşirea unui avion gigantic. -Am SIDA, Ben.

_ Poftim? Vorbise atît de încet încît speram că n-am

înţeles bine.

-Am SIDA.

- Of, Iisuse... îmi pare rău. Cum adică? Eşti HIV pozitiv? Sau...

- Pozitiv. Sînt pe ducă.
- S-a declanşat?
- Nu. Nu încă.
- Tot e ceva. Mai ai timp.
- Poate să fie mîine. Poate să fie la anu'.
- La anu' poate se va găsi un tratament. Au reuşif deja să încetinească procesul. Nu-i aşa?
- Mă simt ca şi cum aş fi înghiţit un ceas deşteptător. Aştept să mă trezească... scoală-te şi crăpi, tîmpitule.

Nu l-am întrebat cum a luat-o. Ştiam amîndoi ce ocazii îţi oferă puşcăria. Sau poate s-a pricopsit cu ani în urmă, între două condamnări. Oricum, era treaba lui. Dar era totuşi ceva care mă privea. Pe mine şi întregul cfraş.

- Ai tresărit cînd ţi-am întins batista. Ştii că se transmite prin sînge.
- Mda, ştiu.
- Nu mai poţi s-o ţii aşa cu bătăile, Dicky. E ca şi cînd ai împuşca oameni.

A ridicat mîinile înmănuşate.

- Nu sînt un afurisit de asasin, Ben.

: - Mda, şi dacă ne-am fi luat la bătaie şi mi-aş fi zdrobit mîna în dinţii tăi? Am început să tremur la asemenea gînd. Iisuse Hristoase, Dicky. M-ai speriat al dracului.

- Să ştii că nimeni n-a reuşit să mă pocnească peste dinţi, Sînt prea rapid. Aşa de bine m-au şcolit în Cheshire că aş fi putut să lupt la profesionişti.

M-am uitat lung la el. Eram furios. Şi speriat de el ca pericol potenţial.

- Dicky, te-au învăţat un joc de picioare al dracului de bun. Ai şi o stingă foarte rapidă. Dennis Chevalley n-avea nici o şansă. Dar dac-ar fi să te baţi cu un boxer adevărat, ţi-ai pierde un dinte ori de cîte ori loveşti cu dreapta.
- Aşa crezi?

- Nu cred, o ştiu. Şi l-ai omori pe nenorocit. Nu-i de-ajuns că ai mănuşi. Eşti o armă. Trebuie să te laşi de bătaie.

-Ho, că n-am început eu. Mă duceam doar să-i spun fiului de căţea s-o lase mai uşor cu bătrînu'.

- Gîndeşte-te că bătaia e ca băutura şi că tu eşti alcoolic. Renunţă.

-Să-mi iau mai bine o gagică? Şi s-o omor pe ea?

- Poţi să-ţi iei şi mai multe. Numai nu te culca cu săraca femeie.

Dicky ridică din umeri.

- M-am obişnuit să fac sex fără să intru. Aş putea să mă prefac doar că sînt înăuntru... Zîmbi iarăşi, cu mai puţin umor de data asta. Viaţa e o curvă.

Am fost nevoit să-i dau dreptate.

-Şi după aia o să mor.

Ne-am mai"uitat în gol o vreme şi într-un tîrziu l-am întrebat:

-I-ai spus lui taică-tu?

-încă nu.

Vacile începuseră să se deplaseze înspre staul.

-Uite-1 că vine.

Dicky coborî geamul, se aplecă spre oglinda retrovizoare crăpată şi începu să-şi şteargă sîngele de pe faţă.

4

Domnul Butler - niciodată nu i-am putut spune pe numele de botez, nici acum, cînd am ajuns la maturitate - ieşi călcînd apăsat din hambar cu o legătură de fin pe umăr. Nu puteam să-i disting faţa de-acolo de unde stăteam cu Dicky în maşină, dar oricine din Newbury l-ar fi recunoscut după părul lung ce-i flutura în soare.

Vacile se îngrămădiră în jurul lui, cu răsuflările albe în aerul rece. %

- Vrei să-i dai o mînă de ajutor?

- Nu în noroiul ăla. Dicky ridică una din cizmele de cow- boy în chip de explicaţie.

O namilă de cîine galben mergea greoi la picioarele domnului Butler. Era DaNang, ultimul din cei trei cîini de vînătoare pe care-i botezase după numele localităţilor în care fusese rănit în război.

- Cît de bătrîn e DaNang? l-am întrebat pe Dicky.
- Bătrîn.

Terminase să se şteargă pe faţă.

-Să nu-i spui lui tata ce s-a întîmplat.

- Ai un cucui în cap.

îl inspecta. Răsărea din părul ţepos acolo unde-1 izbise pe Albert cu capul şi promitea apariţia unui corn de rinocer.

-Rahat.

-Spune-i că te-ai lovit cînd ai dat să ieşi din maşină. Dicky îndesă batista mea însîngerată în buzunar şi porni

motorul. Băgă maşina în viteză şi se uită la mine întrebător.

-N-ai decît să spui cui vrei. De la mine n-o să afle nimeni, i-am spus.

-Mulţumesc.

- Fă-mi un serviciu. Ultimul lucru de care tu şi taică-tu aveţi nevoie este un război cu Henry King. Mă laşi pe mine să descurc socotelile?

Dicky analiză oferta.

- Numai să nu-1 cafteşti, Ben. N-am de gînd să las pe nimeni să se ocupe de asta în locul meu.

I-am promis şi am intrat în curtea fermei. Domnul Butler tocmai desfăcea legătura de fin cu un cleşte pentru sîrmă. îl împrăştie cu cîţiva bobîrnaci profesionali înspre vacile care strîngeau cercul şi ieşi din staul. Operaţia de curăţare pe care o efectuase Dicky nu 1-a păcălit nici o secundă. I s-a lungit faţa cînd a văzut cucuiul.

- Bună ziua, domnule Butler, i-am spus eu şi i-am întins mîna. Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte. Ben Abbott.

-Te ştiu. Am auzit că ai preluat afacerea lui taică-tu. Mi-a luat mîna în palma lui bătătorită şi mi-a strîns-o

politicos, fără să-1 piardă din ochi pe Dicky.

-Ce te uiţi? întrebă Dicky.

-Ce-ai păţit la cap?

-M-am lovit în maşina ta.

L-am văzut cum vrea din tot sufletul să creadă. Şi poate - ar fl reuşit dacă nasul lui Dicky nu şi-ar fi ales tocmai acel

moment să sîngereze.

_ Eşti acasă de trei ore şi te-ai şi încăierat.

_ Pentru tine am făcut-o.

_ Pentru mine? Dacă vrei să faci ceva pentru mine străduieşte-te să nu intri iar la puşcărie înainte de procesul pentru arestare abuzivă. Crezi că dacă intri iar după gratii îţi uşurezi cauza?

- Spune-i, Ben, mă îndemnă Dicky.

în mod normal, nu mă amestec în certurile de familie. Să te bagi în aşa ceva e o ocazie nemaipomenită de a-ţi face duşmani un clan întreg. Dar Henry King mă împinsese de-a dreptul în afacerea asta. Totuşi, dacă n-aveam încotro şi trebuia să-mi ignor intuiţia, puteam măcar să-mi acopăr spatele. Aşa că am zis:

- Dicky, du-te de-aici. Lasă-mă să discut cu tatăl tău.

Dicky a luat sticla din maşină şi s-a îndreptat spre casă.

Taică-său părea uşor uimit de faptul că băiatul lui nu m-a pocnit fiindcă i-am ordonat ce să facă.

- Să vă explic, am început eu.

S-a uitat după Dicky pînă cînd uşa de la bucătărie s-a închis în urma lui. După care mi-a aruncat o privire lungă.

- Hai, să nu stăm aici în vînt, mi-a spus şi m-a condus în hambar. în peretele deschis, cu faţa la ocolul vitelor, era un scaun pliant strimb şi uzat. S-a lăsat să cadă în el şi mi-a indicat cu mîna un scaun ruginit de tractor sudat pe o găleată de muls vacile. L-am tras mai aproape şi m-am aşezat lîngă el, astfel că puteam să supraveghem animalele şi să ne şi privim.

-Care-i treaba? m-a întrebat. S-a aplecat să-şi cureţe ghetele de paiele ce se lipiseră de noroiul de pe tălpi şi părul lung i-a acoperit chipul. Ne uitam înspre vest, cu faţa la soare. Lumina făcea ca părul sur să pară aproape argintiu. Dar cînd a ridicat capul, aceeaşi lumină s-a

dovedit a fi crudă, lăsînd să se vadă anii grei. Mustaţa era cenuşie şi riduri adînci îi brăzdau pielea din jurul nasului de vultur. Ochii erau posomoriţi. *

- Ce s-a întîmplat de trebuie să-mi spui tu, şi nu Dicky?

-Nu are legătură cu Dicky. Cel puţin nu direct.

-Cu cine s-a bătut?

- Cu Dennis şi Albert Chevalley.

-Ăştia de lucrează pentru King.

- Voia să vorbească cu King. Au încercat să-1 împiedice.

-Pui de căţea.

-Sînt doi copii tîmpiţi. Au făcut ce li s-a spus.

Umerii i se încovoiară.

-Ben, nu vreau să am necazuri cu alde Chevalley. Am destule de tras cu ticălosul ăsta de peste deal.

-Vă garantez că n-or să spună nimănui că un ins mai scund decît ei i-a bătut, simultan, de le-au mers fulgii.

Domnul Butler zîmbi.

-Da, cred că ai dreptate.

-Aşa că nu asta e problema, am continuat. Problema este King.

-Şi tu ce treabă ai?

-M-a rugat să intervin.

-Să intervii?*

-Să fac pace.

-De ce pe tine?

-Să mă ia dracu' dacă ştiu, domnule Butler. Eu credeam că vrea să discutăm afaceri imobiliare. în loc de asta, i-a intrat în cap că sînt un fel de arbitru local.

Butler zîmbi din nou.

_ Poate a auzit cum l-ai găsit pe săracu' unchiu' Pete.

_ Nu era chiar pierdut.

- Poliţiştii nu reuşeau să-1 găsească.

- Eu aveam mai mult timp decît ei.

Familia Butler - impresionaţi peste măsură de stagiur meu la conlrainformaţii în marină - m-a angajat să dau de urma unui bătrîn aiurit de-al lor care dispăruse.

- Fusese deja găsit, i-am amintit domnului Butler, care era înrudit pe departe cu unchiul Pete. L-a găsit o chelneriţă din New Milford.

- Am auzit că s-au logodit, spuse domnul Butler.

- Nu m-ar mira.

- Se pare că există speranţă pentru noi toţi.

-Oricum...

- Oricum, tot nu văd care-i treaba ta aici.

- Hei. pot să-mi fac treaba cu condiţia ca ambele părţi să vrea. l-am promis lui King că-1 ajut. Vă interesează? Sau vreţi să vă luptaţi în continuare? '

- Eu nu mă lupt. El se luptă. Eu n-aveam nici o treabă pină cînd ticălosul a început să facă pe nebunul.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Pun pariu că a pretins că nu şi-a dat Seama ce înseamnă contractul de arendă - zice că nu şi-a dat seama cît de aproape era păşunea de casă - pentru că e băiat de la oraş. Aşa-i?

- Aşa mi-a spus.

- Prostii. Ştia foarte bine. Doar că şi-a închipuit că mă dovedeşte cu avocaţii. Că mă spulberă. La dracu cu tîmpitul de ţăran.

- Ei bine, acum şi-a dat seama că s-a înşelat. Cred că se simte ca un idiot. N-ar Fi prima oară cînd unul de la oraş o scrînteşte.

- Se uită la mine şi văd în ochii lui că dac-aş dispărea de pe faţa pămîntului ar fi un om fericit. Da' n-am să dispar. Aici e casa mea. E casa familiei mele de cînd a cumpărat-o bunicul

Familia Butler din Newbury venise din Bridgeport după "primul războai mondial.

- Şi cînd am să mor, o să fie casa lui Dicky - lasă, ştiu ce gîndeşti. Crezi că Dicky o să vîndă la moartea mea. Ei bine, e treaba lui. Mort, n-o să-mi mai pese. Deocamdată

nici nu mor şi nici nu plec nicăieri. Am de gînd să-mi duc viaţa aici. Şi poţi să-i spui fiului de căţea de colo că tocmai mi-am lăcut analizele şi n-am nici pe dracu'. Mi-au spus că o s-apuc nouăzeci de ani pe picioare.

- Felicitări.

- Să ţi-o spun p-a dreaptă - ce dracu', sînt mai tînăr cu douăzeci de ani ca unchiu' Pete. Poate-mi găsesc şi eu o chelneriţă. N-ar fi rău să am o femeie la fermă... am fost singur atîta timp. Nu eşti însurat, aşa-i?

-Nu.

- De ce nu?

- Se pare că am prostul obicei de a mă îndrăgosti de femeia nepotrivită.

- Mie-mi spui. Sfinte Sisoe, mama lui Dicky era o bucăţică... Ştii, Ben, dacă puiul de căţea ar fi venit la mine şi ar fi vorbit ca de la bărbat la bărbat, ca de la vecin la vecin, făceam noi ceva cu arenda aia - ce dracu', nu l-aş fi scuipat în ochi. Dar el şi-a trimis afurisiţii de avocaţi. L-am pus pe DaNang pe ei. După aia a trimis o pereche de birocraţi -nesuferiţi, unu' Bert Wills din Middlebury şi nu mai ştiu care împuţit de scria CIA pe el au venit şi mi-au cîntat cum că contractul n-ar fi bun. Ira Roth a scris contractu' ăla. Nici

dracu' nu poate să-1 atace.

Domnul Butler îl aprecia pe Ira pentru că demult, cînd încă îşi mai ^cea speranţe că Dicky o să se îndrepte, Ira spulberase în două rînduri acuzaţiile care i se aduceau.

_ Wills, şi p-ălălalt cum îl cheamă?

-Wiggens?

- Aşa, Wiggens. M-au tratat ca pe-un gunoi. Şi dacă aş fi fost un prost cum mă credeau? M-ar fi speriat de mama focului şi aş fi renunţat la ce-i al meu.

- Cum a fost cu arenda? Bucăţica aia de pămînt are o formă tare ciudată.

- Nu eu am vrut. Nebunul bătrîn de Zarega a insistat.

- De ce?

- A, habar n-am. îi murise ursul. Şi-acuma voia să ţină

vaci.

- A murit ursul? . ,

- Sigur c-a murit. Trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani. Aşa că am arendat bucata aia, am pus gard şi mînam cîteva într-acolo. Bătrînul Zarega se tîra în baston, se apleca peste gard şi se uita la ele ore-n şir. Era un bătrîn cumsecade, îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai din timp. Dar în primii zece ani după ce-am venit acasă eram cam ţicnit. Trăiam ca un pustnic. *

- Nu ştiu dac-am înţeles bine, dar mi se pare că nu v-ar deranja dacă i-aţi ceda contractul lui King.

-Vrei comision?

- Aşa îmi cîştig existenţa, domnule Butler. Dumneata din fermă. Eu din tranzacţii imobiliare.

- Sper că-ţi merg afacerile mai bine decît mie.

- Nu e cel mai bun an din viaţa mea.

- Slavă Domnului că am pensia de veteran. Singurul fel în care un crescător de vite îşi poate cîştiga existenţa e să se lase împuşcat pentru patrie. Ştii că oamenii dau mai mult pe o sticlă de apă Perrier decît pe un litru de lapte?

- Ştiu că oamenii trimit afurisiţi de avocaţi cînd ar trebui să trimită agenţi imobiliari.

- Prostii. Trebuia să vină el. Dar nu, el a fost mereu cel care i-a pus pe alţii să-i facă treburile murdare...

Ciuli urechea, încordîndu-se dintr-o dată. O secundă mai tîrziu am auzit şi eu zgomotul puternic al unui elicopter. Se apropia şi se auzea din ce în ce mai tare, pînă cînd lemnăria începu să se zgîlţîie, urlă deasupra acoperişului şi se îndreptă tunînd spre Fox Trot.

Domnul Butler rămase ţeapăn, cu mîinile strînse în pumni, cu muşchii gîtului încordaţi şi jucîndu-i sub piele. Cînd zgomotul s-a stins complet, a vorbit pe un ton rece şi amar:

- Se foloseşte de tine, Ben. Te credeam mai deştept. '

Elicopterul omorise ceea ce fusese o conversaţie din ce

în ce mai cordială. DaNang săltase capul lui uriaş şi mă privea întrebător. Am pus eu întrebarea, pentru amîndoi:

- Ce vreţi să spuneţi?

- Nu te-au învăţat istorie la Annapolis?

-Istorie? Ba da, cîte ceva. Mai mult navală.

- Ben. eu personal ştiu cinci inşi care n-ar fi morţi acuma dacă puiul ăsta de căţea n-ar fi trăit pe picior mare la Paris. Douăzeci de mii dintre ai noştri ar mai trăi şi-acuma.

- Vă referiţi la Vietnam? •

-Da, la Vietnam, dezertor nenorocit ce eşti!

Se descărcase. îşi uriaşe acuzaţia. Cîinele se ridicase şi se apropiase de domnul Butler. Muşchii pieptului îi zvîcneau ameninţător.

Mi-am mişcat picioarele în aşa fel încît să fiu în stare să mă urnesc rapid şi m-am străduit să-mi păstrez tonul calm.

_ Aveam cinci ani, domnule Butler. Nu m-au mobilizat cntru că trebuia să merg la grădiniţă.

Şi-a aranjat mustaţa cu degetele lui îngroşate de muncă. După care a expirat un oftat care a rămas suspendat în aer ca un balon din benzile desenate.

_ a, da. Mda, trebuie că m-am gîndit la altcineva. Eşti de-o vîrstă cu Dicky, nu-i aşa?

- Da, domnule Butler.

- De multe ori mă gîndesc la el ca la un copil. Dar voi, băieţi, nu mai sînteţi copii.

-Nu, domnule.

- Nu prea mai ştiu pe ce lume sînt. Uneori nu ştiu în ce an sîntem.

- Bunicul din partea mamei avea o fermă în Frcnchtown. Spunea că anotimpurile contează mai mult ca anii, am,spus eu.

- Ştii cîte ceva despre război?

- Nu prea multe.

Domnul Butler rămăsese cu ochii la vacile care dovediseră grămada de fin. DaNang se aşezase la picioarele stăpînului său. Cînd porni iar să vorbească, vocea lui scăzută suna aproape normal, aproape profesoral, cu afirmaţii măsuratei

-King l-a sfătuit pe Nixon. Cine crezi că a clocii o tîmpenie ca asta: „N-am de gînd să fiu primul preşedinte american care pierde un război"? Pierdusem deja. Johnson o Ştia. Afurisitul de McNammara o ştia şi ei. O ştiam pînă şi noi, răcanii. Eu eram genist. De-aia am voie să umblu cu explozibil. Vrei să ştii ce aruncam în aer acolo în Vietnam? Turnuri de comunicaţii. Turnuri le noastre de comunicaţii. Cînd comuniştii au început să cîştige teren, le-au lăsat în picioare, gîndindu-se să le folosească după ce cîştigă. King şi Kissinger au făcut carieră la negocierile de pace de la Paris. Erau pi prima pagină a ziarelor. King îl încuraja pe Kissinger îu fanteziile lui: ştii tu, politica lor de secol nouăsprezece, cu soldaţi de plumb. Cum îi ziceau? I-au găsit şi un nume răsunător. 'Real politics. Ceva de genul ăsta. Sfinte Sisoe Ben, era vorba de carne şi sînge de optsprezece ani. Nu eram soldaţi de jucărie. Nici noi şi nici săracii galbeni.

Şi ca să fie sigur că am priceput bine care-i legătura dintre războiul din Vietnam şi contractul de arendă, adăugă:

-Aşa că, atunci cînd Henry King îşi trimite avocaţii, lacheii şi agenţii imobiliari la mine-n deal, face exact ce a făcut totdeauna: îi tratează pe oameni ®a pe soldaţi de jucărie. Spune-i c-am zis nu, Ben. Spune-i că nu, nu-i vînd contractul. Spune-i că n-am de gînd să vînd un acru de teren măcar. Spune-i că nu-i dau voie să-şi întindă conductele pe pămîntul meu. Şi mai spune-i lui Henry King să nu mă mai urmărească, altfel în curînd am să-1 urmăresc şi eu.

-Cum aşa, să nu vă mai urmărească?

-Şi-a pus oamenii să mă spioneze.

- Spioneze?

- Mă supraveghează. Sînt la cîmp şi mă trezesc cu senzaţia aia stranie pe care-o aveam în război că cineva te urmăreşte prin cătare.

-Să vă urmărească? Dar pentru ce?

- Am văzut soarele reflectat în binoclu, sau în lunetă.

-Cine vă urmăreşte?

-Putea să fie o puşcă cu lunetă.

-Domnule Butler, dacă cineva v-ar fi urmărit cu o armă cu lunetă aici, între dealuri, aţi fi fost mort, nu credeţi?

- Dacă o să fiu găsit cu capul ţăndări, o să-ţi aduci aminte ce ţi-am spus.

__ Chiar aţi văzul oameni pe terenul dumneavoastră?

- îmi ascultă telefonul. Se aude declicul.

__ Liniile telefonice sînt destul de vechi aici, sus, am spus Am şi eu declicuri, pe strada principală. Liniile astea trebuie să aibă vreo treizeci de ani. Domnule Butler, cred că se pun două întrebări. Cine sînt „ei" şi de ce vă urmăresc „ei" şi vă ascultă telefonul?

_ încearcă să mă sperie.

- Ca să vă determine să vindeţi contractul?

- Spune-i lui Henry King că Armata Statelor Unite 1-a învătat pe acest soldat de jucăric să demoleze. Spune-i că dacă-mi mai face necazuri, îi arunc în aer barajul şi fac din lacul lui frumos un crater ca pe lună.

I-am spus pe un ton cît am putut de blînd şi conciliant:

- Domnule Butler, n-am să repet ceea ce mi-aţi spus şi cred că nici dumneavoastră n-ar trebui s-o mai spuneţi. E o ameninţare serioasă.

- Ieşi afară de pe pămîntul meu.

S-a ridicat strîngînd pumnii. DaNang s-a ridicat şi el hotărît în patru labe, ameninţător ca un bătrîn campion la categoria grea angajat să păstreze ordinea la discotecă pe băutură şi bacşiş. »

Ţinuta dreaptă de şcolăriţă, ochii strălucitori şi părul alb, des şi buclat o făceau pe mătuşa Connie să pară mult

mai tînără decît era. în zilele ei bune n-ai fi zis că a apucat să-1 cunoască pe preşedintele Woodrow Wilson*, cînd a fost în excursie cu şcoala la Casa Albă. Cu care ocazie 1-a întrebat cum crede că are să-şi ţină promisiunea făcută în campania electorală de a nu amesteca America în primul război mondial

* Preşedinte al Statelor Unite între anii 1913 şi 1921.

din moment ce vasele americane aprovizionau Marea Britanic insulă înconjurată de submarinele germane. (Opt luni mai tîrzjjj s-a dus voluntar soră de campanie în tranşee.)

Am invitat-o să vedem împreună biografia lui Henry Kii^ nădăjduind de la ea o perspectivă istorică din care să ştju cum să-1 iau. Filmul mi s-a părut tăcut cublîndeţe şi cu inten ' de a-i tace reclamă, ocolind cu abilitate scăderile omului Acţiunile care scoseseră în stradă o parte semnificativă a populaţiei în urmă cu douăzeci şi cinci de ani erau calificate drept „controversate".

Nu trecuseră nici cinci minute de la început, că mătu Connie a înţepenit ca un uliu pe marginea scaunului. Şi la prima imagine care arăta cum au fost arse steagurile pe stră ' n-a mai putut să se abţină:

- Cum îndrăznesc să pună la îndoială patriotismul protestatarilor!

King şi-a petrecut primii ani ai carierei în umbră. încă tînăr pe timpul războiului din Vietnam, era tot timpul umăr la umăr cu Kissinger, Haldeman, Erhlichman şi Nixon, cu figura lui luminoasă atentă, cu trupul echilibrat ca al unui atlet. După război însă, gata, a ieşit în faţă; acum chipurile lacome se vedeau în spatele lui. Bineînţeles că între timp, a spus mătuşa Connie zîmbind, foştii lui mentori ajunseseră fie în închisoare, fie în dizgraţie.

Cînd republicanii au plecat cu coada între picioare, King s-a aranjat cu administraţia Carter, pînă cînd i-a lăsat baltă şi a demisionat public - un act. făţarnic, spune Connie - cînd cu criza ostaticilor din Iran, la timp pentru a se alătura găştii lui Reagan. Atunci a început să se vadă că

sînt mulţi bani la mijloc: costume pe comandă, avioane pentru uzul personal.

Tot cam pe-atunci, vocea lui aspră cu accent de Brook- lyn a căpătat accentul uşor englezesc al tipilor de pe Wall Street, paraşutaţi in

i în birourile din Londra. De asemenea, vorbea

• rar Probabil pentru că se concentra asupra noului ac- 111 J— oct* îl facea să sune foarte important, ca si cum.

cent, dar

remarca mătuşa mea acid, profesorul lui de dicție i-ar fi pictat

La vremea cînd preşedintele Bush şi-a luat în primire

laringelecu gravitas.

permisul de intrare la Casa Albă, transformarea studentului bursier era completă. Henry King vorbea la fel de sigur şi de înţelept ca un profesor de la Harvard care publică regulat şi este înzestrat cu o avere imensă şi cu prieteni sus-puşi.

King Incorporated a ţintit sus şi curînd a început să se bucure de toate privilegiile unui om foarte important - avioane particulare, elicoptere particulare, etaje întregi la cele mai bune hoteluri - combinate cu toate curtoaziile datorate unui om de stat -, saluturi militare în ţările Lumii a Treia, prînzuri la palat, dineuri prezidenţiale.

- Ai remarcat-o pe bruneta aceea tînără? m-a întrebat Connie.

- Julia Devlin. Am cunoscut-o la el acasă.

- Are ceva ciudat.

- Are ea ceva, într-adevăr. Dar n-aş putea să spun că e ciudat. »

Plăcerile unui trăgător de sfori la scară internaţională includeau servitori, turme de ajutoare, plus o delicioasă protejată/asistentă personală. De cînd începuse să facă afaceri pe cont propriu, Julia Devlin călătorea cu el peste tot de parc-ar fi fost concubina împăratului. *

- Ce părere ai? am întrebat-o pe Connie cînd banda s-a terminat.

- Dacă s-a ajuns acolo încît unui individ vulgar, egoist şi trădător al intereselor publice i se face o biografie re :renţioasă pentru televiziune, atunci asta nu mai e ţară, e internul, mi-a

spus ea şi a plecat acasă tară să-mi mulţumească pentru vizionare. *

Am învăţat cum să-1 iau? Greu de spus. A doua jumătate a filmului, care ridica în slăvi contribuţia lui King Incorpo. rated la progresul şi pacea mondială, arăta un om înconjurat de admiratori convinşi că numai stînd lîngă el, o parte din imensa lui putere şi înţelepciune ar trece asupra lor.

Oamenii atît de curtaţi îşi pierd simţul umorului. Singurulî fel în care poţi să negociezi cu ei e să posezi ceva ce-şi doresc : foarte tare şi se tem că nu-ţi pot fura. Domnul Butler nu se bucura de o atare poziţie, dezavantaj de care nu era conştientj Lucru care-1 situa pe „arbitrul" local între ciocan şi nicovală, i

Henry King mi-a declarat că e surprins să mă vadă atît de curînd. Am spus „Nu, mulţumesc" la oferta de cidru fiert, dar el a insistat. Era tăcut după reţeta regelui Norvegiei.

Asta se întîmpla a doua zi după-amiaza tîrziu, cu I perspectiva unei nopţi reci. Biblioteca lui era splendid luminată 1 de soarele palid şi de focul portocaliu-a prins al lemnelor de 1 măr. Josh Wiggens, tipul de la CIA, a venit cu cidrul, din care 1 părea să tot guste încă de la prînz, că de-abia a băgat de 1 seamă cînd King 1-a concediat sub pretext că nu-ştiu-cine de J la Washington aşteaptă să fie sunat.

Julia Devlirîa strecurat capul pe uşă. I-am zîmbit. Mi-a a zîmbit şi ea şi i s-a adresat lui King:

- Scuze, să stau cu voi?

- Ţi-am spus că nu! a repezit-o King.

A închis uşa cu o faţă inexpresivă.

Rămaşi singuri în sfirşit, aşezaţi comod pe canapea, a | repetat:

_ Te-ai întors repede. _ N-a mers bine.

- De ce?

I-am relatat conversaţia mea cu Butler, mai puţin referinţele la Vietnam cu teoria că o parte din vină i-ar reveni lui King» pentru că oricum, în caz că nu, n-ar fi înţeles un

cuvînt din ce-a spus Butler.

S-a dovedit că nu a înţeles nimic nici din ce-am spus eu.

Furios, a lăsat deoparte tonul de profesor la Harvard şi am

început să înţeleg cu cine are Julia de-a face.

- Ce mama dracului i-ai spus?

- I-am spus, am repetat răbdător şi mult mai politicos decît o meritau manierele lui, că mi-ai cerut să intervin şi să

încerc să vă împac.

- Şi contractul? s-a interesat el tăios. ■>

- Aşa cum ţi-am spus adineauri, vestea bună e că nu ţine cu adevărat la păşune. A luat-o în arendă numai ca să-i facă

pe plac lui Zarega.

- Şi ce naiba voia să facă Zarega cu un dolar pe an?

- Domnul Zarega dorea să se uite la vaci.

- îţi baţi joc de mine?

- Cînd ursul domnului Zarega a murit*i-am explicat eu, a vrut să aibă animale aproape. Domnul Butler i-a promis că o să mîne cîteva vaci pe păşune.

- Sînt uşă-n uşă cu un azil de nebuni.

Am zîmbit sperînd să se dovedească totuşi că are simţul umorului. Dar King nu mi-a întors zîmbetul. în schimb, m-a străpuns cu privirea aia a lui scăpărînd de inteligenţă.

- Trebuie să mai fie ceva. Nu mi-ai spus tot.

«h - Vietnam. E veteran de război. Te crede răspunzător. - | - Nu e singurul care a suferit în Vietnam.

- Te învinuieşte pentru toţi cei care au avut de suferit

King a oftat.

-Nu eu am început războiul din Vietnam. S-a ridicat s-a dus spre un raft, plimbîndu-şi mîna peste cotoarele cărţil0r Dar pe raftul ăsta sînt optzeci de volume care mă blamea^ pentru Vietnam. Şi prietenii mei de la edituri m-au avertizat; că revizioniştii abia au început să tulbure apele. Decizii pe care le-am luat cu moartea în suflet acum douăzeci şi cinci de ani - şi care mă mai frămîntă şi-acum - au ajuns sâ îmbogăţească o grămadă de publicişti. Aşa că, spune-mi, Ben, din moment ce toţi aceşti profesori şi reporteri şi memorialişti şi istorici refuză să creadă că, atunci ,cînd Statele Unite au bombardat nordul, inamicul a venit la masa tratativelor şi a plecat de cum am oprit bombardamentul, cum să-1 convingi" pe fermierul de vizavi că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să opresc măcelul?

-Nu ştiu ce să-ţi răspund. Tot ce ştiu e că el a trăit-o pe pielea lui şi că n-are de gînd să-şi revizuiască părerea.

-Sute de mii de oameni s-au întors la casele lor şi au dus o viaţă normală. Ei nu privesc în urmă. Ce are el atît de special?

-El nu e sute de mii. E doar un individ.

King s-a întors şi s-a aşezat greoi pe canapea.

-Să fie asta pedeapsa mea? Ce să fac, să mă aşez pe | spate şi să desfac genunchii?

-Să te aşezi pe spate e suficient.

-Nu e drept, spuse el. Şi eu mi-am servit patria. Cum am putut mai bine.

-Uite ce e, eu aveam cinci ani. Nu vă pot judeca, nici pe unul, nici pe celălalt. Ştiu doar că o să fiţi vecini de-acum înainte. Poate, cîndva, o să vă chinuiţi împreună la un pahar. Kins nu parca prea convins.

_ şjîacum? mă întrebă. Care-i următoarea mişcare?

_ Ţi-am spus. Stai liniştit. Lasă-1 să se potolească.

- Şi cît mama dracului o să dureze? Vreau să am lacul gata pînâ la vară. Vreau să-mi duc musafirii acolo. Fă ceva.

M-am ridicat să plec.

- Cu cît te hotărăşti mai devreme să încetezi cu presiunile, cu atît mai bine. Sfatul meu e să-1 laşi în pace. Fără avocaţi. Fără alte oferte. Lasă-1 o vreme... Şi spune-i pilotului de pe elicopter să găsească un alt traseu. Aproape că ajunsesem să ne înţelegem cînd am crezut că se prăbuşeşte pe hambar.

- Şi vrei să te plătesc pentru aşa un sfat?

- Nu. Nu m-am achitat de sarcină.

-- Fără doar şi poate. Şi presupun că te aştepţi să apelez din nou la tine cînd s-o calma?

" - Şi-a pus cîinele pe mine, domnule King. E semn clar că nu vrea să mă mai vadă.

- Dacă afurisitul ăla de cîine se-arată prin preajmă, pun să-1 împuşte.

M-am aplecat spre el şi l-am silit să mă privească în ochi.

- Dacă-i împuşti cîinele, o să ai de-a face cu mine.

- Cu tine?

»

- Şi îţi mai dau un sfat.

-Ţine-1 pentru tine.

- Domnul Butler ţi-e vecin. N-o să plece nicăieri. Orice, numai nu-1 călca pe nervi pe fiul lui.

- Am oameni care se pot ocupa de fiul lui.

- N-aş miza pe asta.

- Nu mă refer la cretinii ăia de veri ai tăi.

Aşadar, camera de la poartă înregistrase bătaia.

- Tot n-aş miza pe asta. Autorităţile din Connecticut au încercat şi n-au reuşit vreme de treizeci de ani.

King se străduia să aibă ultimul cuvînt.

- Oamenii mei lucrează după alte reguli. SI Prin „oamenii" lui presupun că înţelegea ciomăgari

angajaţi cu ziua de spionul lui la pensie. Ori poate că fostul' consilier îh probleme de securitate naţională beneficia de protecţia serviciului secret. ^ 1

- Diplomaţie cu alte metode?

- Fiecare război are învingătorul lui, domnule Abbott.' Am plecat acasă dorindu-mi să fi făcut o treabă mai bună.1

în sîmbăta următoare am primit un telefon de la doamna King, care mi-a vorbit pe un ton agitat. Abia înţelegeam ce spune din cauza zgomotului de drujbă.

- Domnule Abbott, Ben, poţi să vii pînă aici? Henry e foarte supărat. Fermierul ne taie copacii.

- Dacă vorbeşti de afară de la un telefon mobil, intră în casă şi închide uşa, i-am spus. »

Huruitul s-a terminat cu un zgomot de uşă trîntită.

- Acum mă auzi?

- Mult mai bine. E pe terenul arendat?

- Henry şi-a ieşit din minţi. Mă tem că...

- Unde-i Josh Wiggens?

- S-a dus la cumpărături cu băieţii Chevalley. k - La cumpărături?

- Pentru salopete de lucru de primăvară.

Merita să vezi una ca asta: patricianul şef al securităţii ntînîndu-i pe ăia doi prin magazine.

- Şi Julia Devlin?

-E la Londra.

- Fiul domnului Butler e cu el?

-Nu-1 văd.

Roagă-te să nu fie, mi-am zis în sinea mea.

-Vino, te rog. Ne taie copacii cei frumoşi.

-Vin în douăzeci de minute. Deschide poarta şi...

-Henry, nu! ţipă ea.

Am fugit la maşină şi am ajuns la Fox Trot într-un sfert de oră. Am găsit poarta deschisă şi tricoanele ascunse în macadam. Parcul de maşini era gol, ferestrele de la birouri întunecate şi muncitorii plecaţi în week-end.

Am sărit din maşină şi m-am repezit alunecînd prin noroi spre locul de unde se auzea drujba asurzitoare a domnului Butler. S-a auzit un pîrîit ascuţit şi, în timp ce înconjuram casa, un triumfător „Cadeeee!".

Am văzut un plop superb, înalt şi drept ca un catarg, a cărui siluetă începuse să se clatine. S-a înclinat, la început încetişor. După care, cîştigînd viteză, a căzut într-un freamăt aproape neauzit de ramuri fără frunze şi a lovit pămîntul cu o bufnitură impresionantă.

King, îmbrăcat în haină de vînătoare, venea alergînd spre mine. Era roşu la faţă de mînie şi indignare.

-Opreşte-1!

- Am să încerc.

în vocea lui se ghicea supărarea neprefăcută.

-Aveam patru copaci frumoşi aici, pe colţ. Puteai să te adăposteşti între ei ca într-o catedrală.

Bănuiam că dacă DaNang n-ar fi stat de pază, ar fi sărit gardul şi ar fi încercat să-1 oprească pe Butler cu mîinile goale. Numai că uriaşul câine galben stătea de pază atent, cu urechile pe spate. Domnul Butler se aşezase pe trunchiul căzut şi îşi ascuţea nonşalant lanţul drujbei cu o pilă.

_ închide curentul în gard, i-am cerut lui King.

El strigă la doamna King, care pomi în fugă spre casă şi

găsi întrerupătorul.

- Gata.

Am trecut peste sîrmă. DaNang era cu ochii pe mine.

_ Spune-i să stea liniştit, domnule Butler, am spus.

Butler ridică privirea:

-Şezi!

DaNang s-a aşezat nu tocmai convins pe picioarele de dinapoi, ca o capcană gigantică de şoareci gata să sară.

- Ce vrei, Ben?

- Doamna King^m-a chemat. Sînt foarte supăraţi din cauza copacilor.

- Nu sînt copacii lor.

- Ştiu asta. De ce-i tai?

- Pawloski îmi dă opt cenţi pe piciorul cub.

- Şaizeci de dolari un copac?

- Pentru plop. Pentru stejarii ăia de colo îmi dă în jur de-o sută.

-Glumeşti.

- Sînt d-ăia cu lemn bun pentru furnir.

Mie mi se păreau stejari din cei mai obişnuiţi.

- Lasă-mă să-i vînd lui King, i-am spus.

- Şi-ce să facă cu ei?

- îţi dă banii şi-i lasă în picioare.

-Nţ, mai bine-i vînd lui Pawloski.

- Mai gîndeşte-te, aşa eşti scutit de transport.

S-a gîndit o vreme. Să vinzi lemne e muncă de-ţi rupe spatele, mai ales cînd n-ai pentru transport decît un tractor făcut pentru treburi uşoare de fermă. Şi dacă i-ar fi spus lui Pawloski să-şi trimită camionul cu remorcă, preţul ar fi scăzut 51 mai mult. în plus, nici un yankeu demn de acest nume nu strimbă din nas cînd e vorba de stors bani de la unul de la oraş.

-Da' King trebuie să-mi dea mai mult.

-Lasă-mă un minut. Să văd ce pot să fac.

M-amtlus înapoi la gard, am escaladat şirurile de sîrmâ

şi-am vorbit cu King. Diplomatul de carieră s-a apucat să negocieze cu mine pînă cînd l-am întrebat direct:

- Ţi-ai pierdut minţile?

într-un tîrziu, m-am întors cu raportul la domnul Butler.

-S-a dus să-şi ia carnetul de cecuri.

King a ieşit din casă călcînd apăsat, a traversat pajiştea şi a trecut peste gardul ce-i despărţea pămîntul de păşunea arendată de domnul Butler. I-a întins cecul acestuia, dar cînd fermierul a dat să pună mîna pe el, King 1-a smucit înpoi.

-Ce garanţie am că nu te-apuci să-i tai imediat cum mă întorc cu spatele?

Domnul Butler s-a uitat la el timp îndelungat, în vreme ce eu încercam să născocesc ceva pentru a îndulci insulta, înainte să-mi vină vreo idee, a pus mîna pe drujbă:

-Garanţie? Ai fi avut cuvîntul meu de onoare, fiu de căţea ce eşti!

întinse mîna după căştile de protecţie.

- Aşteaptă! ţipă King. Ce faci?

-Tai lemne.

-Distrugi copacii ăştia minunaţi!

-Zi mulţumesc că nu dau cu Agent Orange.

-Poftim?

-Sau cu napalm.

-Eşti nebun?

- Nţ. Stau bine cu capul. Şi cu memoria la fel. îşi acoperi urechile şi începu să tragă de cureaua de pornire.

-Stai puţin. Am făcut un tîrg.

Butler s-a înfipt în spatele trunchiului gros al altui plop. Din cei patru din pîlcul iniţial, cei trei rămaşi încă în picioare erau o privelişte impresionantă. A ridicat drujba şi a marcat trunchiul pentru a-i da direcţia în care să cadă.

King a fugit după el şi 1-a apucat de umăr. Butler s-a întors, cu furia întipărită pe faţă, plus încă ceva, parcă un fel de nebunie. M-am îndreptat spre ei, gîndindu-mă: Mamă, nu vreau să mă bag în aşa ceva.

- Pleacă de lîngă el, Henry.

L-am apucat pe Henry King şi am încercat să-1 fac să lase din mînă cămaşa lui Butler. Sub picioare aveam un covor de noroi şi rumeguş de la primul copac tăiat pe care alunecam toţi trei. Domnul Butler era cu drujba în mînă, agitînd-o.

O drujbă, pentru cei neiniţiaţi, constă dintr-un lanţ care se roteşte în jurul unei bare de metal acţionat printr-uh motor. Lanţul are la fiecare trei-patru centimetri nişte dinţi încovoiaţi ascuţiţi. Poţi să te tai urît de tot în el chiar cînd motorul e oprit. O dată pornit, lanţul e un cerc de lame care se rotesc. Un chirurg plastic mi-a spus odată că „nu prea am din ce să te fac la loc" şi mi-a recomandat călduros să port o cască de motociclist şi un scut pentru faţ£.

Am reuşit să-1 împing pe King la o parte. Nu mi-am dat seama dacă Butler alunecase sau ţintise deliberat figura lui King. Problema mea era că, împingîndu-1 pe King, drujba se învîrtea acum în faţa mea.

Nu era genul de armă pe care să poţi s-o opreşti cu mîna.

Butler a încercat să-şi oprească mişcarea mîinii.

Dar King e cel care m-a salvat, din greşeală sau nu, mtinzînd mîna înmănuşată între noi. Strigătul lui s-a amestecat cu ţipătul nevesti-sii.

Am căzut amîndoi la pămînt. Butler a oprit motorul şj tăcerea care s-a lăsat dintr-o dată era aproape tangibilă.

King se uita fără să-i vină să creadă la vîrfurile degetelor mănuşii sfîşiate. încet, cu frică, şi-a tras-o de pe mînă.

- O, Doamne, plîngea doamna King, apropiindu-se cu teamă. Am crezut că o să văd sînge. însă dinţii lanţului, în mod miraculos, trăseseră mănuşa de pe degete şi tăiaseră numai materialul. O singură picătură de sînge strălucea în vîrful arătătorului.

Domnul Butler izbucni în rîs. Pe frunte, venele i se vedeau pulsînd.

-Eşti un nenorocit norocos.

Faţa lui King era albă ca zăpada.

- Ai încercat să-mi tai mîna.

- Ai încercat să pui mîna pe un lanţ de drujbă, i-o întoarse Butler. Tîmpitule!

-Te dau în judecată.

-Ieşi afară de pe pămîntul meu.

-E pămîntul meu.

- Ieşi afară de pe pămîntul meu.

-F...

- DaNang!

- Tu, du-te de-aici, am intervenit eu, apucîndu-1 pe King cu o mînă fermă pe după umeri şi conducîndu-1 în direcţia gardului. Exact înclipa în care Josh Wiggens străbătea pajiştea alergînd şi sărea gardul cu o uşurinţă

remarcabilă pentru un om de vîrsta lui. Pistolul automat pe care-1 ţinea în mînă nu părea să-1 încurce.

-Cheamă cîinele, a strigat la Butler, sau îl împuşc.

Minunat. Trecuserăm de la drujbe la arme de foc.

Am reuşit să-1 strecor pe King printre sîrmele din gard.

- Eşti bun să laşi ăla deoparte înainte să răneşti pe cineva?

Wiggens nu s_a comP''cat cu vorbe. Fară avertisment şi - - să scape cîinele din priviri, mi-a pus pistolul la tîmplă ca dnd ar fi vrut să scape de o muscă. C Eram încă iritat de ameninţarea cu drujba şi-mi pierdusem

din dispoziţia binevoitoare.

^ L-am prins de braţ, i-am luat pistolul şi l-am aruncat pe spate A sărit în sus ca şi cînd ar.fi căzut pe o trambulină şi m-a aruncat pe mine pe spate. Lucru care m-a surprins, dar nu pînă într-atît încît să nu ajung primul la armă. Am luat-o de pe iarbă şi am aruncat-o cît am putut de departe, pe pajiştea lui King.

Wiggens se apropia de mine mişcîndu-se cu agilitate, tot numai picioare şi mîini lungi.

-Nu te prosti, i-am spus. Ai pete de iarbă pe costumul tău bun, iar pe mine o să mă doară oasele o săptămînă. E evident că sîntem amîndoi în stare să ne facem rău unul altuia.

N-aveam nici o îndoială. Nenorocitul nici măcar nu gîtîia prea tare.

Avea ochii reci. King i-a strigat ceva. Wiggens a ezitat, apoi a scăpat un zgomot care ar fi putut să fie luat drept rîs.

- Te descurci cu cîinele ăla?

- Mă descurc cu Butler. Tu ai grijă de King.

După care m-am întors la Butler.

- Vă simţiţi bine?

- Sigur că mă simt bine.

Sub piele, venele arătau ca şerpii. Mă temeam să nu facă un atac.

-Unde-i Dicky?

- A ieşit cu vreo vagaboandă.

- Puteţi să mergeţi singur acasă?

- Sigur.

- N-arătaţi prea bine.

-Mă simt bine... Ar fi trebuit să iau afurisiţii ăia def bani. Am fost prost.

-Vorbesc cu el cînd se potoleşte.

-Nu.

- Aveţi nevoie de bani.

- Cine n-are? Aruncă o privire peste gard la Henry King l care se uita şi el, şi, încăpăţînat, puse mîna iar pe drujbă. J

- Staţi puţin! Ştiţi păduricea aia a dumneavoastră, de pe culme? Aia sălbatică. Lăsaţi-mă să încerc s-o vînd.

- Nu vînd pămînt.

- E-n sălbăticie, ce dracu'. Nici nu tăiaţi copacii, nici nu ; lucraţi pămîntul.

-Cît?

-Puteţi să luaţi optzeci de mii.

-Nu ştiu ce să zic, Ben. Vin oameni de la oraş care ţ încep să se plîngă ba de zgomotul de tractor, ba de î îngrăşăminte; iar cu King am probleme, de ambele părţi.

-Păi nu araţi aproape de lotul ăla. Şi de tăiat lemne, | maximum de două ori pe an.

-Optzeci de mii?

- Absolut. în afară de comision.

Buzele i se mişcau. Nu-i convenea. Dar era o soluţie la îndemînă pentru o groază de probleme. Se uită iar cu coada ochiului peste gard, unde se vedea King tîrîndu-şi picioarele ; spre casă.

- Jură că-mi aduci oameni cumsecade. Care să mă lase-n pace.

Cei la care mă gîndeam să vînd terenul de la Butler erau ;; o pereche de avocaţi ce locuiau într-un apartament la bloc I pentru care dăduseră prea mult. Lucru care-i

făcea să se ^ gîndească să se extindă. Voiau cu adevărat să construiască o

. |a tară şi cînd i-am dus să vadă terenul sîmbăla următoare

s!au arătat destul de încîntaţi.

Neauzind nimic de la ei pînă miercuri, am intrat în panică. I am căutat la telefon. Am aflat că vorbiseră cu nişte rechini din construcţii care le cereau o sută şaizeci de dolari pentru piciorul pătrat de construcţie de calitate şi că voiau să se răzgîndească, preferind să-şi facă vacanţele în vile închiriate în Tuscany.

-E mult prea mare chiria, am spus eu. Ascultaţi-mă, m-am interesat şi eu. De ce nu vă gîndiţi la o casă în două părţi? Una e partea funcţională - dormitoare, debarale, antreu, birouri, bucătărie şi garaj. Cealaltă e specială: cameră de zi încîntătoare şi dormitor principal fabulos.

- Nu ne permitem s-o construim.

- Construiţi camera de zi şi dormitorul principal, iar pentru celelalte ataşaţi o cabană de lemn. Cu treizeci de dolari piciorul pătrat pentru cabană, se poate face o casă de lemn frumoasă şi solidă care se deschide într-o cameră de zi din sticlă. Şi cu baie placată cu marmură, am adăugat eu pe nerăsuflate, ţinînd cont că amîndoi erau obişnuiţi cu hoteluri de cinci stele.

Cînd sînt bun, sînt bun, aşa că a merskI-am făcut aşa de fericiţi încît, brusc, s-au îngrozit ca nu cumva altcineva să vină şi să le sufle terenul de sub nas şi s-au repezit cu maşina de la New York în aceeaşi seară, imediat după lucru, să-mi aducă un aconto. Am urcat imediat la Morris Mountain, în ciuda orei tîrzii, să pun personal cecul în mîna bătătorită a lui Butler.

Dicky nu era acasă. Domnul Butler stătea în prag, cu televizorul urlînd în spatele lui.

'- Felicitări. V-am adus un aconto pentru terenul ăla de care am vorbit.

- M-am răzgîndit. Nu vînd.

- Dar mi-aţi spus că aveţi nevoie de bani.

-Stai să vedem ce se mai întîmplă cu procesul pentru arestare abuzivă.

-Dar...

- Te-am prevenit, Ben. Nu vînd pămînt.

- Domnule Butler, mi-am dat cuvîntul clienţilor.

- De unde ştii că nu e King în spatele lor?

-Poftim?

■ - Poate că King îi plăteşte ca să-mi fure pămîntul.

-în parcele de doi acri? am ripostat eu furios. La preţ de teren de construcţii? O să-i ia zece ani şi cînd o să termine o să fiţi cel mai bogat om din Newbury.

Domnul Butler mi-a dat un răspuns care mi-a adus aminte că o fi el nebun, dar prost nu e.

-La patruzeci de mii acrul îl costă mai puţin de cinci milioane de dolari. Pe care-i are, Ben. O să tot cumpere cu bucăţica pînă mă cumpără cu totul.

-Domnule Butler, vă jur, sînt oameni obişnuiţi - o pereche de avocaţi care vor să-şi facă o casă pentru week-end.

- Avocaţi? Avocaţi care lucrează pentru King! Mi-a trîntit uşa în faţă şi a oprit televizorul.

Primăvara a venit şi a stăruit, caldă şi neobişnuit de secetoasă, o primăvară senzuală care a şters definitiv amintirea iernii. O primăvară minunată pentru a te îndrăgosti şi, să fi avut un dram de minte, aş fi lăsat în urmă trecutul şi aşa aş fi făcut.

Vara a mers mai bine, deşi nu de la început.

In ciuda eforturilor noastre susţinute de a preveni populaţia cu drept de vot că Steve LaFrance candidează numai din lăcomie, Vicky era pe locul doi în cursa electorală. Avea toate avantajele de partea ei, o carieră frumoasă, cinste de nezdruncinat, plus aspectul atrăgător. Numai că Steve se bucura de suportul pe gratis al realizatorilor de emisiuni pentru radio şi televiziune care ştiau că etalarea unui simţ al umorului deosebit poate convinge un electorat îngrijorat că tăierea bugetului pentru educaţie, pentru hrana şi adăpostul copiilor străzii şi

pentru protecţia mediului nu era un punct de vedere tocmai îngust, egoist şi corupt.

Apoi, într-o bună zi, Vicky m-a rugat s-o conduc pînă la Hartford, capitala statului, unde trebuia să ia prînzul cu unH tip important de la Departamentul Transporturilor al statului I Connecticut. Dumnezeu ştie ce s-a petrecut la restaurant 1

5 'Jb

destul să sptin că vinul a curs în valuri, iar Vicky a adormit cu I capul în poala mea tot drumul pînă acasă.

Nu mult după aceea, utilaje galbene au pornit să repaveze 1 Main Street şi kilometri întregi din Route 7 cu un asfalt fin ca f fundul de copil. Caravane de dubiţe au fost trimise la supermaket şi în patru zile fiecare bărbat, femeie sau copil din oraş a ajuns în posesia unei perechi de rollere.

Mîinile scrîntite şi încurcăturile de perechi au fost din abundenţă şi pe bătrînul doctor Greenan îl bătea gîndul să se întoarcă la Yale ca să se specializeze în fracturi. Populaţia cu |j drept de vot era însă fericită, aşa că Vicky, care n-a mai făcut mare lucru în restul campaniei, 1-a determinat pe Steve LaFrance să rămînă mai departe în magazinul lui de spirtoase, unde putea să asculte la talk-show-uri după pofta inimii. Sau cum frumos a spus mătuşa Connie, „Slavă Domnului, pentru binele copiilor noştri, ca să nu mai vorbim de ambiţia Victoriei de a ajunge guvernator în Connecticut".

încă o întîmplare fericită a fost comisionul pe care l-am încasat la vînzarea lui Yankee Drover Inn. Puteam s-o trimit astfel în vacanţă pe Alison într-o tabără de călărie. în naivitatea mea, am crezut chiar că am terminat cu dezbaterea pentru pisică.

în cele două rînduri cînd m-am întîlnit cu Dicky Butler, venise în oraş cu comisioane pentru tatăl său. Părea sănătos: pielea bronzată sugera că-şi ajută tatăl la treburile fermei. Numai mănuşile din piele de căprioară care-i atîrnau din buzunar îmi aminteau de faptul că începuse numărătoarea

m

ă Se ţinea deoparte de companie şi nu căuta bucluc.

^buclucul 1-a găsit pe el.

Nişte derbedei de liceu au sărit la el pe singura alee din raş _ o scurtătură între magazinul universal şi parcarea teatrului -, sperînd să-şi facă un nume şi pierzînd în schimb cîţiva dinţi.

Politistul Moody le-a presat pe victime să depună plîngere. Tim Hali 1-a apărat pe Dicky la audirea din Plainfield, dinainte de proces. Ollie şi-a pregătit cazul cu mare atenţie. Mult prea mare.

Tim, pregătit de Ira Roth, i-a cerut lui Ollie să clarifice datele la care au avut loc incidentele. După care, arătîndu-şi uimirea faţă de faptul că Dicky a atacat patru oameni într-o singură zi, a vrut să ştie ora exactă pentru fiecare incident în parte. Judecătorul i-a terminat treaba, remareînd acid Că un * juriu rezonabil ar trebui să ajungă la concluzia că un om atacat de alţi patru are dreptul să se apere. După care onorabilul jude s-a minunat cu voce tare dacă nu cumva procesul intentat de Dicky poliţistului Moody n-o fi influenţat cumva felul în care s-a făcut investigaţia.

Pe patru iulie, un motociclist din Derby pe nume J.J. Topkis s-a luat de Dicky în taverna La Mesteacănul Alb. Wide Greg, proprietar, a depus mărturie că Dicky a fost un adevărat gentleman şi a plătit cu bani gheaţă pentru geamul prin care 1-a aruncat pe motociclist, care era oricum în atenţia poliţiei, şi n-a pierdut vremea cu reclamaţii. Cei de faţă spun că poliţistul Moody şi-a început investigaţia la orele mici ale dimineţii, cînd Wide Greg era prea ocupat cu tăiatul lemnelor ca să ofere prea multe informaţii.

Chiar şi-aşa, Ollie a pornit pe urmele lui Dicky.

A

Intr-o noapte, tîrziu, mă întorceam acasă pe Morrisville

Road dc la cina în casa de ţară a Ritei Long, o tînără văduvă care ateriza cînd şi cînd de la New York sau Hong Kong să-mj ciupească corzile inimii ca o cîntăreaţă la heavy-metal bass 1 cînd am văzut luminile roşii-albastre ale maşinii lui 011ie I străpungînd noaptea. Am încetinit să arunc o privire. în f luminile de poziţie ale echipajului de poliţie era prinsă o f camionetă bătrînă Ford care semăna cu cea a tatălui lui Dicky. 1

Ollie şi-a extras cei un metru nouăzeci din maşină, cu ol mînă pe tocul armei şi în cealaltă cu o lanternă Mag lungă, cu I cinci baterii halogen pe care se ştie că uneori o confundă cu i bastonul de poliţist. Distras de lumina de la propria-i maşină 8 sau orbit de furie, nu mi-a observat farurile. Cu o mişcare I agilă, a smucit uşa de la camionetă, 1-a apucat pe Dicky de I cămaşă şi l-a azvîrlit în mijlocul drumului. O sticlă de vin a I căzut după el şi s-a tăcut zob de asfalt.

Dicky era beat. Poliţistul Moody l-a lăsat să se ridice pe_ | jumătate în genunchi înainte de a-i da un şut. Şi-1 pregătea pe al doilea cînd am aprins farurile lungi - mişcare la fel de tîmpită ca aceea de a-1 întrerupe pe un lup de la cină.

Ollie mi-a făcut semn furios să-mi văd de drum. Am] oprit maşina, am aprins lumina din cabină să-i arăt că nu sînt] om rău, mi-am pus ambele mîini pe volan la vedere şi-am închis un ochi ca să nu mă orbească lanterna.

- Mişcă-teJ mi-a strigat.

Am oprit motorul.

S-a apropiat şi a recunoscut Olds-ul.

- Pleacă dracului de-aici, Ben.

-E beat. Nu se poate apăra.

-Dispari!

-Sînt martor.

-La ce?

_ y\i luat la bătaie un cetăţean neînarniat. Sînt martor.

- îţi mai spun o dată, pleacă dracului de-aici!

-Nu pot să fac asta, Ollie.

Legaţi amîndoi cu cătuşe pe bancheta din spate a echipai11^11' lui Ollie, acuzaţi de conducere în stare de ebrietate (Dicky) şi de obstrucţionare ă justiţiei (eu) am profitat de ocazie să vorbim cu voce scăzută despre problemele tatălui lui Dicky cu Henry King. Furtuni de hîrtii s-au abătut asupra fermei Butler graţie echipei de jurişti de la King Inc. O vreme, Ira Roth a descurcat iţele, dar acum era ocupat cu un proces de crimă.

Mai rău decît hîrtiile era elicopterul.

- Puiul de căţea tot bîzîie pe lîngă casă, mi-a spus Dicky.

- Vrei să spui că atunci cînd pleacă? •>

-Zboară chiar pe deasupra casei. Ştii cum sună asta pentru tata? Ca şi cum s-ar fi întors în Vietnam. S-a sculat noaptea trecută strigînd că nu ştiu ce trăgători o s-arunce-n aer uşa şi o să-1 omoare din greşeală.

- Se-ntîmplă des?

- Prea des. E la capătul răbdării, spuse Dicky. Are fitilul lung tata, dar chestia cu elicopterul l-a dA gata.

- încă mai crede că este supravegheat?

Dicky s-a uitat la mine, iar figura i-a devenit brusc vizibilă în lumina de la bordul maşinii lui Ollie.

-Nimeni nu-1 supraveghează.

- Mă întrebam... şi cu telefonul ascultat? -

- Poate că bătrînu' e puţin prea suspicios, ştii ce vreau sâ spun. Nu e vina lui, e din cauza felului cum îl tratează fiul ăla de căţea.

- Tăceţi acolo, în spate! mîrîi Ollie.

-Du-te-n mă-ta, a replicat Dicky, chestie mai stupid^ decît ceea ce făcusem eu punîndu-mă cu un poliţist pe un drum întunecos. Fără ca măcar să încetinească, Ollie a biciui] aerul cu lanterna într-un cerc larg spre spate. L-a izbit ne Dicky în cap şi m-am trezit cu lentilele, bateriile, becul halo. gen şi cu Dicky grămadă la mine-n poală. I-am căutat pulsul.

Ollie a condus trei kilometri în tăcere. A vorbit într-un tîrziu:

- V-a cam pierit graiul, puşcăriaşilor.

-Ollie, cred că l-ai omorîL

-Prostii.

Dar a oprit maşina, a aprins luminile şi a aruncat o privire. Dicky s-a mişcat. Ollie l-a plesnit peste faţă. Dicky a încercat să se ferească, ameţit. O umflătură purpurie uriaşă radia de pe un obraz.

- Vezi umflătura asta, Ollie?

-încă un argument la noul proces pentru atac intentat bătrinului Dicky.

-Ollie, îţi fac o ofertă şi ţi-o fac o singură dată. Ne duci înapoi la maşinile noastre. Retragi acuzaţiile şi n-o să facem plîngere. Dar dacă ne duci la Plainfield, poţi să te aştepţi la un proces de un an de zile.

Ollie are ochi de reptilă - ferestre murdare spre un suflet negru -, dar atunci cînd eşti în război cu un caraliu din Newbury merită să-ţi aduci aminte că reptilele au prosperat mult şi bine pe această planetă.

- Mă ameninţi, Ben?

-Te ameninţ şi încă serios, am întărit. S-ar putea să cîştigi, dar ai să petreci o grămadă de timp în arest preventiv.

Aproape că-i puteam vedea înfiorarea provocată de gîndul zilelor de arest.

Sergentul meu o să mă susţină pînă la capăt în faţa a doi recidivişti-

/sj să-1 vezi tu pe „recidivistul" ăsta, aici de faţă, pus la stum şi cravată şi zîmbind către juraţi. în plus, după un

enoa scandal, o să te mai acopere sergentul ăla al tău şi data viitoare? Şi să nu uităm de procesul pe care ţi l-a intentat Dicky.

Reptila clipi în cele din urmă.

Norocul a dat şi peste Henry Kitig.

Primăvara aridă a făcut ca săpatul lacului să fie floare la ureche. După care, pe la mijlocul lui iulie, imediat după

ce terminaseră de turnat barajul, Newbury a fost inundat cu o săptămînă de ploaie care i-a salvat pe fermieri şi a umplut groapa de douăzeci de acri a lui King pînă-n buză. Făcea să sărbătoreşti o asemenea izbîndă şi în prima săptămînă din august invitaţiile tipărite i-au adunat pe toţi cei care erau „cineva" la botezul lacului „Vixen" - Vulpoaica.

M-a mirat faptul că am primit şi eu una. Trebuie să mă fi aflat pe lista „familiilor de vază din Newbury", pentru că pe cea a serviciilor deosebite cu siguranţă nu eram după ce o dădusem în bară cu însărcinarea de a face pace cu „bătrînul fermier ţicnit". Am fost mirat, dar bucuros.«N-o mai văzusem din martie pe Julia Devlin şi singura dată cînd am reuşit să născocesc o scuză ca să trec pe la Fox Trot, ea tocmai plecase cu King în elicopter.

La următorul ceai de joi după-amiază am întrebat-o pe mătuşa Connie dacă nu vrea s-o duc cu maşina la petrecere.

- Eu nu merg.

Eram ascunşi - ca în fiecare săptămînă de cînd aveam °pt ani - în alcovul format de bovindoul din sufrageria ei. O briză caldă înfiora perdelele fine şi aducea parfumul din gradina de trandafiri.

- N-ai nevoie de o poftire. Poţi să vii cu mine.

- O poftire? a repetat ea cu o sclipire combativă în ocjJj

Ochii ei sînt limpezi ca sticla, dar de un albastru de stîn<J

atunci cînd se pregăteşte să atace, adică mai tot timpul, j

- Mă întreb, spuse ea, ce fel de oameni sînt aceia care folosesc un substantiv acolo unde există un verb perfect potrivit. Să găsesc unul în propria mea familie mi se parcde mirare.

- Am avut impresia că eşti pornită pe el pentru că n-ai primit invitaţie.

Manierele, purtarea şi standardele lui Connie sînt expresia vie a acelei bune creşteri care a pierdut mult teren de cînd primul război mondial a transformat republica noastră într-o superputere. în plus, posedă o anume bunătate înnăscută, ceea ce ea ar numi la o altă persoană decenţă creştină. Dar nimic n-o poate obliga să suporte bucuros prostia. Mai ales pe nepoţii tîmpiţi care uită că atunci cînd oameni ca Henry King încearcă să se facă acceptaţi de societatea din Connecticut ar face mult mai bine s-o curteze pe mătuşa Connie.

-Bineînţeles că am primit o invitaţie.

-Dacă nu vrei să stai prea mult în soare, te conduc acasă cînd doreşti. Cu toate că, din cîte am văzut eu, te poţi aştepta la tot confortul, inclusiv umbră răcoroasă pentru cei din generaţia sensibilă.

Am sperat la un alt zîmbet. Dar nu mai avea chef de jocuri de cuvinte şi devenise brusc al naibii de serioasă. 1

-Nu merg la petrecerea lui Henry King.

- De ce nu? Am văzut la el oameni pe care-i cunoşti. Wills tînărul a adus vorba despre tine.

-Măgarul ăla!

-De ce nu vrei să mergi?

pentru acelaşi motiv pentru care nici un american de-ţinere de minte mai lungă de două săptămîni n-ar CCnt să se ducă. Nici măcar banda aia îngrozitoare n-a putut trC unde faptul că intrigile, trădarea şi aroganţa lui Henry King ^costat viaţa a mii de soldaţi americani şi Dumnezeu ştie

cîţi vietnamezi.

_ Ai vorbit cu domnul Butler.

Sînt peste o sută de Butleri în Newbury, dar ea iubeşte oraşul ăsta aşa cum o fetiţă îşi iubeşte casa de păpuşi şi ştia cu precizie la care Butler mă refer.

- Fermierul Butler a fost rănit de trei ori în Vietnam. Dacă nu cumva i-au lacut creierul terci - sau este în mod patologic indulgent - mă aştept din partea lui să simtă nevoia să-i tragă un pumn în faţă noului său vecin.

Ar fi trebuit să vorbesc cu ea înainte să mă duc acoho în martie trecut în loc să calc în străchini.

- Ştii, King mi-a spus deschis care sînt sentimentele lui faţă de război şi...

Pometţii lui Connie prinseră culoare.

- în cel mai bun caz, a fost în aceeaşi măsură lipsit de contactul cu realitatea ca sovieticii în Afghanistan. în cel mai rău caz, a fost animat de setea de putere.

- Ei bine, admite că are îndoieli...

- Ştie să se pună într-o lumină bună, Benjamin. Nu te lăsa prostit. A ştiut să vadă cu mult înaintea competitorilor săi că puterea pe care comunicaţiile moderne o iau din mîna guvernului va cădea în mîinile unor particulari care vorbesc ln numele preşedintelui. El a fost gata la primire.

- Nu zic că am încredere în tot ce-mi spune şi nici nu Ştiu mare lucru despre război, dar cred sincer - relativ vorbind...

- Cred că doctorul Johnson e cel care a spus că „dacă-i vine -la masă un tip de o moralitate îndoielnică, număr lingurile".

Am mai încercat o dată în dimineaţa petrecerii. Am găsit-0 citind Times în grădina ei de modă veche şi am întrebat-o dacă nu cumva s-a mai deschis la minte în privinţa lui Henry! King.

.- Dac-aş fi într-atît de deschisă la minte, mi-ar cădea creierul din ţeastă.

- Atunci să te întreb altceva. Vrei să nu mă duc nici eu?

-Nu pot să iau o asemenea decizie în locul tău.

-Dar ai prefera?

Connie a rămas pe gînduri o vreme. într-un tîrziu, mi-a declarat:

- Du-te. Cînd copiii ajung să se lupte cu bătrînii, se-ntîmplâ ca în Bosnia.

N-a mers pînă acolo încît să-mi ureze distracţie plăcută, deşi a fost de acord că King are noroc de o zi cu adevărat minunată. Presiunea în aer ajunsese la valori

canadiene sub cerul albastru strălucitor, iar lumina era atît de pură că fiecare pictor din stat şi-ar fi dorit să fie un Constable*.

Am lăsat în părăsire Olds-ul în hambar şi am pornit motorul Fiat-ului Spider 2000 model 1979 pe care mama mi-1 lăsase cînd s-a mutat înapoi la ferma ei. Bolidul, copie italiană reuşită a omologului englez de curse, fusese cadoul tatei pentru ea. Numai că mama era prea timidă pentru a conduce ceva aşa de bătător la ochi prin Newbury. Aşa că maşina era în stare grozavă, cu motorul aproape nou. Cu umbrele copacilor ondulîndu-se întunecat pe acoperişul ei frumos, am

* John Constable, 1776-1837, pictor englez.

transportat într-o splendoare corespunzătoare la botezul

Jacului de la Fox Trot.

julia Devlin a fost prima persoană cu care am dat ochi.

gra la poartă cu o listă de invitaţi în mînă şi arborase un zîmbet

de petrecere care tăcea o primă impresie infinit mai bună decît

băieţii Chevalley.

Arăta extraordinar în bluza lără mîneci. Braţele ei lungi uşor musculoase erau bronzate de soarele verii. O fustă imprimată îi cădea pînă la sandale. Materialul diafan, despicat pînă la genunchi, se lipea de picioarele la fel de frumoase ca braţele şi m-am trezit că nădăjduiesc la o petrecere de felul celor unde toată lumea se dezbracă şi înoată în lac.

- Frumoasă maşină, m-a salutat ea.

- Mă bucur să te revăd, am salutat-o eu. Mi-a zîmbit de bun venit:

-Sînteţi domnul... Ah, minunat.

- Benn Abbott, am ajutat-o eu. Proprietăţi imobiliare. Ne-am cunoscut în martie.

- Desigur. Ţineţi aleea drept înainte. Veţi găsi un valet în parcare.

- O să stai aici înţepenită toată ziua?
- Nu sînt înţepenită. Trebuie să-i întîfhpin pe invitaţi.
- Să-ţi aduc un pahar cu şampanie după ce vine toată lumea?

• -Ce drăguţ. Dar mă tem că or să tot vină de-a lungul întregii după-amieze. Petrecere frumoasă, spuse ea şi, după ce căută cu ochii pe listă, adăugă, domnule Abbott. Expresia „înţepenită" nu fusese apreciată, separe. Lacul lui Henry King - vizibil de cînd drumul ieşea din P'lcul împietrit de pădure - era destul de mare pentru a fi a'bastru. Era o privelişte surprinzătoare, care îţi abătea atenţia

de la casa cea nouă, îmblînzindu-i structura şi atenuîn^ cumva dimensiunile enorme. încă un argument pe^ capacitatea peisagiştilor de a scoate din foc castanele pu de arhitecţi.

Un balon gigantic roşu-aprins plana pe deasupra casei! priponit de un tambur în parcare. Am aflat de la băieţii (}J liceu care parcau maşinile că era menit să arate oaspeţil0J domnului King peisajul proaspăt desăvîrşit de la Fox Trot. o vulpe ridicată pe picioarele din spate împodobea nacela. |

-Ben!

Am ridicat privirea.

Preşedinta Comitetului municipal din Newbury era aplecată peste coşul împletit, agitînd o sticlă de şampanie, pe care, cînd ochii noştri s-au întîlnit, a dus-o la gură. Nu mai' eram „împreună" - vorba lui Henry King - mulţumită ezitărilor mele şi atitudinii ei mai puţin tolerante din ultimul timp, aşa că gestul tandru cu sticla de şampanie era un mesaj care spunea: oftică-te.

- Lasă-ţi părul desfăcut.

Părul lui Vicky era tăcut să fie liber, valuri de bucle ce se ondulau şi îi încadrau trăsăturile delicate ca o ramă de tablou barocă sculptată în lemn de castan. Dar Tim Halls, avocatul meu şi curtezanul dintotdeauna al lui Vicky, era cel care dădea instrucţiuni operatorilor de la sol. Omul de la parîmă a dat jos balonul de pe cer şi m-am urcat în coş. Tim a asigurat-o pe Vicky, înconjurind-o cu braţul. Arzătorul a pornit, iar noi am început să ne ridicăm uşor spre cerul albastru de deasupra acoperişului de ardezie al casei.

Fox Trot rămăsese sub noi, cu geometria strictă a casei şi grădinilor în contrast cu fermele şi pădurile risipite din jur şi cu ţărmul capricios al lacului. Partea dinspre nord a lacului coperită cu gazon, terenul dinspre sud fiind lăsat fusese atonul proaspăt al barajului din capătul îndepărtat îmP3 ;ncă peste deversor se arcuia un pod care părea să

sI1'ăluC^'ltat din Central Park de hoţi întreprinzători. ''
'°Era aproape al dracului de perfect. Singura scăpare, dacă , nurni scăpare - iar acei care cred că arta trebuie să se p ceva ja voia sorţii ar putca-o privi mult mai binevoitor decît cîrcotaşii - era păşunea lungă şi îngustă care, să folosesc ruvintele lui King, tăia pajiştile îngrijite ca un cuţit. Un cuţit rugini1 din acela de care se foloseşte domnul Butler la depanat frigidere vechi sau cauciucuri de tractor.

Căutîndu-mi din ochi gazdele, am dat peste prieteni din Newbury - Scooter şi Eleanor MacKay, Ira Roth, Al şi Babs Bell şi alţi membri ai clubului de ţară, toţi cu un aer de decqntă uluire - şi diverşi bogătaşi din New York, inclusiv doi foşti colegi de pe Wall Street, care păreau speriaţi să nu le cer o slujbă.

Bertram Wills, ex-ministrul, m-a salutat cu un gest vag. Se învîrtea în jurul doamnei King, arătînd a mare om de stat în costumul splendid de zi. Cînd Al Bell, al cărui strămoş omonim a intrat în înalta societate după ce a inventat telefonul, a întrebat dacă nu cumva King a negociat vremea bună cu Papa, Wills l-a apucat de braţ şi a ris în felul lui, pe înfundate, „Foarte amuzant, Al, foarte amuzant".

Cîinele de pază al lui King, ex-CIA, era şi el acolo, mormăind în colţul gurii ordine pentru chelneri. Lumina soarelui nu îl avantaja pe Josh Wiggens: alcoolul îi buhăise trăsăturile fin cizelate. Am dat din cap spre el şi nu m-a surprins câ m-a privit de sus.

Am fost surprins însă la vederea frumosului majordomo pe care King îl concediase în martie trecut.

-Bine-ai venit înapoi, Jenkins.

I-am întins mîna. Mi-a răspuns cu plecăciunea lui rigjjl

-Mulţumesc, domnule Abbott.

Pentru organizare fusese angajată o firmă de cateriu* aşa că Jenkins era morocănos ca un general care-şi pu$S nădejdea în colonei.

-Sînt puţin surprins să te văd aici. îţi făcusei şi o ieşij[memorabilă. »

Jenkins s-a îmbăţoşat cu o demnitate ţîfnoasă.

- Doamna a insistat să mă întorc. Aruncă o privii reverenţioasă către „doamna", care zbura cu graţie de la ur, musafir la altul, şi îi tăcu semn unui chelner să-mi umplj paharul.

Am urcat pe terasa cea mai de sus, unde se afla King înconjurat de oaspeţi. Arăta obosit din cauza cearcănelor şi cumva prea îmbrăcat în costumul albastru. Mi s-a păru! nervos. Ochii îi alergau în toate părţile, ca un agent imobiliar grăbit să evalueze casa. Paharul de şampanie, plin cu apă minerală, i-a scăpat din mînă. Un chelner agil l-a prins şi i l-a întins cu graţie, ca să fie bălăcărit mai apoi pentru stropul vărsat pe mîneca diplomatului.

King îşi amintea de mine, chiar dacă nu cu drag. Salutul lui, o întrebare cu dublu sens despre starea sănătăţii mătuşii Connie, mi-a arătat limpede că datoram invitaţia sîngelui ei albastru. Dar era o zi mult prea fericită pentru ca prezenţa mea să o poată ştirbi. Lacul Vixen încununa o viaţă de muncă. Nici o cheltuială n-a fost prea mare şi nici un act de generozitate n-a fost trecut cu vederea.

Servitorii erau legiune şi serveau hors d'oeuvres în cantităţi ce ar fi satis tăcut-o pe Ecaterina cea Mare şi de o calitate ce ar fi încîntat-o pe Maria Antoaneta. Dacă ploile nu i-ar fi umplut lacul, s-ar fi putut umple cu risipa ^ lU ipanie' rîuri de Veuve Clicquot -nici vorbă de Moet la

^C ^Ţrot - erau turnate cu largheţe de personalul ce servea ^°terasă' alte rîuri staţionau strategic pe marginea aleilor la . - î« franiere în eventualitatea că vreunui musafir rătăcit

umbra, inirapic,

in pădurice sau m giauma . ™ ^ uiu^

Dar nu vreau să sugerez că ochiul meu de sudist s-a simţ'1 ofensat de atîta ostentaţie, căci atît în alegerea şampaniei, a felurilor minunate de mîncare, cît şi în ideea cu balonul simţeam mai mult generozitate decît nevoia de a epata.

Doamna King s-a dovedit la rîndul ei generoasă prczentîndu-mă prietenilor săi, inclusiv soţiei ambasadorului britanic, pe care o admirasem de la distanţă. înaltă şi subţire, avea părul argintiu şi privirea unei femei care ştie să se bucure de viaţă.

Cred că ne-am surprins unul pe altul. Amîndoi citiserăm Trollope în vara aceea - The Way WeLive Now -, eu la prima lectură, Fiona la a treia. Avea copii pe cale să meargă la universitate şi cînd a venit vorba despre Alison, am discutat despre cai. Din cînd în cînd, verifica dacă ambasadorul este ocupat şi fericit.

• - O cunoşti pe tînăra cu care stă de vorbă soţul meu?

- Vicky McLachlan. Preşedintele Comitetului munici-pal din oraşul nostru. Vrei să ţi-o prezint?

- Nu, nu. Pare mulţumită.

Topită era un cuvînt mai potrivit, dar topit eram şi eu, aŞa că nu eu eram cel mai în măsură să vorbesc.

Henry King dădea buzna periodic, cu alţi musafiri după el- Părea să-1 deranjeze că-i monopolizasem un star guest şi Ptnă la urmă s-a interesat:

- Lady Fiona, a reuşit domnul Abbott să vă vîndă o casă?

a spus el aecentuînd mîndru euvîntul „lady" pe care ea j rugase să-1 ignor.

- Şi de ce mă rog ar fi făcut una ca asta? l-a întrebat rece.

- Nu V-a spus că e agent imobiliar?

-Bineînţeles că nu..

Dar King s-a dovedit insistent şi bun în jocul de-a

manierele şi puterea şi a tîrît după el personaj după personaj pentru a fi prezentat. Subtextul - am început eu să pricep - avea de-a face cu un patent britanic pentru un motor ceramic. Englezii ar fi vrut să construiască fabricile la ei, în Marca Britanie, dar cu bani japonezi.

Conştient acum că pentru soţia ambasadorului petrecerea era una de lucru, am încercat să-mi fac ieşirea pentru a-i lăsa loc unui industriaş din Osaka, întovărăşit de

o publicistă din New York al cărei nume era sinonim cu lăcomia anilor '80. Fiona m-a oprit cu o mînă pe braţ şi cu un zîmbet care îmi spunea că eram liber să plec dacă ţin să-mi petrec restul după- amiezei alături de nişte femei obişnuite.

Tunetul unpi combine Diesel l-a întrerupt pe King în momentul în care ne prezenta încă un industriaş.

-r Ia te uită! exclamă publicista.

Tractorul roşu strălucitor venea neabătut pe fişia de păşune arendată de Zarega lui Butler. Domnul Butler era la volan, îmbrăcat cu salopetă albastră şi un tricou murdar, cu părul său lung fluturând în vînt. Remorca era plină cu nutreţ proaspăt.

- Fermierul nostru, a explicat Henry King cu o voce entuziastă, contrazisă de zîmbetul subţire.

La apropierea lui Butler, precedat de un miros greu de furaje, King s-a apropiat de gard, facîndu-i semne cu mîna:

-Noroc, vecine.

Butler n-a ridicat privirea. A oprit maşina, a ridicat bena remorcă pentru a descărca nutreţul, a suflat de trei ori Aprilie jn corn şi a pornit duduind înapoi la deal. Pu ___ Q Henry, e atît de pitoresc, a îngăimat publicista.

Avea dreptate. Tractorul era roşu ca creioanele de - dinită, părul lui Butler lung ca al unui agricultor din secolul trecut salopeta lui albastră ca fondul stelelor de pe steagul nostru. Mirosul maşinii şi al furajelor era mai puţin pitoresc, insă briza reuşea cumva să-1 împrăştie.

-Nu suport tăunii, a şoptit Fiona, şi mă îndoiesc că amicul Henry are la îndemînă ceva insecticid. Fată de la ţară, din Essex, soţia ambasadorului britanic văzuse ce avea să vină cu mult înaintea lui King.

- Am eu în maşină, i-am spus. Dacă vrei...

- Repede. ,

Am ocolit iute casa şi am găsit Fiat-ul mamei mele

înghesuit între nişte maşini Mercedes şi Land Rover, plictisit ca o contesă italiană la o petrecere de club

suburban. Am luat spray-ul de Off pe care-1 ţin în compartimentul pentru mănuşi pentru cazurile în care am de străbătut mlaştinile şi i-am dat Fionei în palmă şi pe degete pentru a-şi putea unge faţa. După care mi-am dat şi eu pe mîini, pe faţă şi puţin pe păr.

Privirile ni s-au întîlnit. Eram bine protejaţi acum - chiar prea bine pentru o invazie minoră de tăuni, ar fi putut spune un observator plin de prejudecăţi cum ar fi soţul ei - cu o excepţie majoră pe care nici unul dintre noi nu eram dispuşi să o ignorăm: băusem destulă şampanie pentru a răspunde provocării din privirea ei cu un:

-îmi dai voie?

- Te rog. Şi şi-a ridicat fusta.

Am îngenuncheat şi i-am dat cu spray. A protestat că e rece, spre amuzamentul băieţilor de la parcare care păreau să creadă că vreau să profit de*situaţie. I-am spus să se întoarcj apoi încă o dată, şi după un timp a fost nevoită să-mi spu^j

- Cred că ajunge.

M-am ridicat nu tocmai convins şi ne-am întors (j petrecere.*Am ajuns pe terasă la timp ca s-o auzim pe femej»| care credea că fermierul Butler e pitoresc exclamînd:

-Priviţi! Vaci! 9

Domnul Butler le mîna pe poarta de la capătul de sus al păşunii. Ar fi putut să nu se complice. în mod normal, vacile s-ar fi apropiat încet, urmîndu-şi conducătoarele care testau iarba. Acum, însă, mirosul sau vederea nutreţului le aducea de-a lungul păşunii în pas de trupă de cavalerie.

Vicky o cotise spre noi, măsurînd-o pe soţia ambasadorului ca pe o candidată la păruială. M-am apropiat repedeA de ea şi i-am frecat obrazul cu mîna. .11

- Ce faci?

-Tăunii, am spus eu, inspectînd-o din ochi. Uite, dă-ţi cu nişte Off. Dă-i şi lui Tim, pare vulnerabil.

Vicky scutură tubul cu un aer incredul.

- Mă mir c-a mai rămas. Portjartierul ei musteşte.

-Ciorapii.

-Poftim? 1|

- N-are portjartier.

- N-ar trebui să fii îngăduit printre adulţi.

- Ambasadorul pare să te placă.

- Am discutat despre rădăcinile englezeşti ale guvernului din New England.

- Eu să nu fiu îngăduit printre adulţi? Benedict Arnold* i-a cîntat aceeaşi melodie lui Betsy Ross**.

* General american care a trădat cauza Războiului de Independenţă.

** Creatoarea drapelului american.

ci şi colo pe terasă, conversaţia încetase, iar musafirii aerul pe cînd un roi de muşte testau fiinţele umane. O tlălcaU cjre minoră, nebăgată în scamă la început, chiar atunci

o doamnă cu umerii dezgoliţi s-a adăpostit înăuntru, C1 tă de o turmă întreagă de domni. Numai atunci cînd "ndustriaşul din Osaka s-a năpustit spre parcare, apăsînd o ' eă cu gheaţă pe umflătura de pe obraz, Henry King a început să urle la cei de la caterer.

Am dat peste cap încă un pahar de şampanie şi am admirat oglinda lacului Vixen. Fiona a venit mai aproape şi s-a

interesat:

- Crezi că bătrînul fermier a facut-o intenţionat?

- Categoric.

- Săracul Henry, a spus ea. Are un dar anume pentru antagonisme. Asta ce mai e?

Pălise îngrozitor. Simţisem şi eu ceva, un tunet ce venea din pămînt, ca unda de şoc a unei explozii îndepărtate.

Fiona a aruncat o privire înspăimîntată spre soţul ei, a văzut că totul e în regulă şi a rîs nervos:

- Pentru o clipă am crezut că ne-am întors la Beirut. Doamne, fereşte! Uită-te!

Un jet de apă se ridica din baraj. %

Deversorul de beton începuse să tremure ca şi cînd ar fi fost tăcut din gelatină. încet, maiestuos, a alunecat în cascadă. Valuri înspumate au urmat, ţîşnind prin spărtură, o nouă cădere înfricoşătoare de apă neţinută în friu de zidul de beton. Apa curgea vijelios, acoperind malurile expuse acum, în lipsa deversorului de beton distrus, şi se rostogolea murdară spre v»lea de dedesubt.

Expiozia a gonit vacile de pe păşune şi musafirii lui Henry;; King pe terasă, de unde priveau totul cu neîncredere. într-un interval de timp incredibil de scurt, apa a dispărut, iar lacul Vixen părea o găleată goală, cu cîteva băltoace'de noroi rămase pe fund în care trăgeau să moară cîţiva peşti.

Imensa transformare la care asistaserăm, cantităţile copioase de şampanie deja băută plus o poantă excelentă pe tema cămila-în-deşert au provocat risete şi privirile furioase ale lui Henry King au fost întîmpinate cu chicoteli isterice. Ca la un semn, toată lumea a avut nemaipomenita idee să coboare pentru a putea vedea scena mai de aproape.

Au fost înşfăcate sticlele din mîinile chelneriţelor şi vreo patruzeci-cincizeci dintre noi am pornit-o în formaţie peste pajiştea liberă acum de muştele pe care vacile le luaseră cu ele. Şampania lucrase, aşa că m-am trezit zburdînd între un Tim Hali grăbit, care mormăia în barbă „săracu' domnu' King"

şi o Vicky McLachlan ameţită într-un mod seducător, care se ea în mine cu şoldurile ei ferme şi sînii dulci, tot împin& .   -

U cotind apoi a scuza.

C <; npania mi-a adus şi o revelaţie: Vicky era cea mai . j-ictenă a mea de pe lumea asta şi eu mă purtasem cu kUna in nrost. Cum gîndul începuse să-mi provoace o durere scuţită în pîntece, am început să mă rog ca Tim să dispară în dintre nenumăratele băltoace-cu noroi de pe fundul lacului. 4m aruncat o privire înapoi, spre casă, şi l-

am văzut pe Henry King care striga ceva într-un celular - chema probabil poliţia - şi rezista personalului care încerca să-1 convingă să inire în casă. Fiona şi ambasadorul tocmai dispăreau în direcţia maşinilor, flancaţi de şoferul în uniformă şi de un tînăr britanic cu aspect ameninţător, cu mîna în geanta de pe umăr.

Mi-am dat seama că e un bodyguard SAS şi m-am simţit prost pentru o clipă, văzînd explozia prin ochii unor oameni care fuseseră ţinte la Beirut sau Belfast.

Uitîndu-mă a doua oară am văzut-o pe Julia Devlin alături de King, vorbind precipitat, ducîndu-1 în casă şi dînd ordine în stînga şi în dreapta pentru a asigura protecţia doamnei King, care rătăcea pe pajişte ca în transă. Nu-mi trecuse o secundă prin cap că ne-ar paşte şi alte pericole. încă de cînd simţisem pămîntul clătinîndu-se sub picioare, m-am gîndit că domnul Butler, sătul de şicane avocăţeşti şi de elicoptere care-i zburau pe deasupra capului, a aruncat în aer barajului lui King exact aşa cum ameninţase.

(îndul la un atac terorist m-a trezit din beţie şi am simţit cum mi se strînge pielea capului în timp ce ocoleam bancurile de noroi în drum spre barajul distrus, spart în blocuri mari de beton ce se ţineau unul de altul prin barele de oţel care alcătuiau armătura. Apoi Vicky a dat iarăşi peste mine şi m-am Wors in Newbury, unde certurile erau floare la ureche. - Doamna ambasador a plecat, mi-a şoptit ea.

-Şi domnul ambasador la fel.

-Spune-mi ce să fac cu Tim.

-Mă depăşeşte, am spus eu prosteşte şi am regretaiJ mult timp după aia.

Vicky şi-a aruncat pantofii şi a păşit în nămol. 9

-Ce faci? a strigat-o Tim. O să te tai la picioare.

-Vreau să văd. Cine vine cu mine?

Sus, în casă, storurile de oţel erau trase cu întîrzierel închizînd-o ca pe un buncăr. Elicea elicopterului pornise, pe drum se vedea limuzina Daimler a ambasadorului

balansîndu-se la curbe ca maşinile îngreuiate de blindaj şi sticlă incasabilă.

Mi-am scos pantofii şi şosetele şi mi-am suflecat pantalonii. Vicky mi-a dat sticla ei.

-Haide, Tim. Fricosule! Tim a zis că o să ne tăiem la picioare.

-S-ar putea să aibă dreptate, i-am spus.

- Dar e ridicol. înainte să fie nămol, aici a fost iarbă. N-avem în ce să ne tăiem.

De fapt, erau chestii care ieşeau la iveală din noroi, inclusiv o creangă groasă ciudată care aducea a ceva cunoscut. Am vrut să mă apropii ca să văd mai bine.

-Au!

Am prins-o pe Vicky înainte să se întindă în noroi.

-Ai păţk ceva?

-Da. Mă doare.

-Poţi să mergi?

-Pot să sar.

-Te duc eu.

Vicky e o povară în adevăratul înţeles al cuvîntului, o povară foarte uşoară de altfel. Şi o povară de amintiri intime- Am ridicat-o cu uşurinţă şi m-am întors spre locul unde stătea

Oricine cu jumătate de creier ar fi văzut în noi doi

sljU >jumai că lacul dispărut capta încă atenţia tuturor.

'n ocQt-o Tim e un bărbat destul de bine făcut, dar în

r.am Pasd _ ^

Lţele lui părea sa atirne greu.

' _ Unde te duci? m-au întrebat.

_ Ani văzut ceva. Mă întorc imediat.

Vîntul aducea semnalul sirenei maşinii lui Trooper care se apropia. Mi-am croit iarăşi drum prin noroiul ce se scursese din lac şi am căutat forma aceea ciudată care-mi atrăsese atenţia atunci cînd Vicky se tăiase la picior. Am zărit-o iarăşi, o rădăcină murdară sau o creangă îndoită care semăna cu o cizmă.

Apropiindu-mă, mi-am dat seama de ce. Era o cizmă, una arătoasă de cow-boy, abia distingîndu-s'e sub crusta de. noroi. Avea în ca un picior. Am tras. Piciorul a ieşit mult prea uşor. După care am văzut o mînă în mănuşă din piele de căprioară la vreo doi metri jumate distanţă şi mi-am dat seama că lucrurile stau mult mai prost decît arată.

M -am dat înapoi clătinîndu-mă, grăbit să mă uit în altă parte. La pomii verzi, la cerul albastru, la prietenii care rătăceau pe pajişte. La orice altceva în afară de oroarea de la picioarele mele.

Sus, la orizont, se zărea ferma lui Butler. Cu silueta profilată pe cerul de un albastru crud, l-am văzut pe domnul Butler aşezat pe combina lui, uitîndu-se. Era departe, dar soarele strălucea cu putere, reflectat în tractorul roşu şi în părul lui ce flutura în vînt.

Dacă aş fi luat mai în serios însărcinarea de împăciuire a lui King, dacă m-aş mai fi dus la Butler încă o dată, aş fi putut oare să previn toate astea?

Sirena poliţiei se auzea urlînd.

Aş fi vrut ca altcineva dintre cei aproape cincizeci de oameni care stăteau cu ochii ţintă la nenorocire să-i spună omului că fiul lui e mort. Deşi mi se întorcea stomacul pe dos, m-am obligat să mai arunc o privire. Poate că dacă-i dau suficiente detalii, n-o să mai ţină să vadă şi singur.

•U1 se crăpase ca o coajă de ou. Unele bucăţi de aveau marginile arse. Se vedea unde fusese centrul cinlcIlt.'. ,.„„>5 harelnr de otel frînte ca si cum ceva foarte

■nloziei i

- fi strîns între falei. Dar tot ce mai puteam să văd ^ Dicky erau piciorul din cizmă şi mîna înmănuşată.

datorită barelor de oţel frînte ca şi cum ceva foarte mare le-ar

umneze'u ştie unde era restul - îngropat adînc în noroi sau L de curent pe cursul apei.

Departe se auzeau claxoanele exuberante ale echipajelor de pompieri din Newbury - tineri, bărbaţi şi femei, exultînd pe maşinile lor puternice - a căror sarcină nu era acum de

invidiat.

Ollie a ajuns primul. Fordul lui gri metalizat a înconjurat casa, s-a legănat pe pajişte cu luminile aprinse, cu sirena care alunga beţivanii din cale.

M-am zbătut să ies din noroi călcînd pe propriile-mi urme, m-am aşezat pe iarbă lîngă o baltă, mi-am spălat nofoiul de pe picioare şi mi-am pus şosetele şi pantofii. îmi tremurau mîinile şi simţeam că mi-e rău.

Ollie s-a apropiat în viteză exact cînd m-am ridicat în picioare.

-Ce făceai aici?

- A murit Dicky Butler.

Timp de o secundă, poliţistul s-a destiîls. Umerii lui laţi s-au lăsat în jos, iar furia care părea să fie baza perpetuă a structurii feţei sale s-a topit, lăsînd o expresie de blîndeţe aproape binevoitoare. Adio, proces de arestare abuzivă.

- Eşti sigur?

- A fost aruncat în aer, făcut bucăţi.

-Ai atins ceva?

-Numai cizma.

- N-ai învăţat că trebuie să-ţi ţii labele departe de locul unei crime?

I-am repetat cuvintele care îl făcuseră odată pe Ollie lovească pe Dicky cu lanterna, i-am întors spatele şi-am ple Cei de faţă tăcuseră, înţelegînd că se petrecuse ceva îngrop Vicky s-a apropiat şchiopătînd:

-Ce s-a întîmplat?

- Dicky Butler s-a aruncat în aer.

- Doamne, Dumnezeule!

-Trebuie să-i spun domnului Butler. Am măsurat terenu] şi pădurea căutînd un drum spre ferma lui Butler pentrţ misiunea mea macabră.

- Vrei să vin cu tine?

Vicky nu copilărise în Newbury şi am întrebat-o:

- Cît de bine îl cunoşti?

- Am discutat despre impozite.

- Mai bine nu. Te caut mai tîrziu. - |

Am luat-o peste cîmp, apoi prin pădure, am urcat o panta,

sperind într-un fel că domnul Butler a plecat de acasă între timp. N-am avut norocul ăsta. Combina era exact acolo unde o zărisem. DaNang era întins la umbra ei. Domnul Butler sc uita la mine zîmbind ca un indian care priveşte cum ard căruţclc pionierilor.

- Ce mama dracului s-a întîmplat? m-a întrebat prevenitor.

Mi-am ţinut răsuflarea. De pe pămîntul lui Butler, dezastrul părea spectaculos, fundul lacului cafeniu-deschis,! pămîntul de mai jos spălat de apa scăpată din stăvilar.

- Ce s-a întîmplat?

Mă părăsise curajul. M-am uitat dincolo de el, incapabil să rostesc cuvintele ce aveau să-i schimbe viaţa.

Dincolo de creasta care domina proprietatea lui King' ferma Butler se întindea pe un deal mai domol. Dacă în zi^ aceea murdară şi cenuşie de martie văzusem alături de Dicky w

I ierii se mută la oraş, în după-amiaza asta splendidă dCCniust am înţeles decerămîn.

3 pj0[cjeie domnului Butler se unduiau galben-portoealii rnoacii care împodobeau pereţii de piatră ai dealurilor

în \lflt* * IA A ..

u licăriri de un verde-intunecat. Arţani din zare aruncau aru aSupra casei. Casa era tare departe, dar mi s-a părut "roaspăt zugrăvită. Şi casa, şi hambarul. P _ Aţi zugrăvit hambarul?

-Mda. Dicky s-a apucat de treabă. Acuma zugrăveşte casa.

Numă aşteptam la aşa ceva şi lucrurile au devenit şi mai complicate.

Domnul Butler mă privea cu o expresie uşor mirată. Păşunea de pe dealul de alături era pătată cu alb. Peisajul era aproape scoţian. ,

-Nu ştiam că creşteţi oi.

-Ei, ar fi trebuit să vînd mieii, da' i-am ţinut. Mă scapă de tufişuri şi de buruieni. Iar DaNang îi iubeşte, aşa-i, DaNang? Hei, tu, oiţele sînt prietenele tale, nu?... Aşadar, care-i treaba, Ben?

-Se pare că Dicky a aruncat în aer barajul lui King.

-Dicky? Păi el habar n-are de explozibili. La ce se întîmplase, era evident.

-Domnule Butler, mă tem... S-a uitat la mine cu asprime.

-De ce daţi vina pe Dicky? Nu ştie să umble cu dinamită, ^u ştie să umble cu explozibile pe bază de plastic. Habar n-are de distribuitoarele de aprindere.

-îmi pare rău, domnule Butler. Singur s-a aruncat în aer.

-Imposibil.

-Poate i-a explodat mai devreme.

-îţi spun că Dicky nu e în stare să pună dinamită

Am tăcut. N-aveam ce altceva să-i spun. într-un tîrJ m-a întrebat:

- Vrei să spui că l-ai văzut pe Dicky mort?

-îmi pare rău...

- Of, Hristoase! Bîjbîia după cheia de contact. Tract începu să duduie.

-Domnule Butler, nu vă duceţi acolo.

-Băiatul meu...

- Nu trebuie să vedeţi. Crcdeţi-mă, nu vreţi să vedeţi *

Şi-a aruncat capul pe spate, cu o mişcare bruscă. An crezut că l-am convins să nu se ducă acolo jos. însă mi-am dat seama ce se întîmplase de fapt, că auzise ceva. Un huruii- aproape stins. în ochi i se aprinsese o sclipire sălbatică. J

-Iisuse Hristoase, ce se-ntîmplă?

I se încordaseră toţi muşchii şi părea gata să se arunce sub tractor.

-Nu e decît un elicopter, domnule Butler. Vedeţi? I-am arătat punctul care se mărea venind dinspre nord-est.

A aruncat o căutătură piezişă pe cer, a văzut ceva ce părea că l-a liniştit şi s-a aşezat la loc, lăsîndu-se să cadă greu pe scaunul tractorului, strîngîndu-şi braţele pe lîngă trup. Apoi s-a uitat în pămînt, acolo unde Dickyzăcea starimat în bucăţi DaNang a început să urle. Domnul Butler s-a aplecat şi i-a mîngîiat urechile.

Elicopterul s-a lăsat pe pajiştea de lîngă fostul lac. De unde ne aflam, puteam să vedem însemnele de pe faţa laterală, litere mari, albe: ATA. Alcool, Tutun şi Arme de foc, brigada federală de geniu. Domnul Butler se uita cu ochi lipsiţi de expresie la agenţii care alergau de colo-colo în impermeabili-' galbene. Nu părea să fi băgat în seamă un al doilea elicopi<^ marcat FBI, care se apropiase bîzîind dinspre vest, împrăştiind fcrnei care se apucaseră să marcheze perimetrul şi

bărtfacă Pe oasPeîi' King să P'ece la ^ocul exPloziei sâ~' j ,p irte decît reuşise Ollie să-i convingă. Dar cînd un al nialj a a apârut din senin, elicopter de luptă tară însemne, a

murmurat:

- CIA? Tîmpiţii dracului, cred că-i vorba de terorişti! Bucuros că am ocazia să-i mut gîndul de la Dicky, am

remarcat:

_ Mda, în fond, a fost şeful consiliului de securitate. _ -Puiul de căţea crede că e aşa de grozav încît numai teroriştii internaţionali îl pot atinge.

-Păi, fiecare cu rolul lui: ATA pentru explozie, FBI pentru atac antiguvernamental, CIA pentru o posibilă implicaţie a spionilor.

Domnul Butler m-a măsurat ca şi cum aş fi fost secretarul de presă al preşedintelui Nixon. în fond, bineînţeles că bombardarea barajului lui King era de competenţa poliţiei statului Connecticut. Dar asta numai

după ce o căruţă de bani de la buget vor fi cheltuiţi pentru a se dovedi că Dicky Butler n-a fost nici spion, nici asasin, nici profesionist în bombe.

- Eşti sigur că era Dicky?
- Da, domnule. îmi pare rău. » Şi-a frecat faţa cu mîna lui bătătorită.
- Ben, lasă-mă singur, te rog.
- Vă pot ajuta cu ceva?
- Du-te, atît.
- Să trec deseară pe-aici? -Nu.

A pornit iar tractorul şi 1-a întors, cu DaNang năpustin- du-se de sub roţi.

- Mulţumesc că ai venit să-mi spui. Eşti un băiat bun, Ben.

S-a dus, cu capul plecat şi cu DaNang alergînd în u^ lui. Au tăiat peste lan şi printr-o spărtură pentru vaci în zi(de piatră şi au dispărut în direcţia casei.

Am stat acolo o vreme, uitîndu-mă la activitatea de j(Fox Trot semăna cu o parcare în zi de tîrg. Patru echipaje de pompieri din Newbury erau acolo. Venise şi ambulanţa. p|Us o dubă de la urgenţa din Frenchtown. Pinkerton Chevalley şi-a făcut şi el apariţia cu depanatorul lui Peterbilt, probabil cu gîndul că pînă la sfîrşitul zilei cineva va avea nevoie să fie scos din nămol.

Un al patrulea elicopter a aterizat lîngă casa lui King, i Fără însemne. M-am hotărît să mă întorc la baraj ca să arunc o privire.

Ajuns acolo, am văzut că agenţii mai înalţi în grad ai variatelor agenţii federale ce coborîseră din cer erau adunaţi acum în casa lui Henry King. Cei de rînd, mai tineri, pierdeau vremea la locul crimei, marcat de Ollie cu bandă pînă la baraj, uşor de recunoscut fiecare după culoare. Cei de la ATA în galben, FBI în albastru, Serviciul Secret în costume de jog- ging multicolore şi CIA în blugi şi cămăşi de cow-boy.

Oliver Moody era în cenuşiu şi trebuie să recunosc că pentru un poliţai de provincie tîmpit şi sadic care îşi

conducea oiţele prin teroare poliţistul din Newbury nu şi-a făcut de ruşine oraşul. Ofiţerii federali încercau cu toţii să-i spună ce să facă. Ollie s-a bucurat de o carieră lungă, în care şi-a menţinut independenţa faţă de ofiţerii superiori de la statul major al poliţiei, iar în al lui „să trăiţi!" prompt se ghicea sensul ascuns.

„Să trăiţi!" celor de la ATA: bună treabă aţi făcut în Waco. „Să trăiţi!" celor de la FBI: e cumva numele scurt pentru Feeb? „Să trăiţi!" celor din Serviciul Secret: ruşine pentru

A tele care îşi apără spatele ascunzîndu-se în dosul pfCŞt ' lor de la Casa Albă. „Să trăiţi!" celor de la CIA: cum fefi merg treburile în Guatemala?

0131 îl ajuta bătrinul doctor Greenan, care alerga peste tot în

• e lungi de cauciuc şi într-o jachetă ponosită care văzuse ° uite veri. Steve le-a amintit agenţilor care îl băteau la cap in calitate de medic legist a.l districtului Plainfield, el era f la scena crimei pînă în momentul în care va ordona mutarea cadavrului, ceea ce se va întîmpla cu atît mai repede cu cît vor li ei mai drăguţi să se dea la o parte din drum. Unui agent suficient de prost încît să pretindă jurisdicţie asupra barajului pe motiv de securitate naţională, doctorul Steve i-a spus:

-„Securitatea naţională" locuieşte acolo sus, în casa aia. Aicea, jos, e Connecticut. Şi o să rămînă Connecticut pînă cînd vom reuşi să-1 adunăm pe omul care a murit aici.

Mi s-a făcut brusc poftă de viaţă şi am plecat în căutarea lui Vicky McLachlan. Mai văzusem moarte şi altădată. în puşcărie. Şi altădată, în armată. Dar nimic nu se compara cu rămăşiţele trupului lui Dicky. Toţi ai mei erau îngropaţi la cimitir. Crescînd am început să înclin oarecum în favoarea crematoriului. Abia acum înţelegeam speranţa mamei de a rămîne intactă.

I-am întrebat pe cei doi scufundători de la ec-hipa de intervenţie din Frenchtown - fraţii Meadows, în costume de neopren şi cu aparatele de oxigen pe spate - dacă au văzut-o pe Vicky şi mi-au spus că şi ea a întrebat de mine şi că am s-o găsesc în ambulanţă.

Ollie m-a oprit la jumătatea drumului şi mi-a ordonat să râmîn în perimetrul marcat de el.

- Ben, vreau o declaraţie. Eşti primul care a găsit corpul?

- Sînt primul care a găsit piciorul.

A notat ce i-am spus.

- De unde ai ştiut că e Dicky Butler?
- I-am recunoscut cizma.
- E plină de noroi.
- Se vedea croiala. Erau cizme bune. Nu i-am spus lui Ollie, dar ţineam minte că Dicky nu voia să le poarte prin noroi.
- Ai văzut numai cizma?
- Şi mîna.
- De unde ai ştiut că era mîna lui?

-Am recunoscut mănuşa. Din piele de căprioară.

- N-am văzut nici o mănuşă. Ai găsit dreapta sau stînga?

N-aveam nici un chef să mă gîndesc la asta, dar memoria

a funcţionat.

- I-am găsit mîna dreaptă.
- Mda, a mea a fost stînga şi n-avca mănuşă.
- Mîna dreaptă avea mănuşă. Iisuse, ce zăpăcit sînt, era să uit: du-te şi spune-i lui Steve Greenan că Dicky era HIV pozitiv.

Un sentiment pe care îl vedeam pentru prima oară pe faţa lui Ollie - frica - 1-a cuprins pentru cîteva secunde. încerca probabil să-şi aducă aminte dacă Dicky sîngerase ultima oară cînd îl lovise.

- Stai aici! A luat-o la fugă prin noroi şi i-a spus ceva lui Steve Greenan. Steve era destul de departe de noi.

Cînd s-a întors, l-am întrebat pe Ollie:

- Dicky e, nu-i aşa?

Ollie a zîmbit.

- Mda, fară îndoială. Steve tocmai a găsit un tatuaj.
- Ofiţer Moody! îl strigă un agent ATA.
- Da, să trăiţi!
- Mai durează mult?

w

__(^ît zice medicul legist, să trăiţi!

_ N-o să mai avem lumină.

_ Yă trimitem lumină de la Plainfîeld, să trăiţi!

S-a întors spre mine şi, cu zîmbetul lui rezervat agenţilor federali, m-a întrebat confidenţial, ca de la un yankeu din

Connecticut la altul: _

_ fi ştiai bine pe damblagiul.ăsta. Ai idee ce 1-a apucat să arunce în aer barajul domnului King?

-Nu, să trăiţi!

Imediat după ce King o să spună despre conflict, mulţi, foarte mulţi ofiţeri şi detectivi vor veni la mine să-mi pună aceeaşi întrebare. Bineînţeles că o să răspund. Dar, din principiu şi pentru că n-aveam nici cea mai mică dorinţă de a-1 ajuta să avanseze, nici de-al dracului nu ţineam să-1 torn pe Dicky tocmai poliţaiului Moody.

- Vă credeam prieteni.

- Ca nişte recidivişti ce eram?

Falca lui Ollie s-a încleştat ca o capcană de oţel. înainte să apuce să mă ameninţe, ochii lui au prins o mişcare şi s-a întors furios spre un tip în verde care se strecurase pe sub banda de marcaj.

- Unde mama dracului te duci?

Tipul a fluturat nu ştiu ce autorizaţie.

- Departamentul de protectie a mediului. -Şi?

- Aici a fost distrus un baraj, domnule ofiţer. E de competenţa noastră.

Ollie a arătat cu degetul în direcţia celor de la ATA, FBI, CIA şi Serviciul Secret care se uitau toţi Ia el şi unul la altul.

- Stai la coadă.

- Ofiţer Moody! chemă o voce clară şi melodioasă. Ollie s"a întors rapid pe călcîie şi a salutat o tînără frumoasă cu părul negru, scurt şi cu ochi la fel de verzi ca maşina de patrulă a lui Ollie.

-Am asigurat scena crimei, doamnă, raportă el pe un ton rece şi corect, plin de sfidare la adresa femeii or-o fiţeri. I

Detectivui-sergent Marian Boyce m-a măsurat cu ochi critici.

- Atunci el ce caută în perimetru?
- El a găsit cadavrul.
- Ce cadavru? Mi s-a spus că e vorba de o explozie. {
- Ticălosul a omis să se care la timp. II cheamă Dicky Butler. Tocmai ieşise de la Somers, în martie. Locuia sus, pe deal.

Sergent Marian s-a întors spre mine.

- Vreun prieten de-al tău?
- îl cunoşteam.
- îmi închipui. Şi tu ce taceai aici?
- Sînt invitat la petrecerea domnului King.
- Şi ce căutai în noroi?
- O purtam pe braţe pe preşedinta Consiliului municipal.

Marian mi-a aruncat o privire ce spunea nu-te-juca-cu-

mine, iar eu am adăugat:

- Se tăiase la picior. Eram cu ea în braţe cînd am observat piciorul lui Dicky.

Marian aruncă o privire spre noroi, apoi spre pantofii ei sport. Era îmbrăcată prost în sîmbăta aceea, cu blugi mulaţi şi o cămaşă de polo. Mai avea şi o şapcă de base-ball şi am bănuit că telefonul îi stricase o zi de odihnă alături de băieţelul ei.

- Mîlul nu e adînc, am spus eu, doar imediat sub baraj.
- Moody, l-ai interogat pe domnul Abbott?
- Da, doamnă.
- Cine e acolo, jos, doctorul Greenan?

-Da, doamnă.

_ Spune-i, te rog, doctorului Greenan că vreau să stăm de vorbă cînd va avea timp.

Ollie a salutat şi s-a îndreptat grăbit într-acolo.

_ Despre ce e vorba? m-a întrebat Marian.

_ O ceartă între vecini. King şi tatăl lui Dicky aveau probleme.

- Ce fel de probleme?

-Aparent, era o chestie de pămînt. Un contract de arendă. De fapt, cred că era vorba despre Vietnam.

- Vietnam?

- King a fost pentru război. Domnul Butler a fost rănit atunci. De trei ori. Mai era şi o chestie de bani - un tip cu bani contra unui fermier. Şi mai era un aspect: un tip de la oraş contra unui fermier.

- Sper că discutăm despre Dicky Butler. ■>

- Fiul fermierului. Totuşi, se mai calmase puţin.

- Sigur, acum e evident, a replicat Marian arătînd din cap spre dezastru. Cum se face că ştii toate astea?

- King m-a rugat să mediez conflictul.

- Sper că te-a plătit în avans. Şi-a scos şapca de base-ball şi a adăugat: Mulţumesc pentru ajutor. Vreau să rămîi la dispoziţia noastră, dar nu ne sta în drum. %

M-a condus spre banda de demarcaţie şi a ridicat-o cît să pot trece pe sub ea. Aveam un trecut împreună, plăcut în cea mai mare parte. Şi chiar în clipa aceea simţeam nevoia să mă agăţ de ceva plăcut.

- Detectiv Boyce, pot să te întreb ceva?

-Ce?

- Ţi-au plăcut florile?

-Ce flori?

- Trandafirii. Erau din grădina mea. Florile pe care ţi le-am trimis cu un bileţel.

-Bileţelul prin care o rupeai cu mine.

-îmi pare rău... Sper că ţi-au plăcut.

în timp ce vorbea cu mine, ochii lui Marian rătăceau peste zona devastată.

- M-am gîrîdit că florile sînt de la un tip care m-a iubit. Ei sînt cei care îmi trimit flori de obicei. Indivizii cu care ani ieşit. Le trimit după întîlnire. Bănuiesc că e modul lor de a spune că s-au simţit bine. Vreau să spun - nu sînt

lesbiană, tu trebuie să ştii - pentru Că au venit la întîlnire şi s-au simţit bine şi poate că speră să ne mai întîlnim?

-Trebuia să plec la New York.

-Aproape că te-am crezut.

- Ce vrei să spui?

- Poliţistul de la circulaţie care te-a amendat pe autostrada 84 a crezut că mergi în zigzag pentru că eşti beat.

în tot statul nu erau mai mult de o mie de poliţişti şi detectivi. Marian, ca femeie-ofiţer, îşi făcuse o grămadă de duşmani, dar cum se ridicase pe merit, încet-încet fusese acceptată de colegi. Aşa că, a avea o legătură cu ea era ca şi cum ai avea o legătură cu o femeie cu o grămadă de fraţi mai mari.

M-a lăsat o vreme să mă gîndesc ce altceva i-a mai spus patrula de circulaţie.

- Pasagera ta a găsit pînă la urmă lentila de contact pe care o pierduse laiine în poală?

- Pasagera mea era vechea mea prietenă Rita Long, care a trecut întîmplător prin oraş. O duceam la aeroport. Se întorcea în Hong Kong.

-Spre bucuria piloţilor.

Marian s-a dus la treaba ci la baraj, iar eu m-am îndreptat spre ambulanţă, unde Vicky aştepta în spate bălăbănind un picior bandajat, înconjurată de agenţi federali dornici să coopereze cu autorităţile locale. M-a privit cu răceală.

_ E mulţumită poliţia pentru ajutorul tău?

- Ce-ţi face piciorul?

O să-mi pună copci.

_ steve e ocupat. Te duc la spital.

_ Nici nu mă gîndesc. Băieţii vor să mă ducă cu elicopterul.

Băieţii şi-au arătat dinţii. Am plecat înainte să se ia la bătaie pentru a decide al cui elicopter va efectua misiunea de salvare şi m-am îndreptat ameţit spre casă.

Jocul cu Marian nu mă ajutase cîtuşi de puţin. Mai mult, mă simţeam mai rău - lucru surprinzător. Nu ştiam de ce sînt atît de îndurerat pentru Dicky. Abia ne cunoşteam. Poate că ne apropiase neaşteptat de mult faptul că ne-am întîlnit într-un moment de cotitură a vieţii lui. Poate pentru că devenisem amîndoi străini în oraşul nostru, puşcăriaşi ce se ţin aproape, ca în mintea poliţistului Moody. Două uscături. Doi oameni-problemă. '

•

-Stai!

Un agent lipsit de umor din Serviciul Secret cu căşti de plastic pe urechi şi cu mîna pe o umflătură din scurta de vînt, îmi bloca drumul. Brusc, am simţit nevoia să mă duc acasă, l-am spus asta şi i-am explicat că maşina mea e în parcare în curtea din faţă, că sînt agent de vînzări imobiliare şi oaspete la petrecere, i-am dat cartea de vizită şi i-am garantat că dacă cineva vrea să stea de vorbă cu mine mă găseşte în casa albă în stil georgian de pe strada principală, a treia de la catargul steagului.

A repetat în microfon tot ce i-am spus. Am observat o sticlă de Veuve Clicquot ce avea să se irosească într-o frapieră, arn tras un gît lung şi am pus sticla sub braţ.

. Tipul s-a uitat lung la mine. L-am ignorat. Nu obişnuiesc să subtilizez de la petreceri, dar sticla era deschisă şi ştiam al dracului de bine că în seara asta aveam nevoie de un ajutor ca să adorm.

Josh Wiggens, încruntat şi treaz ca niciodată, a venit sâ mă escorteze în parcare. Nu s-a deranjat să ascundă pistolul înfipt la curea. -

-îl cunoaşteţi, domnule? a întrebat tipul din Serviciul Secret.

-E inofensiv. Fostul ofiţer CIA avea în mînă lista cu invitaţi. Care-i maşina, domnule Abbott?

-Olds 85. Verde-deschis.

- Domnule Abbott, nu e nici un Olds 85 de culoare verde- deschis în parcare.

-îmi cer scuze, e un Fiat 85 verde-închis.

S-au uitat la mine ca la un spion nazist care pretinde că Babe Ruth joacă pentru Dodgers.

-E maşina mamei. Am uitat că am împrumutat maşina mamei.

Wiggens m-a însoţit la Fiat, a verificat actele maşinii şi a vorbit prin radio cu poarta să mă lase să ies. Sticla de la subsuoară mi-a atras din partea patricianului o privire condescendentă. I-am aruncat şi eu una. Dacă, aşa cum bănuiam, în responsabilităţile lui de musafir permanent intra şi aceea a securităţii reşedinţei Fox Trot, atunci Josh Wiggens o scrîntise şi o ştiam amîndoi.

Serviciul Secîret preluase paza porţii. Fraţii Chevalley nu se vedeau nicăieri, şi nici Julia Devlin.

Am coborît încet muntele, gîndindu-mă dacă să trec pe la domnul Butler - recunoscător că îmi ceruse să n-o fac - şi la capriciile unei explozii care aruncă o mănuşă de pe mîna unui om şi o lasă la locul ei pe cealaltă.

Cifre rotunde: zece miliarde pfunzi de explozibil smfrdeto- nate în fiecare an, nouăzeci de procente în minerit, rămînînd astfel un miliard pentru construcţii. ANFO - un amestec de azotat de amoniu şi ulei combustibil, de notorietate de cînd cu explozia de la Oklahoma City - e de departe cel mai comun, fiind ieftin şi sigur. Dar nu e indicat în condiţii de umezeală. Aşa că la Fox Trot onoarea a fost de partea unui gel, azotat de amoniu amestecat cu aluminiu sau TNT, ori a bunei şi demodatei dinamite.

Chimiştii de la Alcool, Tutun şi Arme de foc urmau să determine care dintre ele. Era un produs care se găsea în magazine, aşadar urmele de exploziv puteau să poarte „etichete" - însemne de dimensiuni moleculare puse de fabrică pentru a putea urmări unde s-a vîndut marfă şi cine a cumpărat-o. Persoana respectivă s-ar putea aştepta ca vizitatori nepoliticoşi în veste antiglonţ să-i bată la uşă.

Toate astea le-am învăţat la puţin timp după ce m-arn trezit duminică cu o durere de cap îngrozitoare, trezit de soneria telefonului şi de bubuituri în uşă. Telefonul era mai

aproape. M-am uitat la ceas înainte să apuc receptorul. Era devreme.

- Biroul de afaceri imobiliare Benjamin Abbott.

* %

-Cu domnul Abbott. f

- La telefon.
- Agentul special Cirillo, FBI.
- O clipă, bate cineva la uşă.

Mi-am pus blugii şi cămaşa pe care mi-am încheiat-o în

«

timp ce m-am repezit desculţ la parter unde, la uşa din faţă, doi tipi cu mutră de poliţai m-au anunţat că sînt de la Biroul de Alcool, Tutun şi Arme de foc şi că vor să stea de vorbă cu mine.

I-am invitat în casă, le-am spus că nu vorbesc cu nimeni înainte să fac cafeaua, i-am dus în bucătărie, am pus cafeaua la foc, am ridicat receptorul derivaţiei şi i-am spus FBI-ului că ATA a şi ajuns şi cum nu pot să-i las în casă nesupravegheaţi, am să vorbesc mai întîi cu ei şi am să sun eu la FBI. Agentul special Cirillo a spus că o să vină personal în mai puţin de o oră. Şi cam ăsta a fost programul meu pentru tot restul duminicii aceleia.

Henry King mă arătase cu degetul ca fiind negociatorul de pace local incapabil. Astfel că, după ce agenţii federali au terminat cu Fox Trot, au trimis probele fizice la laboratoarele lor, agenţii de prima mînă înapoi la Washington şi pe cei din eşalonul doi la poalele muntelui pentru a obţine de la Benjamin Abbott al III-lea confirmarea asupra conflictului şi ceva

lumină asupra subiectului Dicky Butler.

â • •

In problema pămîntului, le-am spus ce-i spusesem şi

sergentului Marian, mai puţin speculaţiile mele asupra Vietnamului: ca sursă de conflict. Despre Dicky Butler am

vut şi ma* Pu^n S?US' ma* conta* Viaţa dosită a lui Dicky era Practic domeniul public. în plus, ei nu doreau altceva decît dovada că atacul fusese personal şi nu politic, ca să poată raporta la Washington că fostul şef al Consiliului de securitate nu fusese atacat de miliţiile de extremă dreapta, de radicalii de stînga sau de nişte fanatici religioşi străini. Nu

erau de blamat.

Serviciul Secret a apărut de cum au plecat cei de la FBI, doi indivizi mititei, încruntaţi şi hiperactivi ca terierii lui Jack Russell. Le-am spus acelaşi lucru.

După care şi-a făcut apariţia poliţia statului Connecticut, în persoana sergentului Marian şi partenerului ei Arnie Bender, un detectiv scund şi dur de la oraş. Mă ciocnisem cu el din cînd în cînd, ca şi cu Marian, dar pe alte motive decît cele legate de cuplu. Amie părea gata să-mi dea casa cu s^su-n jos numai aşa, din principiu.

Marian a vrut să ştie de ce n-am rămas ieri la Fox Trot, cum îmi ceruse. Mi-am cerut iertare şi i-am amintit că eram extrem de afectat de vederea corpului lui Dicky Butler făcut farîme. N-am obţinut simpatie. Ce-aş putea să adaug la ceea ce-i spusesem ieri despre cearta dintre diplomatul King şi fermierul Butler?

%

Sincer sa fiu, nu-mi trecea nimic prin cap. |

- Să-ţi spun de ce mă interesează, explică Marian. M-am uitat cu Arnie prin dosarul lui Dicky. N-am găsit nimic din

A

care să reiasă că era un fiu iubitor. înţelegi, Ben? Copilul ăsta n-a adus decît necazuri. Din prima zi - în incubator.

- Şi atunci, întrebă Arnie, cum se face că brusc se apucă sa arunce în aer un baraj numai ca să-i facă pe plac lui lată-

său?

£»: ♦

- Nu pot decît să încerc să ghicesc, am răspuns, alertat ui siîrşit de o schimbare neplăcută în aer.

- încearcă, mă îndemnă Marian.

- Aşa cum l-am informat ieri pe ofiţerul Moody, Dicky era HIV pozitiv. îi era frică de SIDA, îi era frică de moarte Speriat poate pentru prima oară în viaţa lui. Mai mult, avea treizeci şi cinci ţie ani şi începea să îmbătrînească. De asemenea - cred că este important - pentru prima oară, de foarte multj ani, ieşise din închisoare necondiţionat, fără nici o sentinţă deasupra capului. Liber să trăiască.

-Ce tot spui acolo? întrebă Bender.

- Ben vrea să spună că Dicky începuse să cugete, explică Marian. Nu-i aşa, Ben?

- Exact Cred că încerca să se împace cu tatăl său. Şi, după cîte am înţeles de la el, se gîndea să reconsidere relaţia lor. A zugrăvit hambarul. Tocmai zugrăvea casa. Nu ştiu ce să zic, poate că în sfirşit avea de gînd să se îndrepte.

-Crezi că bătrînul 1-a convins s-o facă?

Aşadar, aici aveau de gînd să ajungă.

în timp ce agenţii federali aranjau lucrurile cu securitatea naţională, ofiţerii locali se străduiau să pună acuzaţia în cîrca sărmanului Butler. în manieră conspirativă: „bătrînul 1-a convins s-o facă"; sau, ca accesoriu, dacă a ajutat. Şi cum Dicky fusese omorît în explozie, accesoriu însemna părtaş la crimă.

Am sperat Că Marian şi Arnie pescuiesc doar în ape tulburi, că nu se gîndesc serios să transforme o tragedie stupidă într-un caz de omor. Nu era uşor să-1 înfunzi pe domnul Butler ca părtaş la crimă. Trebuia să se dovedească participarea lui, fie prin aprovizionarea lui Dicky cu explozibili, fie prin sfaturi pentru detonarea lor.

Nu m-aş fi temut atît pentru domnul Butler dacă n-ar fi fost doi dintre cei mai inteligenţi detectivi din tot statul, cu o - rnndamnârilor care i-ar fi impresionat şi pe inchizitorii rata a cuu

spanioli-

_ Crezi că tatăl lui l-a pus s-o facă? m-a întrebat ea din

00 Am două principii. Nu mint niciodată. Nu tom niciodată. Aşa că la ocazii ajung mă contrazic, şi asta a fost una din

ocazii-

_ De unde dracului să ştiu?

- Poate că ai auzit vreo ameninţare.

Deşi nu eram nici detectiv cu licenţă, nici avocat, simţeam nevoia să extind dreptul de confidenţialitate client-avocat- detectiv la domnul Butler, care avusese încredere în mine şi-mi dezvăluise problemele Iui. înainte să pună cîinele pe mine.

- Ce fel de ameninţare?

Bender s-a uitat la Marian: ,

- Minte.

- Deocamdată n-a spus nimic.

- Se pregăteşte să mintă.

-Mda. Cred că ai dreptate. Tonul lui Marian era ameninţător. -

- Uşa e pe-acolo. Să vă conduc, le-am spus.

- Cred că o să vorbească mai degrabă Ja sediu, i-a spus Bender lui Marian.

- De ce să se deranjeze, cînd poate să vorbească foarte bine în confortul propriei case?

- Voi doi, am spus eu, trebuie să vă hotărîţi: unul dintre voi trebuie să fie poliţistul cel bun.

- O să ai nevoie de o geantă cu ceva efecte, Ben, mi-a sPus Bender.

- Periuţă de dinţi, aparat de ras, un prosop curat, a e*plicat Marian.

- Şi numărul de telefon al avocatului meu.

-Poate că ai auzit ameninţarea de care vorbeam în timp ce încercai să mediezi între Henry King şi Butler-tatăl. Poate că Butler-tatăl a spus ceva de genul: „Dacă puiul de căţea nu se potoleşte, îi arunc în aer barajul".

-Domnuf Butler n-a aruncat barajul în aer.

-A facut-o Dicky pentru el? Asta te întrebam.

-Ştiţi tot atît cît ştiu şi eu.

-L-a ajutat tatăl lui? Asta-i cealaltă întrebare.

-Toţi agenţii federali cu care am vorbit - şi mi se pare că am vorbit cu toţi, pînă la unul - păreau convinşi că Dicky a făcut totul de capul lui.

-Asta e problema lor, a spus Arnie. Problema ta e că, dacă domnul Butler recunoaşte că l-ai auzit cînd a ameninţat că aruncă în aer barajul lui King, o să pici de fraier. Şi nu numai atît, dacă reuşim să-1 acuzăm de conspiraţie. Putem găsi loc şi pentru cel căruia i-a împărtăşit planurile. îţi spune ceva delictul de omisiune de denunţ?

- Da, dar aş vrea să-mi împrospătezi puţin memoria.

-Asta e cînd omiţi să raportezi că va avea loc un delict grav de care ai cunoştinţă.

-Las-o baltă, Arnie.

- Se bazează pe o veche lege englezească, a spus Marian, înainte te legau de patru cai şi te sfîrtecau în patru. Noi o să te băgăm doar înapoi la zdup.

-Şi poate că nu orice zdup, a adăugat Arnie, pentru că dacă se porneşte o acuzaţie federală, putem să-i rugăm pe amicii noştri de la FBI să te bage înapoi la Leavenworth.

-Să ştii, Ben, că omisiunea de denunţ nu e singura ta problemă, spuse Marian. în conspiraţie un om a fost omorit. Dacă Butler ţi-a spus ceva despre planurile lui, şi tu poţi fi acuzat ca părtaş la crimă. Asta dacă nu ne ajuţi chiar acum cu ceea ce ştii.

__ ^m de lucru. S-ar putea să am chiar vreun client dacă - luaţi maşina din faţa casei mele. Cine vede maşina aia poate să aibă impresia greşită că poliţia are un motiv întemeiat să fie aici.

Mîinile mari ale lui Marian s-au îndreptat spre buzunarul în care îşi ţine cătuşele.

- Arnie, a spus ea după o.pauză care nu prevestea nimic bun, aşteaptă-mă în maşină.

Bender s-a retras tără un cuvînt. .. - Uite-aşa a plecat poliţistul cel bun, am spus eu.

- Taci şi ascultă. Vreau să-mi răspunzi la o singură întrebare. Sînt deplasată dacă mă gîndesc că tatăl e amestecat în afacerea asta? Fără glumă, Ben. Ceva îmi spune că da. Sînt nebună?

Era foarte serioasă. Ceea ce fusese între noi nu avea nici o legătură cu latura profesională a vieţii ei şi ştiam'că îşi călcase pe inimă să-mi pună o asemenea întrebare. Mai ştiam că, din moment ce a spus „fără glumă, Ben", aş face bine să am mare grijă în continuare.

- Marian, e normal să ai încredere în instinctul tău. Dar instinctul meu îmi spune că Dicky a făcut-o de unul singur.

- Pe ce te bazezi?

- Pe două lucruri: înclinaţia spre distrugere a lui Dicky şi şocul domnului Butler cînd i-am spus că Dicky e mort.

1 - Asta-i tot?

- Pentru mine e suficient. Omul a rămas încremenit.

- De durere sau de surpriză?

- Amîndouă. Şi-a pierdut fiul. Unicul copil.

- Nu putea să fie şi teamă?

- Teamă de ce?

- De închisoare, pentru că şi-a ucis copilul.

Soneria de la intrare a împiedicat-o să-mi pună

Dumnezeu ştie ce întrebare mai avea în cap. Am continuat însă:

-Vreau să-ţi spun ceva ce mi-a spus domnul Butler.

-Ce anume?

-Dicky nu ştia o iotă despre explozibili.

-Şi? '

- Una e să pui nişte dinamită sub o buturugă şi să aprinzi fitilul, alta e să arunci în aer un baraj. Băieţii de la ATA mi-au spus că treaba s-a făcut al dracului de profesionist.

- Ceea ce duce cu atît mai mult la domnul Butler, replică Marian. Tînărul Dicky a primit ajutor profesionist de la taică- său - un profesionist. Pentru numele lui Dumnezeu, a fost în Forţele Speciale. Şi este pirotehnician autorizat.

-îmi dau seama de implicaţie. Ţi-am spus asta pentru că cei de la ATA se întreabă cine altcineva ar mai putea fi implicat.

-Ce să spun, să ne-apucăm acum să căutăm arabi prin Newbury.

- Dar miliţia de extremă dreapta? am întrebat-o, sperînd să se scape cu ceva detalii, ceea ce a şi făcut, clătinînd din cap:

- Cei de la contrainformaţii zic că nu e cazul.

- Nu se ascunde nimeni prin păduri?

- în pădurile din Newbury? Păi îi avem pe cei din familia Jervis, ocupaţi să fure tot ce e de furat. Plus verii tăi Chevalley, ocupaţi cu braconajul. Nici vorbă, nebunii din Connecticut sînt bande de stradă sau de puşcăriaşi, care nu-şi fac veacul prin păduri. Lasă-mă-n pace, Ben. E o chestiune locală, ştii foarte bine.

-Locală, da. Dar tatăl nu e implicat. Soneria s-a auzit din nou. Aşteaptă puţin, poate că am un client.

Era un tip în costum albastru şi pălărie de cow-boy. Arăta rietenos şi mi"3 dat o carte de vizită. Un investigator cu P torizaţie în toată lumea asta. L-am invitat în birou. A măsurat-o apreciativ pe Marian. Marian i-a întors o căutătură care ar fi putut să fosilizeze un coleopter.

_ Detectiv Boyce, ţi-1 prezint pe Bud Smyth, Smyth cu y, de la CIA.

Smyth a părut încurcat. Avea şi de ce.

Marian s-a făcut că nu observă mîna întinsă.

- Ben, sună-mă dacă-ţi mai aduci aminte ceva.

Am condus-o la uşă. Pe prag, am întrebat-o în şoaptă:

- Chiar vrei să-1 înfunzi pe amărîtul ăla sub acuzaţia de

conspiraţie?

- Nu dacă pot să-1 acuz şi de crimă.

Bud. Smyth se ţinea pe lîngă biroul meu, citindu-mi corespondenţa. ■ 1

-Cemai faci, Ben?

- Domnule Smyth, pînă cînd vom fi prezentaţi unul altuia aşa cum trebuie sau ne vom dovedi prieteni, propun să-mi spuneţi „domnul Abbott".

- Ce mai faceţi, domnule Abbott?

-Am avut prea multe discuţii despre acelaşi subiect pentru o singură zi. Dar dumneavoastră, domnule Smyth, ce mai faceţi?

-Mă întrebam ce mi-aţi putea spune despre domnul Butler al dumneavoastră.

- Tînărul sau bătrînul?

-Decedatul.

-Dicky Butler a fost un spărgător de mare talent. A avut o stîngă cu care mulţi dintre noi ne-am mîndri. Şi un excelent joc de picioare. Sigur, avea o dreaptă leneşă, punctul lui slab.

-Arme?

-Nu era stilul lui. Bănuiesc că a mai învăţat şi altceva în puşcărie, dar a rămas un luptător cu pumnii.

-Dumneavoastră aţi învăţat şi altceva în puşcărie, domnule Abbott?

- Marea diferenţă-dintre mine şi Dicky era că eu nu am dreapta leneşă. Ceea ce am să vă demonstrez afară dacă nu vă alegeţi cuvintele.

-E o ameninţare?

-Da.

-Trebuie să vă avertizez că am boxat la Jocurile Olimpice. .

- Vreţi să vă împrumut nişte mănuşi?

Mi s-a părut că Smyth vrea să schimbe subiectul. A făcut-o telefonul în locul lui.

- Afaceri imobiliare Benjamin Abbott.

O voce masculină joasă şi catifelată, pe care n-o mai auzisem de cînd am tăcut armata, mi-a spus fără nici o introducere:

-în casa ta e un tip enervant.

Am simţit cum mi se îndreaptă umerii. Acolo, la contrainformaţii în marină, fusese unul dintre şefii care încercau să te înveţe cum să ai o privire de ansamblu asupra situaţiei şi cum să te concentrezi simultan, pe puncte; genul care scoate untul din tine şi despre care ajungi să înţelegi peste cinci ani ce noroc ai avut să lucrezi cu el. Astăzi, la peste zece ani de atunci, dacă mi-ar propune să particip la un asalt asupra iadului, probabil aş sări în costum de azbest fără să pun întrebări.

-Te scoate din minţi.

-Da, domnule.

-L-ai provocat probabil la bătaie.

- Cam aşa ceva, domnule. Da.

_ £u l-am trimis să stea de vorbă cu tine.

M-a sutprins. Chestia îl punea pe Bud Smyth într-o lumină infinit mai bună.

- E o problemă locală, domnule.

- Mă bucur să aud asta. Explică totul în detaliu tipului care te enervează şi trimite-1 înapoi.

- Da, domnule.

Telefonul murise. Am pus receptorul în furcă, gîndindu-mă că cineva foarte, dar foarte sus, era îngrijorat de soarta lui Henry King.

- Căpitanul ţi-a pus o vorbă bună, i-am spus lui Smyth.

- Amiralul. A fost avansat. Acum povesteşte-mi despre Butler bătrînul.

- L-am întîlnit pe domnul Butler de cîteva ori cînd eram mic. Cea mai lungă conversaţie am avut-o în martie treeut, cînd domnul King m-a însărcinat să vorbesc în numele lui, lucru pe care probabil că îl ştii deja.

-Continuă.

- Am mai avut o discuţie la o jumătate de oră după ce barajul a sărit în aer. Cînd i-am spus că Dicky e mort.

- Crezi că el 1-a pus pe Dicky s-o facă?

- După părerea mea, dacă domnul Butler voia ca barajul să sară-n aer, îl arunca singur. A făcut parte din Forţele Speciale în Vietnam.

Smyth dădu din cap nerăbdător. Bineînţeles că ştia şi asta.

- Şi e pirotehnician autorizat. Putea s-o facă cu mîna lui dacă asta voia.

- Atunci?

- Atunci nu el 1-a pus pe Dicky. Şi invers, dacă Dicky voia să arunce barajul în aer, nu avea nevoie de îndemnul lui

taică-său.

-Aşadar, crezi că Dicky a tăcut-o.

Mă pregăteam să încuviinţez, să admit că aşa se pare

Dar voiam să-mi lămuresc o întrebare, aşa că am zis:

- Ceva mai devreme am stat de vorbă cu un agent ATa.

Smyth făcu-o grimasă.

-Zicea că explozia pare o treabă de profesionist.

- Eu am vorbit cu unul care mi-a spus că era o treabă pe care orice fermier o putea face.

- Agentul cu care am vorbit cu spune că problema nu e să dai foc, ci unde să pui explozibilul. Se pare că a fost bine plasat. Aşa că, dacă nu era chiar aşa de simplu, de unde putea să ştie Dicky Butler?

-Asta mă întreb şi eu.

-Tu ce crezi?

-Nu sînt plătit să cred, domnule Abbott.

- Nu eşti plătit nici pentru operaţiuni la domiciliu, i-am amintit măgarului încrezut.

- Henry King e o valoare americană de export. Siguranţa lui acasă e o problemă de securitate naţională. De-aia vreau să ştiu de unde a învăţat Dicky Butler cum să-i arunce barajul în aer.

- Viaţa lui Dicky e o carte deschisă. Şi-a petrecut-o în cea mai mare parte în închisoare. N-ar trebui să fie greu să i se urmărească mişcările. Şi contactele. Mai bine ai vorbi cu gardienii lui decît cu un agent imobiliar.

-Amiralul zice că pot să am încredere în părerea ta.

-I-am spus deja părerea mea: e o problemă locală. O luptă pentru pămînt care se înscrie perfect în tradiţia yankee şi care a scăpat de sub control. Spune-i că am să fac tot ce-mi stă în putere, dar sînt sigur că, în cazul în care din investigaţii nu reiese nimic nou - să zicem că ar fi fost detonat prin satelit -, Henry King şi securitatea naţională nu mai au a se teme de nimic în Newbury...

_ în afară de?

_ în afară de cazul în care domnului Butler nu-i intră-n cap că King e vinovat de moartea fiului său.

-Ticălosul!

. _ Pe de altă parte, am adăugat, King are pază bună.

- Care a tăcut minuni cînd cu lacul.

- Poate că Serviciul Secret ar trebui să lase aici vreo doi agenţi pînă se calmează lucrurile.

Smyth mi-a aruncat o privire amuzată şi pentru o clipă am avut impresia că vrea să-mi spună ceva important. N-a {acut decît să ridice din umeri:

- Ben, îţi las un număr de telefon — în caz că se iveşte ceva şi vrei să-mi spui.

Mi-a întins mîna şi s-a dus spre uşă:

- Aveţi un orăşel frumos.
- De unde îl cunoşti pe amiral?
- Am fost unul din băieţii lui. După promoţia ta.
- Cum ai ajuns în spionaj?
- M-a ajutat o cunoştinţă.

Mi-a lăsat impresia că amiralul se apucase să-şi infiltreze oamenii în CIA.

După-amiază tîrziu, în ciuda vizitatorilor mei, am reuşit să vînd o casă. O căsuţă încîntătoare în oraş, un cămin ideal pentru un cuplu tînăr de profesori la liceul din Newbury. I-am făcut fericiţi şi pe ei, pentru că se puteau duce pe jos la şcoală, . şi pe vînzătoare, care se putea muta acum într-un complex pentru pensionari din Heritage Village. Fericit eram şi eu şi mulţumit să pot negocia un tîrg care să nu se sfirşească cu scîntei.

Am terminat de scris actele şi m-am dus pe jos să le pun la cutia poştală. Pe drumul spre casă, cu Alison Mealy care-mi dădea ture cu bicicleta, mi-a trecut prin cap că ea a ajuns la vîrsta la care Dicky Butler a fost internat la Manşon.

Am observat că mai erau încă maşini cu însemne guvernamentale în parcarea din centru. Adunarea aducea cu mulţimea strînsâ la o bere sîmbăta seara. Din difuzor se auzea Smashing Pumpkinş. Pe ecranul uriaş al televizorului fără sonor se vedea cum Red Sox o încasează.

Agenţii federali păreau prea ocupaţi să-şi încerce norocul cu fetele din oraş pentru a mă opri să le mulţumesc că au încercat să obţină informaţii care să-i descurajeze pe sergenţii Marian şi Amie în încercarea lor de a-1 acuza pe domnul Butler. M-am uitat după Vicky, gîndindu-mă că zîmbetul ei ne-ar putea introduce pe amîndoi în mijlocul

lor. Amicii mi-au spus că n-au văzut-o. în schimb am văzut-o eu, pe fereastră, în căsuţa ei de lîngă biserică, luînd cina cu Tim la lumina luminărilor.

M-am aşezat pe singurul scaun liber de la bar. Tipul din stînga mea stătea nas în nas cu prietena lui. La dreapta era Julia Devlin, dulce ca o pisică în lumina lunii.

Părul dat pc spate avea reflexe de onix şi lumina un profil care ar fi putut revoluţiona industria americană de construcţii navale. Purta pantaloni negri mulaţi şi o bluză neagră tară mîneci. Muşchii i se ghiceau sub pielea netedă. îşi agăţase tocurile ghetelor de bara de oţel a scaunului şi bea Rolling Rock direct din sticlă.

- Bună, domnule Abbott. îmi pare rău pentru prietenul dumitale. %

Nu voiam să vorbesc despre Dicky Butler. Aşa că i-am spus:

-Mulţumesc. Nu era tocmai prietenul meu. îmi pare rău pentru lacul tău.

-Nu era lacul meu.

- Pun pariu că chestia cu lacul nu 1-a făcut pe şeful tău mai uşor de suportat.

A ridicat din umeri.

- Pot să-ţi ofer o bere rece? Fac cinste. Tocmai am vîndut o casă.

-Felicitări. Sigur, mai vreau una. Mulţumesc.

Avea un uşor accent. Parcă din Brooklyn şi nu tocmai. Din cauza unui ton domol pe care nu ştiam de unde să-1 iau.

-Eu vreau un burger, ţi-e foame?

- Am mîncrft mai adineaurea, mulţumesc.

Am comandat o Rolling Rock pentru ea, o Red Stripe şi un hamburger pentru mine. Am ciocnit cînd ni s-au adus sticlele şi am întrebat-o:

-Cum a primit şeful tău dezastrul?

-E necăjit.

- îmi închipui, cred că îşi iubeşte casa.

- îmi pare rău pentru el. Aş fi preferat să fie furios. Cînd e furios ştiu cum să-1 iau.

Am întrebat-o de cînd lucrează pentru el. De şase ani.

- Cred că înghiţi o grămadă de mizerii.

S-a supărat.

-Nu trebuie să iei în serios ce spune la mînie. Trăieşte sub o presiune extraordinară. Munceşte mult. Cei mai mulţi din generaţia lui Henry au ieşit din arenă, dar el nu vrea să se oprească. Pentru cei care ajung să-1 cunoască, e om de înţeles.

Politica mea e să nu contrazic femeile frumoase pe care vreau să le cunosc îndeaproape. Dar există limite.

-Cînd mă gîndesc unde s-a ajuns cu cearta aia tîmpită, n-am nici un motiv să-1 văd pe Henry King ca pe un om de înţeles. Dac-ar fi fost aşa, s-ar fi împăcat cu bătrînul Butler.

-Nu, a replicat ea cu înfrigurare. Nu-1 înţelegi. Pentru el, casa ecopilul lui. N-a avut copii. Să violezi Fox Trot e tot una cu a-1 ataca pe el în adîncul sufletul său. lartă-mă, Ben, dar nu cred că eşti în stare să-1 înţelegi. Deloc. E un om bun şi cumsecade.

A luat o înghiţitură din bere şi s-a uitat lung şi sumbru la sticlă.

M-am decis să uit de subiectul cu şeful ei bun şi

cumsecade.

- Incidentul i-a încurcat cumva afacerea cu motoarele

ceramice?

_ De unde ştii?

_Ara auzit la petrecere. Bănuiesc că e ceva în stil mare. Mi-a zîmbit.

- Aud cumva nechezînd un armăsar de pe Wall Street?

- Nici vorbă. Numai că mi s-a părut important.

- S-ar putea să fie.

- N-a fost un moment propice pentru afaceri.

- E adevărat, n-a fost tocmai un week-end fericit. Dacă vrei să-1 înţelegi, Ben, află că vederea lacului distrus i-a frînt inima.

- Se repară. Dar domnul Butler nu-1 mai poate învia pe băiatul lui.

- N-am spus că se compară. Nici Henry n-ar spune una ca asta. Şi nu uita că nu e vina lui Henry. '

- E dovedit?

- Ce să fie dovedit?

- Că Dicky a aruncat în aer barajul.

- Bineînţeles că el a facut-o.

- Vreau să spun, ancheta celor de laTBI a dovedit-o?

- Neoficial - rămîne între noi doi şi becul ăsta - azi după-masă cei de la ATA au găsit o etichetă de la Pendleton Powder Company din Brookfield.

- S-au mişcat repede.

- Prioritate de gradul I sau cum naiba i-or fi zicînd.

- Domnul Butler a cumpărat-o?

- Am auzit că a semnat pentru ea.

Era rîndul meu să mă zgîiesc sumbru la sticla de bere. Sergenţii Marian şi Arnie or să sară la chitanţa de cumpărare ca lupii la muşchiul de vită.

- Şi Dicky a furat-o? am întrebat, cu speranţa că domnul Butler n-a fost atît de tîmpit să arunce în aer barajul lui King cu dinamita de pe numele lui.

-Poate.

-Ce vrei să spui?

-Poate că ar trebui să schimbăm subiectul.

-Mă întreb doar dacă se bănuieşte că Dicky a furat dinamita de la tatăl lui,

- Nu ştiu şi nici nu mă interesează. întinse mîna după poşetă.

-Iarlă-mă, am spus. Cred că te-ai săturat să tot auzi despre lucrurile astea.

- îndeajuns pentru a vrea să beau o bere departe de Fox Trot.

-Am înţeles. Mai stai. Promit s-o las baltă.

Fluturat din mînă. într-un tîrziu, apucă sticla.

-... Care-i povestea ta?

-Povestea mea?

- Cine-i Ben Abbott?

-Nu mare lucru în plus faţă de ceea ce ai aflat la ordinele lui King.

-Pardon?

-în martie trecut. King mi-a spus că a auzit că sînt, citez, cam ciufut. Bănuiesc că citatul venea de la tine.

Julia Devlin îmi zîmbi şugubăţ.

- Aha, asta era. Stai să mă gîndesc... Fiul preşedintelui Consiliului municipal dintr-un orăşel de provincie, Annapo- lis, contraintormaţii în marină, Wall Street, penitenciarul Leavenworth, agent de vînzîri imobiliare în acelaşi orăşel de provincie, amantul ocazional al actualului preşedinte al Consiliului municipal... Am uitat ceva?

- Da. De ce te-ai făcut că nu mă cunoşti ieri la poartă?

_ Mi-a fost frica să nu te dai la mine.

_ Ar trebui să mă vezi cînd nu sînt aşa de subtil.

_ Oho, ai fost subtil. Cel puţin mi-ai dat de gîndit.

_ Şi dacă e adevărat?

_ N-am vrut să te încurajez.

- Inima ta e dăruită altcuiva?

îmi zîmbi din nou.

- Ai un fel frumos de a prezenta lucrurile.

- Oare?

- Să zicem că nu vreau ca bărbaţii să se dea la mine.

Nu era de mirare că se culca cu şeful ei. îi străluceau ochii de cîte ori îi pronunţa numele.

Mi se aduse hamburgerul. Julia acceptă invitaţia mea la cartofi prăjiţi şi înmuie cîţiva în ketchup. Mai comandă un rînd de beri, măsură localul în oglindă şi întrebă: ,

- E barul tău preferat?

- E la doi paşi de casa mea. Pot sa mă tîrăsc pînă acasă.

- Minunat. Ce nu-mi place mie la ţară e că nu poţi să conduci cînd bei.

- Camera mea de oaspeţi îţi stă la dispoziţie. •r - Sigur.

- De unde eşti? Ai crescut la oraş? %

- La New York? Nu. Părinţii mei au divorţat. Am făcut naveta între New Orleans şi Honduras.

New Orleans. Asta îi explica accentul şi îmi întărea o teorie care îmi plăcuse întotdeauna - că faimosul accent din Brooklyn a fost adus de refugiaţii din New Orleans în timpul vreunei epidemii de friguri galbene.

- Mama e din New Orleans. Tata din Honduras.

-Devlin?

- Bunicul era irlandez.

- Asta zic şi eu sînge amestecat. Tu cu cine semeni?

- Mai mult cu mama, cred. E franţuzoaică. Tata e aproape blond. De la el am moştenit ochii.

Eram de o subtilitate de speriat. Altminteri aş fi remarcat cu voce tare că a moştenit ce a fost mai frumos din ambele părţi. Ochii albaştri ai lui tati. Părul negru ca pana corbului şi nuanţa măslinie a pielii de la mami. Şi corpul minunat de la bunicu'?

- Pot să jur că sînt mîndri că lucrezi pentm Henry King.

-Tata e mîndru. Mama vrea să mă mărit. E de necrezut. Şi-a petrecut toată viaţa aşteptînd cecurile tatei şi tot mai vrea să mă mărit. I-am spus că nici nu se pune problema, că n-am de gînd să depind de un bărbat.

-Şi asta o scoate din minţi.

- Cam aşa ceva, crede că am atitudine critică faţă de ea.

Discuţia despre părinţii ei o făcea pe Julia să pară mai

tînără decît cei aproape patruzeci de ani pe carei-i dădeam eu şi mi-am dat seama că cei cîţiva ani în plus se datorau manierelor şi comportamentului ei, adaptate în funcţie de cerinţele funcţiei în slujba puternicei case King.

-Eu îi tot spun: „Mamă, vreau să-mi achit singură notele de plată". Ea zice: „Viaţa nu înseamnă numai să achiţi note de plată". Dar mie îmi place să-mi achit notele de plată.

-îţi place?

-Da! De două ori pe lună îmi rezerv timp numai pentru a-mi pune în ordine hîrtiile de pe birou, pe categorii. Ar trebui să încerci. E ca un ritual. încui uşa şi scot telefonul din priză. Şi scriu cecurile cu stiloul meu favorit.

-Mont Blanc Meisterstuck?

-De unde ştii ce stilou am?

-De pe caseta video.

-Poftim?

-Biografia lui Henry King.

_ A. da. Biografia. Regizorului i-a plăcut stiloul. Henry nii 1-a dat - de fapt a dat cîte unul la toată lumea.

_ E un obicei la el?

-De obicei, eu cumpăr cadouri pentru personal, dar stilourile le-a cumpărat singur. De-aia spun că îl am de la el, pentru că m-a surprins.

- Ţii mult la el, nu-i aşa?'

- De ce spui asta?

- Vorbeşti cu mult entuziasm despre el.

- E un om pentru care ajungi să munceşti cu entuziasm. Nu-ţi vine să crezi, dar ne simţim în centrul lucrurilor. Oamenii au încredere în el în chestiuni extrem de importante.

S-a uitat în oglinda de la bar, contemplînd miracolul.

- E ceva ce n-am reuşit să înţeleg la Henry King. E cel mai mare diplomat din lume, un supraom de stat. Şi totyşi nu mi se pare foarte diplomat.

- Ce vrei să spui?

- Cînd mă gîndesc la un „diplomat", am în minte mai degrabă un Bertram Wills.

- Bertram Wills?! explodă Julia dînd la iveală adevărata ierarhie de la Fox Trot. E un nimic.

- Că doar nu degeaba îl ţine King pejîngă el!

Julia dădu înapoi, renunţînd la dispreţul ei laţiş.

- Bert e bun pentru imagine. Cînd Henry nu poate apărea personal îl trimite pe el.

Pentru clienţii de categoria a doua, evident.

-Păi tocmai asta spuneam şi cu. Bertram Wills arată şi se poartă ca un diplomat. Suplu, fermecător şi modest. Nu ofensează niciodată. E „diplomat". în vreme ce Henry...

- Henry King n-a fost un diplomat. El ţinea sceptrul. - Poftim?

- A fost un luptător pentru că a înţeles cum trebuie condus imperiul american atotputernic. A fost un supraom de stat pentru că a ştiut că atunci cînd Henry King cobora din Air Force One vorbea în numele unei naţiuni care putea

trimite rachete nucleare în jumătate de oră... Cred că vorbesc prea mult.

Parcă vorbea perna lui Henry King.

- Eşti în siguranţă, am asigurat-o. Pentru mine, confidenţele de pahar sînt sfinte. Spune-mi, dacă Bertram Wills serveşte imaginii, Josh Wiggens la ce e bun?

- Josh e consilier în probleme de securitate, a spus cu o răceală în glas din care se ghicea o rîcă personală.

-Doamna King mi s-a părut o persoană drăguţă.

-Nu mă provoca.

-Ce naiba, bîrfa e una dintre cele mai mari plăceri.

- Bîrfa?

- Atunci confidenţele de pahar?

-Iartă-mă un minut.

Se duse hotărîtă spre tonomat şi petrecu ceva timp acolo. Se pricepea la asta. Melissa, cu trista ei Shriner 's Park era dintre cele mai vesele pe care le-a ales. Shawn Colvin a mai înveselit aerul cu Killing îhe Blues şi One Cool Remove. Şi în caz că Petrie şi Callahan cu The Dimming of the'Day nu reuşesc să frîngă inimile tuturor, cîntecul în care Whitney Houston îşi ia adio de la Kevin Costner i-a tăcut pe bărbaţii taciturni să-şi deschidă inimile în faţa femeilor care tocmai se pregăteau să-i invite la culcare pe tîmpiţi în camioanele lor.

- Chiar vrei să afli cîte ceva despre doamna King? întrebă Julia.

- Mi-a făcut impresie bună.

-Cum îţi sună asta: dacă tu ai un post de televiziune şi Henry King îţi spune că nevastă-sa ia interviuri grozave, atunci găseşti un loc pentru ea.

-E ceva între ea şi Bertram Wills?

Julia se uită sever la mine.

_Nu-ţi scapă nimic.

-Mi s-a părut că interceptez o privire adoratoare.

_ A lui Bert sau a ei?

_ A lui Bert. Ea a fost mai atentă. Mai puţin atunci cînd King a urlat la ea.

-Da, am băgat de seamă.

-King ştie?

Ridicînd din umeri, Julia nu reuşi să ascundă cît de încîntată e că Bert Wills s-a dat la nevasta iubitului ci.

Henry King şi Julia Devlin.

Bertram Wills şi doamna King.

Josh Wiggens şi Dumnezeu-ştie-cine.

N-aş putea spune că am fost surprins de permutările pasionale de la Fox Trot. King, singurul arivist din multi-menaj, părea să fi îmbrăţişat - la fel de entuziast ca şi jocul de polo şi mania de a cumpăra pămînt cît-vezi-cu-ochii - tradiţia păturii WASP* ce se regăseşte în biografii la o generaţie după ce actorii şi-au primit răsplata pentru păcatele pămînteşti. Păstrarea tradiţiei era înlesnită de oportunităţi care nu erau la îndemîna clasei mijlocii, cum ar fi călătoriile dese, proprietăţile nenumărate şi izolarea locuinţelor. Nu era nevoie decît de bani şi entuziasm.

Julia m-a ajutat să revin la subiectul precedent.

- In fond, shovv-ul ei de televiziune e o comoară. Sînt invitaţi oameni care ne pot fi utili. Nimeni nu îndrăzneşte să zică nu.

* White Anglo-Saxon Protestant, denumire cu nuanţă peiorativă dată clasei dominante de minorităţile din Statele Unite; wasp înseamnă viespe în limba engleză.

-Mai este King chiar atît de puternic? Mi se pare că nu mai are sceptrul ăla în mîini. Nu e decît un consilier de afaceri ca oricare altul.

-Henry e mai puternic ca niciodată. Nu ştiu să fie cineva pe planetă care*să-l refuze.

-Poate în Newbury.

- Dovada nebuniei din toată mizeria asta! Aici e la mina unui ţicnit de lăptar care s-a nimerit să-i fie vecin.

-Came vinde, nu lapte. Nu mai vrea să facă afaceri cu lapte. E prea multă muncă, iar prqfitul e bătaie de joc. E al dracului de greu să te ocupi singur de lapte.

Julia măsură cu o uitătură dubioasă gîtul sticlei de bere.

-Dacă mai vrei una, oferta cu camera de oaspeţi rămîne în picioare. De fapt, poţi şă vii şi să pleci cînd vrei. Casa nu e niciodată încuiată.

-Eşti încrezător.

- Ce poţi să-mi furi? Ai deja un stilou nemaipomenit.

-Ştii ce vreau să spun. Alarmă ai?.

-Asta-mi mai lipsea. Să mă trezesc cu Moody peste mine, cu pistolul în mînă, la fiecare alarmă falsă.

-Ai arme?

-Le ţin încuiate în pivniţă. Sînt copii în casă.

-Ai copii?

-Nu, nu. O fetiţă locuieşte cu mama ei în apartamentul de deasupra hambarului.

-în locul tău mi-aş lua măcar un cîine.

-Alison, fetiţa de care vorbeam, vrea o pisică.

- Nemaipomenită protecţie. Sigur, mai vreau o bere.

Am comandat pentru amîndoi. Julia a insistat să fie

trecute în contul ei.

A băut aproape jumătate. După care, brusc, a tăcut semn să i se facă nota.

_ Trebuie să fug. Mi-a făcut plăcere, Ben.

A lăsat un bacşiş generos şi a pus cu grijă restul în geantă, mai puţi" o monedă pe care o ţinea în mînă.

_ Poţi să conduci?

_ Desigur.

Arăta trează. S-a îndreptat spre uşă drept ca o săgeată. S-a oprit la tonomat, a strecurat moneda în fantă şi a făcut selecţia. A ieşit pe uşă înainte ca muzica să înceapă.

Bonnie Raitt.

Nobody 's Girl.

Care, în ciuda sclipirii ce se declanşa în ochii ei la numele lui Henry King, mi-a sugerat că ar putea fi un semn promiţător.

Beţişoarele de dinamită - am aflat din ancheta de la Plainlield - trebuie ţinute într-un loc rece şi întunecps şi întoarse cu regularitate. Ca sticlele de vin. Dacă nu sînt

întoarse, nitroglicerina se depune la capătul materialului de umplutură şi se scurge pe ambalaj. Ştergerea băltoacelor de nitroglicerină se face cel mai bine îmbrăcat în costum Kevlar, cu pieptar de ceramică şi scuturi pentru vintre.

Domnul Butler a declarat, pe o voce joasă şi abătută, că şi le ţine într-un beci special, ventilat, al cejpi mai îndepărtate dependinţe şi că le întoarce regulat. A recunoscut că adăpostul nu e întotdeauna încuiat, a explicat că locuieşte singur în cea mai mare parte a timpului, pe vîrful muntelui Morris, că îşi părăseşte rareori proprietatea şi că are un cîine mare pentru a-i descuraja pe spărgători.

Juraţii au dat ochii peste cap.

- Şi totuşi pretindeţi că vi s-a furat dinamita, a ripostat medicul legist din Plainfield County care conducea ancheta.

- Cîinele e bătrin de-acuma. Recunosc că trebuia s-o ţin sub cheie.

Nu se răsese şi nu-şi schimbase hainele de multe zile, iar chipul lui îmbătrînise cu zece ani de la moartea lui Dicky Medicul legist îl trata cu blîndeţe, ca pe un om foarte bătrîn şi am văzut că cei mai mulţi dintre juraţi nu suportau să-1 privească atunci cînd o lua razna spunînd că Newbury se schimbă şi că nu poţi să ai încredere în străinii care s-au mutat aici.

-Aţi raportat furtul?

- M-au furat cu numai o zi înainte de explozia de la baraj. N-am ştiut decît după ce Ben Abbott a venit să-mi spună că Dicky a fost omorît şi atunci m-am dus să verific. Ascunzătoarea era goală. înainte să pot reclama, poliţaii erau peste tot. Mi-au săltat licenţa, de parcă le era frică să nu mă duc să-mi mai cumpăr.

-De unde ştiţi că a fost furată cu o zi înainte?

-Pentru că, a spus el ridicînd vocea, cu două zile înainte, adică joi după-masă, m-am dus şi am întors-o. Aşa cum v-am mai spus.

-Mai spuneţi-ne o dată, vă rog.

- întotdeauna o întorc joia. Altfel uiţi de ea şi te pomeneşti că podeaua e toată o baltă de nitro'.

în sala de judecată frumos boltită din Plainfield, cu lambriuri încîntătoare şi luminată cu vitralii, în spate. Marian Boyce şi Arnie Bender luau notiţe. Salutul meu prietenesc din cap mi-a atras din partea lui Arnie o căutătură rezervată vagabonzilor şi din partea lui Marian una care ar fi putut să topească o stîncă.

Eu depusesem deja mărturie despre cum am găsit cadavrul şi cum l-am văzut pe domnul Butler stînd pe trac-tor, sus pe deal. Dar o întreagă procesiune de agenţi federali a confirmat ceea ce-mi spusese Julia Devlin la barul Yankee Drover: anume ca pentru explozie a fost folosită dinamita lui Butler Un chimist de la ATF a declarat că au reuşit să afle că dinamita provine de la Pendleton Powder din Danbury şi a arătat nişte hîrtii scoase pe computer care dovedeau că a fost cumpărată legal de domnul Butler.

Desigur, a recunoscut fermierul, locuia cu fiul lui încă din martie. Da, Dicky avea acces la pivniţă. Dar Dicky n-avea habar cum se pregăteşte o încărcătură.

Marian şi Arnie au zîmbit larg la auzul acestei declaraţii, însă zîmbetele le-au cam pierit cînd medicul legist a insistat, obligîndu-1 pe tată să admită că vrusese să spună că el nu 1-a învăţat niciodată pe Dicky cum să pregătească o încărcătură. Detectivii Boyce şi Bender aruncau priviri ameninţătoare către medicul legist şi, spre marea mea uimire şi uşurare, am început să înţeleg că temeiul întregii anchete era să se constate că Dicky a acţionat de unul singur. ,

Mulţimea de fumători care se strînsese pe treptele judecătoriei la sfirşitul anchetei vedea lucrurile în acelaşi fel şi ei preziceau că juraţii vor ajunge exact la concluzia pe care medicul legist s-a zbătut atît să le-o arate cu degetul. Au avut dreptate: juriul a hotărît că Dicky a aruncat în aer barajul de unul singur, cu dinamită furată de la tatăl său, şi

a recomandat ca, drept pedeapsă pentru neatenţie* autorizaţia de pirotehnician a domnului Butler să fie suspendată.

Sala s-a golit iute după ultima lovitură de ciocănel - era o după-amiază splendidă de sfirşit de august, potrivită pentru o partidă de golf sau de bere la pădure - şi curînd toţi spectatorii au plecat. Mai puţin eu, Marian şi Arnie.

Domnul Butler a rămas liniştit, cu capul plecat, cu părul 'ung acoperindu-i faţa. Nu părea să-şi dea seama cît de norocos a fost. Probele găsite nu-i dăduseră procurorului statului Connecticut absolut nici un motiv să-1 acuze de conspiraţie, cu atît mai puţin de a fi fost părtaş Ia crimă. Dar în suferinţa lui încă mai refuza să creadă că Dicky a murit accidental.

-încă nu s-a terminat! a strigat el.

Marian a rjotat cuvintele lui în carneţel, iar Amie a replicat ca un ecou:

-Cu siguranţă că nu.

îşi reveniseră frumos din dezamăgirea de mai înainte şi s-au uitat după el cum iese ca o furtună, cu expresii plictisite de copoi răbdători şi vulturi experimentaţi.

11

Peste două zile, domnul Butler m-a surprins cu o vizită.

Eram în bucătărie, servind-o cu lapte şi plăcintă cu piersici pe Alison Mealy, drăguţă ca o moştenitoare a lui Saturday Evening Post în costumul de călărie demodat pe care îl găsise mătuşă-mea Connie în pod şi care mirosea puternic a cal.

- Ia uite, Ben. îşi scosese cizmele şi îşi ridicase pantalonii de călărie ca să-mi arate petele roşii pe care le avea între genunchi.

- Ce-s alea?

- învăţ să ţin genunchii strînşi, aşa cum trebuie, a răspuns ea mîndră. Hei, a venit cineva.

- Hei e pentru cai, i-am spus eu în manierarin care mi-o spunea şi mie Connie cînd aveam unsprezece ani. Cine e?

-Domnul Butler. O, mamă, DaNang e cu el. Uită-te! E uriaş.

Butler a coborît din maşină şi a bătut la uşă.

-Am ccva de vorbit cu tine, Ben.

-Intraţi.

- Are voie în casă?

- Sigur. Salut, DaNang. Vrei nişte apă? DaNang m-^ împins la o părte din drum şi şi-a pus capul mare cît al unui crocodil în poala lui Alison.

- Ia uite la tine. Ce mare eşti! S-a apucat să-1 mîngîie energic şi să-1 scarpine între urechi. Cîinele cel galben s-a prăbuşit mîrîind de plăcere pe linoleum trăgînd-o după el şi pe Alison care s-a încolăcit în aşa fel încît să-şi pună capul pe pieptul lui.

-Ben, poţi să auzi cum îi bate inima.

Chiar dacă n-ai petrecut o zi călare pe un cal transpirat, poţi totuşi să miroşi şi tu la fel. I-am spus fetei că mă duc cu domnul Butler în birou şi am rugat-o să pună pe jos cîteva ziare şi peste ele un vas mare cu apă. Domnul Butler m-a urmat greoi. M-am aşezat în spatele biroului şi i-am spus să stea pe scaunul clientului. Aveam senzaţia stranie că vrea să-şi vîndă casa.

Sărmanul, arăta mai rău decît la anchetă! încă nu se răsese şi bănuiam că nici nu mîncase, pentru că avea obrajii traşi.;] Dar ceea ce m-a izbit cel mai tare cînd a ridicat capul în cele din urmă era golul din ochii lui - două găuri negre, omorîte de atîta durere.

- Nu arătaţi prea bine, i-am spus.

- Nici nu mă simt bine. Nu pot să dorm. Nu mănînc. Am încercat să beau. N-a mers.

- Durerîa o să vă treacă în timp, o ştiţi şi dumneavoastră.

- Am dat gata o sticlă de whisky în două zile. M-am ales doar cu o durere de cap.

M-am gîndit că a avut noroc că nu s-a ales cu un atac de cord.

_ Aţi băut ceva, am spus. _ Ben, nu el a tăcut-o.

Mi-am reţinut un oftat. Ce dracu' puteam să răspund la

una ca asta?

- Mă auzi?
- Vă aud.
- Ţi-am spus că nu el a tăcut-o.
- Ştiu ce mi-aţi spus, dar...

_ Mi-au furat dinamita din şopron. V-am auzit cînd aţi declarat asta la anchetă. Am mai auzit că juriul a hotărît că aţi minţit pentru a-1 acoperi pe Dicky.

- Poliţiştii mi-au zis că voiau să pună mîna pe mine.
- Cum adică „să pună mîna" pe dumneavoastră?

-Stai puţin, Ben. Nici eu nu mai ştiu ce vreau să zic. Ascultă-mă cu atenţie. A lăsat capul în piept cîtcva secunde, apoi l-a dat pe spate şi şi-a dat părul la o parte. Ochii i s-au aprins de mînie. Mi-au furat dinamita din şopron.

Nimic nou pînă acum. L-am forţat să intre în detalii exact ca atunci, la anchetă: -Cînd?

- Cu o zi înainte ca Dicky să fie omdrit.
- Puteţi să dovediţi? -Nu.
- Aveţi măcar o teorie despre cum s-a întîmplat ca Dicky să moară în explozie?
- Nu e vorba de teorie. E un fapt. A fost o înscenare.
- Cine a facut-o?
- Acelaşi care mi-a furat dinamita.
- Cine credeţi că v-a furat dinamita?

»

-King.

M-am uitat pe fereastră la strada principală care moţăia sub soarele de august. Era aproape patru şi traficul foarte redus înainte ca oamenii să se întoarcă acasă de la slujbă. Era din ce în ce mai rău. Măcar la anchetă nu dăduse vina pe King.

-Mă crezi ţicnit.

-Domnule Butler, de ce mama dracului ţi-ar fi furat King dinamita?

Ca să-i însceneze mizeria asta lui Dicky.

- Chiar cţcdeţi că Henry King vă urăşte într-atît încît să-i însceneze lui Dicky o capcană atît de elaborată?

-Nu cred. O ştiu.

-îndeajuns încît să vă omoare fiul?

- Dicky o dată îndepărtat, e rîndul meu. Dacă eu mor, ferma mea e a lui.

Fălcile i se încleştaseră a încăpăţînare. Aşa că am încercat să intru în detalii:

-Nu-1 văd pe un tip de la oraş în vîrstă de şaizeci de ani strecurîndu-se în şopron să vă fure dinamita.

- Are oameni. Ai văzut că blestematul ăla de agent CIA locuieşte acolo.

- Nu-1 văd riscînd să se lase şantajat de oameni plătiţi. Nu-1 văd în stare să-şi distrugă lacul numai pentru a-i aranja o înscenare fiului dumneavoastră, în speranţa că la moartea dumneavoastră va putea să vă cumpere ferma.

-N-o să aştepte. O să mă omoare.

Auzisem destul.

-Domnule Butler, trebuie să vă spun că nu-1 văd pe Henry King în stare să omoare cu sînge rece pentru o bucată de pămînt.

- Puţin îmi pasă dacă-l vezi sau nu, mi-a replicat ursuz. Aşa a fost.

L Dacă nu vă pasă, de ce îmi spuneţi toate astea?

- Poliţiştii mă caută. -Ce?'

- M-a sunat un prieten de la Plainfield. Un veteran. Mi-a

zis că au mandat.

- Mandat de arestare? -Aha.

- Pentru ce?

- Conspiraţie pentru a-i arunca în aer barajul lui King.

- E o tîmpenie. Vorbele mi-au ieşit automat. De fapt, părea că Marian şi Arnie au reuşit să monteze o acuzare în ciuda rezultatului anchetei. Şi-mi puneam întrebarea dacă nu cumva el aruncase în aer barajul.

- Şi complicitate la crimă.

- Asta-i mult mai greu de dovedit.

<ţ

- Ei zic că eu l-am omorît pe Dicky.

- Eu zic să-1 sunăm pe Tim Hali.

- Ben, nu l-am omorît pe Dicky.

- Ştiu, l-am asigurat, deşi nu ştiam sigur decît că n-a avut intenţia să-1 omoare.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama ce-o să se întîmple. Poliţiştii m-au acuzat în faţă, au zis că i-am dat dinamita lui Dicky.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Spun că nu contează dacă a fost accident. Mi-au spus că sînt părtaş la crimă. Au spus că renunţă la acuzaţia de complicitate la crimă dacă pledez vinovat pentru conspiraţie.

- Dar la anchetă n-a fost vorba despre aşa ceva.

- Agenţii federali nu-i susţin. Cei de la ATA insistă că Dicky a furat-o, de capul lui.

- Să mergem să-1 vedem pe Tim.

- Sigur, numai că am vrut să vorbesc mai întîi cu tine. Sa-ţi spun ceea ce s-a întîmplat cu adevărat...

- Atît! Nu-mi spuneţi nimic. Nu pot să vă ţin secretele

-Ştiu că n-ai să mă torni. îţi cunosc reputaţia.

-Ei bine, să fiu al dracului dacă am chef să intru la puşcărie pentru că am refuzat să depun mărturie. Spuneti-j lui Tim. El e avocatul dumneavoastră.

-Nu vreau decît să-ţi spun motivul pentru care ştiu câ nu Dicky a aruncat în aer barajul.

-Nu vreau s-aud.

-Dar ai fost prietenul lui Dicky, insistă el, exagerare care dovedea cît de singur devenise „fermierul ăla bătrîn şi ţicnit".

-Spuneţi-i lui Tim. Nu-mi spuneţi mie. Vă rog! Nu vă pot proteja. Poliţia o să aibă o zi bună de lucru dacă află că aţi venit să vorbiţi cu mine.

Brusc, a înţepenit şi a rămas cu ochii la strada principală. M-am întors la timp să văd maşina lui Moody

oprindu-se şi dînd înapoi în scrîşnet de frîne. S-a înscris pe aleea din faţa casei mele, blocînd camioneta domnului Butler, şi s-a dat rapid jos din maşină.

Butler se ridicase pe jumătate în picioare.

- Nu, i-am spus. E un copil în casă. Staţi jos şi să terminăm în linişte. îl sun pe Tim.

- Ben, nu pot să merg la puşcărie.

-Nu vă faceţi griji. E treaba lui Tim şi a lui Ira Roth. Vă promit că n-o să ajungeţi la puşcărie.

- Nu pot să trăiesc după gratii, Ben. Mi-am petrecut toată viaţa în aer liber. Mănînc afară. Uneori dorm afară.

I-am promis încă o dată că o să-1 scoatem cît se poate de>: repede. După care i-am deschis uşa poliţistului Moody, care a fâcut-o ca la carte: arestare, drepturi, cătuşe, călătorie cu maşina la arestul local.

12

La audierea pentru fixarea cauţiunii, procurorul a afirmat că domnul Butler o să radă Newbury de pe lăţa pămîntului dacă e lăsat în libertate pînă la proces.

A insistat pe problemele emoţionale post-Vietnam ale fermierului, arătîndu-1 ca pe un om extrem de periculos, şi 1-a adus pe Josh Wiggens - prezentat ca.şeful securităţii Institutului King cu această ocazie - care a «elatat pe un ton plin de mînie patriciană evenimentele din dimineaţa aceea în care Butler a descins în curte la King cu o armă în maşină. în sfîrşit, procurorul i-a amintit judecătorului că, chiar dacă riscul pentru siguranţa publică n-ar fi atît de mare, acuzaţia de complicitate la crimă presupune o cauţiune foarte mare.

Tim Hali se mişcase rapid şi obţinuse o evaluare de la un psihiatru din Plainfield care certifica, pe de o parte, că domnul Butler e destul de sănătos ca să aibă voie să se ducă acasă, pe de altă parte, că este foarte posibil să cedeze sub stresul a ceea ce el numea „condiţii de închisoare". Tim a jucat pe cartea aceasta, insistînd că starea emoţională a domnul^ Butler, exacerbată de pierderea unicului copil, era tocmai motivul pentru care se

cerea ca cel crre trăise o viaţă în comunitatea din Newbury să nu fie închis înainte de proces ! A mers pînă acolo încît l-a tăcut pe judecător să-i ceară psihiatrului să se exprime în limbaj neprofesionist, adică: se ţicneşte într-o săptămînă.

Oricum, am pierdut.

Judecătorul a fixat cauţiunea la două milioane - cam de trei ori valoarea fermei lui. Nici o surpriză că nimeni nu s-a aventurat să pună la bătaie două milioane.

Domnul Butler era uluit.

-Ben, mi-ai promis.

N-am fost în stare să-1 privesc în ochi.

-O să iasă mai bine la apel, l-a consolat Tim.

-Şi animalele mele? ne-a rugat el. Şi cîinele meu?

L-am asigurat că am vorbit cu vecinii. Treceau deja zilnic

să hrănească şi să mulgă vacile. Aţi ghicit cine-1 ţine pe DaNang?

Alison era în culmea fericirii.

Eu nu. îmi plac cîinii. îmi plac mult. Dar îmi place casa ordonată şi fără păr Şi nici nu mă dau în vînt, la miezul nopţii cînd mă duc să-mi torn ceva de băut, să aud un mîrîit sinistru la piciorul scării. Era ca şi cum aş fi trăit cu una dintre gărzile alea de corp care*se transfomiă în asasini de cum te întorci cu spatele.

Nici lui DaNang nu-i plăcea noul aranjament. Uriaşul cîine galben nu-şi găsea locul în casă şi părea să aibă un dinte împotriva mea pentru cele cîteva băi dezodorizante. Se mai înveselea la vizitele lui Alison de dimineaţă şi de după orele de călărie. Şi, bineînţeles, la orele de masă. Cîinele avea un apetit de cal carnivor. Cărîndu-i saci de mîncare pentru cîini ermarket, mi-a trecut prin cap că Butler îşi mai menaja

^ '3 ml limitat dîndu-i din cînd în cînd cîte o vacă.

r ^ îinele a plîns practic atunci cînd m-am întors de la arestul 1 cal aducînd mirosul stăpînului, pe care-1 trecuseră toate dorile la audiere şi o luase razna serios. Cînd am rugat-o e psihiatra de la Plainfield să se mai uite o

dată la el, i-a convins pe gardieni să-i puna un om de pază ca să nu se

sinucidă.

M-a vrut să-1 transfere la un spital de închisoare, din moment ce arestul de la Plainfield era cît se poate de blînd pentru o închisoare, iar gardienii cît se poate de cumsecade pentru nişte gardieni şi putea să primească vizita veteranilor din Vietnam între două vîrste care intrau şi se aşezau tăcuţi la vorbitor. Unul era un bancher prosper de pe Morris Mountain. Printre cei mai puţin norocoşi era unul care părea să fi ajuns în,oraş cu vagonul de marfa şi care bîntuia sălile judecătoriei vorbind singur. I-am dat bani, întrebîndu-mă dacă n-am să ajung ca el odată şi-odată.

L-am încolţit pe Tim Hali la încheierea contractului pentru casa cea nouă a celor doi profesori, cînd băteam palma pe treptele băncii din Newbury.%

- Vreau să te întreb ceva. Domnul Butler mi-a jurat că ştie sigur că Dicky n-a aruncat în aer barajul lui King. Ce * ştie? De ce este atît de sigur?

- E prima oară cînd aud teoria asta, a recunoscut Tim, îngrijorat. Avocaţii detestă surprizele pe care nu le-au pus ei înşişi la cale. Şi cum explică prezenţa cadavrului lui Dicky în explozie?

-L-am sfătuit să-ţi spună ţie. Eu nu puteam să-i ofer protecţie.

-Mie nu mi-a spus nimic.

-Poate că n-are încă încredere în tine.

Tim avu brusc un aer foarte înţepat.

- Sau bănuieşte că n-am să înghit toate cîte-ţi jură tie.

- N-am spus că am înghiţit. Ţi-am spus doar că a jurat că are motiv să ştie că nu Dicky a tăcut-o. Nu vreau să-tj spun ce să faci, dar nu crezi că, în calitate de avocat al iuj trebuie să-1 determini să aibă încredere în line?

-Ţi-a spus vreodată că King îl spionează? Că îl supraveghează cu binoclul? Sau cu luneta?

-Dicky mi-a spus că nu e adevărat.

- Bineînţeles că nu e adevărat, a replicat. De-aia nu sînt atît de impresionat că Butler s-ajurat că ştie sigur că Dicky n-a aruncat în aer barajul care a căzut pe el.

N-am ştiut ce să-i spun. Doar că domnul Butler fusese mai convingător ca niciodată.

- Să fiţi mulţumiţi în casa cea nouă, le-am urat fericiţilor cumpărători. Tim a repetat şi el urarea norocoasei vînzătoare. Am fost invitaţi cu toţii la un ceai în casa cea nouă. Pete, bancherul, a acceptat, bucuros pentru cele două ipoteci, încheierea contractului avea cu adevărat ceva înălţător, dar am refuzat în numele meu şi al lui Tim, scuzindu-ne că avem o întîlnire într-o altă chestiune, şi l-am condus la birou.

închiriase acelaşi birou pe care-1 avusese şi tatăl lui, fostul depozit de deasupra magazinului universal. Tim îl modernizase'^ agăţînd reclame tuminoase şi lăcuind duşumelele din lemn de pin. Dar încă se mai simţea mirosul de cereale, de p.trol lampant şi de ceară.

Ca şi mine, lucra la biroul tatălui său. Tim cel bătrîn fusese o adevărată forţă în regiune, iar Tim moştenise o clientelă frumoasă - testamente, tutele şi probleme imobiliare. Evita cazurile de divorţ, mai puţin ca mediator pentru vechii clienţi, şi pleda din cînd în cînd în procese penale, cînd miza ra foarte mare sau cînd acuzatul nu-şi putea permite un "vocat greu ca Ira Roth.

3V însă Tim, cu faţa lui lată şi deschisă şi cu privirea lui ncori uimită, mai are mult pînă să calce pe urmele lui taică- - fs|c leagă ceva, cum şi eu am ajuns să semăn cu amintirile oraşului nostru despre tata. Diferenţa este că eu nu mă aştept să-i calc pe urme bătrînului. A' fost un stîlp al comunităţii. Aveam treisprezece ani cînd mi-am dat seama că nu sînt lacut

din acelaşi aluat.

- Domnul Butler e într-un hal fară de hal. Cum a rămas

cu cauţiunea?

- E falit. '

- Arată-mi un fermier care nu e.

- Vorbesc la propriu. Ferma e ipotecată pînă la ultima bucăţică şi e în urmă cu plata impozitelor. ,

- Săracu'. Ai de gînd să-1 aperi în condiţiile astea?

- Ira mi-a ordonat practic să-1 apăr pro bono.

- Frumos din partea lui.

- Şi a rămas consilier. Mă ajută cu strategia.

- Pro bono? am întrebat. Ira se bucura de un venit foarte serios şi nu era vestit pentru actele de caritate. Spre deosebire de tatăl lui - că tot a fost vorba de călcat pe urme - care a murit falit şi iubit de toţi cei cărora le-a dat sau împrumutat toată viaţa.

- Pentru mine e mare lucru. Ca un curs de drept gratuit.

- Dacă ai nevoie de un anchetator, poţi conta pe mine. Să nu uiţi însă că nu sînt decît un agent imobiliar.

- Ira m-a sfătuit să-ţi spun „Nu fi modest".

Nici nu mă gîndeam să fiu modest. Dacă Tim şi Ira Roth 'I apără pe Butler în proces, măcar atîta puteam să fac, să vin cu ceva activitate de teren.

- Vreau privilegiu client-avocat. Dacă poliţia mă prinde că mă învîrt de colo-colo punînd întrebări, procurorul poate cita ca martor.

Tim extrase un contract de angajare de pe birou.

- Semnează aici.

Am semnat. A luat un teanc de bani şi mi-a dat o hîrtje

de un dolar zdrenţuită.

- Acum eşti angajat la Hali and Hali, cu toate privilegii^ care decurg din asta.

-Asigurare de sănătate?

- Nu şi în perioada de probă.

-Ce vrei să fac?

- Domnul Butler pretinde că tocmai elibera o vacă prinsă în gardul din partea de sus a păşunii în momentul în care a auzit explozia. Găseşte un martor care l-a văzut eliberind vaca.

-Ăsta nu-i alibi pentru conspiraţie. Nici măcar pentru complicitate la crimă. Nu era nevoie să fie de faţă.

-Tecmai ai recunoscut că eşti un agent imobiliar, nu anchetator. Dă-mi voie să-ţi amintesc că nu eşti nici avocat.

-Dar am dreptate.

-Ira şi cu mine încercăm să dovedim că domnul Butler n-a avut absolut deloc a face cu explozia şi absolut nici o cunoştinţă despre ceea ce urma să se întîmple. Ne place mult imaginea tatălui decedatului care îşi vedea liniştit de treburile zilnice în timp ce fiul manipula de unul singur explozibilul la baraj.

-II crezi?

-Bineînţeles că îmi cred clientul. Găseşte-ne martori care l-au văzut departe de baraj imediat după explozie.

- Eu l-am văzut departe de baraj imediat după explozie-

-Distanţa de la care te poţi uita rînjind la rezultat nu e tocmai cea pe care vrem să o stabilim.

Jn locul tău mi-aş pune problema dacă nu cumva ar fi tut sa detoneze prin radio sau dacă i-a aplicat un

cronometru.

_ Mu e cazul.

_ Poti să dovedeşti, măcar pentru cazul în care nu găsesc un martor la scena cu vaca de pe păşune?

_ Dinamita a fost probabil detonată printr-un fitil.

- Asta n-a reieşit din anchetă. N-am auzit ca vreunul dintre agenţi să se hazardeze pînă într-atît.

- Sînt o groază de lucruri care n-au reieşit din anchetă, a spus Tim încet. Dacă vreodată Tim a semănat cu bătrînul lui tată, asta s-a petrecut acum, cum stătea la birou cu un zîrnbet şiret de avocat de provincie pe buze şi cu o sclipire de lup în privire.

- Cine zice asta? 1

- Se spune, a răspuns el, că amicii lui King au subtilizat raportul secret al medicului legist.

-Ce amici?

- Unul e secretarul de stat. Bertram Wills din Middlebury? Tata îl cunoştea.

- Şi celălalt e Josh Wiggens. :

- Şeful securităţii lui King. De unde şty?

- A fost în CIA.

- Ce vorbeşti?! Oricum, l-au convins pe medicul legist că raportul e cel original şi că nu trebuie să lase să transpire ceva. Aşa că legistul a convins juriul să hotărască ceea ce era evident: Dicky Butler a murit în timp ce arunca în aer barajul, de unul singur.

- Ce să transpire?

-Chestii de securitate naţională - metodele de mvestigaţie. Securitatea la Fox Trot. Adversarii lui King. Tehnici secrete de laborator pe care băieţii de la FBI nu vor să le vadă în presă. Totul acoperit sub umbrela naţionale.

• - E ridicol.

- De ce? E în natura guvernării să aibă secrete. Tu crezi 1 că Vicky îi spune tot lui Scooter? îi spune doar atît cit să aibă Clarion de partea ei.

N-aveam chef să discut cu Tim despre Vicky. înainte < venea la mine să-i dau sfaturi în ceea ce-o privea pe Vicky, j sfaturi de care era evident că nu mai avea nevoie. De fapt, prima oară a venit să-mi ceară binecuvântarea, pe care n-aveam nici un drept să i-o dau, şi pe care totuşi i-am dat-o, prostul de mine.

- Ştiu ce vrei să spui, am zis, dar mi se pare o conspiraţie : cam riscată pentru cîteva secrete, acolo.

-Conspiraţie nu e cuvîntul cel mai potrivit. A fost la ; nivel informai. Ce ştii despre trecutul medicului legist?

Ştiam că înainte să se retragă, de tînăr, în plăcuta sinecură | de la Plainfield - reşedinţa de vară a familiei lui de multă \ vreme - fusese un patologist strălucit la Boston. Tim mi-a explicat că asta însemna legături cu Harvard-ul şi cu tot soiul 1 de instituţii finanţate de la buget.

- Gîndcşte-te la el ca la un om de încredere. Foarte con- f servator, cum a fost mereu familia Wills şi cum a devenit f Henry King. ,

" - Şi ce mama dracului caută în Plainfield la vîrsta lui?

- Dar tu ce cauţi în Newbury la vîrsta ta?

I-am aruncat lui Tim o privire aprigă.

- Ştii că n-am încotro. '

- Ira zice că nu-i adevărat. Nu vrei să pleci?

-Wall Street a devenit o societate de asistenţă mutuală. E un joc de copii.

- Fac foarte multe pentru economie.

securităţii

_ Ai dreptate. Iar noi nu tăceam altceva decît să trecem

Hi din mînă-n mînă. Acum, domnul Butler...

- De-aia mă mir că nu mai vrei să li te alături. Construiesc, ţjită-te cum finanţează noua tehnologie.

_ Nu sînt mai buni decît am fost noi, Tim. Trăiesc din cîşti(ruri rapide. Aşa că, dacă afacerea ta nu e înaltă tehnologie, trebuie să faci ceva să le sară-n Ochi, să-i atragi, de exemplu să dai afară jumătate din forţa de muncă, să angajezi muncitori temporari, s-o laşi mai uşor cu asigurările medicale şi să-ţi muţi fabricile peste hotare pentru ca ei să poată pretinde că tu ai cincisprezece procente profit.

- Mi se pare că ai păstrat legătura.

E-adevărat că mă ţineam la curent cu lumea finanţelor care, în ciuda faptului că o cunoşteam suficient cît să nu mă orbească, încă mă fascina. Tim nu-mi pusese nici o întrebare pe care să nu mi-o fi pus eu singur înainte. Dar nu voiam să-mi manifest îndoielile în public.

- Ştii senzaţia aia cînd după înot te-ai uscat şi nu mai ai chef să te uzi? l-am întrebat.

- Ţi-e frică să te întorci?

- Dinozaurii nu se tem. Ei migrează. Am fost al naibii de norocos să am un loc unde să migrez. Vrei^ă ne întoarcem acum la domnul Butler şi să ne întrebăm de ce băieţii conservatori se amestecă într-o ceartă locală care, întîmplător, s-a dovedit fatală?

înainte ca Timp să apuce să vorbească, răspunsul mi-a venit dintr-o dată.

- Stai puţin. Henry King mai lucrează încă pentru guvern?

13

Ar fi trebuii să mă prind mai devreme.

Diplomaţii au fost întotdeauna spioni. Trăiesc în cortul inamicului şi se integrează pentru a permite comunicarea. Încîntătoarea Fiona şi soţul ei domiciliază în Washington,

DC, pentru a comunica intenţiile britanicilor şi în acelaşi timp observă şi raportează. Dacă cineva se îndoieşte, să citească scrisorile trimise acasă de M. Paleologuc, ambasadorul francez la curtea ţarului în timpul revoluţiei ruse (teza mea susţinută cu succes, care a mai îndulcit aproape fatalul eşec la fizică şi care m-a trimis direct în ghearele amiralului, pe atunci căpitan, de la direcţia de contrainformaţii a armatei).

Henry King, a cărui cădere mult mediatizată şi izgonire din guvern se presupune că l-a făcut să se mulţumească cu poziţia de diplomat free-lance, consilier particular pe lîngă corporaţii-titan şi înalţi funcţionari de stat, ar fi un spion intern neplăcut de eficient.

Ce-ar fi dacă în tot acest timp cît clienţii lui au avut încredere în el ca reprezentant diplomatic privat, Henry Kio? ortat totul Consiliului Naţional de Securitate sau CIA 3 ^mai ştiu eu cărui organism de care n-a auzit nimeni? Aşa

°nr eXpiica răspunsul imediat al elicopterelor, al agenţilor s" ^ jj emisarul din partea amiralului şi cunoştinţele în avans le Juliei Devlin despre rezultatul investigaţiilor. Precum şi frica lor de un atentat la adresa lui. Henry King îşi ieşise practic din minţi- E posibil să se fi gîndit la „trădare".

- Şi Ira şi-a pus problema,, a răspuns Tim. Tu crezi că da?

_ Stai puţin, stai puţin. Dacă e aşa - dacă au vrut doar să se asigure că „spionul lor" nu e ţinta unui atac din partea unei naţiuni ostile sau a unui client călcat pe bătături - de ce s-au apucat să tulbure apele arestîndu-1 pe domnul Butler? Erau liberi să plece acasă. Dicky e mort. Caz închis.

Tim şi cu mine ne-am uitat o vreme pe fereastră la vîrfurile copacilor.

- Am uitat ceva. Trăim într-o democraţie.

-Nu pricep.

- O democraţie guvernată la nivel federal. Avem un guvern federal şi unul de stat.

- Şi poliţie de stat.

- Şi dacă FBI a dat-o-n bară? Dacă au omis să ia în barca lor şi poliţia statului Connecticut? Astfel, amica ta, termecătoarea detectiv-sergent a făcut ceea ce trebuie să facă un poliţist bun. A căutat în continuare suspecţi.

- Vrei să spui că trebuie să-i convingem pe agenţii federali ' să-i determine pe poliţişti să lase baltă investigaţia în plata Domnului?

-Ira şi cu mine ne-am gîndit la asta. Problema e că Poliţiştii au dus lucrurile mult prea departe. Una e să baţi Palma în pădure, în week-end, alta e să duci tratative cu o 0rganizaţie independentă, cum e poliţia de stat la două săptămîni după incident. Asta e ceea ce se chea conspiraţie. Pentru prima pagină a ziarelor. Nu, singur^j^H în care ne putem pune cu poliţia este să cîştigăm procesul 1

-Aşteaptă. Ce-ar fi să-i cerem lui Henry King plătească apărarea domnului Butler?

-Să plătească pentru apărarea unui om acuzat că iJ| distrus lacul?

- Dacă teoria ta e bună, atunci King n-are decît de pierdut dacă-1 lasă pe Butler să ajungă în proces.

Tim s-a gîndit puţin, dar nu i-a plăcut.

- Nu, e prea complicat.

- Vrei să-1 rog eu? Pot să i-o strecor Juliei Devlin şi s-o conving că e spre binele lui King.

-Să văd ce zice Ira. Deocamdată, apucă-te de treabă. Găseşte un martor care l-a văzut pe domnul Butler după cc a mînat vacile lîngă casa lui King şi înainte ca tu să-1 vezi pe creastă.

L-am găsit pe proprietarul balonului roşu pe care-1 angajase King ca să arate musafirilor peisajul, dar omul fusese ocupat pînă peste cap cu manevrarea arzătorului pentru aer cald şi ca să-i ţină pe beţivi să nu cadă din

nacelă, aşa că n-a observat nici o vită înţepenită în gardul lui King.

îşi amintea doar că era sus în momentul exploziei. Nefiind însă din Newbury, nu ştia numele pasagerilor. Am insistat să - mi-i descrie! Doi bărbaţi cu cravată şi două femei cu perle c tot ce-a fost în stare să spună.

La magazinul universal l-am găsit pe un băiat de liceu extrem de muncitor, pe nume Todd Gierasch, strîngînd ceştile de pe mese la intrarea din faţă. Mi-am turnat o cafea şi i-a"1 spus:

- Vreau să te întreb ceva cînd ai puţin timp.

na*!

Imediat, domnule Abbott. Numai o secundă. Ţodd era băiatul unui văcar, unul dintre acei copii care bani pentru colegiu luîndu-şi slujbe cu jumătate de Str'% în timpul şcolii şi cu normă întreagă în vacanţe. Aşa facuscm şi eu în liceu. Ca multor elevi, i se părea că anii trecuţi de mine pe Wall Street sînt o dovadă că, o dată diploma în mînă, şansa o să le surîdă. _ Care-i treaba, domnule Abbott?

-Ai fost la petrecerea domnului King, la parcarea maşinilor.

1 s-a lungit faţa.

- V-au zgîriat Fiat-ul?

-Nu, nu. Fial-ul e bine, mulţumesc.

- Of! M-aţi speriat. 1

- Unde erai cînd a explodat barajul? ,

-Ne-au dat tuturor Coca-Cola după ce toţi s-au dus să se uite. Stăteam sub un copac. S-a zguduit pămîntul. A fost ca un şut. Mamă, ce-a fost asta? - aşa ceva. După aia toţi oamenii mari au început să ţipe.

-Unde era balonul? -Sus.

- Eşti sigur? Nu era la sol? «

-Sigur. Eram întins pe iarbă, cu fata-n sus, mă uitam la

el.

- Parcă ziceai că erai sub un copac.

-Cînd a explodat. După aia m-am mutat să mă uit la balon.

- Ii vedeai pe cei din balon? -Nu.
- Deloc?
- Erau în coş, alîrnau pe partea cealaltă. N-aveam cum să-i văd, domnule Abbott.

-Voiam să-i întreb cum s-a văzut explozia de sus

- Erau domnul şi doamna MacKay.

-Ai zis că n-aveai cum să-i vezi.

- I-am văzut cînd s-au urcat în coş. înainte să se ridic I

Pune o întrebare ajutătoare şi ai să primeşti răspunsul pe 1

care-1 meriţi. E valabil şi pentru presupuneri. Eu crezusem câ 1 Scooter MacKay a tăcut frumoasa fotografie de pe prima i pagină a ziarului Clairon de săptămîna trecută urcîndu-se în 1 balon după explozie.

Bun, perfect! Poate că vecinii mei de vizavi l-au văzut pe domnul Butler eliberînd o vită dintr-un gard. Dar Scooter (şi Eleanor tocmai plecaseră în croazieră pentru o a doua lună de miere la bordul lui QE2. Aşa că am urcat în fugă treptele exterioare de lemn de la biroul lui Tim.

-Pot să dau un telefon?

-Da, dar scurt. Am întîlnire cu Vicky.

Am format zero şi am încuviinţat din cap spre Tim, în timp ce spuneam în receptor:

-O convorbire peste Ocean.

-Peste Ocean? l-am auzit pe Tim ca un ecou.

-Trebuie să vorbesc cu Scooter.

-Dar e pe vapor.

-De-aia am nevoie de centrală - o convorbire, vă rog, : cu domnul Scooter MacKay de pe QE2... Da, e pasager.

-Cît costă?

-Mă depăşeşte.

-Nu e telefonul tău.

Fără glumă.

-Scooter... Nu, nu e nici o problemă. Nu ţi-a luat casa foc. Ziarul e bine. Rupert Murdoch a trecut pe-aici.-I l-am vîndut. Ascultă, Tim şi cu mine vrem să te întrebăm ceva : despre explozie... Poftim?... Bine, îi spun - Tim, erau în Scooter. Fii atent, cînd erai în balon. Cînd ai făcut jacu^zi-

am acoperit receptorul cu palma. Vrea

heau şampanie şi mănîncă caviar. Sînt beti criţă. săştimca 9 v. : ,,, . . . *

__ Trebuie s-o duc şi eu pe Vicky in croaziera, spuse Tim-

-Scooter, ascultă. înainte de explozie. Ştii, înainte să -ară barajul în aer? L-ai văzut pe domnul Butler la fermă... La fermă, cînd erai în balon... Nu l-ai văzut?... Bine, bine. Aha combina roşie... Aha... Bine, mă bucur c-am stat de vorbă. Pup-o pe Eleanor.

Am închis.

_ Au văzut tractorul lîngă gard. Dar nu l-au văzut pe Butler.

- La dracu'.
- Măcar sugerează că era acolo, sus.
- Nu. Tractorul lui era acolo, sus.
- Sugerează că s-a dat jos din tractor să elibereze vaca, aşa cum ne-a spus. Sînt copaci pe lîngă gard. Eleanor şi Scooter nu l-or ti văzut pentru că era sub un copac.
- Dacă bunica ar avea roate, ar fi un Cadillac. N-avem martori.
- Ghici cine l-a mai sunat pe Scooter astăzi.
- Pe vas?
- Detectivul Marian Boyce. De la Poliţia statului Connecticut.

. - De ce?

-Ca să-i distrugă alibiul domnului Butler. Am trecut pe la Fox Trot.

La poartă, un paznic cu buzele strînse şi cu aspect foarte Prolesionist mi-a spus că din cîte ştie el Albert şi Dennis Chevalley şi-au terminat ziua de lucru şi s-au dus acasă.

-Mă numesc Ben Abbott. \ ă rog să telefonaţi şj <,-11 spuneţi Juliei Devlin că sînt aici.

în timp ce Tim şi Ira fac planul, să nu pierd vremea şi S|J atrag atenţia lui King asupra poliţelor lui Butler.

-E plecată.

-Şi domnul King?

- Au plecat împreună.

Am coborît muntele şi am tăiat-o spre Frenchtown. I» lizieră se vedea un deal punctat din loc în loc cu rulote. Unele atît de vechi încît erau acoperite cu iederă. Altele erau mai noi şi mai spaţioase. Am bătut în uşa uneia de două ori mai lată decît era normal, care aparţinea Laurei Chevalley, mama lui Albert şi Dennis.

Băieţii, aşa cum le spunea Laura pe un ton îngrijorat, i-au spus că nu vin la masă pentru că lucrează tîrziu. Adică am să-i găsesc la White Birch, mi-am zis eu. Laura, rotundă, cu faţa roşie şi răbdătoare, a insistat să-mi facă un nes. A vrut să ştie cînd am văzut-o ultima oară pe mama. I-am spus că am trecut pe la fermă cu o săptămînă în urmă şi că mama era mai fericită ca niciodată că a plecat de pe Main Street. Exact ceea ce vară-mea Laura voia să audă, pentru că nici un Chevalley, fie el bărbat sau femeie, nu poate crede că o persoană poate fi fericită pe Main Street.

Livingul Laurei era aranjat cu mobilă tapiţată cu catifea şi lămpi de ceramică pe care mama ei le cumpărase cu bani obţinuţi pe cupoanele de ţigări Raleigh, ca şi din vînzarea a miliarde de mărunţişuri.

- N-aveai cum acum o săptămînă, mi-a strigat din bucătărie. Am trecut pe la ea după liturghie şi mi-a zis că nu te-a văzut de secole.

- Atunci am fost acum două săptămîni. -

-Trebuie să se simtă singură acolo, la fermă.

Zice că îi place să fie singură.

De fapt, retragerea mamei la fermă după moartea tatălui

a făcut să-mi pun problema dacă nu cumva am fucLi n* .

tenit o tendinţă de lup singuratic care mă va aduce în

0 că vorbesc singur, ca veteranul care venise să-1 vadă pe «tart

domnulButler.

_ Băieţii mă tot ameninţă că se mută într-o casă a lor. nju ştiu ce-am să mă fac fără ei.

Am aruncat o privire furişă la măsuţele ei, lăzi de lemn îmbrăcate în stotă, şi am descifrat inscripţia cu litere roşii, strălucitoare: Explozibili Dupont, Gelatină specială, Putere 60%.

- Mama ta nu întinereşte, am auzit-o.

E adevărat. Dar pe măsură ce îmbătrineşte descoperă din ce în ce mai multe legături între încarcerarea mea şi moartea tatei. Prima oară cînd a atins subiectul - ca să mă încerce, în felul ei caracteristic - am înlemnit. Apoi am tot discutat subiectul. In repetate rînduri. Nimic n-a făcut-o însă să-şi scoată ideea din cap.

Laura a intrat în living cu tava cu nes.

- Ar trebui să treci mai des pe la ea, Ben.

- Laura, mă crede vinovat de moarteajatei.

- Nu-i adevărat.

- Crede că l-am omorît atunci cînd am intrat la puşcărie.

- Dar se consideră vinovată pentru că ai făcut puşcărie.

-Ea?

- Da, pentru că ţi-a dat sînge Chevalley. Laura a izbucnit intr-un rîs care a răsunat mai mult înţelept decît amar. Ca şi cînd nici unul dintre oamenii de vază ai familiei Abbott n-ar Putea să comită un delict.

Am plecat, cu promisiunea că am să trec pe la fermă cît decurînd.

în faţă la White Birch, parcat mîndru printre Harl^. hărtănite şi maşini rablagite acoperite cu abţibildnr/ camioneta neagră şi strălucitoare cu inscripţia Fox TrotnJI uşi. înăuntru, Dennis şi Albert se scăldau fericiţi în ba^ j Dădeau derbăut oricui li se părea cît de cît cunoscut.

-Hei, Ben, strigă Albert, considerabil mai tare decît Butch Hancock din tonomat. Ia şi bea.

- Ia te uită, ştii cum mă cheamă.

-Ei, du-te-ncolo. Nu sîntem în timpul serviciului. Ştj^ cine eşti. Aşa-i, Dennis?

-Ce vrea să bea? urlă Dennis. El era şi mai beat. Şi avea figura în ultimul hal, zgîriată şi plină de vînătăi bătînd în galben deschis.

- Ce-ai păţit?

-Nimic. Ce bei?

-Bere, am spus. Marele Greg mi-a aruncat o bere Bud, fără pahar.

- Am veşti bune despre Dicky Butler, m-a anunţat Albert cu un rînjet agresiv.

Dennis chicoti, un zgomot care m-a dus cu gîndul la DaNang noaptea. Am auzit că pompierii i-au găsit capul în districtul Fairfîeld.

Mi-au pîndit reacţiile.

- Băieţi! am spus eu.

S-au uitat la mine, zîmbind la unison.

-Ce?

Marele Greg s-a apropiat de prelungirea tejghelei unde ţinea ascunsă o bîtă de base-ball. Ţinea circiuma White Birch cu mînă de fier - măsură înţeleaptă cînd îţi oferi serviciile bandelor de motociclişti, iar taţii de familie din oraşul de provincie visează să-ţi tragă un glonţ în cap - şi avea un instinct minunat de a detecta scandalul înainte să înceapă.

Băieţi, a-m spus, vreau să vă întreb ceva.

„Bine, ce?

- Ceva despre bunul vostru prieten Dicky Butler.

, Am auzit că s-a făcut farîme, glumi Dennis.

Destul - Glumiţele trăsneau mai degrabă a răzbunare decît a cruzime şi n-aveau pic de haz.

_ Vorbesc de Dicky Butler,-ăla care v-a luat la şuturi pe

amîndoi odată.

Fraţii au lăsat capetele-n jos, sperînd că n-a tras cu urechea nici unul dintre tovarăşii lor care se aţineau prin preajmă în aşteptarea a încă unui pahar gratis. Dennis, cu o expresie urîtă întipărită pe faţă, era mai mult furios decît îngrijorat.

-Ai grijă, Ben!

- De ce să am grijă, Dennis?

- Oamenii nu trebuie să le ştie pe toate, înţelegi ce vreau să spun.

- Omul e mort. Nu e de rîs.

- Omul a avut noroc că a murit. Dennis şi cu mine pregătisem nişte cozi de topor cu numele lui pe el.

- L-aţi văzut? -Cînd?

- Cînd a explodat barajul.

- Vrei să spui dacă l-am văzut zburînd?

Albert pufni în rîs. Dar mă urmărea îndeaproape, cu ochii lui mici şi întunecaţi. Adulmecînd. Sau chiar mai mult. Nu eram sigur, dar bănuiam că Dennis nu era chiar atît de beat Pe cît părea.

- Şi tatăl lui?

- Ha? Le trecuse rîsul la amîndoi.

- Pe taică-său l-aţi văzut? - - Cînd?

- Cînd a explodat barajul.

- Hei, Ben, n-avem voie să vorbim despre ce se-ntîmpk

- Cum adică, ce se întîmplă?

-Ştii tu. Sus la Fox-Trot.

- Avem şi noi nişte slujbe, Ben.

- Nu v-am văzut cînd am fost la petrecerea domnului King. Aţi avut zi liberă?

-Nici vorbă. Munceam.

-Aha, eraţi serviciul de protecţie?

- Păi da cum! întări Dennis.

-Sub acoperire?

- Aha! Chiar aşa. Sub acoperire.

-M-am gîndit eu cînd n-am dat cu ochii de voi.

Albert strălucea de plăcere ca Hubert Humphrey în partea

despre Vietnam a biografiei lui King.

Dennis părea îngrijorat.

-Unde? am întrebat.

- Cum adică?

-Sub ce acoperire?

Au- tăcut schimb de priviri. Dennis s-a întunecat şi mai tare. Albert s-a supărat.

- Nu putem să-ţi zicem, Ben. Nu mai pune întrebări.

-De ce nu?

încă un schimb de priviri. îngrijorare? Ce mama dracului ascundeau? Dfennis a fost cel care a răspuns:

- Am semnat o chestie.

Banderola unui articol din Economist se ocupase odată de obsesia lui King de a-i obliga pe angajaţi să semneze angajamente de confidenţialitate. Lipsa de imaginaţie a reporterului îl împiedicase să le pună întrebări băieţilor care se ocupau cu dinamitarea rădăcinilor de copaci.

-- Aţi semnat o „chestie"?

, Mda. O hîrtie.

Cc scria în hîrtia pe care aţi semnat-o? „Habar n-am. „Dennis?

_ Ţi-am spus că n-avem voie să vorbim. „ Despre munca voastră?

„ N-avem voie să vorbim.despre nimic din ceea ce se

întîmplă la Fox Trot.

- Ce se-ntîmplă dacă sînteţi prinşi că aţi vorbit? _ Ne dă atără, a spus Dennis.

- Cine v-a pus s-o semnaţi?

- Domn'şoara Devlin. Ea e şefii'.

- Păi nu e Josh Wiggens şeful securităţii?

- Ba da, da' ea e şefu-şef. -Omu' cu biciul, a întărit Dennis.

- Şi domnul Wiggens e omu' cu biciul, a adăugat Albert, da' cînd apare ea, se gudură ca un cîine bătrîn.

Deci aşa stau lucrurile.

- Pariez că domnul King s-a supărat al dracului de tare pe voi pentru că l-aţi lăsat pe Dicky să ajungă la baraj.

-Nu pe noi. A ţipat la domnul Wiggens. Şi la domn'şoara Devlin. Dar ţipase la el şi mai devreme, m-a lămurit Albert.

- La petrecere? %

- înainte să vină oamenii. A strigat şi a urlat.

- De ce?

- Că s-a stricat aerul condiţionat.

- Aerul condiţionat? Nu era o zi foarte caldă. Uşile erau deschise.

Dennis a ridicat din umeri. Şi Albert a adăugat cu tristeţe:

- Au urlat la noi. Lanţul de comandă.

- Cînd efectuaţi serviciul de protecţie sub acoperire, Patrulaţi cu maşina?

-Nu pot să-ţi spun, Ben.

-Vreau să zic pe drumul din perimetrul cel nou înconjoară proprietatea chiar pe lîngă gard. Mai puţin acolg I unde pădurea e mai deasă, între pămîntul lui Butler şi aţ iuj J

King.

-Nu pot să-ţi spun.

-Păi nici n-aţi avea cum să mergeţi cu maşina în susui I apei prin pădure. Drumul e prea îngust. Şi v-ar trebui un trac- f tor ca să urcaţi pe păşunea de sus.

Nathan Hale n-a fost mai loial Revoluţiei americane decît este un puşti de douăzeci de ani din Frenchtown maşinii sale. I Dennis şi Albert au sărit în apărarea Chevrolet-ului. Am replicat:

- Doar nu vreţi să spuneţi că urcaţi cu maşina pînă acolo ■ unde terenul lui King se întîlneşte cu al lui Butler?

-Să Fiu al dracului dacă nu, a spus Dennis. Iar Albert s-a scăpat:

-Am fost tot timpul.acolo sus. Acolo am fost. Chestie care i-a atras din partea lui Dennis o cizmă drept I:

în fluierul piciorului.

Era timpul să mă prefac că ştiu cîte ceva:

- Domnul Butler v-a mulţumit?

- Pentru ce?

-Pentru că l-aţi ajutat să elibereze vaca înţepenită .în ; gard.

Fraţii s-au uitat lung, lung unul la altul. Intr-un tîrziu a | vorbit Albert:

- Nu l-am ajutat.

- N-aţi dat o mînă de ajutor unui fermier să-şi elibereze | animalul?

De ce oare Butler nu-mi spusese că i-a văzut?

-Tocmai ne pregăteam, a explicat Albert. Dar n-am t apucat, că vaca a scăpat singură.

_ La ce distanţă eraţi?

Albert s-a gîndit. Şi-a umezit buzele.

- Ca la un sfert de milă. Eram acolo sus. Acolo am stat

tot timpul-

__ De unde ştii că era el, dacă era aşa de departe?

- Ben, avem binocluri.

- Binocluri de o mie de dolari. Trebuie să le predăm

cînd mergem acasă.

- înseamnă că n-aţi vorbit cu el.

_ N-avem voie să vorbim cu domnul Butler. Dar adevăratul motiv pentru care n-aţi vorbit cu el este că nu eraţi destul de aproape.

- N-am ti vorbit oricum, nu-i aşa, Dennis? Aşa e, a întărit Dennis cu ochii la mine.

- Cît era ceasul?

- Trei douăzeci şi şapte.

- Exact?

Barajul explodase pe la patru şi zece. Avea Butler timp să coboare şi să aprindă fitilul? La limită.

- De unde ştiţi atît de exact cît era ceasul?

- Ţinem o situaţie. Trebuie să scriem acolo tot ce vedem.

- Avem un ceas la maşină, s-a fălit Albert. Chevrolet-ul negru era probabil prima maşină pe care o condusese vreodată care să n-aibă o gaură în bord în locul unde trebuia să fie ceasul.

- La ce oră aţi ajuns acolo sus? Au răspuns sincopat.

-La

unsprezece, a spus Albert.
- La prinz, a spus Dennis.
- Cît era de fapt? • - Unsprezece.
- Doisprezece.

-Unsprezece, s-a răţoit Albert la Dennis. Eu am Sc -m Tu erai la volan. Ştiu că am scris unsprezece.

I-am întrebat dacă au arătat raportul celor de la p>oliti Albert mi-a explicat că îl predau în fiecare seară, o dată 1 binoclul. *

-Ce-au zis poliţiştii cînd le-aţi spus că l-aţi văzut pţ 1 domnul Butler eliberînd vaca?

-Lu' aia nu i-am spus nimic.

-Aia?

- Sergenta aia îmbrăcată nasol, cu fundul mare. A venit ieri la noi, iarăşi, să ne întrebe toate tîmpeniile astea.

-Ieri?

-Tot nu ne lasă-n pace. Albert zice că-i place de noi. I Sînt femei care se-aprind după fraţi.

- Cînd îţi zic că aşteaptă să i-o punem! a spus Albert.' fi

- Nu uitaţi că poartă armă, Albert. De ce nu i-aţi spus că l-aţi văzut pe domnul Butler?

-Ţi-am zis. Am primit ordin să ne ţinem fleanca.

-Dar mie mi-aţi spus.

-Tu eşti vărul nostru. Nimeni nu ne spune nouă să nu stăm de vorbă cu vărul nostru. Am dreptate, Albert? , j

-Aşa e.

Albert şi-a pus laba lată pe umărul meu şi m-a bătut cu căldură. Următoarea întrebare am pus-o vibrînd:

-Dicky era cu el?

-Nţ, a zis Albert.

-Era jos, la baraj, a spus Dennis.

-L-ai văzut?

- L-am auzit.

-Ce-ai auzit?

- Buum! a hohotit Dennis.

pe atîta ris, Albert a căzut de pe scaunul de la bar şi a • t cu un zgomot care a oprit tonomatul. Dennis îi ţinea atC^u] zbierînd. Mi-au venit în minte piciorul şi mîna

lS°tionată a lui Dicky şi am vrut să pun mîna pe un scaun. Chiar atunci însă, Gwen Jervis a împins uşa trăgînd-o după eapefiică-sa, Josic.

Ţoti bărbaţii din local s-au îndreptat de spinare. Josie venise acasă în permisie, plinuţă şi arătoasă în uniforma apretată de armată. Avea ochelari şi un zîmbet speriat de adolescentă care nu vrea ca lumea să se uite la ea. De fapt, slabe şanse cu maică-sa în apropiere.

Gwen Jervis era o roşcată cu un chip colţuros. Picioarele ei lungi meritau din plin blugii mulaţi. Sînii plini făceau minuni cu hanoracul lălîu de pe ea. Uneori arăta misterioasă, alteori întunecată sau dură ca granitul, dar astăzi arbora un zîmbet triumfător. La cum o ştiam pe Gwen, purta un maiou efastic strîns pe corp pe sub hanorac şi o folosise pe fiica ei din armată drept acoperire ca să poată fura din magazine.

Tipii din local au salutat-o respectuos. Unul fnai gentil a dus chiar mîna la şapcă. Apoi un străin a ieşit de la toaletă, un derbedeu pe motocicletă din Bridgepoft'în vizită la tovarăşii proaspăt ieşiţi din pîrnaie. Ochii lui roşii a.u căzut pe Gwen şi a strigat un „Ce faci, păpuşă?" apreciativ, ducîndu-şi amîndouă mîinile la şliţ.

Bărbaţii Jervis, aplecaţi în jurul unei mese ca răpitorii de persoane ascunzînd saci cu bucăţi ale trupului, au ridicat privirile. Prietenii străinului au sărit din toate părţile şi l-au luat de-acolo, avertizîndu-1 pe şoptite:

- Alde Jervis... E fata bătrînului Herman. Nu e de tine. Clanul Jervis din Newbury trăieşte în rulote, adînc în Pădure. Dacă aplici clanului eticheta „criminali", nu sînt mai fnult de cinci procente care să fie judecaţi pe nedrept. Fură maşini, jefuiesc tiruri, fac comerţ angro cu droguri şi arn^ furate cot la cot cu verii lor canadieni.

Tatăl lui Gwen, bătrînul Herman - un criminal fer0C(extrem de inteligent, care dacă ar fi avut ceva relaţii ar f tăcut carieră în drept sau finanţe -, era liderul emerit a clanului. Fratele ei, Bill, un asasin cu mai multe victime,

dar cu un avocat excelent, preluase conducerea operaţiunilor zilnice şi se dovedise destul de bun la asta.

Arareori, cîte un copil scapă. Gwen era să reuşească Era să termine liceul, în ciuda bigotismului micului oraş de provincie şi a rezistenţei familiei. Oamenii cumsecade din Newbury îi dispreţuiau pe alde Jervis la fel de vehement cum urăşte clasa mijlocie de la oraş pe cei de la periferie, iar clanul Jervis privea sistemul educaţional ca pe un complot guvernamental de tîmpire a copiilor.

Fiului ei nu i s-a oferit nici o şansă: era deja implicat în transportul unor încărcături pe care poliţia murea de poftă să le inspecteze. Dar Josie, tînăra de optsprezece ani, înflorea în armată.

M-am apropiat de Gwen şi m-am aplecat s-o sărut pe obraz. A întors capul astfel încît m-a sărutat direct pe gură. Buzele îi ardeau, expresia ei era deopotrivă erotică şi batjocoritoare. (Subtilitate care speram să fie apreciată de bărbaţii Jervij» care mă urmăreau acum pe mine, să vadă dacă merit să fiu sfirtecat în pauza de ţigară.) Gwen ştia să lîe ironică, mai ales la adresa pretenţiilor de pe Main Street. *

- Benjamin Abbott al III-lea, m-a provocat ca cu o voce joasă şi răguşită, anume tăcută pentru bar. La White Birch.

- Bună, Gwen. Salut, Josie. Cum se poartă cu tine în armată?

Josie a lăsat capul în jos. Arăta teribil de nefericită.

_ Fac cinste cu o bere.

- Cu mare plăcere, a spus Gwen. Scumpo, vrei o bere?

josie a murmurat ceva din care s-a înţeles că nu-i e sete.

Cvven a ridicat ochii în tavan şi mi-am dat seama că am picat

ste un soi de conflict mamă-fiică. La bar sau la masă?

- La masă, a spus Josie, uitîndu-se speriată la Albert şi la Dennis, care se clătinau pe scaune întocmai ca fazele iniţiale ale unei avalanşe. Tonomatul îşi revenise şi din el

se auzea tuiiînd Hooty. Erau cîteva mese libere. Josie a făcut semn spre una aşezată în colţul cel mai îndepărtat de alde Jervis. Am urmat-o alături de Gwen.

- E-n regulă cu ca?

: - Nu.

- Ce s-a întîmplat?

- Habar n-am. Am dus-o la cumpărături. Credeam că o să se înveselească. Oftează tot timpul ca o afurisită de adolescentă.

„ - Este adolescentă.

- Este absolventă de liceu şi caporal în armata Statelor Unite, a spus Gwen cu o mîndrie imensă.

- Cum a fost la cumpărături? Poate că Josie s-a necăjit că ai folosit-o drept acoperire.

- Miroase. Mi-a băgat dosul palmei sub nas.

- Opium?

- Otravă.

I - Ţi se potriveşte. H' - Taci din gură, Ben Abbott.

Am luat berile pentru Gwen şi pentru mine şi o cutie de Diet Pepsi pentru Josie, care mă privea pe furiş cum bat cîmpii cu mama ei. Dintr-o dată mi-am adus aminte unde am văzut-o ultima oară.

Am încercat să-i prind privirea. S-a uitat în altă parte.

Gwen a continuat să trăncănească. Bătrînul Hcrman, m informat ea, are un genunchi umtlat de artrită, care s-a acuti^t stînd toată noaptea în pădure la braconaj. Frate-său Pete bea ca un peşte. Frate-său Bill, noul şef al clanului, era plecat îi Canada. Gwen a trecut destul de repede peste motivul călătoriei şi nu puteam decît să simpatizez cu vecinii noştri din nord.

După cîteva încercări eşuate de a o atrage pe Josie în conversaţie, Gwen s-a ridicat să se ducă la toaletă, tăind-o drept printre băutorii de la bar, urmată de rîsete şi de priviri admirative discrete.

Josie a rămas la fel de liniştită şi tăcută ca un sfinx.

- Mi s-a părut că te văd la capela funerară, i-am spus.

-Poftim? Arăta speriată.

-Am spus că mi s-a părut că te văd la capela funerară. La priveghiul lui Dicky.

O văzusem la marginea unei mici gloate de curioşi, uitîndu-se la coşciugul sigilat pe care domnul Butler dăduse o grămadă de bani pe care nu şi-i putea permite. Oamenii s-ar aduna şi pe trotuarul sfarîmat din faţa lui Empire State Build-- ing, să se holbeze la cadavrul lui King Kong.

- Nu-ţi face griji, am asigurat-o. Nu spun nimănui.

-Dicky mi-a spus că ai fost bun cu el, mi-a şoptit.

- Poftim?

4.

Josie s-a uitat înspre bar. Maică-sa cu capul lăsat pe spate, rîdca cu Marele Greg.

-Dicky Butler. Mi-a spus că ai fost bun cu el.

-N-am ştiut că vă cunoşteaţi.

- A fost prietenul meu.

- N-am ştiut.

-A fost singura persoană din oraşul ăsta împuţit care a vorbii frumos cu mine.

Ce vrei să spui? Ca şi cum n-aş fi ştiut. Clarion al lui

ter MacKay - arbitrul ordinii sociale din Newbury, care

nea pe ce* din ^ami'ia Jervis în rind cu pietrele şi cu broaştele rîioase - nici măcar nu publicase anunţul armatei înd 'osie fusese avansată caporal.

Lacrimi ţîşniră în spatele ochelarilor.

_ A fost bun cu mine. Aşa cum şi tu ai fost bun cu el.

_ Noi doi aveam ceva în comun.

Dar Josie nu se gîndise la închisoare.

- Mi-a povestit despre urs.

- O, Doamne, ursul. Doamne, era tare îngrijit.

- Dicky spunea că ar fi trebuit să se ţină mai mult pe lîngă tine. Zicea că n-ar fi intrat în atîtea belele.

Am spus ceva banal.

Dicky îi aruncase praf în ochi. Unchii lui Josie Jervis făcuseră puşcărie pentru omoruri. Dicky pentru brutalitate

în stare pură. Un Jervis e în stare să-ţi crape ţeasta numai ca să-ţi fure maşina sau ca să-ţi aducă aminte să-ţi plăteşti datoriile. Dicky Butler era în stare să lovească un om numai pentru a-1 vedea căzînd. Faptul că această fată plinuţă, copilăroasă, care fusese în stare să se smulgă din ghearele clanului Jervis, se împrietenise cu el era îngrozitor.

Ce dracu' puteam să-i mai spun acum? Să-şi facă un test de sînge? Ce altceva puteam să fac? îi datoram fetei măcar atît. Şi următorului bărbat de care se va îndrăgosti.

- Cît mai stai acasă?

- Trebuie să fiu mîinc la raport. înainte nu veneam acasă. Mi-am tot amînat permisiile. Aşa că, după ce l-am cunoscut Pe Dicky, am stat destul de mult pe-acasă.

- Cînd l-ai văzut ultima oară?

Obrajii i s-au înroşit ca para focului.

- In noaptea dinainte.

- Noaptea dinainte?

- Îhî. Dimineaţa. Adică l-am dus acasă cu dimineaţă ca să se culce - băuse toată noaptea. Aşa că i-atlJ- spus, dormi puţin, vin să te iau mai tîrziu. Voia să mergem 1 un picnic. *

- In dimineaţa aia voia să mergeţi la un picnic?

-Nu fusese niciodată la un picnic. Nici eu n-am f0St înainte să mă înrolez. La şcoală, cînd copiii mergeau, nu puteam să ajung în oraş. Autobuzul şcolii mă lua numai în zilele de şcoală şi oricum bunicul nu m-ar fi lăsat să merg. I-aril povestit lui Dicky că am fost la picnic cu nişte prieteni de la unitate. A zis că vrea să vadă şi el cum e.

Eram foarte curios cum de un tip îşi invită prietena la picnic în aceeaşi zi în care plănuieşte să arunce în aer barajul lui Henry King.

Acoperire? Alibi? Foarte bun alibi, cu condiţia să li pus un fitil foarte lent.

- Unde aveaţi de gînd "să mergeţi la picnic?

-Lîngă podul acoperit. E o stîncă în mijlocului rîului cînd apa este mică.

- Grozav loc de picnic.

Nu o dată fusesem acolo cu sergentul Marian. O stîncă mare şi plată, la care ajungi din piatră-n piatră. De obicei nu e nimeni. Deşi ultima oară, cînd clubul de trăsuri din Newbury a venit galopînd în caleştile lor antice şi în costume de epocă, le-am speriat caii.

Podul acoperit era la mama dracului, astfel că, dacă Dicky plănuise să aibă un alibi, ar fi fost necesar un fitil neobişnuit de lent.

- Josie, trebuie să-ţi spun ceva.

- Vine mama. Te rog să nu-i spui. Nu ştie nimic despre

asta.

| ^wen s-a strecurat lîngă noi cu o sticlă proaspătă de Rud căpătată de la cineva.

- Ce tot şuşotiţi acolo?

__ Vorbeam despre Fort Bragg. Am avut prieteni buni acolo-

_ Credeam c-ai fost m marina.

- Sînt soldaţi buni la Bragg, dar n-am întîlnit nici unul în

stare să umble pe a'pă.

Josie şi-a reţinut un zîmbet şi s-a dus la toaletă.

- îţi mulţumesc că ai înveselit-o, a spus Gwen.

- E un copil bun.

- De ce nu vii niciodată pe la noi?

M-am uitat la ea uşor surprins şi mai mult decît interesat.

-Am avut mereu impresia că Buddy n-ar fi de acord.

- Buddy e în împuţita aia de Indonezie.

- E o invitaţie? . 1

Gwen a sorbit din sticlă şi m-a studiat cu atenţie.

- Poate.

- Mi se pare că vorbeşte berea din tine.

-Atunci adu bere.

Ar fi trebuit să fixez chiar atunci o întîlnire. însă eram îngrijorat pentru că nu apucasem să-i spun lui Josie că

Dicky avea SIDA. Şi mă întrebam dacă nu vorbise vinul roşu din Dicky cînd o invitase pe Josie la picnic în dimineaţa zilei în care a aruncat în aer barajul lui King.

Josie s-a întors, s-a sprijinit în pumni de masă şi, cu o fermitate care pe mine m-a surprins, iar pe Gwen a uluit-o, a spus:

-Mamă, lasă-ne singuri. Vreau să vorbesc ceva cu Ben.

14

- Mai întîi, eu vreau să-ţi spun ceva, i-am spus.
- Nu Dicky a fâcut-o, a replicat ca.

-Ce să facă?

- Să dinamiteze barajul lui King.
- El a facut-o. O să ajungem şi acolo. E vorba de ceva mult mai important.
- Ce poate fi mai important? N-ai înţeles ce ţi-am spus?
- Dicky a murit. Tu eşti în viaţă. E mult mai important ca tu să rămîi în viaţă.

Josie a clătinat din cap şi mi-a zîmbit într-un fel misterios.

-Ce e? am întrebat-o.

-Să ştii că n-am facut-o. Crede-mă.

Zîmbetul misterios o făcea să arate neaşteptat de feminină. Nu în genul sexy al maică-sii - deşi era şi sexualitate ci într-un fel ce deborda de înţelepciunea aceea cu care femeile se nasc, iar noi, bărbaţii, tot sperăm să ajungem la ea prin maturizare, în ciuda exemplelor prietenilor noştri mai vîrstnici-

- Te gîndeşti la HIV, m-a ajutat ea.

_ Ţi-a spus?

__ Bineînţeles că mi-a spus. A- fost prietenul meu.

_ Ţe-a protejat?

_ trebui să te îndoieşti de el, Ben.

Ba bine că nu. în zilele lui bune, Dicky a fost un măgar e oist în cele rele, un sociopat. Şi cu toate că eu însumi m-am lăsat subjugat nu o dată de puterea oarbă a dragostei romantice, nu puteam să accept imaginea lui Josie despre Dickv Butler pe care-1 cunoşteam din vremea cînd mama lui Josie era jumate adolescentă, jumate femeie voluptuoasă cu

părul roşu lung.

- N-am făcut-o cu adevărat, a repetat ea încet.

Am vorbit îndelung. Mama ei ne privea iritată de la bar. Din cînd în cînd Josie a roşit. Din cînd în cînd a plîns. Avea optsprezece ani, un copil bucălat care s-a străduit toată^viaţa să supravieţuiască haosului din tabăra de rulote a clanului Jervis. El avusese mult peste treizeci de ani, mergea pe o sută. Prietenul meu, îi spunea ea. Cît de mulţii simţea lipsa. Dicky Butler îi ridicase ochelarii de pe nas, îi masase urmele roşii şi îi spuses'e că e frumoasă. Pentru că el mă numise [prietenul lui, iar ea nu mai avea alţi prieteni în Newbuiy, mi-a povestit pe şleau şi în detaliu cum o învăţase să facă sex fără riscuri.

- Dicky avea un pamflet. Din puşcărie. Chicoti. Iar eu îl aveam pe al meu din armată.

Se distraseră făcînd comparaţie.

- Să nu spui nimănui.

- Bineînţeles că nu.

- Mai ales ei.

- Asta e problema ta şi a mamei tale.

Josie a aruncat o privire spre bar şi m-a anunţat pe un ton neutru:

-E geloasă pentru că stau de vorbă cu tine. M-am uitat şi eu.

- Ei bine, va trebui să se obişnuiască cu ideea că are fată sexy.

-Nu Sînt sexy. Sînt grasă.

-Am crezut că Dicky te vedea sexy.

Un picior în gură bine intenţionat rămîne un picior în gură.

- Nu-mi vine să cred că n-am să-1 mai văd niciodată. I-am spus că îmi pare rău.

- Spuneai că Dicky n-a aruncat în aer barajul lui King

-N-avea cum. Era prea beat.

Mi-am reţinut o remarcă de bun-simţ: avînd în vedere rezultatele, fusese într-adevăr beat criţă.

-Poate că a avut timp să tragă un pui de somn?

-Nu l-am dus acasă înainte de prinz. Era deja mai convingătoare.

-Cît era de beat? .Era în stare să meargă?

-Se clătina.

- Şi cînd l-ai văzut ultima oară, atunci cînd l-ai pus în pat?

-Nu! Tatăl lui era acasă. Nu, l-am lăsat la poartă. Se opri ezitînd.

-Se ducea să se culce? am întrebat-o.

-Nu cred-

-S-a dus în casă?

- Nu, taică-său îl bătea mereu la cap din cauza băuturii. Dicky mi-a spus că se duce să se culce în pădure. Era o zi frumoasă. Ţi-aduci aminte?

-Splendidă.

- E un loc în josul apei unde îi plăcea să stea. Am mers împreună de cîteva ori, cînd tatăl lui era plecat. Era frumos- răcoare şi umbră.

Tvju erau insecte? am întrebat-o eu cu gîndul la mentul de care aveau nevoie pentru a face sex tară

- Cam aşa ceva. Nu ne-arn dus să-i spunem, dar a văzut maşina maică-mii şi trebuie să fi ştiut ceva.

- Aşadar, tu crezi că Dicky s-a dus să se culce în pădure.

- Ultima oară cînd l-am văzut, asta voia să facă.

- Dar, Josie... Ce crezi că a tăcut cînd s-a trezit?

- Se clătina. Cu greu ar fi putut să coboare dealul. N-a avut timp să se trezească şi să facă ceea ce zic poliţiştii că a tăcut.

Cînd beau prea mult, de obicei mă trezesc brusc după vreo două ore şi am chef de ducă şi de fapte mari. Bineînţeles că peste cîteva ore implor moartea să vină mai repede. Dar la prima trezire sînt vioi şi cu mintea limpede. Destul de limpede ca să strecor o încărcătură din dinamita tatei sub barajul vecinului?... Tot ce se poate, cu condiţia să am un aşa tată şi un aşa vecin. E posibil ca în asemenea circumstanţe ideea să mi se pară genială.

- La ce te gîndeşti? m-a întrebat Josia.

Poate că ameninţarea morţii îl mai îmblînzise pe Dicky. Poate că toate regretele lui în privinţa lui taică-său pregăteau mari schimbări. Poate.

- I-ai spus toate astea lui Moody?
- Glumeşti. îl ura de moarte pe Dicky.
- Dar detectivilor?

Josie m-a privit cu duritate.

- Ei i-am spus să plimbe ursul. Să nu-mi spună ea mie cum e cu responsabilităţile unui caporal în armata Statelor

a la carte.

– Nu chiar. Erau libelule. Dicky zicea că libelulele mănîncă insecte.

– Taică-său ştia de voi doi?

echipa1"1 riscuri, c

Unite.

- Am crezut că nu ştie nimeni despre tine şi Dicky
- Căţeaua m-a văzut în noaptea aia, la capela fune

Fată ocupată Marian!

- Ce tc-a întrebat?

-Cîni l-am văzut pe Dicky ultima oară. Dacă mi-a ce are de gînd să tacă. Chestii de genul ăsta.

- Ce i-ai spus?
- Nimic. Lăsînd la o parte diploma de liceu şi tresele <W caporal, rămăsese o Jerv is. Tu ce crezi? m-a întrebat ea.
- îmi pare rău, dar cred că e foarte greu să nu accepţi faptul că s-a sinucis accidental în timp ce arunca în aer barajul
- Nu înţelegi, mi-a spus. Am crezut că ai să înţelegi pentru că i-ai fost prieten.
- Ce să înţeleg?

-Că n-aiost el.

înţelegeam doar că toate pistele duceau la el. Şi era în stilul lui. Sau nu?

Poate că mi se lăsaseră colţurile gurii. M-a întrebat:

- Ce e? La ce te gîndeşti?

Prietena lui nu credea că el a tăcut-o.

Tatăl lui nu credea că el a făcut-o.

De fapt, într-un fel, nu era deloc în stilul lui Dicky. Nu era genul care să lovească pe furiş. Te-ar fi lovit în faţă, nu pe la spate.

- Dacă nu el a tăcut-o, cum de a murit în explozie?
- Poate câ adormise acolo, şi nu în pădure.
- Pe proprietatea lui King?
- Poate că a înotat în lac. După care a ieşit, a adormit şi l-a surprins explozia.

Numai că purta cizme, mi-am amintit eu. Şi mănuşi. -

- Să zicem că aşa a fost. Cine a aruncat barajul în aer'.1
- Tatăl lui.
- Tatăl lui?

clică clientul meu, a cărui inocenţă trebuie s-o dovedesc.

„ De ce crezi asta?

'cine altcineva? E la arest, nu-i aşa? diferenţa dintre arest şi închisoare e că oamenii care

arestaţi n-au fost condamnaţi încă. Era o distincţie fină, fn. una pe care un copil din familia Jervis o poate aprecia. Şi '-"te acuzat pentru că l-ar fi ajutat pe Dicky. Conspiraţie, plus pentru complicitate la crimă, pentru că şi-ar fi omorit fiul din

greşeală.

_ Nu 1-a ajutat pe Dicky. A făcut-o cu mîna lui. Cine altcineva ar fi tăcut-o? îl ura pe domnul King.

-Domnul Butler spune că nu el a tăcut-o.

Şi mai spunea ceva, că ştie sigur că nici Dicky n-a tăcut-o.

Cineva a pus o monedă în tonomat. Josie s-a înlăcrimat din nou.

-Melodia preferată a lui Dicky. ,

A cîntat şi ea cu vocea ei puternică de contralto, moştenită de la maică-sa: „Sînt vinovat de ceva ce sper ca

tu să nu faci niciodată/ pentru că nimic nu e mai trist decît să te pierzi în dragoste".

Cînd s-a terminat şi din tonomat a început să urle o melodie tipică pentru White Birch am întrebat-o:

- Ţi-a spus Dicky ceva care l-ar putea implica pe tatăl lui?

- Nu tocmai, a răspuns ea cu atenţie. Dar mi-a spus într-adevăr că îl urăşte de moarte pe Kirfg.

- Ce-ai de gînd să faci cu tot ceea ce ştii?

-Nimic.

-Nimic?

-A fost un accident. Tatăl lui n-a vrut să-1 omoare. Şi dac-a vrut, moartea lui Dicky e oricum o pedeapsă îngrozitoare.

-Chiar crezi ce spui, Josie? Sau vrei doar să crezi?

- - Hei, puţin îmi pasă dacă Dicky a aruncat în aer barajul unui barosan împuţit. Şi categoric nu pot să-1 învinovâţesc săracu' de taică-său pentru accident. Dicky e mort oriClJ ^

Obraji bucălaţi, ochelari şi uniformă militară călcata-toate acestea, Josie rămînea fiica lui Gwen Jervis. Rece £ pătimaşă îq acelaşi timp. O mare prietenă sau un inamic terib^'

■ De ce mi-ai spus toate astea?

-Nu te-am căutat special. Mi-ai pus întrebări. Ai f0«| prietenul lui. Cu cine altcineva aş fi putut să vorbesc?

- Ai fi putut să-i spui mamei tale.

- De ce?

- Ca să te linişteşti. N-o subestima. E unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i-am cunoscut.

- E moartă după tine.

- Poftim?

- Am spus că mama e moartă după tine.

Auzisem bine.

-Mama ta şi cu mine ne cunoaştem de o viaţă, i-am răspuns ferm. Şi au fost momente cînd prietenia noastră a fost specială, cînd ne-am sprijinit unul pe altul.

- Pentru că te culcai cu ea?

- Poftim?

Josie mi-a zîmbit neutru.

- Ai auzit bine.

Deşi, mulţumită lui Dicky Butler, ajunsesem la intimităţi cu micul soldat, mi-a venit greu să-i răspund.

- Nu m-âm mai culcat cu mama ta de cînd aveam paisprezece ani.

- Serios?

- Serios, am spus, pierdut în amintirea unei nopţi fierbinţi de vară; o camionetă răcoroasă de şase locuri pe care Pink mi-o încredinţase zîmbind; o fată mai mare ca mine, sălbatică şi experimentată, m-a tras în întuneric, înfăşurîndu-şi coama roşcată în jurul gîtului meu, rîzînd de excitaţia mea şi bătîndu-şi Jppg spa'016^ me'e" Lucru Pentru care am să-i fiu în veci

rCCUn°Eram sigură că te-ai culcat cu ea.

" pc unde ţi-a venit o asemenea idee? " j^cdiat după ce m-am înrolat, parcă înnebunise. S-a cat iar să se fardeze, şi-a lăsat părul lung ca o adolescentă. Am crezut că se culcă cu tine..

_ N-am avut norocul ăsta, am replicat, străduindu-mă

să zîmbesc.

- îmi spui adevărul? Eu ţi-am spus adevărul, să ştii. Ţi-am spus lucruri pe care nu i le-am spus decît lui Dicky.

- Ştiu. Mă simt flatat. Şi eu ţi-am spus adevărul. Eu nu mint. Şi dacă stai să te gîndeşti, n-am nici un motiv să te mint.-

- Se culca cu cineva şi nu era tata, pentru că el era plecat în Golf.

Buddy Jervis - el şi Gwen erau veri destul de apropiaţi - era capabil să-şi uite adresa cînd pleca să monteze sonde de petrol. Mai ales dacă era vorba să trimită bani. Simpatia şi loialitatea mea se îndreptau spre Gwen. Cu toate astea, momentul mi s-a părut bun să fac pe unchiul.

- Părinţii tăi sînt împreună de foarte mulţi ani. De mare ajutor am fost. Josie s-a pornit din nou pe plîns.

- Speram să fie la fel cu Dicky. » Am murmurat ceva inteligent în genul:

- Te cred!

- Sînt oameni care trăiesc ani de zile cu HIV. Sînt mult mai puţini imuni la dinamită.

Gwen s-a întors la masă cu o sclipire periculoasă în ochi. Am anihilat-o spunîndu-i din privire că lucrurile stau mult niai bine cu Josie.

M-am dus acasă şi am cules salată din grădina pe care Ploile din iulie mi-au umplut-o de buruieni.

DaNang n-a vrut salată. I-am turnat cîteva chi|e J mîncare uscată în chiuveta pe care o foloseam în loc de fatf. pentru cîini şi i-am pus apă proaspătă. S-a uitat la min^S ochii umezi şi a scos un mîrîit iritat.

-Ce.tot mîrîi acolo?

S-a uitat lung la mine. M-am uitat şi eu lung. Brusc ' început să dea din coadă, simţind-o pe Alison în uşă.

-Plînge, numîrîie.

-Mie mi se pare că mîrîie. De ce plînge?

- îi place să-i pui pe biscuiţi o conservă de lebărvurşt

-De cînd?

-De vreo două zile. Eu am încercat. I-a plăcut.

-Lebărvurştul nu se găseşte la conserve.

S-a urcat pe masă şi a deschis uşa de la dulapul de sus.

-Uite.

- Ăsta nu e lebărvurşt. E pâte de fois gras. Rămăşiţele unui pachet plin trimis de prietena mea Rita, a cărei generozitate era întrecută numai de mobilitate.

- Păi s-a cam terminat. Trebuie să mai cumperi. *

înainte să apuc să-i dau hrană cîinelui, a sunat telefonul.

-Da!

- Ben, Julia Devlin la telefon. Cu vocea ei obişnuită să dea ordine.

-Bună. Ce mai faci?

- Henry a auzit că ai trecut pe aici. Suna de parcă aş fi dat tîrcoale casei cu un lansator de grenade.

-Eram în zonă. Am ceva de vorbit cu el.

- Vino-ncoace. O mică petrecere la iarbă verde. Ordinele răcnite de comandanţii de vas păreau şoapte în comparaţie cu invitaţia ei la masă.

-Eu aduc salata.

îmi închipuiam că „o mică pclrccere la iarbă verde" la familia King înseamnă de fapt un grătar pentru treizeci de oameni. Dar era vorba într-adevăr de una mică - în familie: numai Henry King şi nevastă-sa, Josh Wiggens, pe jumătate treaz, şi lîngă el Bertram Wills chicotind: „Foarte amuzant, Henry, foarte amuzant". Şi bineînţeles Jenkins, repus în funcţie, îmbrăcat în alb, cu condimentele lajndemînă pentru stăpînul casei, gătit cu şorţ şi cu bonetă de bucătar, prezidînd lucrările unui grătar complicat.

Arhitectul de la Fox Trot ar fi trebuit să întrebe un meteorolog încotro bate vîntul. Sau poate nu l-a ascultat. Cei mai mulţi arhitecti nu ascultă. De aceea oamenii cu scaun

» 5

la cap care vor să construiască îi ţin sechestraţi în interior şi angajează peisagişti pentru exterior. Nu era cazul lui King şi venise vremea să plătească.

Fumul îi îneca audienţa flămîndă şi se năpustea apoi în Casă, în loc s-o ocolească. Flăcările îi ameninţau faţa. S-a văzut nevoit să se retragă de pe pavaj pe iarbă şi să se apwl prin spatele grătarului pentru a bîjbîi orbeşte după friptă în mod curios, toate astea nu păreau să-i diminueze plăcer^

Pînă acum, nici un indiciu asupra raţiunii prezenţei rriejl aici. Dar Ce spectacol cît timp am aşteptat! O seară de var« perfectă. Două femei încîntătoare, blonda doamnă King " pregătită parcă pentru filmare -, soţia-trofeu din creştel pînă-n tălpi, şi Julia, însoţitoarea credincioasă a marelui om nepămîntesc de sexy îmbrăcată în bumbac negru.

Ex-spionul Wiggens destul de treaz pentru a ne servi cu ironii ascuţite; ex-secretarul de stat Wills doldora de istorii spumoase petrecute la vîrf pe care i le spunea doajnnei King sub pretextul că vrea să distreze grupul. Un Pinot Noir excelent, un pic mai rece decît temperatura de

afară. Un apus de soare de vis.Hors d'oeuvres reci în timp ce la grătar ardeau focurile iadului.

M-am aplecat spre doamna King şi am întrebat-o discret dacă soţul ei are nevoie de ajutor. Unii au, alţii refuză categoric.

-îi place să fie ajutat, mi-a şoptit ea aparent serioasă. Aşa îşi explică femeile de ce bărbaţilor le place să gătească în aer liber. Aşa că l-am lăsat pe majordom să-mi umple paharul, am cerut o sticlă pentru stropit din acelea care se folosesc pentru flori şi m-am prezentat la datorie, gata să-mi ajut gazda. M-a întîmpinât cu un zîmbet.

- Vîntul bate din direcţia greşită.

-Aşa e de cele mai multe ori.

- Dacă ar bate dintr-acolo - a arătat spre est - ar t: perfect.

Ar şi ploua. Informaţie pe care am ţinut-o pentru mine.

King îşi sacrifică părul de pe o mînă pentru a picta o bucată uriaşă de carne de viţel cu un sos de culoare portocalie- Ştiam

al dracului de bine că n-ar fi vrut să audă că e momentul

- întoarcă.

în loc de asta, s-a întors spre mine:

_ pentru ce m-ai căutat?

Cînd vorbeai cu el era ca în faţa unui ecran de computer două documente deschise simultan: primul document era n tip simpafic care se ^ucura de vîrsta mijlocie aşa cum numai cCj înstăriţi se pricep să o facă; documentul doi, slujbaşul perspicace care se trezeşte flămînd după ce a înfulecat toată noaptea.

Am apăsat pe „1", pentru tipul simpatic:

- Domnul Butler e la închisoarea din Plainfield.

- Ştiu. Acuzat de conspiraţie pentru dinamitarea barajului meu şi pentru complicitate la crimă.

- Mă gîndeam că poate vrei să-1 ajuţi să iasă. ,

-Poftim?

- Nu e vorba de conspiraţie. Dicky a facut-o de unul singur. Şi s-a sinucis accidental.

Nu m-a contrazis. A spus doar:

- Cum aş putea să-1 scot de-acolo, presupunînd că aş vrea, ceea ce nu e cazul?

- Ai putea să-i plăteşti apărarea. »

- Să-i plătesc apărarea? Eu? La ce bun?

-Cu- siguranţă că vei atrage atenţia Curţii. Cel puţin judecătorul ar putea să micşoreze cauţiunea.

- Nu e societatea mai în siguranţă cu el sub lacăt?

- E un amărît de fermier care stă la închisoare şi-şi face griji pentru animale.

- Vecinii lui au grijă de vaci.

- Şi eu de cîine. Dar vecinii au şi grija propriilor ferme. Dar nu asta e problema. Săracul n-ar fi trebuit să fie închis. L-am văzut astăzi. Starea lui s-a înrăutătit alarmant.

- Poate ar fi mai bine să fie transferat la un spitaiL

închisoare.

-Medicul psihiatru zice că e mai bine la arestul l0c | unde poate să primească vizite. Au trecut pe la el ni 1

'ŞiC ŢT|

veterani. Medicul mai zice însă că într-o săptămînă clachea^S dacătiu-1 scoatem de acolo.

-Uită-te acolo, vezi ce-au reuşit să facă din lacul meu1) Am văzut o mulţime de maşini galbene uriaşe, închiriate

cu zece dolari pe minut fiecare.

-Nu „ei" au tăcut-o. Dicky e de vină. Şi a murit pentru asta. Sărmanul bătrîn şi-a pierdut unicul copil. A suferit destul Ajută-mă să-1 scot de-acolo.

-Eşti nebun.

-Ştiu că sună nebuneşte. Dar gîndcşte-te altfel: vei lî erou - omul bogat căruia îi pasă de soarta omului de rind.

King mi-a aruncat o privire. Tipul simpatic de vîrsta mijlocie s-a risipit ca fumul.

-Nu sînt în campanie electorală, domnule Abbott. Mi doare-n cot de ceea ce crede despre mine omul de rind.

-Vrei să fii citat ca martor într-un proces public? l-am întrebat pe diplomatul flămînd.

- Nu ţin neapărat, dar îmi voi face datoria de cetăţean.

- Chiar vrei să ajungi în boxa martorilor şi să răspunzi la întrebările de detaliu ale lui Ira Roth despre cearta voastră asupra pămîntului?

-Mă ameninţi? Pe faţă i se citea o expresie furioasă, urită.

Furios eram şi eu. Nu era drept ceea ce se petrecea. ;

-Nu am nevoie să te ameninţ. îţi spun doar ce-o să se întîmple.

-Şi ce-o să se întîmple? se interesă el.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Julia Devlin cuprinsă

h 'nişte *n 06 SC Pre^cea atenta ce sPunea

de !1L' ei şi lui Bert Wills. Josh Wiggens i-a remarcat

doani'1^ ^ paharul şi i-a urmărit privirea către mine, cu rhii duri-

Abbott, te-am întrebat dacă mă ameninţi. Un reporter mi-a spus odată că a fost învăţat să înceapă cea mai grea întrebare. L-am întrebat pe King: __ oamenii cărora le dai raportul vor ca treburile tale să tic date pe faţă într-un proces public?

Henry King a reuşit de minune să-şi ascundă surpriza. Se vedea că pierduse o groază de timp la masa de pocher. Şi, in fond, n-aveam de unde să ştiu cu siguranţă că teoria mea era corectă. Pînă cînd a încercat să se apere:

- Clienţii mei sînt şi mai puţin impresionaţi de omul de rind decît mine.

-Toţi?

-Nu face pe naivul. Ai lăcut şi tu acelaşi lucru înainte să agi acasă cu coada-ntre picioare. Ai avut ochi pentru omul de pe stradă atunci cînd învîrteai pe degete piaţa financiară?

- Reprezentanţii lui au avut ochi pentru mine, am replicat. Le-a trebuit ceva vreme, dar s-au prins. Şi cînd au

tăcut-o, n-au dovedit prea mult simţ al umorului în ceeS ce mă priveşte. Sau toleranţă. Să ai în vedere lucrul ăsta.

- Da, dar tu ai comis păcatul capital, zîmbi King. i - Vrei să spui că m-am lăsat prins.

- Mult mai rău. Ţi-ai pierdut încrederea în tine. Apărarea lui era impecabilă. Lovise drept la ţintă şi eram

de-a dreptul uluit de ceea ce ştia despre mine. N-ai fi putut obţine asemenea dale din stenograma procesului meu. Şi cu aţît mai puţin din ziare.

- Dacă te laşi prins, mă îndoiesc că clienţii tăi îţi vor °teri şansa unui proces. Te vor distinge lovindu-te pe la spate.

îţi vor expune... Sfinte Sisoe, nu-mi pot găsi

fuvintele

L" UUXUILV WUFCV „WUUUN1 * —

atît de melodramatic.

Singurul cuvînt care-mi vine-n minte este „trădare" - _ ..... suj«

Pentru o clipă a părut gata să se ia după mine cu furcuiJ în schimB, trecu la contraatac. WjH

- Am auzit că ai refuzat să depui mărturie. Era şansa tjj

De ce n-ai vrut?

-Am fost învăţat să nu torn.

- în închisoare?

-Nu, în liceu.

- Ţi-a ieşit vorba pe Wall Street că ai fost prea prost ca s-o înfunzi pe femeia care ţi-a făcut înscenarea.

-întotdeauna pic de fraier cînd e vorba de un chip frumos.

- Ea conduce una dintre cele mai mari afaceri pe Wall Street şi tu te-ai înţepenit în Newbury. -

- Iar tu ai pus-o pe Julia să-mi ia la puricat trecutul ca să vezi dacă găseşte ceva ce ai putea să foloseşti împotriva mea, în caz că nu încetez să-1 ajut pe domnul Butler.

King s-a făcut că nu aude.

- Am mai auzit că acuzaţia a fost cam cîrpită şi că dc fapt n-ai încălcat legea.

- Am violat spiritul legii. Am primit ce-am meritat. 1

-Mie mi se pare mai degrabă că te-ai înclinat în faţa destinului.

Ira Roth a pus atitudinea mea pe seama educaţiei mele, influenţată în mare măsură de vorbăria puritană a mătuşii Connie. Nu mă aşteptam de la nimeni să înţeleagă uşurarea pe care am simţit-o cînd am recunoscut acuzaţia. în faţa mea. Şi pentru mine.

- Am plătit îndeajuns, Henry. N-am rămas dator. N-am nimic de-ascuns.

-Şi ce vrea să-nsemne asta?

Adică n-ai să găseşti nimic împotriva mea. Sînt curat.

" S] puritatea asta a ta îţi dă dreptul să mă hărţuieşti? N-am spus că am de gînd să te torn. N-am tăcut altceva - ti atrag atenţia că, pentru binele clienţilor tăi, ar fi de ^ t să.j ajuţi pe domnul Butler să n-ajungă la proces. prCtC- Asta nu e o ameninţare?

_ Vrei o ameninţare? Uite o ameninţare, ticălos arogant e eşti' găseşte o altă modalitate de a-i fura ferma domnului

Butler.

- Henry! se auzi nevastă-sa. Se arde.

- La dracu'! Uite ce-am făcut din cauza ta.

Jenkins a venit în fugă. l-am luat sticla cu apă şi am stins flăcările cu grijă să nu dau scrum pe carne.

Treaba asta m-a calmat. King părea şi el dispus s-o lase mai moale, iar gentlemanul din el şi-a manifestat încîntarea:

-Eşti fantastic!

Bine-ai venit la ţară.

Jenkins s-a apucat să frigă legumele - o treabă pe care şi cel mai aprig bucătar amator în aer liber o lasă pe seama altora. M-am dus cu King la baie, unde s-a spălat pe mîini Brccîndu-şi buricele degetelor cu o perie, iar eu mi-am tamponat faţa cu un prosop umed de hîrtie»

- Şi zici că sînt un ticălos arogant?

- îmi cer scuze. Nu se vorbeşte aşa cu o gazdă.

- Crezi probabil că sînt şi vulgar. Şi crud. Că în casa mea e un lux ostentativ.

- Casa ta chiar îmi place.

- Bineînţeles că tu nu-ţi insulţi niciodată gazda. Dar o gmdeşti. Ştiu asta. Toţi ăştia de-alde tine sînt la fel. Toţi care nu ştiţi ce grozav e să nu acţionezi după reguli. Ţin minte că Preşedintele Nixon făcea focul toată vara în căminele de la Casa Albă, în vreme ce aparatele de aer condiţionat abia

reuşeau să ţină temperatura la treizeci şi două de gradj Preşedintele îşi freca mîinile în faţa focului şi zicea: „Rîdţj. mine pentru că ţin focul aprins vara. Ce ştiu ei ce senzaţie • cînd te trezeşti dimineaţa în mijlocul minunilor ăstora şjjă zici, am reuşit, dom'le. Am reuşit. Am plecat din rahat şi ujte1 unde-am ajuns." Asta da lecţie, Ben. înainte mă simţeam pr0st f pentru că m-am ridicat din gunoi. Am luat lecţii de dicţic ca■ să vorbesc ca tine sau ca un lord englez. Am angajat profesori I care să mă înveţe bunele maniere la masă. Bani aruncaţi în | vînt. Nixon avea dreptate. îmi place să fiu vulgar.

Vorbise pe un ton amuzat.

Am mîncat sub cerul liber, privind cum Venus se ridică pe cer, cald şi delicat ca friptura de viţel pe care Jenkins, în I înţelepciunea lui, o marinase aşa de bine încît nici măcar doi f oameni ca noi n-am reuşit s-o uscăm.

-Julia, strigă King.

Ea îl asculta pe Josh şi n-a auzit.

-Julia! Ascultă comanda la mine!

-Da, Henry?

-Ben mi-a făcut o propunere absolut stranie.

Acum eram iarăşi Ben, nu Abbott, semn că eram încă în i armistiţiu. Totuşi, Julia. s-a uitat la mine îngrijorată. Ca şi Josh Wiggens, care mă privea cu o expresie pe care din cînd în | cînd o vedeam cînd mă priveam în oglindă. Să fie oare I îndrăgostit de Julia - sau obsedat de ea - şi curios dacă sînt | în competiţie? M-am uitat la King. Dacă paturile muzicalc ar ^ fi atît de complicate, vai de cameristele de la Fox Trot.

-Vrea ca eu să plătcs; apărarea bătrinului fermier, îi spuse el Juliei. Tu ce zici?

-O posibilă cale de a rezolva în sfirşit problema.

-Vorbeşti serios?

„Păi, da. Adică... King clătină din cap.

- Iisuse, Julia, sînt momente cînd nu ştiu ce să mai cred despre tine.

Se apără cu tărie, dacă e să nu punem la socoteală mica

ezitare din voce:

_ Nu e o idee aşa de rea, Henry. Cu condiţia ca Ben să-1 convingă să-şi bage minţile în cap şi să nu ne mai deranjeze.

- Mie-mi place ideea, Henry, întări Wills, iar doamna King încuviinţă viguros.

- Poţi să faci asta, Ben? Să-1 convingi să mă lase-n pace?

- Aş fi încîntat să încerc.

- în acelaşi timp, trebuie rezolvată şi problema cu arenda.

- Cum adică, rezolvată?

- Anulată, trînti Josh Wiggens. , King se uită la Julia, căutînd încuviinţare. Ea privi în

farfurie, după care se uită la el încruntată:

- în schimbul banilor pentru avocaţii lui.

- Aşa mai vii de-acasă, o felicită King. Tu ce părere ai, Ben? îi ofer cei mai buni avocaţi de pe lumea asta.

M-am uitat la doamna King şi mi-am dat seama după expresia ei că are aceeaşi opinie despre oferta lui King ca şi mine. Se uită la Bert Wills. Diplomatul lăsă să-i cadă o mînă de-a lungul corpului, dar nu catadicsi să ne ofere rîsul lui cu ialcile-ncleştate.

- N-o să meargă, i-am spus lui King.

- De ce nu? Are de ales: să putrezească în închisoare sau să-mi dea înapoi pămîntul.

- El nu vede lucrurile aşa. O să vă treziţi amîndoi acolo de unde aţi plecat.

- E ultima ofertă, Ben, mi-a spus el cu o privire rece, 'mpărtăşită şi de Josh Wiggens.

I-am răspuns Ia fel de rece. Oferta lor nu era de ajutor pentru sănătatea mintală a domnului Butler.

- Va trebui să-ţi revizuieşti oferta.

- Eu nu trebuie să fac nimic, mi-a amintit King. Ţu eJl cel care cere o favoare.

Doamna King a aruncat o privire neobişnuit <}«) poruncitoare spre Bert Wills, care şi-a luat inima în dinţi şi J zis:

-E posibil, Henry, ca Ben să ne facă la rîndul lui o favoare. Ar fi minunat să terminăm cu toate astea.

- Nu te da bătut, Henry! interveni Josh Wiggens. Butler e o ameninţare. Dacă-i plăteşti cauţiunea, îi dai apă la moară

- S-a născut pe pămîntul ăsta, am spus eu.

- Asta nu-i dă dreptul să-1 chinuic pe Henry King.

Şi cu asta conversaţia s-a terminat. Am trecut la salată şi la brînză. Am refuzat cafeaua şi i-am mulţumit doamnei King pentru masa excelentă.

- Te conduc, mi-a spus Julia Devlin.

O dată rămaşi singuri, m-a întrebat:

- Nu te supăra, dar de ce ţii atît de mult la domnul Butler?

- Voi doi m-aţi implicat în afacerea asta în martie trecut. Ştiu că e un tip dificil, dar, în acelaşi timp, aţi abuzat de el. Acum încerc să-mi ţin promisiunea pe care am făcut-o prosteşte că n-ajn să-1 las s-ajungă la închisoare.

- Cum te plăteşte?

- Ţi-am spus că nu mă plăteşte. Ceea ce, pentru o vreme, nu mă deranjează. Dar dacă se ajunge la proces, e mai mult decît poate face Tim Hali pe gratis. Aşa că avem nevoie de ajutor. Am spus adineauri: dacă Henry King îl ajută pe Butler, probabil că procurorul o să forţeze poliţia să renunţe la acuzaţie.

_ pare un aranjament uşor.

r Aranjament la nivel local, spre deosebire de ^„jientele la mvel naţional.

_ Ce vrei sa spui?

__ Vreau să spun că, aşa cum oamenii voştri s-au bazat

edicul legist să aranjeze treburile, noi ne străduim să-1 ^jjyingem pe procuror că poliţia statului Connecticut îşi

te cheltui banii şi timpul mai bine decît hăituind un sărman eteran de război care nu vrea decît să tie lăsat în pace.

- Henry îi vrea ferma.

_ L-am avertizat deja pe Henry că, dacă vrea să-i fure ferma, să găsească un alt mijloc de a o face.

Partea proastă e că nici măcar nu s-a obosit să nege acuzaţia. A spus doar atît:

- E sincer cînd afirmă că vrea să-i cumpere o altă fqrmă domnului Butler. Am auzit că ar fi una pe Merry Mountain.

-Ea clubului Merry River Glen Sky. Vechi familii WASP care la început schiau pe schiuri de lemn şi foloseau un lift cu aburi. N-or să vîndă în veci. Şi nici Butler.

-îmi pare rău de domnul Butler, a spus Julia. Am să fac ce pot să-1 ajut.

Am rămas surprins. Şi recunoscătqj-. Recunoscător pentru că într-adevăr King era cheia către eliberarea domnului Butler. Surprins, pentru că Julia a fost prima fisură în monolitul care era King Incorporated. (Opinia doamnei King nu conta, iar Bert Wills făcuse o tentativă de opoziţie numai de dragul ei.)

- Eşti curajoasă.

Julia ridică din umeri.

- Să-1 protejez pe Henry de el însuşi e una dintre sarcinile mele. Să văd ce pot face. Mi-a întins mîna. Mi-a părut bine să le văd, Ben. îmi pare rău că n-a ieşit mai bine. Pot să te întreb ceva? -Ce?

- Poate sînt deplasat, dar de ce-i permiţi să te traie. 1 aşa?

- Eşti'deplasat, mi-a spus cu răceală.

- lartă-mă. Cred că meriţi mai mult. Şi-a încrucişat braţele pe sub sîni.

- Da? Şi de ce crezi asta?

De data asta chiar că mă băgasem unde nu-mi fierbea

oala.

- OK. Nimeni nu merită să fie ţinut în şuturi de şeful lui Nu văd cum te-ai putea apăra.

- Mda. Ei bine, poate că mie nu mi se pare cine ştie ce. E bine?

- OK... Mulţumesc pentru cină. Şi pentru ajutor.

- Cu plăcere. A deschis uşa şi a ieşit în întuneric. Hei, Ben!

- Ce c? M-am întors şi am văzut-o cum se străduieşte sâ zîmbească. Am aşteptat. Se uita fix la întunericul din spatele meu.

- Ce e? am întrebat-o apropiindu-mă de ea.

- Pot să te invit la o bere la Drover?

- Ar fi grozav. Cu mare plăcere.

- Păi, e-rvregulă.

- Şi camera de oaspeţi te aşteaptă.

- Sigur. Mulţumesc, oricum... dar ştii şi tu.

-Trebuie să te previn că DaNang s-ar putea să se cuibărească lîngă tine.

- Cine c DaNang?

- Cîinele domnului Butler. -Nici o problemă. îmi plac cîinii.

am dus maşină gîndindu-mă de unde să închiriez „costum de cîine.

Maşina era 'n caPatu' Parc3ni Ş1 am văzut o umbră • nindu-se spre ea. Josh Wiggens, agitînd cuburile de gheaţă din pahar.

-Hai să mergem în birou. Să bem ceva.

js[u voiam să beau ceva. Voiam în schimb să ştiu de ce e atît de pornit împotriva domnului King.

Am străbătut aleea luminată înspre casa lui Zarega şi am intrat pe o uşă laterală într-un studio cu lambriuri pe care îl amenajase ca birou. Avea un telefon cu opt linii, un laptop şi o mini imprimantă cu fax. Toate gata să fie împachetate şi duse de acolo în vreo două minute.

Pînă şi barul era portabil, o chestie mică şi frumoasă din lemn de tek întărit cu alamă.

- Mi se pare că bei bourbon.

Nu era secret de stat, dar a spus-o aşa, fiindcă voia să ştiu că ştie.

El şi-a turnat scotch. Cu generozitate.

- Slange.

- Slange-va. (Am avut odată un client care a încercat să cumpere IsleofSkye.)

Ne-am aşezat în fotolii confortabile, în faţa unui perete de sticlă deschis spre noaptea rece şi zumzăind de cîntecul insectelor şi am vorbit despre vreme, despre Newbury şi despre perspectiva unei toamne frumoase. Mi-a spus că era fericit că s-a întors acasă în New England. Era din Exeter, mi-a explicat. Nu m-am mirat.

- înţeleg că ai fost în serviciul de contrainformaţii al Marinei.

I-am dat răspunsul meu standard:

-O contradicţic în termeni*. Nu-1 auzea pentru prima oară şi nu s-a străduitJH

zîmbească.

-L-ai cunoscut pe căpitan?

- Amcunoscut duzini. Era cala plină.

-Ăsta a ajuns amiral.

- Marina lui Reagan, cu cele şase sute de nave ale ei creat o grămadă de amirali. Cei mai mulţi dintre ei stau acum cu burta la soare.

-Nu şi cel de care îţi vorbesc.

-L-ai cunoscut pe Aldrich Ames? l-am întrebat. Wiggens încuviinţă. Şi mi-a dat răspunsul lui standard

cînd l-am întrebat:

-A fost chiar atît de rău cum s-a spus?

-Mai rău.

-A făcut pagube chiar atît de mari?

-Mult mai mari.

-Eşti la pensie?

-Am fost dat afară, a răspuns el cu amărăciune, dînd paharul pe gît şi ridieîndu-se să-şi mai toarne. Am văzut

cum îi tremura mîna şi m-am gîndit că cele mai uşoare măşti sînt amărăciunea şi beţia.

-Dar ai căzut în picioare.

- Ca „şef' al serviciului de protecţie pentru King Incor- porated? mi-a întors-o el întunecat.

- Nu mi se pare că King e mai puţin puternic decît pe vremea cînd era în guvern.

-E puterea lui, nu a mea. Eu nu sînt decît un angajat. Da, numai că, după explozie, l-am văzut cu un pistol

înfipt în curea şi agenţii FBI i se adresau cu „domnule".

* Joc de cuvinte: în limba engleză, serviciul de eontrainformaţn se numeşte Intelligence.

nacâ Henry King faee ceea ce cred eu că face, atunci „". ima Unor evenimente importante.

? „Deexemplu?

Afacerea cu motoare ceramice nu mi se pare de colo. Wiggens a ridicat din umeri, tară să comenteze. O rafală înt rece a venit de pe deal. S-a dus în dormitor şi a revenit tremurînd într-o haină de caşmir albastră aleasă ca să se

asorteze cu ochii

„Vrei un pulover? „Nu, mulţumesc.

„ Mi s-a subţiat sîngele. Prea mulţi ani petrecuţi la tropice.

- Pentru că „afacerile" lui King nu-s de colo, am spus, toată porcăria asta s-ar termina cît se poate de simplu ajutîn- du-1 pe domnul Butler. Ştii că a fost rănit de trei ori în Vietnam?

în timp ce Henry King dovedea o aroganţă de, om puternic, Josh etala o insolenţă de mafiot - aroganţa trufaşă a unuia gata oricînd de acte de violenţă. Ca acum, cînd îmi aruncă un zîmbet strălucitor ca un cuţit:

- Ben, nu e singurul om de pe lume care a făcut războiul. Nu e singurul care şi-a servit patria.

îmi punea răbdarea la încercare. Făcea parte din clasa războinicilor, mult mai bună să înceapă ua război

decît să-1 termine. Jucători de noroc voluntari care se bucură de privilegii neîmpărtăşite de infanterie.

- N-am vrut să-ţi pun în discuţie meritele personale, Josh. Nici curajul, nici patriotismul. Dacă ai suferit, ar trebui să ştii prin ce-a trecut. Şi dacă nu, ştii destule ca să bănuieşti.

- Am fost acolo, Ben. Ceea ce nu se poate spune despre

tine.

- N-am de gînd să-mi cer iertare fiindcă generaţia mea s-a născut prea tîrziu pentru războiul din Vietnam.

- Şi ce scuze ai pentru absenţa ta din Afghanistan?

-Nu-mi amintesc să fi primit vreo invitaţie pentru j\J| ghanistan. Şi n-aş putea să spun vorbe de laudă pentrJl combatanţi, uitîndu-mă la ce-a ieşit.

-în Afghanistan am distrus Uniunea Sovietică.

*

-Aţi finanţat mafiile drogului şi aţi furnizat rachet Stinger pentru fiecare terorist de pe planetă.

-Ben, vreau să-ţi dau un sfat.

Deodată, în faţa mea se afla un om foarte treaz.

-Spune, Josh.

-Nu te amesteca.

Asta a fost tot. O ameninţare glacială - dacă ameninţare a fost.

în mod normal, răspund ameninţărilor. Dar Josh Wiggens j nu mi-a oferit nici o posibilitate. Mi-a zîmbit. O ştia la fel de f bine ca şi mine.

Eram impresionat mai ales de ceea ce nu spusese. Nu mi-a spus ce-o să mi se întîmple şi cine o s-o facă. N-a pretins ' că are sub comandă ucigaşi de profesie sau agenţi | guvernamentali. Nu mi-a adus aminte că bătrîna mea mătuşă f locuieşte singură într-o casă mare. Sau că Alison se întoarce acasă cu bicicleta de la lecţiile de călărie. A lăsat totul pe | seama imaginaţiei mele.

încă mă mai gîndeam cum să fac să-1 impresionez şi eu, f cînd şi-a dat^singur pe faţă punctul slab pe care începusem r să-1 ghicesc ceva mai devreme.

-Şi las-o-n pace pc Julia Devlin.

-Că dacă nu?

-Noapte bună, Ben. Mi-a zîmbit din nou, cu aceeaşi | răceală glacială, dar de data asta vulnerabil.

-Eşti mort după ea, nu-i aşa? l-am întrebat. Ochii i-au scăpărat şi pentru o clipă l-am crezut gata să se ridice şi & l mă pocnească. Ştiu ce simţi, am adăugat.

Noapte bună, a repetat. îşi revenise pe deplin şi era

r,ce ca oţelul-

Făcusem treabă bună în seara aceea, aşa gîndeam în timp coboram pe alee: aveam angajamentul Juliei că o să încerce C- i convingă pe King să-1 ajute pe domnul Butler, o erspectivă nouă asupra dinamicii relaţiilor menajului de la Fox Trot şi o senzaţie vagă că am supraestimat afacerile lui Kine Dar tot nu ştiam de ce Josh Wiggens era împotriva lui Butler. Şi ce anume îl facea atît de vulnerabil încît să mă

ameninţe.

Căsuţa portarului era întunecată. Detectorii de mişcare au aprins luminile şi poarta s-a deschis pentru a mă lăsa să trec. Am mai mers cam un sfert de milă, am parcat într-un sălaş pentru vite şi mi-am dezumflat roata din stînga-spate. Apoi mi-am dat cu Offl pe şosete şi pe manşete, am ltiat o şapcă din maşină şi mi-am pus mănuşi pentru a-rni putea face loc printre şirurile de sîrmă ale gardului electric de la Fox Trot.

Cînd ochii mi s-au obişnuit cu lumina stelelor, am ocolit

casa portarului, am urcat pe pajişte şi am intersectat şoseaua

la intrarea în pădure. Cînd am văzut tricoanele de oţel

strălucind palid pe drum, m-am pierdut iarăşi în pădure şi am

ieşit mai sus de ele.

In clădirea principală mai erau încă aprinse cîteva lumini.

Mai ales la ferestrele de la etaj. Casa lui Zarega era în beznă.

Am mers pe ideea că detectoarele de mişcare nu erau

conectate la fasciculele de lumină, altminteri curtea ar fi arătat

ca Times Square ori de cîte ori ar fi trecui un raton, şi m-am

aPropiat de ferestrele frantuzeşti prin care răzbătea o lumină Palidă.

Ferestrele dădeau în bibliotecă. Henry King era si la o masă, aplecat peste o carte ca un ţăran peste strachir porridge.

Deasupra,' în aripa dinspre est, un şir de ferestre s-aJ stins brusc. Erau de la dormitorul stăpînului casei şi doamnJ King tocmai stinsese lumina. Chiar deasupra mea, o singuri fereastră a intrat în beznă. Poate că a Juliei. Sau a lui Beri Wills, deşi mă gîndeam că fosta eminenţă merită o cameră de, oaspeţi mai mare. ,1 J

Eram în afara zonei de lumină care venea de la puţinele ferestre rămase luminate cînd am auzit soneria unui telefon King a sărit de la cartea lui şi a răspuns. M-am strecurat mai aproape, traversînd o terasă, de-a lungul zidului. Accentul lui fals englezesc se auzea mai puternic şi am bănuit că vorbeşte cu un englez. Nu se arăta mulţumit. Nu părea să controleze situaţia.

Am auzit un zgomot în spatele meu. La celălalt capăt al terasei se deschisese o uşă. M-am lipit de perete. O siluetă în alb vaporos a plutit parcă peste pietrele de pavaj, peste pajişte şi s-a topit, tăcută şi fantomatică, în grădina înecată în întuneric.

King trinti receptorul în furcă. Am auzit zgomot de sticle ciocnite şi cînd am aruncat o privire l-am văzut turnîndu-şi brandy într-un balon pe care-1 avea lîngă carte. A luat o înghiţitură lungă şi s-a lăsat să cadă în fotoliu. M-

am dat înapoi în umbră, am părăsit terasa înspre pajişte şi am tăiat-o în unghi spre grădină.

Cînd am văzut silueta în voal alb, m-am lăsat în iarbă şi m-am tîrît spre capătul grădinii ca să mă pot uita în jos. Mirosea a trandafiri şi florile albe şi elegante luminau aleea strălucitoare ca nişte felinare. Pe o bancă şedea doamna King într-o cămaşă de noapte lungă şi albă. Din umbră ieşi o siluetă f|L pasivă. Un cîine, m-am gîndit. Nu. Era o siluetă umană lOpia pitulîndu-se. Doamna King tresări! Silueta se

Ls^picioareleei-

11 „Doamna!

„jenkins, ridică-te. Capul siluetei rigide se aplecă.

Să mă ierte doamna pentru deranj. Iarba e udă. I-am adus doamnei ghetele. Să i le pun doamnei? Doamna repetă într-un tîrziu: „Ridică-te.

Jenkins sări în picioare, numai pentru a se înclina iarăşi cu demnitatea elaborată a unuia sub hipnoză. Doamna King părea obişnuită cu asta.

- Mulţumesc, Jenkins. Du-te în casă.
- Doamna e în siguranţă singură în întuneric? 1
- Desigur, Jenkins. Noapte bună.
- Să-i duc pantofii doamnei în casă?
- Da, poftim. Mulţumesc. -Doamnă!

Stringîndu-i pantofii la piept, majordomul s-a retras în întuneric, după care l-am văzut mărşăluind ţeapăn spre casa din depărtare. %

Doamna King se aşezase la loc cu un suspin de uşurare. Studie apoi cerul spuzit de stele. îşi privi ceasul. După un timp am văzut o siluetă înaltă venind pe pajişte. Iarăşi încălţăminte? Uitîndu-se peste umăr, a coborît treptele de piatră şi s-a îndreptat direct spre noi, siluetă întunecată pe 'ondul florilor albe, strălucitoare care mărgineau aleea către banca doamnei King. S-au îmbrăţişat. Am auzit şoapte, apoi vocea femeii, din ce în ce mai tare:

- Trebuie să-i ţii piept. Trebuie - pentru mine. Şi pentru tme. Pentru noi.

El a mormăit ceva, iar ea a replicat:

- Trebuie să fii curajos.

Tăcere. După care s-a auzit tot ea:

-Nu pot să aştept atît. Face mult prea multe Vreau să aranjăm înainte să se ruineze.

Un răspuns înfundat. Suna mai mult ca o rugăminte vi

Răspunsul doamnei King:

- Da. Şi eu te iubesc. Mai mult decît orice pe lume. Mj„a' \ salvat viaţa.

Ridică-te şi sărut-o, l-am îndemnat eu în gînd. Lasâ-mâ să-ţi văd faţa. In schimb, ea s-a lăsat pe spate pe bancă şi |.a tras peste ea.

Mă gîndeam să mă apropii. Nu-mi plăcea să fac pj voyeurul. Doamna King m-a salvat exclamînd un fericit:

- O, Bert!

Am plecat de acolo, m-am întors la maşină, mi-am reparat cauciucul şi m-am dus acasă. Nu mă mira faptul că Bert îi pune coarne gazdei şi patronului său. Deşi nu prea vedeam în ce măsură m-ar ajuta să-1 scot pe domnul Butler din închisoare, mă bucura faptul că doamna King îşi pierduse încrederea în cariera soţului ei.

16

' Mă aşteptau două mesaje pe robot. Primul era de la domnul Butler:

- Ben? Tu eşti? Ben? Iisuse! Trebuie să te văd. înnebunesc aici.

Al doilea nu era unul obişnuit. Connie detesta robotul telefonic.

- Benjamin. La telefon e mătuşa ta, «Connie. Te rog să mă cauţi de cum primeşti acest mesaj.

M-am uitat să văd dacă e lumină la ea şi am dat fuga pesle drum. Pe masa mare şi rotundă de lemn din bucătărie sc zăreau o ceaşcă şi o farfurioară. Nu foloseşte căni, nu are nici una în casă.

- Connie?

A apărut foşnind din hol, îmbrăcată pentru noapte, cu bonetă, în cămaşă lungă de lianei şi nişte papuci pe care-i Primise gratis în avion.

- Eşti bine?

-Bineînţeles că sînt bine.

M-am aşezat greu pe scaun, încă speriat de ceea c J băgase în cap Josh Wiggens.

-Unde ai fost?

-La*toaletă, unde să fiu?

Deşi directă, uneori chiar brutală în chestiuni importante, manierele ei de început de secol se trădau aic Foloseşte politicos cuvîntul „dificultăţi" pentru ameninţare cu falimentul sau „festivităţi" pentru expresia a face dragon Un cîine care fugăreşte un raton prin straturile ei de fiori va atrage asupra lui un furios: „Cară-te!".

-Mesajul de la tine părea important.

- Fermierul Butler a telefonat de la închisoare. E foarte supărat.

-De ce te-a sunat pe tine?

-Mi-a spus că nu i-ai răspuns la telefon.

-Am primit mesajul lui.

- Atunci de ce mai stai? Mi-a arătat cu degetul telefonul antic cu roată.

Gardianul de noapte de la închisoare mi-a spus că a sunat de mult stingerea. In comparaţie cu deţinuţii obişnuiţi reţinuţi pînă la proces sau cu beţivii care aşteptau să se trezească, fermierul trebuie să fi reprezentat o schimbare plăcută, căci gardianul a fost de acord să-i transmită mesajul că am să trec pe la el de dimineaţă.

-Mulţumesc. Numai, vă rog, nu-1 treziţi.

-E treaz. Nu doarme aproape deloc.

-Atunci pot să vorbesc cu el acum?

-îmi pare rău. Nu se poate.

Am auzit brusc un zgomot de metal lovit. Apoi domnul Butler strigînd:

-E pentru mine? Pentru mine?

Stai acolo liniştit! s-a răstit gardianul. ~Lăsaţi_mă să vorbesc cu el, am spus.

„Nici gînd. _ Hei, e pentru mine / Nu închideţi, am spus. Lăsaţi-mă să vorbesc cu el. Am

sS-l liniştesc- -Aşteptaţi-

A durat cîtcva minute. Am auzit uşa celulei izbindu-se şi

pe gardian

avertizîndu-1:

-Stai liniştit!

- Nu-i nevoie să-mi pui cătuşe. Nu vreau decît... _Potoleşte-te!... Gata. Ai două minute. -Ben?

- Sînt aici, domnule Butler.

- Ben. Trebuie să ies dc-aici că înnebunesc.

Am încercat să-1 liniştesc, dar cele două minute s-au terminat curind şi l-am auzit iarăşi luptîndu-se cu gardianul. Am strigat: „Vin mîine dimineaţă, vin mîine dimineaţă", pînă cînd a venit tonul.

Connie m-a atins pe umăr.

- îţi tremură mîinile. -Mai ai cacao? % A aprins focul la maşina de gătit cu gaz pe care o avea

din anul în care fusese pavată strada principală. * - De ce te-a căutat?

- în primul rînd pentru că n-are cine altcineva.

- Pe cine altcineva.

-Pe cine. A fost singur o groază de ani şi deodată s-a trezit lîngă el cu un Dicky cum nu mai fusese niciodată, un Dicky care s-a apucat să-1 ajute la fermă. Cred că tocmai se dezvăţase de singurătate, iar acum e singur cu adevărat şi a <kt de belea.

M-am aşezat pe un scaun solid de bucătărie şi am încejL să mă liniştesc uitindu-mă la pereţi. Cînd, pînă la urmă lui Connie va deveni muzeul Societăţii de Istorie din Nevvkl tot ce trebuie să facă e să atîrne afară o placă pe care să „muzeu"? Fiecare încăpere din casă ar putea fi un magazin d antichităţi: porţelan chinezesc prădat de corsarii l»l Constantine Abbott, antichităţi europene cumpărate <}

l descendenţii lui - vînători de balene, sau magnaţi Financiari sau antichităţi americane: moştenite pe o linie cu sîngele dijij ce în ce mai subţiat, care s-a îngustat pînă la această ultimj doamnă, viguroasă, dar Iară copii.

Casa mea - adică a mamei mele - era de fapt mult mai veche, dar în conacul lui Connie evenimentele păreau să crească în importanţă. Mai era şi continuitatea: casa Abbott a ieşit de două ori din familie cînd panica financiară i-a atras pe strămoşii noştri comercianţi spre munca cîmpului sau spre preoţie. Dar sub acest acoperiş n-au dormit decît strămoşii Abbott ai mătuşii Connie. La masa asta, nenumăraţii lor bucătari şi fete în casă au pregătit o sută de mii de mese. Femeile din neamul Abbott, nepoatele şi vecinele lor au pregătit pansamente în Războiul civil. Vînătorii din Newbury s-au adunat aici pentru un pahar la botul calului şi plăcinte scoase atunci din cuptor.

- Nesuferitul de Ira nu mai c în stare să-şi descurce treburile?

- Ira îl scotea pe Dicky din bucluc, chestie pe care n-am I înţeles-o niciodată. Nu e tocmai avocatul samaritean.

- Se simte vinovat, spuse Connie. După războiul din I Coreea, Ira Roth a trecut în rezervă. Cînd au vrut să-1 I mobilizeze pentru Vietnam - ca să nu-şi sacrifice cariera - s-a I eschivat cumva. Acum face penitenţă ajutînd un rănit în I războiul din Vietnam.

c ocupat pînă peste cap. L-a lăsat pe mîna luî Tim

H*"' p|aii e bun, dar nici pe departe cum a fost tatăl lui.

Domnul Butler împărtăşeşte aceeaşi prejudecată. Timpitul nu-i spune totul lu. Tim.

E bine că te-ai amestecat, aprecie Connie, studiindu-şi "inilc Erau zbîrcite, desigur, remarcabil de lungi şi de elegante. Dacă aveţi probleme cu stringerea banilor pentru

cauţiune, pot să vă ajut.

- Două milioane de dolari, Connie. Nimeni nu vrea să audă.

- Două milioane?

-Acuzaţia de complicitate este una foarte gravă. Mai mult, procurorul l-a convins pe magistrat că e un individ periculos. Ceea ce e fals.

- A fost soldat în Forţele Speciale.

- De la sfîrşitul războiului n-a aruncat în aer nimic altceva în afară de nişte rădăcini de copaci.

- Dar ştie cum s-o facă.

- De partea cui eşti?

- Sînt de partea normalităţii, replică ea caustic. Şi mi se pare că nu v-ar strica un avocat al diavolului.

-Să-ţi spun ceva, diavole. Rămîne între noi, tu, eu şi becul ăsta.

- Sînt mulţi ani de cînd n-am mai auzit expresia asta.

- Am auzit-o aseară la Drovcr.

- De la domnişoara Devlin? -Poftim?

Serviciul de investigaţii Pinkerton şi Agenţia Kroll laolaltă n-aveau atîtea surse ca mătuşa atunci cînd era vorba să-mi ia urma.

-Aşa, şi becul ăsta...

- Atunci cînd a explodat barajul, primul meu gînd a că e mîna domnului Butler.

-Păi vezi?

- M-am mai gîndit. De fapt... M-am uitat cu atenţie11 podea. Linoleumul, pus la scurt timp după ce acest material fost inventat, se ţinea binişor datorită cernitului săptămînal şj pasului uşor al mătuşii. Pînă şi maşina de spălat vase era o antichitate. Institutul Smithsonian îi oferise lui Connie una nouă, dorind s-o expună pe a ei la Washington.

-De fapt ce?

-Nici măcar nu sînt sigur că Dicky a tăcut-o. M-am uitat la Connie, pîndindu-i reacţia. Sceptică. Aplecase capul înainte ca o gaiţă ce urmăreşte un pisoi adormit.

-Ce vrei să spui?

- Ceva mi s-a părut ciudat încă din secunda în care l-am găsit pe Dicky mort. Deocamdată îmi scapă. Lăsînd asta la o parte, dacă ţinem cont de cît de beat zicea Josie...

- Josie?

-Jervis.

- Doamne, Dumnezeule! se scutură Connie.

-Fata lui Gwen.

- Ştiu că e fata lui Gwen. Uitasem că ăştia încă se mai reproduc.

-Josie e o fată bună.

- Da, de acord cu tine. Face treabă bună în armată. Ce are ea a face cu Dicky Butler?

l-am explicat - sărind peste detalii - că Josie mi-a spus că era beat mort, că aveau în plan o ieşire la picnic pentru după-amiaza aceea şi că avea în picioare cizmele lui favorite.

Dar, dacă era beat, cum a fost în stare să facă aşa

ceva? Ţi-1 imaginezi trăgînd de dinamită pe deal în jos şi mat

*

înconjurînd lacul? Cutiile alea cîntăresc înjur de dePâzeci de kilograme fiecare. doUaConnie a căzut pe gînduri.

poate că a cărat dinamita în noaptea dinainte, pe

eric înainte să se îmbete cu Josie. Asta ar explica cum

1 , fnst văzut. Cînd s-a întors acasă în stare de ebrietate, je n-a 1

avut altceva de făcut decît să meargă clătinîndu-se pînă la baraj şi să aprindă explozibilul. Lucru care ar explica, de asemenea, greşeala care l-a ucis. îşi încrucişă braţele,

triumfătoare.

- Dar nu explică alte două lucruri.

-Care?

- Unul e acel ceva care-mi scapă. Ceva în legătură cu cadavrul.

-Şi celălalt?

- Dinamita nu era stilul lui Dicky. Era un om violent, dar nu excela în strategie. Ar fi căutat scandal şi ar fi dat cu pumnul.

- Destul de greu, dacă te gîndeşti cîţi oameni de pază are King.

- Nu l-ar fi speriat oamenii de pază. Ar fi trecut peste ei cu maşina dacă murea să pună mîna pe Kiftg.

- Benjamin, întotdeauna te-au atras indivizii din speţa cea mai rea.

- Şi unde erau oamenii de pază cînd s-a dus clătinîn-du-se să aprindă fitilul?

Connie reflectă un moment.

- Cunosc proprietatea. Cele două pilcuri de pădure se 'eagă. Mai bine zis, aşa era înainte. Connie era un mare Proprietar de pămînt şi o forţă în Comitetul de Proprietate din Newbury care smulgea terenuri împădurite sau agricole din ghearele întreprinzătorilor de orice fel. Poate că tăiat pădurea ca să-şi facă teren de polo.

A

-încă se leagă. J^H

- Ei bine, pădurea acoperă partea de jos a lacului aşa? E evident că Dicky Butler ar fi putut s-o facă. Se uj^ ^ ceas şi îşi înghiţi un căscat. Transmite-i domnului But| salutările mele mîine dimineaţă. îi pregătise o sacoşă caltaboş, dulceaţă şi fructe din grădina ei. *

- Poate eşti la curent cu faptul că micuţa Alison îşi dore$t o pisica? V

- De ce nu i-o împrumuţi pe a ta? «

- N-ai haz, Benjamin.

Ultima ei pisică, Mehitabel, ocupa un loc de cinstc în odaia ei de sus, mulţumită artei taxidermiei.

Trecuse ceva de cînd domnul Butler îşi spălase ultima oară părul şi acum îi atîrna în şuviţe soioase. în ciuda anilor petrecuţi în vînt şi soare, pielea îi căpătase un aspect cenuşiu. In treningul lui de închisoare, arăta ca un sărman vagabond cules de Armata Salvării de prin şanţuri şi m-a întîmpinat la vorbitor cu un zîmbet de recunoştinţă care mi-a sfîşiat inima.

I-am spus că Scooter şi Eleanor i-au văzut tractorul de sus, din balon. Şi că băieţii Chevalley l-au văzut eliberînd vaca. M-a ascultat ca un om cu mintea aiurea.

- Sper să-nu vă supăraţi, dar l-am rugat pe Henry King să vă plătească apărarea. |

Mă aşteptam să se supere sau să se înfurie. A spus doar:

-N-osăvrea. 1

- Părerea mea e că nici n-o să fie nevoie. Oferta singură e de-ajuns să-1 facă pe procuror să-şi reconsidere atitudinea

- L-am prevenit pe King, a spus domnul Butler.

- L-aţi prevenit? Cu privire la ce?

■pi * că nu m-a ajutat atunci, nici acum n-are să o facă.

I* Cu privire la ce l-aţi prevenit? ^ ^ Am încercat să-ţi spun şi nu m-ai lăsat.

_ Ce anume?

Cum de ştiu că nu e mîna lui Dicky. I-am spus că am să

ia nolitie dacă nu mă scoate de-aici. spun ia r ■ , '

-L-aţi ameninţat/ _ L-am şantajat.

- Nu înţeleg, am spus cu blîndeţe. Să ne întoarcem la motivul pentru care ştiţi că nu Dicky a aruncat în aer barajul

lui King.

- Eu sînt cel care a pus dinamită sub barajul lui King.

Exact cum mi-a spus Josie Jervis.

Numai că încă nu eram în stare să-mi cred urechilor. Şi

nici nu voiam să cred.

Mi-a explicat pe un ton neutru:

- Am instalat-o in aşa fel încît s-o pot detona de la telefonul public din magazinul universal.

M-am uitat în ochii lui sălbatici şi m-am gîndit ce-am mai putea să facem noi - Tim, eu şi Ira Roth - ca să-1 salvăm pe bietul om de la a-şi petrece tot restul zilelor după gratii. Trebuia să facem în aşa fel încît să nu ajungă în boxa martorilor şi să-1 convingem să nu debiteze toate astea în faţa poliţiştilor.

- Domnule Butler, nu eraţi la magazinul universal. Eraţi pe tractor.

- King a scos-o, spuse el. r -Ce?

- Oamenii lui King au găsit dinamita şi au luat-o de acolo. v - Staţi o clipă. Vreţi să spuneţi că aţi pus dinamita şi că ,nainte s-o detonaţi oamenii lui King au luat-o?

- Îhî.

-Nu vă supăraţi, dar ce vă tace să credeţi că v-; explozibilul?

-Faptul că, în dimineaţa petrecerii, atunci cînd ,n întors de la magazinul universal, lacul era încă la locul ly^

Un fermier obişnuit să trăiască sub cerul liber, un .j independent care n-a stat niciodată la coadă şi n-a

aşteptată mulţime trebuie să fie extraordinar de dezorientat \ J închisoare.

- Dezamorsarea explozibililor nu e o treabă specializată1) Nu era nevoie de o echipă de genişti?

Domnul Butler se strîmbă.

- Nu era o bombă capcană. Nu voiam săomor pe nimeni Să nu mai vorbim de faptul că ăia care-1 protejează nu sînt copoi obişnuiţi. Sînt agenţi guvernamentali. Ăi mai buni.

Am luat în considerare argumentul lui cu privire la agenţii de securitate. Cum King îşi permitea să aibă pe lîngă casă un fost ministru de stat şi un fost agent CIA, cu siguranţă că îşi putea permite mai mult decît verii mei descreieraţi. Dar pînă şi cei mai buni agenţi ar fi apelat la o echipă de genişti.

-Să vă întreb altceva: atunci de ce a explodat barajul la petrecere?

- Au pus-o la loc.
- Cum aşa?
- Au reamorsat-o.
- De ce arr fi făcut una ca asta?
- Ca să acopere faptul că l-au omorît pe Dicky.

O, Doamne, mi-am zis. Măcar aveam argumente să invocăm faptul că nu era în toate minţile.

- Nu mă crezi?

-Nu.

De fapt, problema mea era că aş putea să cred jumătate din povestea lui. Prima jumătate. Poate că într-adevăr el a ita Dar cei de la ATA nu găsiseră fire sau dispozitive P " | tonal de la distanţă, ceea ce mă tăcuse să cred că p6®1^ vreutl tip de fitil cu ardere înceată despre care învăţase ^'^rtele Spcciale. După care ceva n-a mers bine sau poate î® °ju'at apg şi a fost întîrziat. Oricum a fost, fiul lui a avut C^'nionul să treacă pe acolo cînd a explodat. Aşa cum a zis josie Jervis.

__ pe ce-aş fi tolosit un fitil? De ce mama dracului aş fi rjScat cu un nenorocit de fitil?

_ De ce magazinul universal?

- Cel mai apropiat telefon public. Nu puteam să sun de la telefonul meu, ar fi ajuns la mine.

Ai fi zis că nu e ţicnit. Urmăreştc-i logica, mi-am spus.

-Nu voiaţi să priviţi?

- N-aveam de ce să stau să mă uit, a replicat.supărat. Pînă să ajung acasă, lacul împuţitului ăluia ar fi fost istorie. Şi încă ceva, mă crezi în stare să arunc în aer barajul în timpul unei petreceri? Dacă cineva se nimerea să se plimbe pe el?

Sau să doarmă sub el.

Toate se legau. Cele mai multe amănunte, dacă nu toate, erau false, desigur. Dacă îşi omorîse fiul accidental, avea nevoie de o explicaţie cu care să poata trăi. Fusese o coincidenţă îngrozitoare - voia Domnului, cum ar spune puritanii noştri părinţi -, dar omul avea nevoie de o asemenea poveste. Nu ca să iasă din închisoare, ci pentru a se absolvi de moartea fiului său.

- Ce motiv avea King să-1 omoare pe Dicky?

- Ţi-am mai spus.

- Mai spuneţi-mi o dată.

- Ca să pună mîna pe ferma mea.

| - Adică urmează să vă omoare pe dumneavoastră?

-Poate că nu va fi nevoie, răspunse Butler. DaCă bagă în puşcărie, pierd ferma pentru că nu-mi poti3 impozitele. Oricum, trebuie să rezolv problema asta o h3 pentru totdeauna.

-Cilm?

- Cum ies de-aici, arunc în aer casa lui King de pe Mord

Mountain.

Nu puteam decît să mă rog ca gardienii să nu tragă cu urechea.

-Vă rog, nici măcar să nu vă gîndiţi la una ca asta i domnule Butler. Veţi omorî pe cineva şi puteţi să muriţi Lăsaţi-ne să vă ajutăm.

-Cel mai bun ajutor e să convingeţi un judecător să coboare cauţiunea. De restul mă ocup eu.

I-am dat pachetul de la Connie după ce paznicii l-au inspectat. Ieşind în lumină, respirînd liber din nou, am fost nevoit să recunosc că nu mai eram chiar aşa de grăbit să-1 ajut să iasă. Dacă teoria lui nu era fantezistă, cu atît mai puţin era ameninţarea.

Am ieşit de la corpul de arest la timp ca să-1 văd pe Moody golindu-şi maşina de un individ înalt şi uscăţiv, tatuat şi împodobit cu lanţuri la picioare şi pe piept. Gardienii l-au înconjurat pe prizonier, iar Ollie, foarte mîndru de sine, mi-a răspuns bucuros cînd l-am întrebat despre ce e vorba:

-J.J. Topkis, spuse el. Mai multe mandate de arestare pentru atac şi jaf.

-Ce-a jefuit?

- Muzeul Gărzii Naţionale. Poliţia îl caută de şase lunt.

- Cum l-ai găsit, a depăşit viteza legală?

O veche şi bună cale de a aresta pe cineva în baza unui mandat mai vechi.

Bân

nădrag11

■ ollie radios. M-am dus şi l-am luat ca din oală

. -l 's Auzisem că are o gagică pe Scudder Mountain. «i eu că se-ncinge odată şi-odată. L-am prins cu

aănuiani

ii-n vine.

Felicitări, i-am spus. Vorbeam serios. Fusese o arestare ea şi ollie avea tot dreptul să fie mindru. Nu e tipul pe Ciţe Dicky Butler l-a aruncat prin geamurile de la White

Birch?

_ Ba da. Păcat că Dicky s-a aruncat în aer.

- Cum aşa? Ollie nu părea să regrete că Dicky e mort. Dimpotrivă, nu putea decît să se bucure.

- Aş fi putut să-l conving pe cretinul ăsta să facă pl îngere

împotriva lui.

- Aşa-i viaţa: victorii, dar şi înfrîngeri, am spus eu, iar Ollie era într-o dispoziţie aşa de bună că a chicotit şi rpi-a acceptat invitaţia la o cafea. Şedeam amîndoi la masă, simţindu-ne vag inconfortabil unul cu altul, şi moltăiam gogoşi cu dulceaţă, şi am hotărît să umplu tăcerea cu o întrebare:

- Cum ai aflat că Topkis are o fată pe Scudder Mountain?

- Am primit un pont.

- Trebuie să fi fost unul de încrederewdacă ai riscat să stai toată noaptea pe Scudder Mountain.

- Iubitul înşelat.

Ne-am cimentat camaraderia căzînd de acord că nu există informatori mai buni decît cei de soiul ăsta. A intrat un aprod care şi-a avertizat colegii că şedinţa e pe cale să înceapă. Ne-am achitat separat notele de plată şi ne-am grăbit spre sala de judecată.

Am rămas surprins văzînd că Topkis era apărat de Greg Riggs, o stea în ascensiune, pe cale să devină un toarte tînăr Judecător. Avea relaţii în politică şi era un suporter activ al celor cu viitor. în timpul bătăliei pentru renominalizarea« Vicky, Riggs reuşise să organizeze o campanie de strînaM de fonduri extrem de profitabilă. Bănuiam că aprecia la v şi altceva în afară de abilitatea ei în ale politicii. Oricum Riggs era un avocat foarte scump pentru un motociciy trenţăros.

Şi, precum s-a dovedit, o merita pînă la ultimul bănuţ

L-a convins pe magistrat să fixeze o cauţiune medie sprţ mică - de patruzeci de mii de dolari, pe care mama lui Topkj. o putea garanta cu casa. Ollie a plecat mormăind ceva despre un „judecător de rahat", dar mie mi s-a părut că e vorba de o ■ înţelegere a poliţiei cu avocatul strălucit al lui Topkis.

La Newbury, Tim Hali avea probleme să înţeleagă faptul că domnul Butler pretinde că a încercat să dinamiteze barajul lui King şi că e posibil să-1 fi omorît din greşeală pe Dicky.

-Tu îl crezi?

Eu avusesem mai mult timp să mă obişnuiesc cu ideea.

- Nu ştiu. Pare ţicnit. Dar mi-a dat multe detalii despre cum a pus dinamita şi a montat dispozitivul pentru a-1 detona de la telefon.

- Cum poţi să detonezi explozibili de la telefon?

- Tipii de la ATA mi-au explicat că suni la un celular sau la un beeper pentru a activa un emiţător radio - ceva în genul dispozitivului de deschis automat garajul - care transmite semnal unui receptor montat pe bombă. Mica Alison poate să-ţi construiască aşa ceva cu ce are la şcoală.

-De ce n-a tăcut şi Dicky asta? E mult mai sigur.

- Pentru că Dicky nu e imaginativ ca Alison. Cel puţin nu atunci cînd era beat.

-Dar cei de la ATA afirmă că n-au găsit nici urmă de dispozitiv de acţionat de la distanţă. Zău, Ben, e pură fantezie

y Domnul Butler mi-a spus-o atît de hotărît, atît de clar,

7 face să-mi pun problema. o**8 gjne următoarea întrebare este cum l-au convins pe

w să stea lîngă dinamită?

pentru numele lui Dumnezeu, habar n-am.

Hei. era doar o întrebare. Ai reacţiona la fel ca mine

a aş veni cu o asemenea teorie smintită. '^aCa„ Nu e ideea mea, e a domnului Butler.

- Să presupunem că bomba lui Butler a explodat cu ntirziere şi l-a surprins pe Dicky. Cum de nu l-a observat nimeni bălăbănindu-se pe-acolo?

- Oamenilor de la caterer sau musafirilor nu li s-ar fi părut ciudat să-1 vadă în zare. Iar cei de la protecţie erau ocupaţi cu cei de la caterer şi cu ajutorul.

- Cred că vreau să stau de vorbă cu Ira Roth.
- L-am rugat deja să ia prînzul cu noi.

Tim s-a arătat puţin jignit. Adică eu nu-1 cred la fel de deştept ca mentorul lui. I-am explicat:

- Am dat peste el la judecătorie. E îngrijorat de ceva.
- Un ex-pîrnăiaş tatuat şi cu părul roşu să treacă neobservat printre musafiri în drumul lui spre baraj, unde avea de gînd să tragă un pui de somn?

Zîmbetul sarcastic al lui Ira Roth l-ar fi făcut pe Caligula să-i îngheţe saliva.

- Şi beat, am adăugat eu înainte s-o facă Tim.

Ira şi-a dat mai în spate scaunul pe veranda magazinului universal şi s-a apucat să supravegheze strada principală, parcă ln căutare de obiecte de artă folk pe care să le cumpere pentru ,erma lui de cai scutită de taxe de pe Morris Mountain:

- Beat, repetă el ca un ecou.
- După spusele lui Josie Jervis, care l-a dus acasă în dimineaţa aceea.

- Ai mai spus asta.

Tim şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Sînt sigd simţea exact ca mine - exact aşa cum Ira voia să ne simţi băieţi de cincisprezece ani la liceul din Newbury. Sci adulţilor serioşi.

„Nesuferitul de Ira", aşa i-a spus mereu mătuşa hm Connie. îl cunosc de cînd eram copil. Activ în treburile publi^; preocupat de problemele cu pămîntul, era un obişnuit al celor două birouri ale tatei. Mă intimida. Uitîndu-mă la acolitul luj pro bdrio, vedeam că şi Tim era intimidat.

Ira părea mai tînăr decît cei şaizeci şi ceva de ani ai săi Solid, de înălţime medie, radiind satisfacţie de sine, părea mai mare prin personalitate şi îmbrăcăminte - costum albastru în trei piese, cămaşă pepit şi o cravată care ?r fi putut opri traficul dacă n-ar fi fost acoperită de vestă în cea mai mare parte. Avea un păr frumos, remarcabil de negru, deşi sprincenele stufoase erau sure. Trabucul pe care îl va aprinde după ce va termina sandvişurile pe care ne-a permis să i le plătim ieşea din buzunarul de la piept ca un proiectil sol-aer.

-Ira, problema e dacă să credem istoria domnului Butler, am spus eu.

-Nu. Problema e cum să facem să nu intre nebunul la închisoare.

—Exact,spuse Tim. Şi să-i facem rost de suma pentru cauţiune.

-E o problemă cu cauţiunea, am intervenit. Ştiu că se urcă pe pereţi în arest, dar ameninţă că dacă iese îi aruncă în aer casa lui King.

T- Vorbe, aprecie Ira. Vorbe goale. îşi revine imediat cum ajunge acasă.

- Dar dacă e adevărat ce pretinde, că a încercat să arunce în aer barajul? Tot vorbe?

jsju e acelaşi lucru să arunci în aer o casă. Nu c un £ doar un fermier care se ţicneşte după gratii. aSas»np0Sjbji să înnebunească pentru că şi-a omorît fiul.

Accidental.

_ Nu cred, se pronunţa Ira. Vrei să spui că eşti sigur că nu el a aruncat barajul în

aer17

- Dicky l-a aruncai în aer. Nu clientul meu.
- Dicky era şi el clientul tău.
- Dicky e mort. Clientul nostru trăieşte, în închisoare. Vrem să-1 ducem acasă..

_ Ira, am spus, m-am gîndit la ceva. Mă îndoiesc deja că Dicky a tăcut-o. Ce l-a determinat să o invite pe Josie Jervis la picnic în după-amiaza aia?

- Nu mă interesează şi e ultima oară cînd discut despre

asta.

- Atunci am să te ascult cu mare atenţie, Ira. Şi sper că vei face şi tu acelaşi lucru.

Nu i-a plăcut ce i-am spus. Relaţia noastră - lăsînd la o

parte factorul intimidare - era încărcată de resentimente. Era -

cel mai bun avocat specializat în procese penale din districtul

Plainfield, un leu al Curţii Superioare de Ji^tiţie, care va să

zică un peşte foarte mare într-o băltoacă. Era supărat pentru

că n-am apelat la el ca să mă apere atunci cînd am dat de

necazuri, la New York, şi odată chiar m-a acuzat că n-am

crezul că un „avocat de provincie" m-ar putea salva.

Asemenea lui Henry King, n-ar pricepe în veci că principala

mea grijă nu era să resping acuzaţiile. Aşadar, în opinia lui, l-am

'■Psit de o ocazie incredibilă de a se face remarcat în marele oraş.

- Ben, nu pui întrebările care trebuie.
- Şi faci ce nu trebuie, adăugă Tim. S-a dus la Fox Trot

şi i-a cerut lui King să plătească apărarea lui Butler

Spre mirarea lui Tim, Ira s-a întors spre mine pţjj admiraţie. q

- Aşa? Acum mai vii de-acasă, Ben. O să scoatcm J bani din razul ăsta pînă la urmă. Ce-a zis King, a muşca»!!!

- Să zicem că a luat propunerea în considerare.

Pe figura lui Ira apăruse o expresie de profesionist ^ lucru.

-Dacă Butler spune adevărul cînd pretinde că a p^ dinamita şi King a găsit-o, King nu poate da înapoi. Nu poate să le zică poliţiştilor: Hei, apropo, am găsit dinamita lui But. Ier, dar n-am spus nimănui.

- Asta-i partea cea mai proastă din povestea lui Butler, am zis eu. E absurd. De ce n-ar ti spus?

Ira nu asculta.

- Dacă asta e poziţia în care se atlă King, n-are încotro şi trebuie să plătească pentru apărarea lui Butler. Ca să îndepărteze orice suspiciune. Iisuse, putem să-i punem un preţ ca la Washington. Tim, facem precum haiducii. Putem să-1 plătim şi pe investigatorul nostru, aici de faţă.

- Hm, atunci o să aibă probleme serioase să răspundă la întrebarea unde-i dinamita?

- A făcut bum, spuse Ira. După care oftă. Nu. Mă tem că nu. Ben are dreptate. Dacă clientul nostru - Doamne, fereşte - a pus dinamita, oamenii lui King n-au găsit-o. A explodat însă cu întîrziere.

- Nu ştiu dacă trebuie să credem ceva din ce spune Butler, spuse Tim.

- Atunci cine a pus-o?

- Dicky, răspunse Tim.

- Nu şi dacă Dicky a fost omorit.

- Dicky omorît? Vrei să zici că cineva l-a legat de dinamită şi a aprins fitilul?

Replica tăioasă a mentorului său îi stinse lui Tim rîsul pe buze:

- Ben zice că a fost omorît înainte de explozie.

M-am uitat la Ira care căzuse pe gînduri. Mă amestecasem unde nu-mi fierbea oala. Mi-a aruncat o privire lungă, rece, gen „n-am nevoie de o asemenea complicaţie în viaţa mea". După care scrută iar strada principală cu ochii plini de satisfacţie la vederea maşinii lui, o Riviere nou-nouţă, care strălucea la umbra unui ulm. Am sperat că maşina îi va aminti că îşi poate permite o complicaţie dacă e vorba de o cauză bună;Că ar putea chiar să-i placă.

A aşteptat cît să mă fac să mă simt prost. într-un tîrziu, Parcă în răspăr, a întrebat:

-Suspecţi?

-Suspecţi? se miră Tim, mutînd privirea de la m Ira şi iar la mine, brusc îngrijorat ca un elev prins cu tc-j nef acută.

-Cine? întrebă Ira imperativ. Haide odată! Cine a J motive să-1 omoare pe Dicky?

I-am înşirat pe toate degetele de la o mînă:

-Albert şi Dennis Chevalley, poliţistul Moody y motociclist din Derby pe nume J. J. Topkis şi Henry King sa| unul din oamenii lui. ,

- Poliţistul Moody? se revoltă Tim.

Am răspuns la întrebare adresîndu-mă lui Ir;

- Dicky urma să-1 dea în judecată pentru arestare abuzivă şi avea şanse să cîştige, caz în care i-ar fi distrus cariera şi l-ar fi lăsat Iară pensie. Mai mult, îl ura de moarte:

- Verii tăi?

- S-au răzbunat pentru că Dicky i-a bătut de le-au mers fulgii.

-King?

- E evident. Vrea ferma.

- Motociclistul?

-Ca şi Albert şi Dennis. Dicky i-a distrus reputaţia. J. J. Topkis era cel mai mare şi mai tare ticălos la est şi la vest

de Housatonic* înainte ca Dicky să-1 arunce prin fereastra de la barul lui Greg.

- îmi place meseria asta, spuse Ira. Cunoşti atîţia oameni minunaţi! Privirea pe care mi-a aruncat-o mă punea şi pe mine în categoria aceea. Mă aşteptam să-mi facă praf argumentele, în loc de asta, întrebă: Tim, tu ce zici?

-Păi, nu prea ştiu ce să zic despre Ollie. E prea mult chiar şi pentru unul ca el.

* Rîu ce curge din nord-vestul statului Massaehusetts prin sud- vestul statului Connecticut spre Long Island Sound.

jsj ai văzut uşurarea de pe faţa lui cînd i-am spus că

• w e mort-

l Uşurare sau surpriză?

' jsju cred că era surpriză, pe Albert şi Dennis Chevalley nu-i văd asasini. Ben, e

,orba de verii tăi.

_ Veri de departe, am speciticat eu cu gîndul la scena în are îl folosiseră pe Dicky drept sac de box: dacă Dicky n-ar fi reuşit să scape din strînsoarea lui Albert şi dacă n-aş fi Intervenit, l-ar fi lăsat lat. Şi dacă se dovedeşte că sînt asasini, o să-mi fie şi mai departe.

- Nu-1 cunosc pe motociclist, ştiu doar că e pus sub urmărire pentru ceva.

- Atac premeditat. Cu grenadă de mînă. Plus jaf. Şi nu mai e sub urmărire. Ollie a pus mîna pe el. Greg Riggs l-a scos pe cauţiune.

- Cum şi-a permis să-1 angajeze pe Greg? întrebă Tim.

- De unde avea grenada de mînă? întrerupse Ira.

- Şi asta e o chestiune de litigiu. Provine de la Muzeul Gărzii Naţionale din Hartford. Dar Riggs a făcut ca acuzaţia de jaf să se clatine.

- Să se clatine? Aşa l-a scos pe cauţiune?.

- Poate că J.J. a turnat pe cineva. %

- Ce altceva a mai fost furat?

- Arme, muniţie, două mortiere şi nişte detonatoare.

Tim dădu din cap gînditor. Eu îmi tăcusem tema, iar el era încă scos la tablă de Ira.

- Henry King? Nu cred. Cum e vorba aia, unii te jefuiesc marinaţi cu o carabină, alţii cu un stilou. Ştim cu toţii că, pînă 'a urmă, King o să-i ia ferma lui Butler înarmat cu un stilou.

- Dar nu ştim cît este de răbdător, am replicat eu. Dacă domnul Butler intră la închisoare, King are şanse să-i cumpere terma acum, şi nu peste zece ani.

Ira şi-a aprins trabucul şi a puiait dus pe gînduri - Ideea e absurdă pe de-a-ntregul. Iar suspect"-! şchioapătă jalnic.

—"ic, Ş,

Părea să aştepte un răspuns. M-am gîndit însă la t0«1 generaţiile de avocaţi cărora impozitele plătite de mineiâ vremea cînd cochetam cu marea finanţa le-au permis l meargă la şcoli particulare, să-şi cumpere produsele industri' germane de automobile, să ţină case de,vară şi concubine mi-am ţinut gura.

Ira a puiait mai intens.

- Cei care stau cît de cît în picioare sînt poliţistul Moody şi Henry King.

N-am zis nimic.

-Nu e imposibil să mi-1 imaginez pe Ollie omorînd pe cineva în bătaie. întotdeauna am crezut că într-o zi se va întîmpla, însă accidental. Dar tu vii cu un motiv destul de puternic. Ce ştii despre el, a crescut la o fermă?

Ira ştia al dracului de bine că da. L-am lăsat pe Tim să răspundă. Vechea fermă Moody de pe Scuddy Mountain. 0 ţine acum fratele lui.

-înseamnă că Ollie.ar fi putut să ştie cîte ceva despre dinamită, ca să nu mai vorbim de mai-ştiu-eu ce cursuri despre bombe a făcut la şcoala de poliţie.

- Sau în armată, i-am amintit eu. Putea să ştie din armată.

Ira pufai din trabuc.

- Cît despre Henry King... se întrerupse cît să expire atîta fum cît să acopere un distrugător. Henry King este genul de ticălos arogant care poate justifica orice.

Tim şi cu mine ne-am uitat unul la altul - în materie de aroganţă, King era mic copil pe lîngă Ira - şi Tim s-a străduit să-şi ascundă rîsul printr-o tuse nereuşită.

Ce-ai păţit? întrebă Ira. "flmm, tocmai, hmm...

^După spusele lui Ben, are cel puţin un mare profesionist " : rocă Ce ziceai că e, Ben, ex-CIA?

nC lînga casa ** .JoshWiggens.

Ce vrei să spui? se răsti el cu instinctul anchetatorului

ncntru cele nefostite.

- Domnul Butler i-a spus lui Tim că a văzut pe cineva,

citez. ..spionîndu-l" din pădurea lui King. L 1 printr-o lunetă, întări Tim. Ira clătină din cap.

- E nebun, săracu'. OK, să presupunem că King are cei mai buni oameni de pază, continuă el cu voce tare, încălzin- du-se la gîndul diverselor posibilităţi. Mai e ceva cu King. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi a văzut biografia lui, la televizor, dar r e vremea cînd era student a lucrat în construcţii în New York City. Slujbele de genul ăsta includ lucrul cu explozibil. Poate a învăţat cîte ceva atunci. Merită verificat... e o cale cam complicată de a-i fura ferma lui Butler. Dar, cum ai spus, e posibil să-şi fi pierdut răbdarea... Pe de altă parte, motopclistul era prea ocupat să se ascundă de poliţie. Iar verii tăi nn sînt în stare să golească o găleată dacă n-are instrucţiuni de folosire pe fund.

Poate că nu. Dar măsuţele din rulota mamei lor erau ^cute din lăzi de lemn pe care încă se mai puteau citi etichete de un roşu-aprins. Faţa zgîriată şi vînătă a lui Dennis putea fi '-""marea unui meci de revanşă cu Dicky. Albert îmi păruse mult prea preocupat să mă convingă că stătuseră toată ziua ;n partea de sus a păşunii de la Fox Trot. Şi cu toată bîlbîiala lQr impulsivă nici un Chevalley pursînge n-a avut vreodată lcndinţa să întoarcă şi celălalt obraz.

Nici Topkis nu era genul care să se lase oprit dc la Jm de cîteva mandate dc arestare. Altminteri, Ira citise i-t aceeaşi ordine ca şi mine. Ollie Moody şi Henry \c li oamenii lui erau în capul listei.

-Dar duşmanii lui King? protestă Tim. Să nu ţinem de posibilitatea că... Tim se uită înjur. Eram tot sino^ J terasă, iar puştiul de la casă avea căşti Sony pe urechi ŞtJi voi că lucrează pentru guvern.

Ira oftă. \

-Ben, poţi să verifici? Dacă este oficialul-neoficialpţ care-1 credem noi, atunci e posibil ca Dicky să fi avut pursj simplu ghinion să treacă pe lîngă locul exploziei detonate de nişte nemţi nemulţumiţi.

Mă gîndeam că amiralul ar trebui să-mi fie recunoscător pentru că am fost politicos cu ticălosul pe care l-a trimis ca să mă tragă de limbă. Poate că şi el vedea lucrurile în acest I fel.

- Şi cu asta ne oprim, spuse Ira întunecat.

- Atunci de ce-am mai început? replică Tim. Am crezut că planul nostru e să-1 slăbim pe procuror înainte să ajungă în faţa juriului.

-Pentru că, spuse Ira, procurorul mi-a dat azi-dimineaţă o veste rea - chiar foarte rea, din moment ce-mi sugerează sâ pledez vinovat.

- Să pledezi vinovat! izbucni Tim. Are tupeu.

- Mai are şi probe împotriva clientului nostru.

- Ce s-a întîmplat?

-Se pare că Ben nu e singura persoană căreia domnul Butler i s-a confesat. Cu o săptămînă înainte de incident, el Ş' King s-au luat la ceartă în atelierul iui Mike şi i-a spus în laţa lui King că o să-i arunce în aer barajul.

W^' AP mirare că Ira fusese atît de dornic să-mi asculte jsjueraoc

• ceaşchioapa.

g doar cuvîntul lui King împotriva cuvîntului lui,

„test* Tim.

** Mike i-a auzit cînc^ ^cea ni'5te c'iei-

Şi de ce dracu' nu ne-a spus mai devreme? _ întîmplarea face că Mike e veteran din Vietnam şi e - la sută de partea domnului Butler. S _ Cine l-a lacut pe Mike

să vorbească? am întrebat. _ Detcctivul-sergent Marian Boyce. O cunoşti, Ben.

- Da, am cunoscut-o.
- Bună bucăţică, am auzit, spuse Ira. _Ai auzit bine.

Avocatul mi-a zîmbit scurt şi neîndurător.

- Fiti atenţi amîndoi. E în joc libertatea clientului nostru. Se şlie că a fost dinamita lui. Se ştie despre cearta cu King. Au cadavrul fiului său la locul faptei. Iar acum au o ameninţare. Şi pariez că, înainte să ajungem la proces, atrăgătoarea noastră detectiv-sergent o să mai facă rost şi de alţi martori la ieşirile emoţionale ale clientului nostru.
- Te-ai gîndit să-l aperi ca iresponsabil de faptele lui?
- L-aţi văzut stînd acolo ca un animal în cuşcă. Internează un om atît de instabil ca el şi nu va mai ieşi niciodată. Ar fi mai rău decît la închisoare. Aşadar: Tim, te concentrezi în continuare asupra cauţiunii şi slăbirii acu/at < de conspiraţie. Găseşte un precedent, o probă nouă, un procuror mai prietenos sau vreun judecător care să-l simpatizeze pe bătrîn. Indiferent ce. Dar repede. Nu-i face deloc bine că putrezeşte acolo. Intre timp, Ben o să-şi verifice suspecţii lui dubioşi.

Long Island Sound se distingea albastru-deschis în ceaţă, Punctat cu vase şi mărginit de ţărmul aproape invizibil.

Ca majoritatea muncitorilor de la Fox Trot - ajkW Dennis Chevalley fiind excepţia care confirmă re n probabil cei care au tăcut să se apeleze la această poţjrîa firma de c'aterer venise de departe. Din New York C î ^ toate acestea, cînd am dat de urma lor, organizau o petre în curtea din spate a unei case de pe plajă, ceva mai jt^j Larchmont Yacht Club.

Paznicul de la parcare a măsurat Olds-ul cu o nri, • I . . P'ivirţ

critica.

- Sînt cu cei de la caterer.

Mi s-a spus ca data viitoare să folosesc intrarea d serviciu şi am fost îndrumat pe un ton de gheaţă la

bucătărie Bucătarii pregăteau cafea ascultînd radioul şi aranjau florile pe tăvile de servit. Am întrebat de şef.

- Afară la cort.

Tineri şi tinere extrem de atrăgători în cămăşi albe şi pantaloni negri cărau nişte cutii peste pajişte spre un cort mare, vărgat. In cort, aranjau mese pentru o cină de doua sute de persoane. Am dus şi eu o ladă cu tacîmuri şi am întrebat-o pe cea mai drăguţă femeie pe care am găsit-o:

- Unde-i şeful?

- Eu sînt. Tu cine eşti? Era scundă, nervoasă şi englezoaică.

-Mă numesc Ben Abbott. Ai făcut o treabă minunată la petrecerea lui King, în Newbury.

- Un clfent de coşmar... Şi de ce te ţii de mine?

- Vreau să te întreb cîte ceva despre petrecere.

- Cauţi de lucru?

- Nu, nu asta. Nu zic că nu-ţi dau o mînă de ajutor, dar...

- Cine eşti?

-Ben. Abbott. Din Newbury. Pot să-ţi pun o întrebare scurtă?

Eşti de la poliţie?

' noamne lereşte!

" Am vorbit cu o grămadă de poliţişti.

- Si eu-

.„ia atras atentia şi a început să depene amintiri care

■de care mai plăcute.

N-aş putea să-ţi descriu, începu ea, plăcerea lantastică,

cirea absolută pe care am simţit-o cînd i-a explodat lacul. Mi a părut rău pentru peşti, desigur, şi mai tîrziu pentru săracu'

care a tăcut-o. Dar a fost extraordinar. înţelege-mă, am

avut eu clienţi. Şi am avut ceva clienţi.

- Ce ţi-a tăcut?

- Făcea pe stăpînul cu toată lumea, ţipa la noi. Fă asta, la aia. Să nu uiţi. De ce ăla de colo nu poartă cravată - pentru că încă mai aranjează barul, tîmpitule, chestie pe care bineînţeles că n-am putut să i-o zic, în schimb am pierdut vremea să-i explic şi să-i promit că petrecerea lui va fi mult mai reuşită decît cea pe care am organizat-o pentru bunul lui prieten maharajahul. Şi tot aşa.

- înseamnă că a fost un miracol că aţi reuşit aşa de bine.

- Slavă Domnului că n-a venit decît chiar înainte să inceapă.

- Poftim? Cum adică, înainte să înceapă?

- L-a adus afurisitul de elicopter. Ai fi zis că aterizează preşedintele Statelor Unite în persoană. Tot personalul casei a trebuit să se alinieze ca să-l întîmpine. Ca la teatru. Mi s-a Z1S Şi mie să-mi aliniez oamenii. Le-am spus, petrecerea începe 'n două ore. Puteţi avea o aliniere aici sau puteţi avea mîncare vi băutură pentru musafiri - alegeţi.

- La ce oră a ajuns King?

- Tîrziu. Pe la unu. A fost la limită. A avut nu ştiu ce

Problemă

cu avionul.

Praful s-a ales de teoria cu fostul muncitor în COns Henry King care s-a apucat să-şi înfunde barajul eu di pentru a înmormînta un Dicky Butler deja mort.

-Dc unde venea? A-ridicat din umeri.

Nu ştiu. Parcă ziceau ceva de Londra. Arăta rle n J zburase toată noaptea. Transpirat tot şi dezgustător «•

fi tiu

tocmai aranjat pentru petrecere. Se apucase să-i stri

asistentei ăleia a lui că clientul a luat avionul cel bun şi c§ c|a fost înghesuit într-unui cu aerul condiţionat defect şi că dcCe dracu' nu şi-a cumpărat avion personal. Căţea, căţea, căţea!

- Cine ţi-a spus să-ţi aliniezi oamenii? Domnişoarj

Devlin?

- Asistenta „personală"? Nu, ea era cu el în elicopter Beţivul ăla care vorbeşte în colţul gurii a fost. Mi-am imaginai că e de-al casei. El a fost principala mea problemă înainte să apară Odiosul Henry.

Am mai schimbat cu ea istorii despre Odiosul Henry vreme de un minut sau două. După care i-am pus întrebarea pentru care condusesem două ore:

- Ai pierdut ceva veselă în explozie?

- Asta a fost partea cea mai bună. Deşteptul a vrut sase dea mare şi a insistat să folosim frapierele lui de argint.

-Chiar şi la baraj?

-Acolo am avut noroc cu adevărat, mulţumesc lui Dumnezeu. Aveam de gînd să-mi pun cel mai bun barman la baraj, ca să umple paharele cînd musafirii aveau să se plimbe în jurul lacului. N-au vrut decît o frapieră elegantă. W exemplar vechi, de argint - două mii de dolari s-au dus pe apa sîmbetei.

-Norocul barmanului.

inute i

■ oroCul iui. Ştii cît de greu e să găseşti un barman ca

lufliea Aşadar, nu s-a apropiat deloc de baraj?

" S a dus chiar pe el să umple frapiera la loc, cu două "t„ înainte de explozie.

Am aruncat o privire spre barul de aici. Un individ în

♦sia lămîi Cămaşa lui albă atîrna de o frînghie a cortului, mCOu tai* w . _ , _

apr0piere, protejata de o punga de plastic transparenta.

gl e?

- De ce?

- A fost arestat vecinul lui King, un fermier bătrîn. Tatăl bărbatului ucis. Spun că e şi vina lui.

- Bătrînul de pe tractor?

- Domnul Butler. El şi King erau certaţi. Nu se pot suferi.

- Da? Marshal! strigă ea la tipul care tăia lămîi. Marshal! Vino-ncoace şi stai de vorbă cu omul ăsta.

Marshal arăta ca un model pentru costume Armâni, un bărbat atrăgător şi foarte brunet - mi s-a părut sinistru înainte săzîmbească.

- Marshal, el e Ben, spuse şefa. Ben, Marshal. Am dat mîna şi Marshal m-a întrebat: -Cee?

- Aş fi cel mai fericit om dac-ai putea să-mi spui că ai uzut pe cineva punînd dinamită sub barajul lui King şi jprin/ind fitilul. Dar cum nu e cazul, vreau să te întreb dacă 'iu cumva ai văzut prin apropiere pe cineva care nu era invitat !a petrecere.

- Nu. Mi s-a mai pus întrebarea asta. N-am văzut decît mvitaţii şi pe noi.

- Ai văzut barajul din faţă cînd te-ai dus cu sticle

Proaspete?

-Nu. Eram deasupra lui. Frapiera era pusă în încît să nu dea nimeni peste ea.

-Cît era căderea de apă?

- Adică ce înălţime avea barajul? Nu prea ştiu, vr J metri. •

-Nu te-ai aplecat să arunci o privire? Eu am ten-iim-J mă apropii, simt nevoia să mă uit în jos. Mai ales dal^j vorba de apă.

- A, sigur că am aruncat o privire. Cînd am fost pryj oară.

£

-Ce-ai văzut?

- Nimic. Apa era cam mlăştinoasă. Raiul şerpilor şia| ţînţarilor.

-Frapiera era lîngă deversor?

-Nu lîngă. Ceva mai în spate.

-Cît de departe?

-Departe. Pentru că prima oară am pus-o lîngă podul ăla frumos de peste deversor. Constructorul îl blocase la capete cu capre de lemn.

Ultima oară văzusem replica podului din Central Park dusă la vale de curent, în noroi.

- Dar au venit strigînd să plec de-acolo, nu ştiu să citesc?

-Ce să citeşti?

-Afişul: „Pericol de cădere". Era pe capre.

- N-ai "văzut un individ roşcat cam de înălţimea mca° Cu părul scurt şi ţepos şi tatuat pe braţe.

Marshal s-a întors spre şefa lui.

- Poliţista m-a întrebat acelaşi lucru. Mai ţii minte? :

Şefa îmi dădu explicaţii:

- A descins la un cocteil pe care l-am organizat la Fortune Society. A arestat nişte invitaţi.

-Cred că vorbeşti despre sergentul Boyce.

L-a recunoscut pe unul, i-a pus cătuşe şi l-a

1 Mise Părea 0 coincic*enţă curioasă.

Vrei să spui că l-a urmărit la cocteil?

, jslu. Venise să ne pună întrebări despre cele întîmplate r , Trot Ăla s-a nimerit să fie acolo.

)a Fox hui.

_Ce i-ai spus?

_ j_am spus că nu l-am văzut pe individul roşcat.

_ Şi l-ai văzut?

- Sigur că nu. N-aş minţi-o pentru nimic în lume, chiar să am motiv s-o fac. Nu. N-am văzut nici un tip roşcat cu tatuaje. îmi pare rău.

-Nici un musafir nepoftit?

-Nu, răspunse Marshal. King are securitate serioasă.

-Ne-au cerut lista definitivă a personalului'cu o săptămînă înainte, adăugă englezoaica. Nu se permitea nici o schimbare. Lăsaţi-mă-n pace, le-am spus. Am băieţi actori. Dacă vreunul primeşte un rol, îl înlocuieşte altcineva. I-am asigurat că o să am destui oameni. întotdeauna am. Să nu-ţi vină să crezi ce mi-au spus, cică cine nu e pe listă nu trece de poartă. Şi lucrul cel mai amuzant - cică securitate serioasă, ce să spun!? - cineva ne-a furat două lăzi de şampanie din dubă.

Tot timpul cît a vorbit cu mine, ochii i s-au mişcat pretutindeni, verificînd tot aranjamentul. Brusc, apăru o sclipire veselă:

- Pot să contribui cu ceva la fondul pentru apărarea fermierului acela?

M-am întors la Newbury cu un cec generos pentru contul a'lat în custodia lui Tim. I-am spus că am aflat că King a ajuns acasă chiar înainte să înceapă petrecerea. Am la Tim care atlase de la Ira că pe la tribunal umbla o - ■ care confirma impresia mea că J.J. Topkis s-a înţeles înir ' cu procurorul, dar nimeni nu ştia încă în ce constă tîrguj ^

-Greg face pe secretosul.

-Cum dracu' îşi permite Topkis să-l plătească pe qJI Riggs?

-Nu se ştie niciodată cu motocicliştii ăştia, spuse Tjm Ira a apărat anul trecut unul care are atelier de reparat maşinj Alţii se ocupă cu trafic de droguri. Sau arme.

Am fost de acord că motocicliştii sînt uneori plini de bani. Dar rareori îi pun deoparte pentru zile negre.

-Poţi să afli cum a ajuns Riggs să-l apere?

-Imposibil.

-Du-te-ncolo.

-Eu n-aş spune nimănui de ce apăr un client. De ce-ar spune el?

-Oricum, trebuie să-l verific pe Topkis. Poate-mi spune el.

-Mult succes.

Am condus în josul rîului spre Derby, vechi oraş muncitoresc unde pe vremuri căderile de apă de pe Housatonic furnizau fabricilor energie electrică. Ici-colo se mai vedeau şi acum urmele stăvilarelor care captau apa în lacuri.

J.J. Topkis nu era greu de găsit. Tunetul ascuţit şi continuu al motorului de Harley-Davidson se auzea de parcă-i furase eşapamentul de la maşina de tuns iarba. Vecinii lui de pe strada cu case de două etaje şi copaci bătrîni numărau probabil orele pînă la proces.

Cu alţii de teapa lui, prinşi ceva mai devreme, organizase o gaşcă de motociclişti care se autointitulau Moartea din jyloartea din Derby avea şi un club într-o fabrică B^J nală un loc pe care n-am nici cea mai mică dorinţă

■lb, vjzitez.

Am preferat să-1 întîlnesc acasă, singur. Şi, nutrind vaga anţă că locuieşte cu surori de măritat şi cu o mamă SPC .. rată de investiţia pe care o făcuse în cauţiune, ghidat o imot mi-am croit drum printre găurile din asfalt şi printre ^Lc Şutind adresa pe care o aveam de la alt motociclist care mi-a permis să-i cumpăr în schimb o duzină de beri la

White Birch.

Casa de la numărul patruzeci şi opt, pe care cineva o placase cu piatră după al doilea război mondial şi o împodobise cu storuri de aluminiu cam pe timpul războiului din Vietnam, avea o alee îngustă care se strecura între ea şi casa dc alături. La capătul ei, în faţa unui garaj aplecat într-o rină, l-am văzut pe Topkis, şezînd turceşte pe cimentul crăpat, atent la turaţia iinei Harley prăpădite. Urechea lui capta subtilităţi la care nici cugîndul nu gîndeam, cum fiecare răsucire a ghidonului producea un zgomot care-ţi amintea dc războiul stelelor.

Doi indivizi în salopete şi cămăşi de lucru şedeau pe pubele şi urmăreau operaţia cu priviri goale, care au devenit atente la trecerea mea pe stradă. Exact clubul pe care încercasem să-1 evit. Ei bine, poate că mami se uită la ei dc la fereastra bucătăriei. Am trecut dc casă, am întors pe aleea unui vecin şi am parcat Olds-oil în faţa unei porţi.

Motorul se oprise.

Uneori, indivizii care au motive să se aştepte la o vizită din partea poliţiştilor mă iau drept unul de-al lor. O fi aspectul meu, o fi atitudinea. Uneori nu-i dezamăgesc, dar niciodată nu afirm sus şi tare că eu sînt Legea - o treabă care i-ar enerva teribil pe poliţiştii adevăraţi. •. ,

Privirile lor atente care m-au urmărit de cînd m-am dat jos din maşină pînă cînd m-am apropiat pe alee m-au tăcut să cred că asta ar fi o ocazie ideală să-i las să-şi formeze o idee greşită despre cine mama dracului mai sînt şi eu şi ce m-a apucat să latrn:

-J.J. Topkis.

Cei doi de pe pubele au răsuflat uşuraţi. Topkis s-a ridicat de pe ciment, desfăşurîndu-şi picioarele cu o uşurinţă demna de o cobră.

-Mda? M-a măsurat de sus pînă jos, încercînd să mă plaseze undeva. Speram să-şi aducă aminte că mă văzuse stînd de vorbă cu Ollie cînd fusese adus în arest.

_ Aruncă şurubelniţa.

A pus-o uşor pe şaua motocicletei.

pacă n-aveam voie să mă dau drept poliţist, nu scrie nu oot să mă port ca unul dintre ei. nicâien ca nu F

-La pamint!

* ridicat din umeri şi i-a dat un bobîrnac. A căzut pe miner cu un zgomot înfundat-, M-am mişcat în aşa fel încît sâ-i ţin sub observaţie şi pe ceilalţi doi.

J.J. m-a privit de sus, crezînd că mă poate intimida:

- Ce vrei?

Dacă l-aş fi găsit singur, aş fi încercat o abordare de la bărbat la bărbat - ai auzit de Dicky Butler? A avut un sfirşit 2[orios. Dinamita e plină de surprize. Dar raportul trei la unu iăcuse din mine un poliţai cu gura mare.

- De ce te-ai luat de Dicky Butler la White Birch?

-Ha?

- Barul motocicliştilor din Newbury.

J.J. s-a uitat la mine fără să scoată o vorbă.

-în iunie. O noapte de neuitat. Te-a aruncat prin fereastră.

- A, da, răspunse el rar, făcînd un pas spre mine. Mi-a făcut praf mutra!

- El a început?

- Se poate spune şi aşa.

- Vorba e că tu ai dat primul.

- Mda, l-a lăsat pe unchiu-meu fără dinţi.

Nu ştiam asta. Auzisem că s-au încăierat din nimic şi că bătaia era cîştigată dinainte să înceapă.

-Acu' vreo doi ani, în Waterbury. Căuta harţă. Unchiu' n-avea chef să se bată cu el. Om bătrîn, aproape de cincizeci de ani. Barmanul i-a zis să-l lase în pace pe bătrîn, să iasă afară. Dicky Butler se duce spre uşă. Trece pe lîngă masa de biliard, pune mîna pe bila cu numărul opt şi, bum, o zvîrleri§ poate drept în pieptul lui unchiu-meu, care înnebuneşte- rl mama dracului faci? Dicky-i trage un pumn

în gură şî-i 2jji jjl dinţii peste bar. îţi dai seama? Incredibil, toţi dinţii i-au ^îZl peste bar>Ştii ceva?

Dinţi falşi? I-a zburat unchiului proteza?

Uitasem că J.J. fusese cel care-1 surprinsese pe Dicky c un pumn. Evident că era bun la asta. Nici un indiciu, nu m-« avertizat bătîndu-mă pe umăr, nu mi-a zîmbit fals, o istorioară interesantă şi bum, ca să folosesc vorba maestrului.

Era un bărbat înalt, cu braţe excepţional de lungi şi pumnul pornise în sus de pe la nivelul genunchilor. Cînd mi-a întîlnit falca, avea o viteză de maşină care a întîrziat la aeroport. Adineauri stăteam liniştit şi-i ascultam trăncăneala, o secundă mai tîrziu zăccam întins pe spate, întrebîndu-mă cum am ajuns acolo.

Poliţiştii şi motocicliştii au ceva în comun. Merg la grămadă. Dacă un poliţist îşi vede un coleg dîndu-i pumni unui civil, nu se complică să pună întrebări, care-i treaba, de ce-1 baţi? Poate că cetăţeanul e în legitimă apărare, mai ştii? Nu. Aplică politica de bandă. Frate în albastru, lasă-niă să-i dau şi eu una. Aşa e şi cu vagabonzii ăştia.

Cel care stătea pe pubela cea mai apropiată mi-a ţintit faţa cu cizma, celălalt a pus mîna pe o cheie fixă Stillson.

Aproape că am evitat şutul. Tocul mi-a sfîşiat obrazul cam la un centimetru mai jos de ochi. Cred că a durut al dracului, dar eram prea speriat de cheie ca să bag de seamă şi am încercat să mă rostogolesc cît mai departe de ea, cum venea învîrtindu-se prin aer.

Cheia a izbit aleea şi fragmente de ciment mi-au zburat în faţă. M-am mişcat repede şi aproape că mă ridicasem în picioare cînd J.J. m-a lovit din nou.

L0vitura asta pregătită m-a lac ut să mă gîndesc la primul ca ia o amintire plăcută. M-a lovit de am văzut stele

iumn

I

HH! ţiWM Cerul, vîrfurile copacilor şi garajul au început să se

' singurul lucru bun a fost că m-a aruncat în afara razei facţiune a şutului amicului său.

•îrtească. Dacă nu mă ridicam imediat în picioare, eram '"ort Trei la unu, cum am putut să fiu atît de tîmpit? Să-mi ăsesc picioarele. Să-l văd pe tipul cu cheia.

L-am auzit urlînd ca un viking - mare greşeală. Eram suficient de speriat deja, dar l-am văzut ţinînd cheia cu mîinile amîndouă şi priveliştea mi-a dat o ascuţime a minţii remarcabilă. M-am azvîrlit cu umerii la genunchii lui, l-am aruncat peste spatele meu şi m-am ridicat dîndu-i amicului său încălţat cu cizme un pumn să-l ţină minte toată viaţa.

Pentru o clipă m-am simţit ca Dicky Butler luptîndu-se cu verii mei - adică numai mişcare pură şi forţă mortală. Pînă cînd o lovitură în ceată mi-a adus aminte că el se bătuse cu doi, iar eu trebuia să mă descurc cu trei gealaţi din Moartea din Derby. M-am ţinut pe picioare, m-am întors şi m-am pus în gardă.

J.J. aştepta pregătit. I-am evitat stînga, dar m-a lovit cu dreapta şi m-am pomenit iarăşi zburînd, de (Jata asta izbindu-mă de Harley, chestie foarte dureroasă, după care am căzut pe pămînt cu încetinitorul, aşa că cei trei au avut timp din belşug să închidă cercul.

Cizmă era cam cocîrjat, dar încă periculos. Omul cu cheia 'Şi trecea afurisita de sculă dintr-o mînă-n alta ca un toboşar dement. J.J. preluase conducerea şi coordona atacul.

M-am lăsat într-o poziţie de box şi m-am repezit la omul cu cheia cu o serie de stingi. Le-am ratat pe toate. Dar aşa şi 'Menţionam şi m-am trezit în mijlocul lor arzîndu-i un şut în boaşe lui Topkis.

N-a mers. A căzut urlînd, dar nu era definitiv. Chpi zburat pe lîngă cap lovindu-mă în umăr cu o durere de 5 roşu şi mi-a imobilizat braţul stîng. Cizmă m-a apucat 1 spate, mi-a prins mîinile şi l-a poftit pe amicul cu cheia să Ja încerce o-dată.

- Stai puţin! Topkis se străduia să se ridice în picioai*' înjurîndu-mă ca la uşa cortului. A luat şurubelniţa de jos şj apropiat încetişor, ţinînd scula ca pe o floretă.

încetineala mă omora. Simţeam durere în locurile unde fusesem lovit, amorţeală în mîini şi picioare, fierbinţeală care-mi înăbuşea puterea şi frica întuneeîndu-mi judecata. M-amgîndii încă o dată la Dicky şi m-am pus în mişcare.

I-am aplicat una lui Cizmă în fluierul piciorului. Mi-a dat drumul urlînd şi l-am scos din luptă cu o dreaptă. Am încercat să sprintez spre Olds. Dar blocaseră aleea şi m-au încolţit între garaj şi casă.

Se lăsase liniştea, tulburată numai de zgomotul pe care-1 facea aerul ce-mi străbătea plămînii. Eram dincolo de frică acum, în stadiul în care ştiam că am pierdut şi că nu mai puteam decît să sper că am să scap cu viaţă.

19

Am ridicat mîinile şi am început să mă gîndesc la ce-o să mi se întîmple. O cheie în ţeastă? Şurubelniţa în burtă?

O meritam. Crezusem că eram făcut să fiu un supra-vieţuitor, dar la un moment dat n-am mai fost atent. Nu era prima oară cînd mă expuneam unu la trei. Prea singur, prea neatent eram peste tot. Alergam după trei femei în acelaşi timp: speram să ajung cumva ta Julia Devlin, speram ca Rita Long să vină la un moment dat de la Hoftg Kong şi să-mi spună că eu sînt alesul inimii ei; între timp mă culcam cu Vicky. Doamne, ce trio minunat or să facă atunci cînd mă vor vizita la reanimare.

J.J. întoarse capul. Pe alee se auzea un zgomot măsurat de paşi. Ajută-mă să ies din asta, Doamne, mi-am zis, şi promit să fiu cuminte. Slabe speranţe. Părea să fie un singur om, Probabil aducea bere.

Cel cu cheia se întoarse şi el să se uite.

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne.

L-am doborît dîndu-i una după urechca stingă şi a lovitura intîrziată cu şurubelniţa lui J.J.

De după casă apăruse detectivul Arnie Bender OnJl cheia s-a ridicat rapid. J.J. rînji văzînd că Arnie nu e fr!9 înalt. Cizmă se trezea şi el. îi şi vedeam pe alde Moart Derby îacîndu-şi socotelile cum o să arunce ambele cadU în riu.

Dar imediat în spatele lui Arnie apăru Marian BoyCe J pantofi sport, care nu (aceau zgomot, şi cu o expresie a! cîine turbat pe care nu i-o văzusem niciodată. Nu era ma" puţin feminină - o groază de timp s-ar munci chirurgii transsexuali să schimbe asta -, dar părea gata, în stare şi nerăbdătoare să împuşte pe cineva, Iară să-i pese pe carc dintre ci.

Şi-au scos armele ca la un semnal.

- Poliţia.

Pentru doi oameni care nu se agreează, Marian şi Arnie taceau un front foarte convingător. Nici un derbedeu nu le-a pus la îndoială solidaritatea, cu atît mai puţin jurisdicţia în limitele oraşului Derby. Cheia şi şurubelniţa au căzut pe ciment.

. - La pămînt, spuse Arnie, gesticulînd cu pistolul, un Mag- num 357 care părea enorm în mîna lui mică.

Moartea din Derby s-au culcat pe ciment alături de tovarăşul lor care tocmai se trezea. învăţaţi cu asemenea lucruri, şi-au încrucişat toţi mîinile la spate, aşteptînd cătuşele.

- Doamne, ce bucuros sînt că vă văd.

- Şi tu, băi pîrnaie. Faţa la pămînt!

Dacă prizonierii speraseră la ceva avantaje din discordia pe seama jurisdicţiei, au fost dezamăgiţi. Poliţia din Derby a pus la dispoziţie duba şi părea să fie în termeni excelenţi cu Marian s-a hlizit cu o uniformă din Dcrby în timp ce coleg11- 1 poliţişti locali urît îmbrăcaţi ne-au percheziţionat

il Moartea Derby în dubă, unul cîte unul. f»aU £are dracului e acuzaţia? urlă J.J. cînd îi veni rîndul. " f0st prinşi în timp ce atacaţi un turist. Era a treia oară în trei luni cînd mi se puneau cătuşe şi c0I1vcnea şi mai puţin ca în

noaptea aceea cu Ollie. Mă "urea lăţa, ceafa şi coastele, ca să numai pomenesc de părţile care veniseră în contact cu motocicleta.

Politiştii urît îmbrăcaţi m-au ridicat în picioare ca pe un buluniac. Moartea din Dcrby privea cu interes cum sînt dus spre dubă.

- Pe-ăsta îl luăm noi, spuse Marian. Nu merită să strici

hîrtiilc pe el.

- Avem nevoie de el ca să depună plîngere.

Marian le tăcu semn să vină mai aproape. Au vorbiî între ci o vreme, au dat din cap.

- Ben, spuse Marian, vrem să depui plîngere împotriva indivizilor ăstora care te-au bătut.

- Care indivizi? ^

- Înţelegi ce vreau să spun? îi spuse ea detectivului din Derby.

- Uite ce e, Abbott, te băgăm în aceeaşi oală cu zevzecii ăştia, sub aceeaşi acuzaţie.

P - Ce acuzaţie?

- Perturbarea afurisitei de linişti publice, bătaie şi scandal.

- Nu ne-am bătut.

- Nu v-aţi bătuţ? Şi de unde ai mutra asta?

- M-am împiedicat de o motocicletă.

-A absolvit etica la Leavenworth* explică Marian.

- Bine, atunci, dacă nu s-au bătut, poate că vrea în dubă cu prietenii lui. Poate că o să tragem pe dreapta pe 1 rîului pentru o oră. Ca să vă cunoaşteţi mai bine. °

Nimic în expresia lui Marian nu sugera că o să-mi m în ajutor şi o să împiedice aşa ceva.

Ăia urit îmbrăcaţi din Derby au pus mîna pe mine-

-Bine, durule. Hai să mergem.

Cînd ai mîinile prinse la spate în cătuşe şi te doare tot coipul şi faţa ta arată ca sacul de antrenament al lui Mju Tyson, tot ce ţi-a mai rămas din privilegiile de cetăţean care locuieşte pe strada principală este glasul:

-Am. un avocat excelent pentru procese penale. 0 să aveţi nevoie de numărul lui de telefon dacă un prizonier aliat în custodia voastră păţeşte ceva.

Arnie şi Marian m-au înghesuit în spate în maşina lor nemarcată. Am spus:

-O să-mi ducă maşina la fiare vechi dacă o lăsaţi în stradă.

- Nici o problemă, spuse Arnie. O confiscă poliţia din Derby.

-Pentru ce?

- Să caute droguri. O primeşti înapoi după ce o fac bucăţi.

- Domnule detectiv Bender, am spus, ştiu că întotdeauna ai vrut să vezi ce viteză poate atinge. E o ocazie bună. Iţi împrumut maşina.

Ochii lui Arnie s-au aprins. Cadillac-ul V-6 obosit şi lovit al poliţiei, pe care un Chevalley binecuvîntat cu talent de mecanic îl ţinea în viaţă, era o maşină rapidă, dar nu sc compara cu a mea. Marian îi dădu girofarul.

-îmi rămîi dator, micuţule.

Bender îmi extrase cheile din buzunar şi porni motorul, faţa lui de nevăstuică radiind de extaz. A- pus girofarul pe maşina mea. A pornit în trombă şi s-a înscris pe şosea ratînd ă singura maşină ultimul model din zonă, un Ford la ^Strălucitor care nu fusese parcat acolo la venirea mea. ^Marian îl urmă ca în transă, trecu pe lîngă Taurus cu

ntâ înaintea ei, de unde Josh Wiggens îmi aruncă un 0chii ţ'nia salut ironic-

pe pe bancheta din spate, cu cătuşe la mîini, am spus:

_ Pot să te întreb ceva?

_ încearcă.

- Cum de aţi ajuns la J.J.?

- Avem un acord de asistenţă cu poliţia din Derby, minţi ca în schimb, ei ţin evidenţa vizitatorilor lui J.J. Am auzit de un anume Olds verde-deschis şi am trecut să aruncăm o privire.

-Uimitor, am spus eu. Tocmai la timp.

- Păi n-am dat buzna imediat. Ne-am gîndit să vedem mai întîi ce se întîmplă.

- V-aţi uitat cum indivizii ăia încearcă să mă omoare?

- Ce indivizi?

-Marian!

-Ne-ai dat peste cap acoperirea, ticălosule. Ne-am rugat â-i dovedeşti ca să nu ne dăm de gol.

- Erau trei.

- Am pariat pe tine şi acum am să-i dau lui Arnie un dolar, r'

- îmi pare rău.

- E vina mea. Am pariat cu inima, nu cu capul.

A condus în tăcere încă o bucată de drum. Apoi mi-a 'niîlnit privirea în oglindă şi mi-a spus:

- Vreau să te întreb ceva. Cum ai reuşit să nu torni la ^nnapolis? Nu au un cod al onoarei?

~ Am respectat codul.

-Apropo, frumoasă strategie să-i laşi pe ăia sg * că eşti terminat. Tîmpiţii credeau că au cîştigat. Am s j şi eu dala viitoare cînd am să mă bat unu contra trei

-Vă sînt recunoscător că mi-aţi salvat pielea Vrei să-mi spui încă o dată cum de aţi ajuns la mort/ potrivit?

- Ben, vreau să nu ne mai stai în drum.

- în drumul vostru? Oriunde mă duc, aflu că ai f înaintea mea.

- De exemplu?

7 Josie Jervis, firma de caterer, transatlanticul, atelier^

lui Mike, iar acum ticălosul ăsta.

Să fi fost o strălucire de mîndrie în ochii ei? Epuizasem oare lista locurilor unde fusese sau mai erau şi altele la care nici nu mă gîndisem?

- De-aia mă plăteşte poliţia statului Connecticut.

-Am putea să fim parteneri, numai că eu încerc să-rm scot clientul basma curată, iar tu încerci să-l înfunzi.

- Am deja un partener.

- Dacă n-a intrat cu maşina mea într-un stîlp de telegraf.

- Ar fi bine să-ţi scoţi autorizaţie de detectiv particular, spuse ea.

- De ce?

- Ca să ţi-o putem ridica.

- Vorbesc serios, Marian. Vrei să facem un tîrg?

Mi-a dat un răspuns la care mă cam aşteptam, pe un ton

puţin prevenitor:

- Asupra noastră s-au tăcut presiuni de sus. Nu vreau să fim presaţi şi de dedesubt.

- Da? Şi cine te presează de sus?

Marian a oprit maşina poliţiei, a întors şi s-a răsucit spre mine. Avea pometi extraordinari, roşii acum de o furie cârc m-a surprins.

M am lăsat-o să vorbească.

■ asă-®&. să ghicesc cine vă poartă sîmbetele... ţii [ui Henry King vor să fie lăsaţi să-şi ducă viaţa jjtff?80 ' puţin le pasă dacă domnul Butler l-a ajutat pe 11131 să arunce în aer barajul. Le staţi în drum, ancheta P'0^, „ amenintare la adresa persoanelor lor. Aşa că cineva V runca1 o vorbă la FBI, iar ăştra au vorbit cu şefii voştri pe 3 3 ate Fără ameninţări directe. Dar dacă poliţia din Con- '3>cticui n-o lasă mai moale, vor apărea mici probleme cu Lanţarea, de exemplu pentru un laborator pentru analiza y[)N-ului sau pentru aparate de poziţionare GPS* pentru băieţii de la circulaţie. Nu ceva pe care să pui mîna, bineînţeles.

- Terenuri de baschet.

_ Vă iau sala de sport?

- Nu, pentru copii. FBI promisese bani pentru terenuri luminate de baschet în fiecare cartier. Ziceau că să dea tinerilor ceva mai bun de făcut decît să se împuşte între ei, să ne crească acţiunile oraşului.

- Aha, şi, practic, nimeni nu-ţi ordonă s-o laşi moartă. Dar dac-o ţii pe-a ta, toată lumea va şti că sergent Marian

şi sergent Arnie i-au lăsat pe copiii neprivilegiaţi să se îndrepte înspre o lume a crimei. »

- N-ai pic de haz.
- Şi eu sînt vizat.
- O chestie ca asta te poate distruge.

Nici o femeie nu urcă aşa de repede în poliţie dacă nu e Ioane ambiţioasă. Marian era. Ca şi Vicky, avea o agendă care îngloba şi politica. îşi facea în acelaşi timp dreptul şi plănuia să se retragă pe la patruzeci şi cinci de ani şi să intre ^politică. Avea însă prea multe scrupule.

* Global Positioning System.

-Te înţeleg perfect, am spus. Eşti faţă-n fatj 1 oameni care ştiu să obţină ceea ce doresc. De-aia ai cîrdăşie cu Josh Wiggens?

- Cu cine?

-.Tipul care ţi-a vîndut pontul că sînt pe cale KM

ortul popii.

-N-am auzit de el.

-Tipul din Taurus-ul, de la colţul străzii.

-Vreun amic de-al tău? -Nu.

-Atunci de ce-ar informa poliţia că eşti pe cale să iei o bătaie soră cu moartea?

- N-am nici o idee.
- N-are nici o logică, vezi?
- Ai dreptate, am aprobat eu.

-Ben, dacă nu poţi să-mi spui de ce un asemenea lucru s-ar fi putut întîmpla, atunci nu s-a întîmplat.

-Ce ofertă ţi-a tăcut? Te ajută în vreun fel? -Cine?

-Josh Wiggens. Lucrează pentru Henry King. -A, da. Şeful securităţii.

-în locul tău, aş fi foarte atentă. Marian s-a întors şi a pornit maşina.

- Arnie te presează să vă daţi la o parte?
- Nu, el nu.. Pe el l-au călcat pe nervi.
- Aşadar, o să faceţi ccea ce trebuie.
- Mda, desigur.
- Numai că, am adăugat, nu e bine ce faceţi.

- Cum adică?

- N-a fost nici o conspiraţie. Domnul Butler nu 1-îndemnat pe Dicky şi nici nu l-a ajutat.

zice, un agent de afaceri imobiliare?

ndreptă spre nord, de-a lungul rîului.

_. _ durea tot corpul. Fusesem învăţat cum să încasez un

■ C Ma ^^ eram rănit serios. Dar simţeam nevoia de o baie

Hi -j să închid ochii într-o încăpere răcoroasă şi fierb"1

necoasă.

l!lUJ _ Nu vrei să-mi scoţi cătuşele?

Tăcere. Kilometri întregi. într-un tîrziu, la trecerea peste garajul Stevenson, a vorbit:

- Care-i oferta ta?

- Tu prima.

- După tine.

Iarăşi tăcere. Şi mai mulţi kilometri. Ne aflam undeva în districtul Plainfield, pe drumuri lăturalnice pe care nici măcar cu nu le cunoşteam. Era rîndul meu: ,

- Domnul Butler nu a conspirat cu Dicky ca să-i arunce-n aer barajul lui King.

- Eşti sigur?

- Absolut.

- De ce?

-începe tu.

- După tine. - %

în faţă era o bifurcaţie pe care am recunoscut-o. Drumul din dreapta mergea la Plainfield, drept spre sediul poliţiei şi închisoare. La stînga era Newbury. Am vorbit:

- E foarte important ce ţi-a spus ţie Josie Jervis. îţi spun ce mi-a spus mie. Cu condiţia să-mi spui ce-au scos poliţiştii din Dcrby de la J.J. Topkis.

- îmi spui tot ce ţi-a spus?

-Tot ce te poate interesa, am promis - să fiu al dracului dacă-i spun teoria nebună a lui Josie despre cum Butler şi-a ucis accidental fiul.

- S-a făcut, spuse Marian şi viră la stînga. După „B de la Derby termină cu Topkis, mă hotărăsc dacă rne facem tîrgul. 1}

- Vrei să-mi scoţi afurisitele astea de cătuşe, te rooŢ A întins cheia peste umăr.

- Data trecută nu te-au deranjat, îmi aminti ea.

- Data trecută a fost altceva.

Am găsit un bileţel sub uşa de la bucătărie. — Sînt la Drover, dacă ai chef de o bere. Julia.

20

Aveam chef de mai multe beri. După un bourbon, o ba'ie şi o pungă cu gheaţă. Foarte multe beri.

Peste aproape o oră am intrat şchiopătînd în barul Yankee Drover, spălat şi îmbrăcat cu cămaşă şi pantaloni curaţi, cu durerea care amorţise după tratamentul cu Jack Daniels (s-ar fi putut şi cu medicamente, dar aş fi ratat efectele secundare).

Julia fusese iarăşi pe la tonomat.

O atmosferă dulce-amăruie se instalase în încăpere, nu chiar melancolică, dar o grămadă de oameni nu tocmai predispuşi la reflecţie păreau să-şi cîntărească viaţa şi faptele. Dumnezeu ştie u ce începuse - poate că Deus Irae -, dar acum se auzeau Itimele acorduri ale cîntecului „In Your Time" al lui Bob Seeger promisiunea lui că pacea se va aşterne asupra sufletelor nu Părea să-i fi înveselit pe cei care sperau că lucrurile se vor •ndrepta ceva mai curînd.

| Am pus nişte Smokey Robinson şi m-am îndreptat spre tar pe acorduri din „Since I met you baby".

Julia rezervase cu poşeta scaunul de lîngă ea. Purta ţJ în seara asta, albaştri ca starea ei. Bluză mulată, feră rrf Părul lung şi lăsat liber pe spate. M-a văzut şi mi-a zîmbit otv3 şi nesigură:

- Ge-ai păţit?

- Am alunecat la duş.

- Vorbesc serios, te simţi bine?

- Mda. Mă simt bine. M-am aşezat cu grijă şi am faC(lt semn spre berea ei Rolling Rock. Ziceai ceva de o bere*>

Annemarie, unul dintre noii proprietari care făcuse din Drover un local mai prietenos decît predecesorii ei, s-a grăbit spre noi.

- Am alunecat la duş, i-am explicat, adăugind că o bere m-ar face să mă simt mult mai bine.

Julia părea mult prea preocupată de ale ei ca să pună întrebări, ceea ce m-a bucurat, pentru că nu mă simţeam în stare să răspund. Aşa că am ascultat muzică. Dar cînd am propus să mai luăm un rînd, a spus:

- Am o idee mai bună. Ai început să te umfli. Hai la tine să-ţi punem nişte gheaţă.

Era o idee mult mai bună. Ar fi fost o idee genială dacă n-am ti dat nas în nas cu Vicky la ieşire.

- Ben, ce-ai păţit la faţă?

- Am alunecat la duş. O mai ţii minte pe Julia Devlin, de la Fox Trot?

- Mă bucur să te revăd, spuse Vicky. Figura ei frumoasă era încadrată de bucle ca un rubin în filigran.

Julia dădu din cap, un diamant pe catifea neagră.

- Ben, cum te simţi?

- Bine, mă duc să-mi pun nişte gheaţă. Poţi să vii să te uiţi dacă vrei. Ne-am gîndit să stăm în curte şi să bem o bere.

Ilvu o scurtă ezitare. După care lumina s-a stins de pe

''3ţa 01 Nu, nu pot. Am o întîlnire.

" julia» care stătuse deoparte, îmi spuse la ieşire: _ Ţi-am tăcut probleme?

. Nu, mă pricep destul de bine să mi le fac singur.

- Ben, dacă vrei să-ţi pună ea gheaţă, n-ai decît. -Nu-ţibate capul.

Arn dus-o în bucătărie şl am desfăcut două sticle de Amstel [jght. Julia a umplut o pungă cu gheaţă din

congelator, a înlăşurat-o într-un prosop şi am ieşit în grădină, unde ziua întîrzia sase dea dusă.

M-am lăsat într-un scaun şi mi-am presat cîrpa rece pe lată. Julia se plimba pe aleile înguste, scoţînd exclamaţii apreciative în faţa culorilor din grădină. îmi făcea plăcere să mă uit la ea. Era o podoabă în plus pentru grădina mea, un ornament frumos fasonat, în contradicţie cu vegetaţia luxuriantă de sfîrşit de toamnă.

Nu mai era nostalgică. -Ce frumos e! continua să exclame. Am pus pe seama furtunurilor cu apă îngropate sub pătura de îngrăşămînt faptul că florile numi s-au ofilit în căldura din august. Florile de lipscănoaică se aplecau grele, margaretele explodaseră şi trandafirii dădeau al treilea rind de flori.

- La asta visează Captain Jack cînd se află în larg. Eroul romanelor multiubitului nostru Patrick O'Brien. Jack

Aubrey, un războinic cu sînge aprins şi nenorocirea flotei lui Napoleon, avea la ţărm un sălaş unde-şi găseau adăpost toţi dezertorii şi neisprăviţii din Insulele Britanice.

| - Cum reuşeşti? m-a întrebat. Mirarea din vocea ei m-a llmplut de o mîndrie nejustificată.

- Mătuşa Connie m-a învăţat. Să pun o plată de cinţJ de cenţi într-o gaură de cinci dolari.

Julia părea să iubească florile, aşa că am sărit de pe şJl am umplut o cană de cafea cu apă şi i-am tăiat un buchet Wl urmat lp locul unde depozitez frunzele şi ramurile în e ^B unde i-am ornat buchetul cu frunze de salvie.

-Trebuie să schimbi apa şi să tai din codiţe o dată J cîteva zile.

S-a uitat la ele floare cu floare, după care m-a surprins cu un sărut cald pe obraz.

- Of, iartă-mă. Sper că nu te-a durut. Sărmana ta faţă'

Ne-am aşezat să bem bere.

-Mai vrei gheaţă?

- Nu. E mai bine acum. Spune-mi, cum merge treaba cu fondurile pentru apărarea domnului Butler?

-Nu ştiu deocamdată. S-ar putea să iasă. Nu promit nimic.

-Ţi-a făcut mizerii din cauza asta?

-Nu.

King n-avea cum să stea liniştit. Dilema în faţa căreia îl pusesem ar fi speriat un matador. în caz că e implicat în omorîrea lui Dicky Butler, atunci condamnarea domnului Butler ca părtaş la omor ar pune capăt oricărei anchete. Numai că procesul s-ar dovedi o catastrofa dacă Butler va pretinde în continuare că a pus dinamita pe care King a dezamorsat-o. în caz că el şi oamenii lui nu l-au omorît pe Dicky Butler, dilema ar lua proporţii de-a dreptul formidabile: un proces care ar face publice secretele lui King i-ar nemulţumi pe clienţii trădaţi. Pe de altă parte, încarcerarea lui Butler i-ar permite să pună mîna pe fermă.

-Cel mai bun lucru pe care-1 are de făcut e să se mişte repede şi să facă în aşa fel încît să se renunţe la acuzare, ^m spus.

Iulia a schimbat subiectul: E Ati reuşit să faceţi ceva ca să reduceţi cauţiunea?

" Ţim vînează precedente pînă, hăt, pe timpul -^istraţiei Winthrop. Şi face apel la vechii amici ai lui

t3'C^ Nu e uşor să munceşti atît pro bono.

- Ira Roth, mentorul din infern, îl încurajează. „Şi tu ce faci?

_ Pun întrebări în stînga şi-n dreapta.

- Aşa te-ai ales cu ochiul vînăt?

- Ar trebui să vezi cum arată ăilalţi.

Julia zîmbi - o strălucire albă pe fondul tenului ei măsliniu şi al părului întunecat ca noaptea. -Cîţi au fost?

- Trei. Dar mi-a dat şi poliţia o mînă de ajutor.

- Poliţia? Ce facea poliţia acolo?

- Ani avut noroc. Un cetăţean îngrijorat le-a vîndut pontul.

-Ăsta da noroc.

- Aşa e, am spus eu întrebîndu-mă dacă i-am spus pînă acum ceva ce nu ştia. Au apărut la ţanc.

Am vorbit despre noroc pînă s-a lăsat noaptea. Patrick

O'Brien a scris despre noroc ca despre un bun de larg consum.

Henry King şi-a învăţat acoliţii că au nevoie de trei lucruri

pentru a reuşi: talent, muncă grea şi noroc.

. -Mi-a spus că n-ai cum să reuşeşti numai cu două dintre ele.

- Eşti norocoasă?

- Am perioade, a răspuns ea. Am avut noroc că l-am •Mîlnit pe Henry. M-a salvat de la o slujbă Iară perspective.

- Ce taceai?

- Viaţa mea era ca un tunel neslîrşit, o viată în « 1 public. Brusc, am zărit o lumină.

- Un tren.

- Poţi să-i spui şi aşa. Henry a trecut în viteză, iar eu sărit din mers la bord. Fără să mă uit înapoi.

- Vorbeşti ca şi cum ai fi lăsat pe cineva pe şine în Urtl ta. ' ^

-în gară. încercă să rîdă, să sune ca o glumă. Nu chiar atît de rea, crede-mă.

- Josh Wiggens, am spus.

- Poftim?

- El a fost cetăţeanul îngrijorat. Cel care a chemat poliţia

—• Josh? Ce făcea Josh acolo?

- Mă depăşeşte. jH

- Faci pe misteriosul?

Făceam, dar am negat. «

- Nu. Poate că poţi tu să-mi spui ce făcea Josh acolo.

- De unde să ştiu?

- Lucraţi împreună.

- Se poate, dar nu ştiu... unde era?

- - în Derby. Un orăşel de pe malul rîului.

-Am fost la Derby. Cînd am cumpărat vitralii pentru casă.

- înseamnă că ştii că e destul de departe de Fox Trot.

- Ben! A dat din cap cu o expresie perplexă. Nu ştiu ce să zic. Mai iese şi de capul lui...

- Ei bine, spune-i că-i mulţumesc cînd îl vezi. M-a scutit de o excursie la reanimare.

- N-am nici cea mai vagă idee ce căuta acolo.

- Poate că era în vizită la iubită sau la vreun camaraddm CIA. E o fabrică de elicoptere în apropiere. Oricum, mi-a purt® noroc... Nu te-a părăsit încă norocul?

|| Sper că nu. Dar pe tine?

i ^red că am lăsat cea mai mare parte din el în mîinile ,tenului tău, Josh, astăzi.

Pn j^enry zice că fiecare om îşi face norocul.

Oamenii norocoşi spun asta. Ca să nu le mai fie teamă " ăsească. Mi se pare mie sau nu

- Sînt ooosua, am muncit mult.

-Bine.

_ Poate o mică depresie.

- S-a întîmplat ceva?

-Numai... a venit supărat şi după aia... nici eu nu mai ştiu.

- A dat vina pe tine.

- Cred că da. De ce insişti atît pe problema asta?

- în New York, o femeie ca tine lucra pentru mine. Am mai văzut şi altele. Fie afaceri mărunte, fie de milioane, întotdeauna e cineva în camera din spate care-şi ţine şeful pe linia de plutire. De obicei o femeie. Fişa postului include la capitolul competenţe clarviziune, calm, cultivarea contactelor, acoperirea greşelilor şefului, plus înghiţirea abuzurilor. E o viaţă grea. Sînt fericite doar cele care se folosesc de o asemenea experienţă ca de o pistă de lansare.

- Aşa a făcut a ta?

- A zburat ca o rachetă. N-a lăsat în urmă decît cenuşă.

- Ce-ai făcut?

- Am supravieţuit. Va supravieţui şi Henry.

- Dar cum te-ai simţit? Ţi-au rămas urme? Cît ţi-a trebuit să-ţi revii? Ţi-ai revenit complet?

- Da. Aproape.

-O urăşti?

că propriul lor noroc o să-i pa
eşti în apele tale în seara asta?

- în zilele mele bune îmi spun că peste cincizeci de an .j să privesc înapoi şi am să pot zice: Mai bine că a plecat d^ji să îmbătrînească alături de mine, cărîndu-mi bagajele.

Julia tresări.

-Henry ar face la fel. M-ar lăsa să plec. Ar... face orice i-ar sta în putinţă ca să mă ajute. Ben, de ce vrei să mă facj sj mă îndoiesc de el?

-îmi pare rău. Uneori am gura mare. îmi place să-mj dau cu părerea. Şi, sincer să fiu, îmi placi. Mă fascienzi. Dacă te hotărăşti să-l părăseşti, am să-ţi propun o întîlnirc.

Julia m-a măsurat cu cea mai serioasă privire pe carc mi-a fost dat s-o întîlnesc vreodată.

- Ştii ce-mi place la tine? m-a întrebat în cele din urmă. îmi place că nu ţi-e frică să mă superi.

- De ce mi-ar fi frică? Nu vreau nimic de la Henry King.

-Toată lumea vrea ceva de la Henry King. Toate ploşniţele pe care le hrăneşte.

-Adică Josh şi Bert?

-Tu vrei să plătească avocatul domnului Butler.

- E o decizie pe care n-o pot influenţa. N-am făcut decît să propun...

- Nu asta am vrut să spun. în lumina care pălea am reuşit să văd cum buzele i se string a dezaprobare.

-Ce-am spus? Te-am supărat.

-Nu vorbeam de Henry King, răspunse ea încet. Vorbeam despre mine. N-ai de unde să ştii, dar cînd nu sînt lîngă el, sînt o persoană foarte puternică. în general bărbaţii se tem să vorbească urît despre şeful pentru care se întîmplS să lucrez.

-Despre şeful care întîmplător te tratează ca pe 0 persoană foarte slabă.

-Poate că şi tu eşti exact ca el.

„Eu?

poate că doar te prefaci că te îngrijorează faptul că se 'âurit cu mine. r „ pe ce aş face una ca asta?

poate că vrei să mă faci să-1 trădez. Mai bine să-1 trădezi pe el decît pe tine, am răspuns, .jind dacă vorbeam despre domnul Butler, sau sex, sau ^goste. Cu puţin noroc, poate că era vorba despre toate

trei.

Un ţînţar fară noroc a ales momentul în care mă dădusem mai aproape pentru a se aşeza pe genunchiul Juliei. L-am omorît şi am spus:

- Să mergem în casă. Au început să ciupească.

21

Am început să ne sărutăm înainte să trecem pragul şi cînd în sfîrşit am ajuns înăuntru rămăseserăm amîndoi tara răsuflare. 9

Căderea noastră pe pat a fost o încununare a zvîrcolirii care începuse iarna trecută, cu acel prinz la Fox Trot. Nu aşteptasem degeaba.

Dacă e să cazi într-o cascadă, ce se întîmplă? Te laşi purtat de curent, te scufunzi, ajungi la fund, ieşi la suprafaţă.

- Nu te opri!

Lăsasem lumina aprinsă. Am băut puţină bere. Noaptea tîrziu ni s-a tăcut foame, ne-am dus la bucătărie şi eu am făcut omletă. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi i-a simţi' gustul.

Urcînd treptele - vechi prietene de-acum -, la jumătaM scării am devenit nerăbdători şi ne-am dedat la acrobaţii DaNang, care o plăcuse pe Julia de la prima vedere, dădea din coadă entuziasmat. I-am spus să iasă afară la vînăloare • întorşi în pat, i-am spus Juliei că este cea mai J1-' * femeie pe care am cunoscut-o. Muşchii îi jucau pe pute. p6 picioare. M-a trîntit pe spate ca să-mi arate că am Saitete şi mi"a z*s că ^ace exerc^iica Să-Şi consume energia

risos. I-am SPUS că mă bucur mult că regimul n-a

^tionat. în timp ce se odihnea, am schimbat locurile. llinL dormit împreună ca şi cum ne-am fi cunoscut din oCa glaciară. M-am prăbuşit ca un paraşutist Iară paraşută, bucuros de salt. M-am trezit brusc, gîndindu-mă ce frumoasă e v iaţa şi am înţeles cu greu că ceva nu e-n regulă.

Julia era ghemuită la celălalt capăt al saltelei şi plîngea

cu sughiţuri.

M-am dus la ea. A înţepenit. Am încercat s-o iau în braţe. S-a tras la o parte.

-Nu.

-Ceai?

- Nu mă atinge, te rog.

M-am dat jos din pat, l-am ocolit şi m-am aşezat pe podea în aşa fel încît să-i văd faţa. Mi-am ţinut mîinile acasă şi i-am spus:

- Nu ştiu dacă asta te ajută cu ceva, dar să ştii că ai făcut un om fericit. %

- Minunat. Deci tu eşti fericit.

- Să ştii că sînt.

- Şi eu cum crezi că mă simt?

- Pînă mai adineauri, am crezut că te simţi minunat.

-A fost minunat. Mulţumesc.

- Am auzit voci mai blînde la sergenţii-pompieri.

-Fii bun şi lasă-mă-n pace. O să-mi treacă imediat, te asigur.

M-am retras în bucătărie, imaginîndu-mi că se simte inovată pentru King, sau furioasă pe sine pentru că l-a înşelat, sau pe mine pentru că am sedus-o. Am făcut cafea şj^ dus cu ea sus, a ei într-o cană cu capac. Se încolăc' cearşaf, mică asemeni unui copil. Cînd mi-am făcut jJ pat, a acceptat să soarbă din cafea şi şi-a aşezat cap coapsa niea, închizînd ochii. Faţa îi era brăzdată de lacri care continuau să-i izvorască de sub pleoape.

Cred că dacă mi-ar fi cerut să omor pe cineva, aş fi pe loc. M-a lăsat să o mîngîi pe păr. După o vreme întrebat-o:

-Poţi să vorbeşti?

-Nu vreau să vorbesc.

Am mai aşteptat cîteva secunde.

- Te superi dacă încerc să ghicesc?

-Da, mă supăr.

-Poate că te ajută.

- Faptul că m-am culcat cu tine nu-ţi dă dreptul să-mi cunoşti toată afurisita de viaţă.

- Nu vreau să-ţi cunosc toată afurisita de viaţă. Vreau doar să fii fericită, aici şi acum.

-N-are nici o legătură cu tine.

-Speram să aibă o legătură cu noi.

-Ei bine, nu, răspunse ea furioasă.

-Atunci e vorba despre el.

Cînd aveam să învăţ oare să-mi ţin gura? S-a ridicat încurcîndu-se în cearşaf şi s-a uitat la mine.

-E vorba despre viaţa mea irosită, pricepi? Nu a lui. Mi-am irosit viaţa. Bine?

- Bine.

-îţi sîngerează faţa.

-De la spălat.

- Stai, mă ocup eu. S-a dus în baie, a udat un prosop cu apă caldă şi m-a şters pe obraz. După care a cotrobăit pnn sertarul cu medicamente şi a venit fuga cu un plasture pe I s uşor pe tăietură. îi dădusem o ocupaţie care-i c'!i0* . rimile şi cînd a terminat n -a sărutat în jurul

doare?

,Nu.

pe fap^ '~am exP'i°at ca noaPtea petrecută împreună minuni cu durerile şi junghiurile mele. Mult mai Eficientă decît bourbonul sau orice medicament. Aşa că, în C teresul ştiinţelor medicale, m-am întrebat dacă o supradoză jjy-ar face bine.

- Se poate în tăcere? m-a întrebat.

Am încuviinţat.

Cînd s-a trezit, mi-a spus:

-Zîmbeşti.

-Îhî.

S-a ridicat în şezut şi a inspectat bandajul.

- Sper că n-ai de gînd să te mai baţi înainte ca toate astea să se vindece.

- Am de gînd să-mi petrec restul anului în patul ăsta, alături de tine.

- Să nu-mi spui că e trecut de nouă. %

- E opt jumate.

- Trebuie să plec.

- S-a blocat uşa.

- Aş vrea eu. Zări cana ei acoperită. E pentru mine? O, Doamne. Mulţumesc. Se uită în jur. Nu ştii unde-mi sînt hainele?

- Le-am ars. I-am arătat unde-i duşul, i-am dat un prosop 51 o periuţă de dinţi şi pînă a fost gata am pregătit cafea Proaspătă. Era un musafir pe care-1 mai voiam la mine în casă.

Am fost surprins, avînd în vedere ora tîrzie, că a invitaţia mea la micul dejun. Cafea, pîine prăjită şi de căpşuni din producţia mătuşii Connie.

- Aşa, ce-ai de gînd să faci azi?

-Mă gîndesc la tine.

-Dragul de tine. Nu te mai baţi?

-Cred că azi am să mă limitez la munca de bir telefoane şi hîrtii.

Ollie era în capul listei. Trebuia să descopăr ce făcuse* I orele în care ar fi putut să-1 omoare pe Dicky şi să dinamitez ' barajul. Nu se punea problema să-i cer să arunc o privire în propria-i agendă din week-end-ul în care a avut loc petrecerea de la Fox Trot. Dar puteam să citesc raportul poliţiei publicat în Clarion ca să-i descopăr pe răufăcătorii pe care Ollie i-a înfundat pentru exces de viteză, pentru că nu s-au prezentat cu maşina la control - diagnosticele lui standard pentru cauzele accidentelor de pe autostradă - sau pentru că şi-au bătut nevestele.

Şi între timp să-1 întreb pe amiral despre statutul lui King în guvern, asta însemnînd că trebuia să stau pe lîngă telefon ca să mi se întoarcă apelurile.

Julia l-a mîngîiat pe DaNang pe capul pe care cîinele i-1 pusese în poală.

- Tranzacţii imobiliare sau domnul Butler?

-Cam rare tranzacţiile imobiliare la sfîrşit de august Am timp suficient şi pentru domnul Butler.

-Astăzi am să încerc să-1 conving pe Henry. Pot să-i spun ce-ai de gînd?

Toată noaptea mă gîndisem la asta.

-Sînt cîteva teorii conform cărora nu Dicky Butler a aruncat în aer barajul.

Nue teoria poliţiei?

ce singur în aer barajul şi că un incredibil ghinion a

I'tia zice că domnul Butler l-a ajutat pe Dicky, ceea din el un complice. Altă teorie spune că domnul But-

'^fsâ-şi omoare fiul (&0 jjsînd coincidenţa la o parte, teoria pare logică. Mai e

vreU" pa. Nici unul dintre ei nu e vinovat.

poftim? Se opri din mîngîiat. DaNang oftă şi aproape . răstumâ masa încercînd să-şi bage capul sub mîna ei. Atunci

,-ine e?

_ E posibil ca Dicky să fi fost mort deja şi ucigaşul a provocat explozia ca să scape de cadavru.

- Vorbeşti serios?

- Ar fi putut conta pe reputaţia lui Dicky.

- E teoria ta sau a poliţiei?

- Am crezut că e a mea. Am dezbătut-o cu Tim Hali şi cu Ira. Dar oriunde mă duc ca să pun o întrebare, aflu că detectivul Boyce şi partenerul ei cu mutră de nevăstuică mi-au luat-o înainte.

Punînd răul în faţă, adică în caz că King l-a ucis pe Dicky, iar Julia îi dă raportul, voiam să-i dau măcar de gîndit dacă crede cumva că moartea subită a unui agent imobiliar îi poate rezolva toate problemele.

- Nevăstuică e Bender?

- L-ai cunoscut?

- I-am văzut la Fox Trot. -Cînd?

~ Păi, în ziua exploziei, desigur. Şi încă de vreo cîteva °ri de atunci.

- Ce au întrebat?

Julia a ridicat din umeri.

anch,

sPun.

- Josh s-a ocupai de ei. Mi-a spus că ei conduc privire la explozie.

- Că veni vorba de Josh, m-a avertizat să nu mă nl de tine. M-am gîndit că e bine să ştii.

- Nu l-ai ascultat.

-Tace asta adeseori?

-Eşti primul, zîmbi ea... Mă cunoaşte prea bine

- Eşti în siguranţă cu el aproape? Vreau să îndrăgostit de tine?

- Nu-ţi face griji pentru mine, Ben. Dacă n-aş f, > siguranţă, Henry l-ar concedia.

Julia se uită la ceasul ei încrustat cu diamante. Cu o seară înainte îl ţinuse în geantă. Era o podoabă mult prea ostentativă pentru Yankee Drover. Şi ne-ar ti zgîriat în pat. Mi-am adus aminte de anii în care obişnuiam să ofer doamnelor Rolex-uri în loc de flori şi n-am putut să nu observ că la încheietura cealaltă ar mai fi loc pentru un ceas-brăţară Cartier. 91

- Gata, plec. A fost minunat, mulţumesc. M-a sărutai pe gură. A fost minunat de fiecare dată.

-Am să te sun, i-am spus.

-Ştii, îmi pare rău pentru scena de adineauri.

- Nu trebuie. Sînt o grămadă care te... Iisuse, ce era să spun!

Julia izbucni în rîs.

-Ai roşit.

-Iartă-mă.

-Tu să mă ierţi. Eşti prea bun. Sînt supărată pe mine că te-am tăcut să suferi.

Şi-a luat florile de pe masa din bucătărie şi le-a strins la piept.

- Ştii, uneori am impresia că în mine se luptă doi» persoane, una raţională şi alta fară minte. Sînt prinsă între ele-?1 tu la fel.

| Un ui1'01 sărut' ^P0' a'tu' intreruPt Alison care a dat

AC perete.

paNang? E ora de plimbare. O... Ben, ce-ai păţit la

Am alunecat la duş. Intră, intră. A intrat, plecîndu-şi ochii înspre flori şi farfuriile murdare

Jc la micul dejun.

-Alison, ţi-o prezint pe domnişoara Devlin. Julia, ea e

Alison Mealy, vecina mea.

Alison a întins mîna, aşa cum am învăţat-o, şi a spus

cuminte:

- Mă bucur să vă cunosc. Juliai-a strîns-o:

-Am auzit atîtea despre tine! Cum merge cu lecţiile de călărie?

Alison şi-a tîrşit picioarele şi a mormăit ceva cum că azi începe exerciţiile de sărituri.

P - Succes. Mi-a tăcut plăcere să te întîlnesc. Pa, Ben.

Mai vorbim.

Alison a urmărit-o cu privirea pe alee.

1 - Vrea să cumpere o casă?

- Dacă am noroc.

- E cam slăbănoagă.

- Face mult sport.

Alison s-a uitat iar la cele două farfurii de pe masă. k: - Ai încredere în ea? W_ -Poftim? p - Nu m-a privit în ochi. H - Poate că nu se aştepta să intri tocmai acum.

P - Nu-mi place de ea.

- E foarte drăguţă, i-am spus eu cu blîndeţe.

Mi-a trebuit o groază de timp s-o fac să se înţeleagă cu Marian şi am reuşit numai pentru că s-a îndrăgostit de fiui j de cinci ani, Jason. Era politicoasă cu prietena mea, R^ ^ niciodată caldă, deşi o plimbare în Jaguarul acesteia 0 5J înmuiase oarecum.

- N-ai spus nimic despre părul meu, mi-a reproşat ea

■

-Bag de seamă că a mai crescut.

-Serios?

-Bineînţeles.

Mi-a arătat cu mîna undeva mai jos de umeri.

- Cînd ajunge pînă aici, Vicky o să-mi facă bucle.

- Foarte bine, am spus. Nimeni nu ştie mai multe despre bucle decît Vicky.

Lui Vicky îi era loială. Vicky, care îşi tacea părul în faţa ei. Vicky, care o lăsa să se uite cum se machiază. Vicky, despre care mătuşa Connie zice că trebuie ca Ben s-o ia dc nevastă dacă nu vrea să rişte să piardă o partidă excelentă.

Se trăgea de păr ca şi cum ar fi vrut să-1 facă să crească mai repede.

-Beri, pot să te întreb ceva?

-Sigur.

-De ce ai încredere în ea?

-în Julia? Pentru că semănăm mult. Gîndim la fel.

-Ce să spun, parcă ăsta-i un motiv.

-Şi DaNang o place.

-Asta pentru că probabil i-a dat de mîncare tară s-o vezi. Hai, DaNang. Trădătorule!

- Hei, AHson! Unde-i numărul ăla din Clarion pe care-1 păstram?

-Sub castronul lui DaNang.

Raportul poliţiei arăta că poliţistul Moody fusese neobişnuit de ocupat în week-end, chiar înainte ca cel mai mare baraj din jurisdicţia lui să zboare în aer. Adică o mulţime idente rutiere şi cîteva spargeri. Colac peste pupăză, Jc 3 C il mai înzestrase cu un nou detector laser de viteză pe Iwtin de entuziasm, l-a pus la treabă. Scooter îi publicase car ' . tjnînd în mînă afurisitul de dispozitiv îndreptat spre ° atul de fotografiat ca o rază ucigaşă klingoniană. Se dovedise atît de bun, încît aveam nevoie de ajutor ca să orbesc cu toţi cei pe care îi amendase.

Am sunat-o pe mătuşă-mea Connie şi i-am citit o listă . vjtezomani, începînd cu Mildred Gill şi termiaînd cu Al

Bell.

- Am citit-o şi eu în Clarion, mi-a spus. Ai remarcat că nici unul dintre cei de pe listă nu e mai tînăr de şaptezeci şi

cinci de ani?

- Ţi i-am citit numai pe cei bătrîni.
- Oamenii de vîrsta noastră nu gonesc pe şosele.
- Laserul nu minte, i-am tăiat-o eu, lucru de care ar fi bine să ţii cont data viitoare cînd îţi scapi Lincoln-ul din lesă. (Avea un Lincoln Continental vechi de treizeci de ani, cu o comandă mecanică anterioară inventării celor nepoluante şi cu un motor nesăţios pe care compania Lincoln îl construise să rivalizeze cu rachetele trimise pe Lună.)
- Te rog să-i întrebi la ce ore au fost opriţi, cît timp i-a luat lui Ollie să le scrie amenda şi în ce stare de spirit era.
- Triumfătoare, bănuiesc.
- Te rog mult, vreau să ştiu părerea lor, nu a ta. Vreau să le culegi impresiile.
- Or să mă socotească cea mai băgăreaţă persoană de Pe Main Street.

Apoi i-am căutat la telefon pe cîţiva dintre cei mai tineri dintre amendaţi, cei pe care îi cunoşteam personal. I-am găsit toc de indignaţi şi nu tocmai ruşinaţi. Cuvintele lui Steve LaFrance, „Treizeci şi două de mile împuţite pe oră într-o sPirit.

zonă cu limita treizeci" redau foarte bine starea lor de s Cît despre starea lui Ollie, cuvintele îngîmfat şi răutăci0sa| fost cele mai frecvente. ^H

Toţi au remarcat, de asemenea, graba lui Ollie. M' pierdut vremea cu notarea datelor de prisos pe chitanţele fc amenzi, cu atît mai puţin cu faimoasa lui predică încheiată de obicei cu un avertisment de rău-augur: „Nu vreau să mai ajj ocazia să te opresc", cînd toată lumea ştie foarte bine că abia aşteaptă să te prindă iar.

Mi-am transmis urările de sănătate către doi pacienţi în spitalul din Danbury care se retaceau după coliziune. Se pare că Ollie s-a dovedit solomonic încercînd să grăbească investigaţia prin amendarea ambelor părţi pentru „viteză excesivă, avînd în vedere circumstanţele".

Un Jervis a primit amendă pentru că a condus în stare dc ebrietate. Abe era o corcitură, născut din mamă Jervis şi tată Chevalley.

Compania de telefoane n-a tras niciodată fire pînă la ei în pădure, ştiind prea bine că o să fie date jos pentru a se recupera cuprul. în fond, ca orice delincvenţi moderni care se respectă, erau utilaţi cu celulare şi beepere, ale căror numere erau supravegheate îndeaproape. Aşa că m-am dus pînă Ia barul River End - o văgăună la care ajungeai pe un drum murdar ce se înfunda în pădurile din nord tacînd ca, prin comparaţie, White Birch să arate ca o grădiniţă de copii - sperînd să-1 găsesc pe Abe lipit de un scaun de la bar.

Nu era acolo. E la muncă, mi s-a spus. Am cumpărat o cutie cu şase beri de la Mathew Jervis, patronul bombei, unul dintre cei cîţiva membri ai clanului fară cazier. Apoi am continuat drumul, cam o oră şi ceva, urmînd şleaurile făcute de roţi şi l-am găsit în sfîrşit pe Abe dînd în brîrtci în atelierul

r liber unde facea bucăţi jeep-ul Toyota al vreunui lui fa a '

^^Era într-un luminiş cît o curte dintr-o localitate

urbană, pjin cu schelete de maşini ce rugineau la lumina

sU • jnfestată cu o sumedenie de gîngănii. Zgomotul

iX 6 nresorului lor mi-a mascat apariţia şi am ajuns în luminiş co'flP , t •

înainte să tm observat.

Adolescenţii descărnaţi au fugit să se ascundă printre copaci-

Abe a aşteptat să mă apropii cu o expresie resemnată, transformată în uşurare cînd m-a recunoscut. Avea aproape cincizeci de ani, îndesat, cu părul strins în coadă de cal, cu cicatrice şi dinţi sparţi care trădau omul curajos care mai mult a încasat decît a dat, cu ochii permanent în alertă. Puţin probabil să-şi amintească faptul că îmi e dator o favoare*.

în timp ce oamenii lui s-au dat înapoi suspicioşi,dezbătînd dacă merită încercat să-mi facă maşina bucăţi, l-am întrebat
despre arestare.
- Cît era de tîrziu? am zis eu după ce am deschis cîte o
bere şi am stabilit luna şi ziua despre care vorbim.
- Să mor dacă ştiu.
- Pe la miezul nopţii? %
- Mda, cam aşa ceva.
- Am citit în ziar că Ollie ţi-a dat drumul pentru că ai recunoscut.
-Aşa-i.
- Cum ai ajuns acasă? ţ - Cu ia-mă nene.
- Ai avut noroc că nu tc-a închis.
- Aşa zic şi eu, mă şi vedeam dormind la Plainfield. în '°c de asta, m-a lăsat să plec, pur şi simplu.
- De ce?
- Habar n-am.
- Te-a bătut?
-Nţ. Mi-a dat vreo două palme - fără convingere confiscat cheile şi m-a lăsat să mă duc pe jos.
- Ce l-o fi apucat?
- Ştii ce cred eu?
-Ce?
- Cred că Ollie a-nceput să-mbătrînească. în mod norJ
mal, dacă nu se lăsa cu pîrnaie, îmi dădea măcar o mamă de bătaie. Am dreptate? Pe vremuri se ştia că dacă Ollie Moody te prinde singur, o încasezi. Acuma, nici vorbă.
- Unde s-a dus după ce te-a lăsat să pleci?
- Se duce lumea de ripă.
I-am mai dat o bere caldă.
- încotro s-a dus Ollie?
- A luat-o pe Morrisville Road.
- Spre est?

-Spre est, adică înspre Morris Mountain, Fox Trot şi ferma Butler.

-Şi zici că era miezul nopţii? l-am mai întrebat o dată şi Abe Jervis mi-a răspuns că aşa i se pare. Deşi ar fi putut să fie şi unu sau două noaptea. Sau poate trei.

întors în sînul civilizaţiei, am găsit-o pe Connie în grădina ei de trandafiri. Adormise citind Wall Street Journal. Umbra mea trecu pe deasupra ei pe cînd luam ziarul şi se trezi cu un zîmbet stingherit.

- ...Ce vis minunat... Salut, Ben.

-Vrei nişte ceai?

I-am adus ceainicul, apa caldă, ceştile de porţelan şi biscuiţii şpriţaţi. Connie a lăsat ziarul cu un pufăit indignat.

1 p0t înţelege de ce acest ziar, altminteri excelent, caricaturile pe pagina cu editorialul. mjfti ai aflat de la amicii tăi din lumea bună?

Mici o ruşine. Ei sînt chiar mîndri! Moody lfc-a mai ■ at existenţa, spuse ea cu un alt pufăit. 2111 - Ce părere au despre Ollie?

- Ca de obicei, mai catolic decît Papa. Cam încuiat. A ai scurtat predica. Ce au raportat prietenii tăi?

_ Acelaşi lucru. Doar că ei nu sînt mîndri deloc. Sînt furioşi ca naiba.

- Ce înseamnă toâte astea, Ben?

- Tot încerc să-mi dau seama cum şi-a petrecut timpul în week-end-ul acela.

- Am notat absolut totul.

Fusese foarte ocupat în orele dintre joia în care domnul Butler a proferat ameninţări şi sîmbăta după-amiază, cînd barajul a sărit în aer. Douăzeci şi şapte de amenzi pentru exces de viteză în numai trei zile - cum de noua lu; jucărie cu laser m-a ratat pînă acum, n-o să ştiu niciodată -, şase accidente, controlul circulaţiei la două incendii, scandaluri familiale, o bătaie între adolescenţi în parcarea Grand Union, investigaţii pentru cîteva cazuri de spargeri. %

Am reuşit chiar să-i determin orele de trezire. Cu excepţia unei perioade mai lungi, în care timp de trei ore, sîmbătă, între zece dimineaţa şi unu, cînd a dat o amendă de viteză unui octogenar, pe şoseaua 349, la un sfert de oră de ferma iui Butler.

Orele de trezire. Dar în timp ce oamenii normali dorm, Ollie ar fi putut să ajungă la muntele Morris şi să ducă dinamita lui Butler la barajul lui King. După care, sîmbătă, înainte de °ra unu, l-a omorît pe Dicky Butler după ce acesta se despărţise de Josie, şi i-a cărat corpul la baraj? Dar unde să-şi fi ascuns maşina de patrulă? Ford-ul mare şi gri stătea ca un leu la pîndă.

Nu ajungeam nicăieri.

Magazinul de fierărie a lui Mike era între curăţători Jf Grand Union.

Dacă există un om mai fericit în Newbury, eu nu l-ani cunoscut. Mike s-a întors din războiul din Vietnam cu medaij- despre care nu discută niciodată şi cu o diplomă de contabil în cadrul armatei. Ani de zile a făcut naveta la birourile de finanţe ale firmei Pratt şi Witney. Apoi, într-o bună zi, şi.a văzut visul cu ochii şi a închiriat vechiul magazin de fierărie Spre deosebire de marile centre comerciale cu unelte, el reuşea să păstreze o relaţie personală cu clientul. La Mike găseşti o piuliţă fluture, un splint simplu sau o şaibă cu trei găuri. Dai mai mult ca la Ag-Way pe garduri de sîrmă eu şaptesprezece ochiuri pentru căprioare, ca la Piese Auto NAPA pe apărătoare de vînt pentru ştergătoare de parbriz, dar îţi face reducere pentru sculele electrice Makita. Te costă mai scump decît în orice alt magazin căruciorul tău de transport, dar îl primeşti asamblat de către una din multele rude care lucrează pentru Mike, şi dacă nu îţi încape în portbagaj, ţi se aduce acasă cu maşina. în dimineţile mai liniştite, după ce furnizorii au adus marfa, Mike poate fi văzut ghemuit pe un taburet, punînd în ordine, în sertare, un morman de şuruburi şi piuliţe, fericit peste poate.

Fericit cel puţin pînă l-am întrebat de întîlnirea lui cu sergentul Marian Boyce de la poliţia de stat din Connecticut.

- îţi jur, Ben, că nu i-aş fi spus nimic, dar a mai găsit şi o bunică ce auzise şi ea şi care i-a spus că am fost acolo şi aur auzit totul. Ceea ce este adevărat. A jucat dur, ştia că mă are la mînă.

Cine era bunica asta? ' gdna Crampton. O, nu!

patruzeci de ani, Miss Crampton le bagă-n cap limba ă copiil°r de clasa a cincea. Capcanele de oţel pentru Kf sjnt mai iente şi mai blinde decît mintea ei. Şi are urechea Un? 1 tină decît s-ar putea aştepta un jurat de la o cîntăreaţă Scorul bisericii episcopale din Newbury.

- Chiar aşa a zis domnul Butler, că o să arunce în aer

barajul lui King? _ Printre altele.

- Ca de exemplu?

- Miss Crampton* n-a auzit decît chestia cu barajul şi asta-i tot ce am de gînd să repet.

- Mă străduiesc să-l scot pe cauţiune, Mike. Nu vrei să ne ajuţi?

- Crede-mă, omule. Asta nu te poate ajuta.

- Tu trebuie să ai încredere. Lasă-mă pe mine să decid ce poate să ajute şi ce nu.

Mike duse mîna în sertarul cu piuliţe hexagonale şi extrase una normală pe care vreun barbar o pusese acolo din greşeală.

- Dacă sînt singurul care a auzit, e mai bine să ştiu numai

eu.

- Mike. Scuteşte-mă. Ne batem capul să obţinem un amănunt cît de mic. Ce altceva a mai spus? King a auzit?

- Dacă n-a auzit, e fudul de urechi.

- Ce-a zis? Mike oftă.

- Ben, sper că ştii ce faci.

- In caz că nu ştiu, mă acoperă Tim Hali şi Ira Roth. Am Privilegiul client-avocat. Spune-mi ce-a zis şi rămîne între noi. Ce i-ai spus sergentului?

-Atîta doar, că Richard a ameninţat că aruncă b aer. ^

- Ce-a mai zis că face?

- I-a spus lui King să cumpere un sac de cîrlige

- Zicea că musafirii lui or să aibă mare nevoie de el ^

- A zis şi dc ce? ^fS

- Nu lui King.

- Ce-a zis King? :<|H

-Toată porcăria a fost numai din vina lui King. A fostşj ceasul rău. Păi, de cîte ori se întîmplă ca un fermier să intre în prăvălia mea? Are tot ce-i trebuie în lada lui de scule sau îşi face singur. Dar în ziua aia nenorocită s-a nimerit ca Richard să vină ca să cumpere un briceag elveţian. w

- Un briceag elveţian? La ce-i trebuia?

- Era ziua lui Dicky.

Vitrina cu bricege era lîngă maşina de făcut chei. Mă mai uitam la ele din cînd în cînd, sperînd să le găsesc la fel de atrăgătoare ca atunci cînd eram copil.

- Era prima oară în douăzeci de ani cînd cumpăra un cadou de aniversare, aşa mi-a spus. Era fericit. în fine, King era la raionul de alături şi-i spunea nu ştiu cui cum o sâ cumpere el ferma vecinului pentru că nu şi-a plătit impozitele. Cît a putut să fie de tîmpit, îţi dai seama?

- Probabil că nu şi-a dat seama că domnul Butler e la raionul de alături.

-Chiar şi dacă nu ştia că Richard îl aude, trebuie să fii tîmpit să trimbiţezi în tot oraşul că ai de gînd să-i furi ferma vecinului. Ce, e nebun? Nu ştie că ajunge pînă la urmă la urechile ăluia pe care-1 vprbeşte de rău?

- Se pare că nu e cel mai diplomat dintre diplomaţi. |

- Cîrlige de rufe? Pentru ce?

Mda. oricum, Richard a început să urle de alături,

•' d de furie: „Nu e de vînzare, nu e de vînzare". Atunci 5CUtPcă o să-i arunce-n aer barajul. 3 /,S„ şi King ce-a zis?

- Mi s-a părut puţin speriat, ca şi cum l-ar fi crezut. A

• Asta-i o ameninţare foarte serioasă, Butler. Am să anunţ

^l'tia " Mike a pus mîna pe o şaibă rătăcită şi a aşezat-o la locul ei. A ridicat privirea spre mine, dus pe gînduri. Richard • > mai potolise. Crezusem că o să strige mai departe, dar a dat puţin înapoi. A mormăit ceva ce n-am putut să aud. După care a zis: „O pisică se poate jupui în mai multe feluri". Atunci i-a zis să-şi cumpere cîrlige de rufe. S-a întors şi s-a tot uitat la bricege pînă cînd a plecat King. Clipea des. Ştii, ca un copil care se chinuie să nu plîngă.

- Ce voia să spună cu cîrligele de rufe?

Mike s-a uitat înjur, s-a asigurat că sîntem singuri printre şuruburi şi piuliţe şi mi-a şoptit:

-Şi eu l-am întrebat, de cum a ieşit King. Richard, zic eu, ce e cu cîrligele alea? Mi-a spus că, dacă-1 aduce-n stare, o să comande o cisternă cu rahat de porc lichefiat şi o să-l împrăştie pe bucata aia de pămînt pe care a arendat-o de la bătrînul Zarega. Ştii pămîntul de care vorbesc?

-Da.

- Nu sînt fermier, dar am auzit că pute al dracului.

' - Am mirosit o dată. Mult timp după aia n-am mai pus came de porc în gură. Dar cine ţine porci pe-aici, prin jur? Asta se face acum în combinate.

- Tocmai în New York. Districtul Columbia.

La o oră de mers cu maşina.

- Crezi că a vorbit serios?

E. - Am impresia că vorbise deja cu ei. Mi-a zis că nu trebuie decît să le dea un telefon şi-i trimit cisterna direct pe cîmp.

Zicea că nu costă mai nimic. Că sînt bucuroşi să sc <9 chestia aia.

-Ce-a vrut să zică „dacă-1 aduce-n stare"?

-Nu ştiu.

-Cfed că nu l-a adus. Pentru că n-a facut-o a;

au^j,

de chestia cu tăunii?

- Mi-a povestit Al Bell. Cred c-a fost al dracului dj amuzant pînă să moară Dicky.

-Bălegarul de porci ar fi fost mult mai rău decît tăuni' Mă întreb de ce s-o fi răzgîndit?

Mă întorceam pe jos în centru cu gîndul să iau pe fugă un mic dejun la magazinul universal. Ollie m-a prins din urmă în maşina lui de poliţie. Cînd m-a văzut pe trotuar, a întors maşina dintr-o singură mişcare în scrîşnet de frîne şi m-a poftit pe scaunul de lîngă el. Era uimitor cum izbutea să umple o maşină atît de mare.

-Urcă.

Curios la culme, m-am supus.

\

22

Poliţistul purta ochelari de soare reflectorizanţi, aşa că numai Dumnezeu ştie ce se petrecea în tărtăcuţa lui. Noul detector laser zăcea pe scaunul dintre noi. Bastonul de cauciuc era la-ndemînă şi într-un suport era fixată o carabină. Cît să-i asigure acoperirea pînă la principalul arsenal pe care-I avea in spate. Gîndul m-a dus atunci la Naţiunile Unite, care se foloseşte de adevărate armate pentru a impune pacea.

-Am auzit că ai început să iei informaţii despre mine.

începuse bine.

- Ai fost foarte ocupat în week-end-ul în care a murit Dicky, am replicat.

- Cum aşa?

- Ştii foarte bine.

V - Tu mă verifici pe mine, mă, pui de căţea?

- încerc să aflu unde ai fost în sîmbătă aia, între zece 3 rn. şi unu p.m.

Ochelarii de soare nu i-au putut ascunde strîmbătura Surii. Şi-a revenit repede.

-Să nu te mai prind că-mi ieşi în cale, Ben.

-Adică să nu mai pun întrebări?

-Te avertizez. Nu-mi sta în cale.

- în caz că asta vrei, spune-mi unde ai fost între ?pJ1

A

unu.

M-a uimit răspunzîndu-mi:

- Controlul traficului.

-Pot să-ţi văd raportul?

- îţi trebuie un afurisit de mandat ca să te uiţi în raportul

meu.

- De ce nu vrei să ne scuteşti pe amîndoi de oboseală''

-De ce întrebi? Ce vrei?

Instinctul îmi spunea că acum era momentul să mă dau jos din maşină. Am deschis portiera. A frînat, maşina s-a opnt brusc şi s-a închis portiera.

Mi-am numărat degetele pe care era cît pe ce să le pierd şi i-am spus repede:

-Ira Roth şi Tim Hali sînt şi ei curioşi. Mi-au spus că risc prea mult dacă m-apuc să te urmăresc, dar le-am zis: „Nu, Ollie are cu siguranţă vreo explicaţie perfect legală pentru orele alea misterioase".

- Nu-ţi sînt dator cu nici o explicaţie.

- „Mai mult", le-am zis, „un ofiţer de poliţie n-o să atace un cetăţeai> care respectă legea şi care a predat deja notele lui meticuloase celor doi avocaţi care l-au angajat."

-Te crezi tare deştept, nu-i aşa?

-Nu, Ollie. Nici vorbă. Dar nu te cred atît de tîmpit. Poate că nu era, dar a pornit maşina în viteză. Ceea cc

mi-a amintit că poţi s-o păţeşti odată dacă uiţi că Ollie nu e altceva decît un sociopat în uniformă. Aveam sentimentul ca urma s-o păţesc.ce

J H-ul lui cel mare lua curbele ca un tren pe şine. Am I5*1 • prenchtown ca o vijelie, prin faţa atelierelor t^ garajul unc[e Pink îmi aranja Oldsmobile-ul, şi am JO spre nor£*' unC^e er3U *erme ^ Păduri.

Cînd eram puşti şi înţelesesem că n-am să fiu niciodată âteanul onorabil şi la locul lui care a fost tata, am luat-o /na de tot. într-un orăşel ca Newbury, a o lua razna însemna - j conteşti autoritatea caraliului local.

Ollie a încercat să mă potolească. Am opus rezistenţă. Me-affl provocat unul altuia multă durere şi se poate spune cj in mare rezultatul a fost la egalitate. Cea mai mare victorie , niea a fost cînd am izbutit să-i leg bara din spate a maşinii de un copac, acţiune atît de reuşită încît am devenit de atunci duşmani pe viaţă.

-Mergi mai încet, Ollie. Nu sar din mers nici la treizeci pe oră.

- Eşti sigur?

Parcă Vedeam titlul de pe prima pagină din ziarul lui Scooter: UN PROEMINENT ANTREPRENOR DE VALORI IMOBILIARE DIN LOCALITATE A FOST GĂSIT MORT PE ŞOSEAUA DIN FRENCHTOWN... „La început mi s-a părut că e un cerb", a declarat poliţistul de serviciu Oliver Moody. „Cînd am văzut ceea ce-i fusese figura, !1ii-am dat seama că nu-i aşa."

Ollie a cotit pe un drum murdar. După vreo două mile, a JPăsat pe frînă. Ford-ul s-a oprit aproape imediat.

- Dă-te jos!

- Lasă-mă să-ţi spun despre ce e vorba.

-Jos!

- Cred că Dicky Butler a fost omorît.

- Fugi de-aici. Şi-a dat singur foc.

-Cred că cineva i-a aruncat cadavrul în aer.

-Aiurezi.

- Mă străduiesc să elimin dintre suspecţi. Evident h J e să ne gîndim la motivaţie, eşti în fruntea listei. ' ^

Am aşteptat. N-a spus nimic. Nu puteam vedea n ■ dincolo de ochelarii de soare.

- Pe de altă parte, eşti ofiţer de poliţie. Nu te văd omoruj oameni.

-Aici ai dreptate, Ben.

- Ceea ce vreau să spun e că, dacă mă ajuţi, am sa te ajut şi eu să lămureşti chestia asta. Eşti vulnerabil. Ajută-mâ$i am să te ajut.

- Jos! jfl

Am coborît din maşină, dorindu-mi să am atîta minte cîi

s-o iau la fugă, dar ştiind că mîndria o să mă împiedice. Ollie era mai greu ca mine cu vreo patruzeci de kilograme şi n-aveam nici o şansă pe termen lung, chiar dacă îşi lăsa bastonul în maşină. O ştia şi el la fel de bine. A rămas nemişcat, facîndu-mă să aştept. Ar fi fost bine să treacă vreo maşină, dar era puţin probabil în pustietatea aia.

-Mai ai întrebări, Ben?

- Aceeaşi. Unde ai fost între orele zece şi unu în sîmbăta în care Dicky a fost omorit?

-Am fScut control de trafic, repetă el. Altceva?

-Mai e ceva. Ce te face să crezi că n-am să aflu?

-Cînd ai să afli, ai să te simţi de-a dreptul idiot. Ca pentru asta ai făcut o plimbare al dracului de lungă.

A apăsat pe accelerator. într-un nor de praf şi pietre, din Ford n-a mai rămas decît un tunet care se stingea cu repeziciune.

-Pui de căţea!

»r fî putut fi o plimbare plăcută dacă n-ar fi fost Ijjjţatea, căldura, roiurile deţinţari şi tăunii. O pălărie ar fi gr1 umai bună. Şi un spray împotriva insectelor. Am făcut • două ore pînă la Chevalley Enterprises - nu mă depăşise VtC°o maşină cu hainele muiate de sudoare şi cu braţele dosite de lupta cu ţînţarii.

pink a fost de părere că n-a mai auzit de săptămîni ceva tît de caraghios. Am primit pe gratis o Coca dietetică şi o a0gOaşă în sala de aşteptare a clienţilor, cît l-am aşteptat ca 5â mă ducă cu maşina, şi am stat de vorbă cu Betty Chevalley, \ âduva vărului Renny, care nu prea reuşea să ţină pe picioare ilaccrea, în ciuda ajutorului lui Pink. Am întrebat-o dacă şi-a găsit pe cineva. Mi-a spus că n-a avut timp.

- Şi cine crezi tu că se uită la o femeie cu copii c^re munceşte din greu?

- Eşti o mămică tare drăguţă.

Era roşcată, Butler după numele de fată - rudă de departe cu clientul meu. Am asigurat-o că avem şanse mari şi i-am spus că tocmai mă duceam la Plainfield să-l văd. Mi-a dat o pungă cu gogoşi pentru el.

»

Un zîmbet şiret a luminat vorbitorul închisorii cînd l-am întrebat pe domnul Butler despre planul lui cu bălegarul de

porc. Dar s-a stins imediat ca o luminare suflată de vînt. ■ i - Nenorocita aia de cisternă n-a apărut | -De-aia te-

ai gîndit să dai drumul la vaci? I - Era ultimul meu argument.

Mesteca mecanic gogoaşă după gogoaşă şi le-a dat gata ^pâ ce l-am asigurat că mîncasem pe drum încoace.

fci - Ar fi fost mult mai bun rahatul dq porc. Sau chestia ailaltă.

- Care chestie?

- Ştii tu. Aia de care ţi-am povestit. Ce mi-ai spus J| repet.

Sperasem să fi uitat.

-$ acum? se interesă el.

-Tim lucrează de zor. Iar eu mă duc peste tot şi j întrebări. Nici prin cap nu-mi trecea să-i împărtăşesc te^ mea cum că Dicky a fost omorît. Teorii din astea avea şi ei destule. Chiar acum am o întîlnire cu detectivul Marian Boyce Poate scot ceva de la ea.

- Mda, foarte bine faci. Şi-a lăsat bărbia în piept. Părul i acoperea faţa pe care se întipărise o expresie de deznădejde

Am trecut în fugă strada spre sediul poliţiei.

Detectivul-sergent Marian Boyce arăta îneîntătoare prin sticla incasabilă, îmbrăcată frumos pentru şedinţa de judecată. cuvo fustă care îi mîngîia genunchii şi cu-un sacou care îi ascundea pistolul.

-Hei, îţi dau voie să mă inviţi la masă.

- Ce zici de Hopkins Inn?

- Room service? Nu cred că o să ai dispoziţia necesară.

Am găsit un separeu în restaurantul judecătoriei. Poliţiştii

care mîncau de prînz ne priveau plini de curiozitate. După ce am comandat, i-am spus:

- Mă mir că ţi-e foame. Arăţi ca o pisică după o vînătoare bună.

-Asta a fost la micul dejun.

-Povesteşte-mi.

- Altfel ne-am înţeles: tu îmi spui ce-ai aflat de la Josie Jervis. Dacă merită, eu îţi spun ce ştiu de la J.J. Topkis.

- Josie mi-a spus că sîmbătă dimineaţă Dicky era prea beat fie şi ca să meargă, darmite să dinamiteze un baraj. Băus<- toată noaptea.

Pochii cenuşii ai lui Marian se asortau acum cu aerul ei

■ ;t ci cinic dc ofiţer de poliţie. „lictis11?1 .

r - încearcă sa-1 apere.

, _ 5^-1 apere de cine? E mort. „Continuă. „ Mai vrei?

„ Te cred că mai vreau.

- Josie şi Dicky aveau de gînd să facă un picnic după-aniiază. El trebuia să doarmă vreo cîteva ore, după care voiau să meargă la stîncă. Ştii tu, lîngă podul acoperit.

_Mi-aduc aminte. -Cu plăcere?

- E pe-acclaşi loc cu prima comuniune. Asta-i tot ce ai?

- E mult.

- Ce vrea să-nsemne asta?

- Aruncă îndoieli mari asupra ideii că Dicky a aruncat barajul în aer. Şi mai mari asupra acuzaţiei de conspiraţie.

- Ce vorbeşti?

-Dacă ar fi plănuit totul împreună, domnul Butler nu l-ar fi lăsat pe Dicky să pună mîna pe dinamită.

- Se poate.

f -E rîndul tău.

«

- Ştiam deja că Dicky era beat.

- De la cine?

: - De la tovarăşul lui de beţie. ; -Cine? §• - J.J. Topkis.

, - Fugi de-aici! J.J. îl ura pe Dicky.

- S-au împăcat şi au băut împreună.

- II crezi pe Topkis?

- Ii cred pe martorii care mi-au confirmat că J.J. şi Dicky s-au purtat foarte prieteneşte.

secrete^

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

-J.J. zice că şi-au spus unul altuia toate continuă Marian.

-Ce i-a spus Dicky lui J.J.?

-Dicky era croit pe confesiuni.

-Ce-a spus?

- O, ce curioşi sîntem! Nu ne mai ţinem de imobiliar

-Marian!

Marian se linse pe buze.

- Dicky Butler i-a spus lui J.J. Topkis că tatăl lui- clientul tău - l-a învăţat să construiască un cronometru pentru detonator dintr-un ceas de mînă.

-Ce?

- Şi clientul tău l-a mai învăţat pe fiul lui să facă în aşa fel încît poliţia să nu găsească nici urmă de ceas.

25

Am aruncat banii pe masă.

- Trebuie să fug.

- Dă-o-ncolo, Ben. Rămîi la masă. Ce, nu ştii să pierzi? -Nu ne jucăm. Săracu' om crapă în închisoare. Mărturia lui J.J. Topkis îl tăcea vinovat pe domnul Butler

de sperjur, pentru că declarase sub jurămînt că Dicky nu ştia nimic despre explozibili. Mai mult, îl indica drept participant şi complice.

- Stai puţin, am spus. J.J. aruncă toată vina pe Dicky, care-e mort - ca să nu mai vorbim de domnul Butler - folosindu-se de o minciună neverificabilă care, într-un mod foarte convenabil, îl elimină pe el ca suspect.

- Ţi-am spus eu că J.J. e suspect?

- Are dovezi? Marian zîmbi.

- Am spus eu că e neverificabilă? -Este?

Tăcere.

-Haide, Marian. Mă-nvîrtesc în cerc. Ce mare lyj dacă-mi spui că l-ai eliminat sau nu pe J.J. ca suspect") jl

- Te-nvîrteşti în cerc? Vai! Şi dacă cercul ăsta în 1 învîrteşfi te ţine la o parte din calea mea?

- Mulţam mult. Şi cum ziceai că e posibil ca cronorriehJ să dispară?

- E un ceas mic de mînă. II acoperi cu pastă de nitrogg» astfel că, atunci cînd sare în aer, numai rămîne nimic dinei Interesant, nu?

- Prostii. întotdeauna se găseşte cîte ceva. Si

- Nu întotdeauna. Mai ales nu atunci cînd un lac întreg spală terenul de probe... Ben, unde te duci? Nu ţi-e foame0

- Eşti sigură? #1

- Crede-mă, amice.

-J.J. putea să citească toate astea la bibliotecă. Aşa şi Dicky. fl

- Mă dezamăgeşti, Ben, spuse Marian rîzînd.

Mă dezamăgisem pe mine însumi. Trebuia s-o iau de la capăt. Trebuia să fac ceva ca să cîştig teren...

• - Faci ceva pentru mine?

-Poate.

-Fă-mi rost de o copie a jurnalului lui Moody din dimineaţa de sîmbătă, înainte de explozie. - I

Marian nu mai zîmbea. Şi ca să-mi aduc aminte cu cine stau de vorbă, s-a uitat la mine cu privirea ei de caraliu, întunecată ca o noapte de ianuarie. 1

- Cu toate că am o memorie al dracului de bună, am sa consider că n-am auzit ce-ai spus.

- îmi cer scuze, am spus.

- Dar ştiu că ai tupeu.

■ jsj-ar fi trebuit să-ţi cer aşa ceva. 1 Sandvişurile noastre cu ton au ajuns la timp. Am muşcat * j meu ca să-mi ascund un zîmbet pe care un observator |§ . teIl0S l-ar fi putut cataloga drept rinjet.

Bineînţeles că nu mă aşteptam să-mi dea pe mînă

mnente ale poliţiei de stat. Dar cum o ştiam pe Marian, se 3 repezi în rapoartele lui Moody în secunda în care va ajunge ■ sediu. Eram pregătit să aştept două zile de frustrare înainte 4 vină şi să mă ia la întrebări.

O victorie minoră, ce-i drept, în comparaţie cu catastrofa pe care o va provoca J.J. Topkis. în caz că Tim nu găseşte o cale să împiedice ajungerea mărturiei la proces, domnul Butler va sttrşi regretînd vremurile bune din Vietnam.

Nu credeam o iotă. Un derbedeu care se mîndrea, cu atacul lui prin surprindere era exact genul care dă mîna şi

stă la masă cu un duşman pe care se pregăteşte să-1 trimită în împărăţia cerurilor. Dar cu domnul Butler ce mai are?

Am gonit ca nebunul înapoi spre Newbury şi am năvălit în primărie. Uşa preşedintelui Comitetului municipal era deschisă, iar secretara nu era nicăieri. Am bătut în tocul uşii.

Vicky a ridicat ochii şi şi-a îndepărtat buclele de pe faţă.

-Ce vrei?

- Să stăm de vorbă.

- Biroul de impozite e mai jos, în hol.

- Vicky, peste tot dau cu nasul de tine mînă-n mînă cu

Tim.

- Nu m-ai văzut niciodată de mînă cu Tim.

- Poate că nu, dar l-am văzut pe el ţinîndu-te pe după umeri.

- De ce nu discuţi cu el?

- Uite ce e, am ceva important de discutat.

-Scuză-mă, replică ea, am crezut că discutăm I despre ceva important.

-Vicky, iartă-mă.

- De ce, nu-mi datorezi scuze!

- Dar aşa te porţi.

-Nu, mă port ca o femeie rănită. Ceea ce şi sînt. Pînj

Vicky cea veselă poate fi rănită. De exemplu, cînd te văd altă femeie. IM

în clipa aceea, văzîndu-i durerea de-pe faţă, mi-am dorit să-i pot spune că Julia nu înseamnă nimic pentru mine.

- Ce vrei?

- Pot să-nchid uşa? E o problemă privată.

- A, şi asta nu era?

- Pot să-nchid uşa?

încuviinţă. Am închis-o şi m-am aşezat pe un scaun lîngă ea, la birou. ii

Vicky a atacat:

- Te-ai gîndit vreodată că, dacă eu aş face ceea ce faci tu, m-ai considera tîrfă?

- Nu. Pentru că, aşa cum foarte bine ar trebui să ştii. cînd iubesc o femeie, o iubesc cu adevărat.

M-am simţit foarte mîndru de claritatea şi adîncimea spuselor mele pînă cînd a venit replica ei tăioasă:

- E mai rău. Inventezi poveşti romantice şi te faci atît do credibil încît sfirşeşti prin a răni toate femeile care se îndrăgostesc de tine.

- Vicky, şi eu sufăr.

- Extraordinar. Mă simt deja mai bine. k

După cîteva minute de tăcere mai puţin plăcută decît sa asişti la o amputare, am încercat din nou:

Vreau să-ţi spun că toate astea nu sînt lucruri noi pentru M-am gîndit şi eu. Am să mă mai gîndesc la ce mi-ai 01,0 Deocamdată, am nevoie de o favoare. Să văd dacă pot.

_ poţi să-1 tragi de limbă pe Greg Riggs?

| De ce?

„ îl apără pe un derbedeu p'e nume J.J. Topkis. Vreau să

ştiu cine îl plăteşte.

- Păi, domnul Topkis, care l-a angajat.

- Mă îndoiesc că îşi poate permite. Sînt destui avocăţei specializaţi în găşti de motociclişti.

- Vrei să-1 întreb eu?

- E pentru domnul Butler.

- O... Ce te face să crczi că o să-mi spună mie?

Era o chestiune delicată, ca să nu-i spun dezagreabilă.

- Mai ţii minte petrecerea pe care ţi-a organizat-o în campania electorală?

- îi sînt recunoscătoare. Greg Riggs a fost foarte bun cu mine. l-am rămas datoare.

- Ei bine, ştiu că erau considerente politice la mijloc. Dar am avut impresia că nu s-ar fi străduit chiar atît pentru o candidată urîtă. %

Vicky s-a uitat lung la mine.

- Greg Riggs e logodit şi urmează să se însoare. Iar dacă încerci să mă flatezi prefaeîndu-te că eşti gelos, ţi-ar fi reuşit mai bine dacă ţi-ai fi cîştigat dreptul de a fi'gelos.

M-am dus acasă şi m-am pus pe dat telefoane.

A treia încercare de a-1 găsi pe amiral s-a soldat cu încă 0 promisiune că i se va transmite mesajul şi că mă va suna.

Un telefon la Fox Trot mi-a adus informaţia că ^ninişoara Devlin şi domnul King nu sînt la „birou".

La Fort Bragg, toţi mi s-au adresat cu „să trăiţi" urmă mi s-a făcut legătura cu o unitate de unde se J rîsete de femei.

- Jervis! strică femeia care a răspuns, apoi se au?;.

v0c
lui Josie, clară şi mîndră.
- Caporal Jervis.
- Josie, la telefon Ben Abbott.
I s-a tăiat răsuflarea.
- Mama a păţit...
- Mama e bine. E foarte bine. Am ceva de discutat cu iine
- Nu pot. Intru de gardă într-un minut.
- J.J. Topkis le-a spus poliţiştilor că taică-său l-a învăţat cum să facă bombe cu ceas.
-Aşa?
- L-ai auzit pe Dicky spunînd una ca asta?
-Nu.
- Dar ai băut cu ei.
- Nu chiar.
- Minte?
- Păi, nu. Adică nu ştiu, cînd am ajuns, l-am luat pe Dicky şi-am plecat. Numai noi doi.
- Vrei să spui că i-ai găsit bînd împreună? Ei doi şi-atît?
- N-am ajuns înainte de miezul nopţii. Maşina era la mama. între timp, se îmbătaseră criţă. Ben, trebuie să plec.
-Sînt curios de ce nu mi-ai spus nimic despre J.J. cînd am stat de vorbă.
- Am plecat numai noi doi. Dicky mă aştepta şi a încercat să-şi omoare timpul.
- Ţi-a povestit cum de a ajuns să fie prieten cu Topkis
- Nu prea.
- M-a mirat cînd am auzit.
I Dicky nu era ranchiunos. Şi era fericit, într-un fel...
Ş®1 aşteptat şi am auzit-o cum începe să plîngă.
Ce9 am întrebat-o şi, după ce mi-a spus, m-am gîndit
. re oierdere - exact cînd începuse să-şi pună ordine în din n°u
l3ta lui nenorocita.

' _ jvli-a spus... mi-a spus că înainte nu se gîndea niciodată

e-o să fie. Dar că acum se trezeşte dimineaţa şi-şi spune: c'e bine, astăzi o s-o văd pe Josie...

Eram nevoit acum să mai merg o dată la Derby. Mă jUari|ora însă starea în care îl lăsasem pe domnul Butler de dimineaţă, aşa că am trecut pe la arestul din Plainfield. A venit la vorbitor tîrîndu-şi picioarele, cu un aer confuz şi distrat.

De data asta se răsese şi avea faţa plină de mici tăieturi si de smocuri de barbă pe care le evitase. I-am dat o Coca- Cola şi un cheeseburger şi s-a apucat să mestece încet.

I-am spus ce a declarat J.J. Topkis despre detonator.

A terminat burgerul, după care a ridicat ochii.

- Ţi-am spus deja, nu l-am învăţat nimic pe Dicky despre explozibili. %

Ţin minte. Dar trebuia să vă întreb. Pentru că ştiu că pe mine nu m-aţi minţi.

A dat capul pe spate ca să înghită băutura şi a rămas în aceeaşi poziţie, cu privirea în tavan.

- Totuşi te-am minţit o dată.

-Cu privire la ce?

- N-a fost nici o vacă. j' - Cum adică?

- N-a fost nici o vacă înţepenită-n gard.

- Cum? De ce?

- M-am gîndit să spun aşa ca să se potrivească

- Unde eraţi?-

- Acolo sus eram, dar n-a fost nici o vacă.

-Dar Albert şi Dennis Chevalley mi-au spus văzut cu vaca.

- Mint.

- De ce-ar minţi?

- Poate că ei sînt cei care au nevoie de un alibi.

Cîte o minciună, pe rind. Acum Derby. Dar nu m-au dus singur. I-am telefonat lui Betty Chevalley şi am rugat-0 să mi-1 împrumute pe vărul Pinkerton.

- După mine, n-ai decît să-l iei de tot.

- Ce-a mai tăcut?

-De cînd ai trecut tu, azi-dimineaţă? L-a ameninţat pe cel mai bun mecanic pe care-1 am că-i rupe mîinile, i-a spus reverendului Owen ştii tu ce să-şi facă singur şi a montat o bară de remorcare pe maşina lui Mildred Gill. la !

Mildred avea optzeci şi patru de ani şi nici Dodge-ul ei nu era cu mult mai tînăr.

I-am promis să-l ţin pînă pe-nserat, am încărcat maşina cu bere şi cu gheaţă şi m-am repezit peste deal în Frenchtown. Inscripţia de pe tricoul negru îi descria foarte bine dispoziţia, cu litere mari pe pieptul lui enorm: DACĂ CEVA TREBUIE DISTRUS PESTE NOAPTE- CHEMAŢI MARINA AMERICANĂ.

SUCCES GARANTAT!

Nimeni nu ştia dacă Pink a fost vreodată în marină - dispăruse cîţiva ani pe cînd era un puşti dar nu văd pe cineva în stare să-i conteste autoritatea de a purta tricoul ăla pink îţi *ac cinste cu 0 ^ere- deschis răcitorul de

L" cheta din spate, burduşită cu cutii de Bud. lins pe buze.

__ Sînt cam ocupat.

_ aranjat cu Betty. Urcă.

Hei, Pe niine nu mă conduce o muiere. Femeile - cu cepţia mamei lui, cu care locuia la vîrsta de patruzeci şi va de ani - făceau parte în opinia lui dintr-o subspecie prost . ,cjalizată să ofere mîncare şi sex, în ordinea asta. 5 - Unde mergem?

- La Derby.

_ Conduc eu.

N-avea rost să-l contrazic. Şi-a aranjat scaunul cît mai j0S şi mai pe spate pentru a-i oferi un minimum de confort siluetei lui gigantice şi a apăsat pe accelerator. ,

Nimeni nu poate conduce ca Pinkerton Chevalley. Ani de zile a dominat cursele pe drumurile desfundate din New England, conducînd de fiecare dată maşinile lui Renny spre

victorie din Rhode Island pînă-n Mâine. Degetele lui, groase ca braţele unei fete, dansau cu graţie pe volan şi pe schimbătoml de viteze. Pantofii lui uriaşi alunecau ca pantofii de balet între frîne şi acceleraţie. •>

- Ai auzit că Ollie are o chestie laser, nouă?
- De ce mergem la Derby?
- Să căutăm Moartea din Derby. Ai auzit de ei?
- Descreieraţi. De-acolo ai ochiul vînăt?
- J.J. Topkis.
- Cretinul ăla pe care Dicky Butler l-a trecut prin 'ereastra lui Greg cel mare? Rahat, puteai să-l baţi.

' -Mai era cu doi amici.

- Aha, deci mergem să-i facem măr.
- Nu. Vreau să vorbesc ceva cu el.
- Un descreierat.

O bucată de drum Pink a condus şi a băut în tăcere ta fiecare dată cînd lăsa jos geamul ca să arunce o cutie jj luam dimmînă explicîndu-i că îmi trebuie acasă. Pe Şosea^ 34, traficul s-a aglomerat pînă cînd, spre uşurarea mea devenit imposibil să menţii o viteză supersonică. j

- Vreau să te întreb ceva, Pink. Ce crezi despre Alben şi Dennis?
- Sînt proşti ca noaptea.
- Ţi-i închipui omorînd pe cineva?
- Nu, dacă ar fi nevoiţi să se gîndească cum.
- Să zicem că au facut-o accidental.
- Aşa? S-a uitat la mine, cu o curiozitate moderată.
- îi crezi în stare s-o facă şi să scape?
- Nu şi dacă trebuie să se gîndească cum.
- Ce zici de Dennis?
- Ce-i cu el?
- E posibil să fie mai deştept decît pare?

Pink a luat în considerare ipoteza.

- Se poate. Ce naiba, nici n-ar fi greu.

în Derby era la fel de cald ca data trecută. Dar în cartier era linişte şi. acasă se afla numai mama lui J.J.

- J.J. e la club, m-a informat.

Indicaţiile ei ne-au purtat spre un depozit abandonat de pe malul fostului braţ al riului care alimentase pe vremuri moara.

Şase motociclişti pierdeau vremea în umbra acoperişului Pink a parcat maşina cu spatele spre ei.

- Sfinte Sisoe, uite ce minunăţie de motocicletă.

j j stătea pe o Harley nou-nouţă, din alea cu îmbunătăţiri

te în fabrică, cu rezervorul vopsit cu email roşu, şa roşie

iele şitot restul, în afară de jante din crom. ^ ^ __ pe unde dracu' are ăsta bani pentru aşa ceva?

_ E şansa ta să afli direct de la el.

j j. a lăsat motocicleta lui cea nouă şi a întins mîna într-o

manieră amicală.

- Omule, da' ştiu că i-ai călcat pe nervi pe caralii. N-ai turnat şi n-au avut ce să facă.

Ne-am strins mîinile şi i-am răspuns:

- Asta era şi ideea. El e vărul meu, Pinkerton.

Pink i-a învăluit solemn mîna într-a lui şi a aşteptat să-i fac semn ca să-i dea drumul.

- Frumoasă maşinărie.

J.J. a dat din cap în semn că apreciază complimentul şi a răspuns la cîteva întrebări tehnice puse de Pink.

Motociclistul cu cizme pe care-1 lăsasem rece data trecută mă privea ursuz. Prietenul lui cu cheia aproape că nu ne băgase in seamă, cufundat cum era în conversaţie cu alţi trei cu care împărţea o sticlă de Jack, trecînd-o de la unul la altul.

Undeva în apropiere, printre garaje şi fabrici dezafectate, era posibil ca poliţia să aibă un echipaj de supraveghere. Sau poate că nu.

. - I-ai dus cu preşul pe caralii cînd le-ai spus că tu şi Dicky Butler aţi băut ca fraţii?

- Nţ. Da' m-am gîndit că adevărul nu mai poate răni pe nimeni, nu? Pe nenorocitul ăla l-au şi mîncat viermii - n-am vrut să-ţi jignesc prietenul.

- Unde aţi băut? La River End? v - La White Birch. De unde ştii?

- Eu credeam că sînteţi duşmani.

- Eu la fel. In loc de asta, mă pomenesc că-mi „Hei, nu vrei o bere?". La început nu l-am crezut rw-ICe: am văzut ca are mânuşile alea, ştii ca purta mănuşi? Cs « ţinea în buzunar. Ultima oară şi le pusese înainte să n3 lovească.'Să mori de ris. Tipii din bar l-au ridicat de jos şi-a pus mănuşile de parcă era un dansator din filme Atît timp cît nu-şi punea mănuşile alea, eram liniştit că n-o săiJj luăm la bătaie. Fiecare cu păsărică lui, aşa-i? Tu ce-ai ai^jp

Avea o mănuşă şi una nu.

Cînd a explodat dinamita, nu purta decît o mănuşă.

Pentru că atunci cînd a fost omorît ~ am înţeles în stîrşiu tocmai îşi punea mănuşile. îşi pusese una şi se pregătea s-o pună şi pe cealaltă.

N-a mai apucat.

Luat pe nepregătite pentru că încerca să nu-i dea SIDA prin buza despicată sau nasul însîngerat celui pe care se pregătea să-1 bată. Luat pe nepregătite pentru că a ţinut să facă ce se cuvine, pentru prima oară în viaţa lui mizerabilă. Cu garda lăsată timp suficient pentru ca victima sa să răstoarne situaţia.

J.J îmi urla în ureche.

- Poftim?

- Te-am întrebat de unde ştii că am băut amîndoi?

-De la iubita lui Dicky.

-A, da. Grasa aia mică.

Pink se dăduse puţin înapoi şi aştepta lîngă Olds ca Munţii Atlas. Am văzut în ochii lui J.J. căutătura aceea de data trecută, credinţa că e mai tare decît mine.

-J.J., ai avut o săptămînă a dracului. Mai întîi ai fost arestat în urma unei informaţii anonime. Ai fost scos din

pîraaie de un avocat tare pe care nu ţi—1 poţi permite. Dar eu

HLj că nu-i chiar aşa de tare, că ai ieşit pentru că ai fost de ^Jşă-1 dai pe tatăl lui Dicky pe mîna poliţiei. 3C° ^ Cine zice asta?

__ Le-ai spus că ţi-a spus Dicky că tatăl lui l-a învăţat «a detoneze o bombă cu un cronometru care nu mai

Cltfll !><•

poate fi găsit-

_ Rahat. N-am spus aşa ceva. -Adică poliţiştii au inventat-o? _ Ai vorbit cu ei?

- Cred că ai făcut ceea ce trebuie, în ideea că trebuia să scapi de ei. Cum spui tu, Dicky e mort, ce mai contează? \lumai că e o poveste mult prea elaborată ca să cred că ai inventat-o doar ca să scapi de ei.

-Da'a mers.

- Da, dar l-ai înfundat pe taică-său. Cu ce te alegi dată-i faci rău unui bătrîn fermier?... Sigur, ţi-ai cumpărat o motocicletă nou-nouţă Harley Davidson cu îmbunătăţiri de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Mă întreb de unde ai avut atîţia bani.

- N-ai decît să te întrebi ce vrei.

- Sau l-ai atacat pe Dicky în noaptea gia, mai tîrziu?

- Glumeşti? Individul avea SIDA.

- De unde ştii?

| - De la el. Gata cu bătăile, aşa mi-a spus. Mie-mi convine, i-am zis eu. Nu voiam să iau boala. • - De ce nu mi-ai spus mai înainte? Pumnul prin surprindere al lui J.J. Topkis a venit ca o rachetă, de nicăieri. Atît de rapid, încît Pink a recunoscut mai tîrziu că l-a luat şi pe el prin surprindere. Dar eu mă aşteptam?

Moartea din Derby n-a pierdut mai mult de o miliSe J ca să se zgîiască la eroul lor căzut. încă una ca să pună st' jos. Timp în care eu îl depăşisem deja pe Pink, într-o » 2 nebuna. S

- Tu conduci.

Cu cinci motociclete zumzăind după noi ca un escadron de Messerschmitt* tot ce-mi amintesc ejncercarea lui Pink de a forţa maşina să traverseze barajul Stevenson.

Lacul Zoar se vedea în zare. Şoseauna tăcea o curbă strinsă pe malul lui, la stînga, spre baraj. Gardul anemic ce ar fi trebuit să oprească maşinile care ratau curba de la căderea în lac fusese dat jos pentru a se construi altul mai solid, ceea ce deocamdată nu se întîmplase. »

Lacul pe care-1 vedeam crescînd cu rapiditate în faţa noastră devenise brusc vizibil în oglinda retrovizoare. Prin parbriz se vedea numai verdele murdar al şoselei. Moto-cicletele care pînă acum se vedeau numai în oglinda retrovizoare au apărut în dreptul geamului şoferului, învăluite într-un nor de fum. Pink a încetinit puţin, a deschis radioul şi a întins mîna în spate după o bere.

* Tipuri de avioane de vînătoare folosite de aviaţia germană în cel de-al doilea război mondial, numite astfel după Willy Messerschmitt, constructor de avioane.

Cu cincisprezece centimetri înainte de curbă a « piciorul de pe frînă şi a accelerat puternic. Maşina a tîsn" S stînga, pe baraj. Trei motociclete Harley Davidson au ate 3 în lac.

Se întunecase de mult cînd am ajuns în Frenchtown

Pink şi-a deschis a paisprezecea bere.

- Zici că J.J. l-a omorît pe Dicky Butler?

- Nu. Dar sînt sigur că a dat o declaraţie care o să r înfunde pe taică-său.

-Pentru ce?

- Ai văzut ce motocicletă are. Cineva a plătit pentru ea

-Cine?

- Mă depăşeşte. De un lucru sînt însă sigur, cine l-a omorît pe Dicky a facut-o într-o luptă.

- Ai face bine să-mi aduci maşina ca să-i repar direcţia.

A doua zi de dimineaţă am aşteptat degeaba telefonul

amiralului.

Am telefonat la Fox Trot şi Jenkins mi-a spus că Henry j King şi Julia Devlin sînt într-o şedinţă.

Era prea devreme cu o zi ca să aştept întrebări din partea sergentului Marian cu privire la curiozitatea mea pentru i raportul poliţistului Moody.

Am sunat la închisoare. Gardianul care a răspuns mi-a spus că domnul Butler e, citez, într-o stare de mizerie, şi s-a oferit să-l cheme la telefon. Dar fermierul n-a venit.

Tim m-a informat că n-a ajuns nicăieri cu încercările de a-1 scoate pe cauţiune.

Apoi a sunat Vicky:

-Am ieşit aseară la un pahar cu Greg Riggs.

-Te-ai mişcat repede.

-Ai zis că e important.

„ Ce-ai aflat? __ Ceva straniu.

_ Vrei să ne întîlnim la o cafea? _ Nu vreau să te văd.

A spus-o pe un ton atît de amărît încît nu mi-a rămas

„Itceva decît să accept.

_ Bine... Aşadar, care-i treaba cu Greg? Ţi-a spus cine

l-a angajat ca să-l apere pe Topkis? -Chiar s-a lăudat. _ Drace, mă întreb de ce?

_ Şi eu m-am întrebat. A fost cam vorbăreţ pentru un

avocat.

- Cine l-a angajat?

- Era foarte mîndru de sine. Spunea tot timpul: „Am dat lovitura".

-Cine?

- M-a pus să jur că nu spun nimănui.

- Asta nu-i foloseşte la nimic domnului Butler. -Am jurat.

- Foarte binp. Cirie e?

- N-o să-ţi vină să crezi.

- Cine e, pentru numele lui Dumnezeu? -Bertram Wills.

j -Glumeşti.

i - Ben, ce interes ar avea un fost ministru să-l plătească pe Greg Riggs ca să apere un derbedeu?

- Habar n-am.

Telefonul a tăcut. După o vreme s-a auzit o chemare slabă: -Ben? -Ce e?

ioanw 1

- Cînd lucrai la New York te întîlneai cu femei ca H King? °atHuj|

- Doamna King? Nu prea înţeleg ce vrei să spui

- Haine elegante şi bijuterii şi părul ăla nemaipomen^

- Let;onduceam la Elizabeth Arden* şi primeam bo dacă le şi aşteptam.

- A trecut să mă vadă, ieri.

După o lungă tăcere, am întrebat-o:

- Vrei să spui că doamna King ţi-a lacut o vizită în ah scop decît cel de a te face să te simţi prost?

-Mă simt prost. Mie nu-mi pasă de chestiile astea Serios. Şi deodată, ea mă priveşte în faţă, iar eu mă gîndesc că are cincisprezece ani mai mult ca mine şi eu sînt cea carc arată ca dracu'. Tim nu înţelege. Se uită la mine şi zice: Eşti atît de frumoasă!

- Poate că l-ai prins într-o zi proastă. Ce-a vrut doamna King?

- I-a plătit impozitele domnului Butler.

-Ce?

-Mi-a cerut o audienţă. M-a întrebat cît datorează domnul Butler şi a completat un cec.

"- Ţi-a spus de ce?

- Zicea că a suferit prea mult. Nu voia ca el să-şi facă griji în privinţa fermei.

- Ai acceptat?

- Bineînţeles. Oraşul are nevoie dc bani ăia.

- A pus vreo condiţie?

-Nici una. I-am spus de la început. L-am adus şi Pe Don Darbee ca să-i explice că Newbury nu intenţionează

deocamdată să-i confişte ferma - în caz că s-a gîndit că va fi scoasă la vînzare din cauza impozitelor.

* Cosmeticiană americană de origine canadiană (1891-1966).

pon era avocatul oraşului.

, A fost de acord?

pâră discuţie. Cred că nici nu i-a trecut prin cap să

- reva în schimb. Doar că m-a pus să promit că n-am să ceara c -

,pUnnimănui.

K -Mi-ai spus mie.

_ tine e altceva. M-am gîndit că poate e important ntru domnul Butler. în plus, am încredere în tine. P - Aşa mai zic şi eu.

_ Sper să ţii pentru tine. în fine, m-am gîndit că e bine să ştii... înseamnă ceva?

- Deocamdată nu ştiu. Cum a plătit?

- Cu cec personal.

- Cont comun?

-Nu, al ei.

- Interesant... îmi făcea impresia că nu-i convine fâptul că King încearcă să-şi distrugă vecinul. Se pare că luase decizia de a îndrepta lucrurile.

- Ştii ce a mai făcut? I -Nu.

- M-a invitat la prînz. Numai noi două. Ştii, ca între doamne.

- Acceptă. S-ar putea dovedi o prietena bună. Ai nevoie de aşa ceva dacă ai de gînd să devii guvernator.

- Aşa m-am gîndit şi eu şi m-am urît pentru asta. Pare o fiinţă cam singuratică. Oricum, mi-a zis că acuma trebuie să împacheteze nu ştiu ce şi cînd termină ne întîlnim să luăm masa. Nu-i aşa că e drăguţă?

- E o doamnă drăguţă.

Cît de drăguţă? Domnul Butler avusese o gaură de aProximativ douăzeci şi cinci de mii de dolari. O grămadă de bani chiar şi pentru o femeie în stare să-i acopere cu un cec personal. Ceea ce văzusem cu cinci seri în urmă în grâ^ la Fox Trot tăcea posibile tot felul de scenarii.

Nu era nimeni la ferma Butler, mulsul vacilor se termin Ji demult şi Vecinii plecaseră. Cineva tunsese iarba

din jurul casSl Straturile unde poate că pe vremuri mama lui Dicky puses^ I flori erau acum pline cu flori de toamnă. încă mar era cald 1 Dar unghiul razelor de soare anunţa toamna şi o anume ceaţă care tulbura cerul ameninţa că o să plouă.

Cînd m-am dat jos din maşină, mi-am dat seama că erai aproape acelaşi moment al zilei cînd Josie l-a lăsat pe Dicky acasă ca să se trezească pentru picnic. M-am oprit ca să niă orientez şi am încercat să privesc cu ochii tulburi ai lui Dicky; s-a dat jos din camioneta lui Josie, s-a clătinat, a văzut maşina lui taică-său. Tractorul este în apropiere, asta înseamnă că bătrînul mănîncă

Pîrîul curge printr-un făgaş mărginit de tufe şi copaci şi se scurge într-un pîlc de pădure mult prea abrupt ca să fi fost vreodată defrişat şi arat. Soarele arde cu putere. Tatăl lui e în casă. Caută umbra copacilor.

I-am găsit poteca. Vacile bătuseră o cărare surprinzător de îngustă, care se ţinea de malul apei şi cobora pe panta cea mai lină - ca şi cum ar fi fost calculată matematic de ingineri - spre o adăpătoare. Sute de copite se vedeau în noroi. Mai jos. poteca se*bifurca. O fişie de pămînt bătătorit se desprindea din zona udă şi continua pînă înapoi la cîmpie. O a doua potecă, mai îngustă, mergea însă paralel cu pîrîul şi se alunda în parcela de pădure ce separa proprietatea lui Butler de a lui King.

Dicky curăţase obstacolele. Se puteau vedea cioturi tăiate cu ferăstrăul şi frunze moarte ce atîrnau încă de crăcile pc care le dusese în pădure. Ici şi colo, unde poteca intersecta

pUSese pietre ca să uşureze traversarea. O rază de soare trăbătea frunzişul pădurii făcea să strălucească un pachet CCS de Malboro pe care îl mototolise. r°^UjAtrT1 Urmat poteca aproape un sfert de milă, pămîntul 0borind o dată cu pîrîul care se învolbura în mici cascade je era mai abrupt şi forma bazine mai liniştite unde terenul *ra mai drept. Pîrîul şi poteca intrau apoi într-o poiană unde un

imens mesteacăn argintiu căzut constituia o bancă foarte confortabilă. Locul gol de sub umbrar alcătuia un cerc de soare şi cer.

Construise un baraj de pietre de-a curmezişul albiei pinului, acoperit cu plastic negru, amenajînd astfel un loc de scăldat de vreo cinci metri lăţime. Două elemente stricau decorul, altfel de o frumuseţe magică: un maldăr de sticle de vin sparte şi un gard înalt pentru căprioare, ţesut din şapte fire de sîrmă,- plin de banderole galbene ce indicau că era electrificat şi de semne cu TRECEREA OPRITĂ!, marcînd limita proprietăţii King Inc.

Acoperea pajiştea din inima pădurii cu un soi de meschinărie industrială. Gardul de sîrmă groasă era prins de fiecare copac cu cîrlige izolate cu plastic. Sîrma cea mai de jos a gardului era la mai puţin de treizeci de centimetri, pentru a împiedica orice căprioară mai întreprinzătoare să se culci şi să se rostogolească pe sub el. Pămîntul fusese curăţat de curind pentru ca iarba şi tufişurile să nu absoarbă curent electric din gard. Numai la traversarea pîrîului, cei care construiseră gardul, avuseseră o scăpare. O căprioară dornică să se ude putea să se strecoare pe sub gard, unde albia rîului devenea mai adîncă.

M-am aşezai la umbră, pe un covor de ace de pin, am Privit cerul, am ascultat apa repezindu-se peste pietre.

Libelulele vînau. Dicky avusese dreptate. Nu erau ţînţari.

Nu era nici un pin în apropiere şi am realizat că adujJ âcele moi ca să îşi facă acest cuib pentru îndrăgostiţi, Cu vJ/j la locul de scăldat. Prin gard puteam să văd jumătatea^! pădure ce aparţinea lui King, coborînd o dată cu pînu] g i prea deasă şi mă aflam prea departe ca să pot vedea pajfygj şi conacul Fox Trot, dar puteam să simt, dacă nu chiar sj văd, o deschidere luminată de soare în partea dreaptă - buc^ de păşune arendată ce intra pe proprietatea lui King.

Cu toate astea, dacă mă culcam pe spate, sau dacă mj uitam la bazinul de apă, sau dacă îmi lăsam urechile să

soarbă zgomotul făcut de apa revărsîndu-se peste barajul de plastic construit de Dicky, îmi puteam uşor imagina că mă găseam la sute dc mile distanţă de cel mai apropiat vecin. Cu o Josie Jervis ameţită şi dulce lîngă mine pe acele de pin şi cu închisoarea de stat o amintire îndepărtată, cu HIV pasiv, aş fi într-adevăr un om tare fericit.

M-a trecut un fior, ca ceva rece alunecînd pe spinare. Năucit şi puţin îngrijorat, m-am ridicat într-un cot ca să mă uit înjur. Bazinul, sticlele de vin sparte, gardul, semnele de avertisment, iarba însorită din depărtare, pădurea deasă din vale. Ceva lucea în soare şi am realizat că nu sînt singur.

25

Fiecarc celulă din corpul meu voia să se ascundă. Fiecare celulă din creier mă avertiza că dacă mă mişc am să fiu împuşcat de puşca cu lunetă despre care crezusem că e invenţia domnului Butler. Am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac în starea aceea de paralizie - am rămas nemişcat. Dar mă treceau fiori pe şira spinării şi mi se încreţise pielea şi simţeam nevoia să mă pun la adăpost aşa cum un păcătos simte nevoia să i se ierte păcatele.»

Adăpost mi se oferea lîngă firul apei - la jumătatea distanţei dintre bazinul amenajat de Dicky şi gardul lui Henry Kins; o lespede de înălţimea unui om, adusă acolo de un gheţar cumsecade în urmă cu şapte mii de ani. Prin spatele stîncii aş fi putut să mă strecor pe mal şi să mă ascund în albia curentului.

Încetişor, mi-am încordat braţele şi m-am rostogolit, în sPeranţa să pun cîţiva copaci între mine şi el. Mi-am dorit să fi avut o armă. Fiindcă niciodată nu mi-a plăcut să port un pistol, puteam acum s-o sfirşesc rău.

Am văzut iarăşi lucirea aceea. Se mişca, îşi M-am ridicat şi mi-am deschis fermoarul. '

î^Qf

M-am apropiat de stîncă. M-am oprit. Am inst^l pămîntul ca un pudel care încearcă să se decidă unde să rid* piciorul. M-am dus în spatele stîncii, am dat de

muşchiul umS mi-am închis fermoarul şi am încercat să mă fac nevăzm * susul apei, în pădurea lui Butler, punînd cîteva suteJl trunchiuri de copaci între mine şi urmăritor. e

Cît ar fi putut să rămînă cu ochii pe stîncă? m I Nu atît de mult cît mi-aş fi dorit. Am coborît malul şi am început să mă tîrăsc în curent în patru labe. Apa era adîncă. Dacă rămînea adîncă, eu tăcut iar el acolo unde se afla, între copaci, aş fi putut să scap. m Am început să mă tîrăsc în sus. Simţeam adrenalina pompînd în inimă, secătuindu-mi puterea din membre. Mi-am tîrît mîinile şi picioarele de plumb prin apa puţin adîncă de lîngă mal, printre pietre ascuţite, prundiş şi crengi rupte.

Brusc, m-am oprit. ■

A

In panica paralizantă care-mi muiase picioarele, uitasem de stăvilarul lui Dicky. înalt de un metru şi jumătate, bloca în totalitate curentul. Dacă-1 ocoleam sau dacă-1 săream era totuna, m-aş fi expus în bătaia puştii. 9

M-am întors şi m-am tîrît în direcţia cealaltă, pe sub gardul electrificat al lui Henry King şi indicatoarele lui cu trecerea oprită. Mi-a trecut prin cap să mă ridic cu mîinile în aer, în semn de capitulare. Numai că un asemenea gest de încredere ar putea fi considerat o invitaţie la tragere la ţintă. M-am gîndit că e mai bine să mă tîrăsc spre un loc deschis şi după aceea s-o rup la fugă spre casa lui King. M

Treizeci de metri mai jos, am ridicat precaut capul ca să-mi dau seama unde sînt şi am văzut o mănuşă.

I ygcea pe malul drept, la cîţiva centimetri de faţa mea. O - de varză pe jumătate putredă o acoperea parţial şi :rliîl/ că fi stat o vreme în ploaie.

• Am dat frunza la o parte. Apoi, cu un băţ, am ridicat-o r şi m-am uitat dedesubt. Pielea se întărise. Buruieni ' «mice se chirciseră sub ea, lipsite de soare. Vreo două care ^ăpaseră se bucurau de lumină şi înverziseră.

Era din piele de căprioară. Una din mănuşile lui Dicky, lănuşa care lipsea de pe mîna găsită de Ollie. Lăsase garda

j0S ca să şi-o pună.

Deodată, un punct roşu strălucitor începu să alerge pe

ca ca un gîndăcel trandafiriu. M-am uitat prosteşte la el. Părea

transparent. Mi-am retras mîna la timp. O săgeată de vreo

douăzeci de centimetri a trecut prin mănuşă şi a pironit-o de

oămînt. V

Era o săgeată de arbaletă, ghidată de punctul roşu al

unui vizor laser. Tehnologie de secol douăzeci altoită pe cea medievală. Tăcută ca moartea. Şi precisă ca moartea. E mult de cînd n-am mai fost pus într-o asemenea alertă.

Am ţîşnit de la pămînt, am îndesat mănuşa lui Dicky în buzunar şi am luat-o la fugă în jos, pe firul apei. M-am oprit brusc. Am auzit în spate zgomot de frunze şi crengi strivite. Am sărit riul şi am dat să mă pierd în pădure. Am aruncat o

• • V 7 J

* * 1 >

pnvire înapoi şi am văzut o siluetă care se mişca ager, neagră din cap pînă în picioare.

Am încetinit pasul, mişcîndu-mă cu mai mare atenţie, şi m-am oprit iarăşi, acoperit de trunchiul unui stejar roşu uriaş. L-am auzit din nou, printre copaci, la vreo cincizeci dQ metri m spatele meu. M-am gîndit să-1 atac, destul de sigur acum La nu e înarmat cu pistol, singura armă de care mă temeam în Pădure. Arbaleta îi era aproape inutilă în desiş, pînă să se

aPropie de mine.

Zece metri Ia stînga mea era un mesteacăn alb l -L trăsnet, un copac bătrîn, aproape la fel de gros ca st Am îngenuncheat să desprind o piatră dintre râdâc^ă

stejarului. între timp, mă străduiam să-mi reglez respirJS să mă calmez puţin. în fond, eram în elementul meu.

în ciuda înclinaţiei lor spre rău, bărbaţii din fam ij Chevalley deveneau la bătrîneţe unchi minunaţi. Tata a un om foarte ocupat, aşa că mama m-a lăsat pe mîna fraţii şi verilor ei zurbagii, care considerau că e de responsabilităţi lor să-i înveţe pe băieţii mici cum să-şi facă adăpost, să vîne^ şi să se ascundă în pădure. Am jupuit prima mea căprioară |a vîrsta la care am fost în stare să ţin în mînă un cuţit, cu cîteva luni înainte de începerea sezonului de vînătoare, dacă ţin bine minte. La zece ani eram în stare să fac focul în ploaie, să dorm în zăpadă şi să mănînc aproape orice vietate care se întîmpla să-mi apară-n faţă. în urmă cu cîţiva ani mi-am pierdut apetitul pentru vînătoare, dar am fost antrenat de maeştri.

Am aruncat piatra cu putere şi la înălţime mică. A trecui prin tufiş ca un agent de valori imobiliare peste frunzele de pe Main Street, iar eu m-am tîrît pe burtă la stînga, spre mesteacănul alb, în stilul Chevalley. Aşa cum mă aşteptam, jumătate din trunchi era găurit, dar se revigorase şi scorbura era întărită cu un scut de scoarţă nouă.

Cavitatea era ca un coş. M-am strecurat înăuntru şi am urcat aproape trei metri sprijinindu-mă în mîini şi picioare pe lemnul aspru.

Să fi avut timp, m-aş fi uitat să nu fie şerpi, nevăstuici, ratoni turbaţi sau albine, animale care ar fi putut să pretindă că m-am ascuns în casa lor. Dar foşnetul pe care-1 auzisem m apropiere mă făcuse să nu mai stau pe gînduri. Ar fi fost buna o gaură în scoarţă ca să văd ce face. Dar nu exista aşa ceva şi n-aveam altceva mai bun de tăcut decît să aştept, orb ifl întuneric.

^ intrat în scorbură atît de tăcut că m-am trezit că

hează lumina şi se zgîieşte la mine prin nişte ochelari

j înainte să-mi dau seama că era acolo. Mi-am dat ciudaî1 111

nuli şi am căzut ca un bolovan.

A sărit înapoi. L-am lovit tare cu piciorul.

O clipă am fost tentat să cred că i-am zburat capul. Nu cra capul, ci un fel de coif care, căzînd, mi-a permis să văd o tunsoare militărească şi un gît extrem de gros. Mi-am adunat picioarele sub mine şi, înainte să apuc să ies din scorbură, s-a tăcut nevăzut, rămînînd doar un foşnet de frunze. M-am luat după el.

Voiam să-l întreb de ce mă urmăreşte. Mă ochise pe mine sau mănuşa lui Dicky? De ordinele cui asculta? Şi, încă ceva, unde era în după-amiaza cînd a explodat barajul lui King?

O săgeată se înfipse într-un hicori din apropiere. M-am uitat cu atenţie la ţepuşa din fibră de carbon care tremura la nici treizeci de centrimetri de faţa mea şi mi-am reconsiderat opţiunile. Eram deja prea încărcat pentru o alergare prin pădure: mănuşa lui Dicky Butler, adevărată comoară, cu toate că acum avea podul palmei găurit, două săgeţi pentru arbaletă de înaltă tehnologie şi un coif Care s-a dovedit a fi un capişon din neopren prevăzut cu binoclu pentru vedere în noapte şi cu căşti atît de sensibile că puteai auzi răsuflarea unui animal speriat.

Nu fusese cumpărat de la un magazin cu articole de sport. Nu avea nici o etichetă de marcă. Arăta ca o piesă dintr-un echipament militar foarte scump. Am luat-o în sus pe firul apei, m-am strecurat pe sub gardul lui King cu intenţia de a retuma obiectul posesorului de drept. Via uşa din faţă.

Am telefonat la Fox Trot din bucătăria domnului Butler. King şi Julia erau iar într-o şedinţă.

- In jumătate de oră sînt acolo, am spus.

- Trebuie să vă fixaţi o audienţă, s-a auzit vocea îni,*^» a recepţionerei.

- Spune-i domnului King că unul dintre oamenii ţuj ■ pierdut nişte obiecte de valoare în pădure. Vreau să le înan

Am închis înainte să apuce să mai spună ceva.

Prinsă cu un magnet de uşa frigiderului pătat cu rugjjfl al domnului Butler, era o carte de vizită de la

Combinatul de • porci A&D din Gallatinville, pe Route 7, statul New Am luat-o şi am plecat spre Fox Trot.-

Albert şi Dennis erau la poartă.

-Numele.

-Sun Tzu. Am ridicat coiful. Feţe căzute. Sînt aşteptat am adăugat.

- De unde ai aia?

- Deschideţi poarta.

Au deschis poarta.

Tricoanele din asfalt erau în funcţiune, strălucind ca dinţii de şarpe în lumina palidă.

- Ben Abbott.

-Continuaţi.

Tricoanele au dispărut.

Elicopterul parcat pe pajişte lîngă casă bîzîia şi, pînă sâ parchez, elicea a prins viteză. Am urcat treptele în fugă şi am bătut în uşă. A deschis Jenkins.

- Cine pleacă, King? am urlat eu.

- Nu, domnule Abbott. Sînt la birou. Sînteţi aşteptat.

Am străbătut poteca pînă la casa bătrinului Zarega ţinînd

coiful ca pe capul unei gorgone. Julia m-a întîmpinat cu o strîngere de mînă. La început am crezut că din cauza recepţionerei. însă n-a avut nici un zîmbet special pentru mine

Era frumoasă în fusta de un verde pal şi bluza de un verde şi mai pal. Părul strîns lăsa să se vadă gîtul splendid 'j tremura uşor. Şi a mea. La unison cu gura uscată şi

tâile;

j2le accelerate ale inimii.

<;_a uitat în tavan, avertisment clar că sîntem ascultaţi.

_ pe unde ai asta? m-a întrebat cu voce tare.

_Am să-i explic şefului.

Biroul lui King era o încăpere primitoare, mobilată luxos - -chea sufragerie, dacă ţin bine minte, lambrisată şi decorată de un specialist în design interior învăţat să

cheltuie banii pe tuşe gen brîu de marmură în jurul căminului.

King vorbea la telefon. A dat din cap destul de prietenos, a salut şi mi-a tăcut semn să iau loc, în timp ce ridica întrebător o sprinceană spre prada de război care se bălăbănea în mîna mea. M-am aşezat cu coiful pe genunchi pe canapeaua pe care mi-a indicat-o Julia. Ea şi-a pus un scaun în faţa mea şi am aşteptat amîndoi în tăcere ca King să termine de vorbit la telefon. Nimeni, nici măcar majordomul, nu a făcut vreun comentariu cu privire la hainele mele ude şi pline de noroi.

Vocea lui King împărtăşea înţelepciune nepreţuită într-un registru scăzut - ceva destul de general despre noul climat din Londra, vorbele părînd ceva mai puţin importante decît tonul.

După ce a închis, a făcut nişte notiţe pe un dosar, le-a citit, apoi a ridicat privirea întrebător.

- Ce-i aia?

- Vizor de noapte şi căşti. I-a căzut unuia dintre angajaţii tăi.

- Mulţumesc, zise el, întinzînd mîna peste birou.

Am ţinut-o bine.

- Nu-i numai atît.

- Ce s-a întîmplat?

- Ticălosul a tras în mine.

- N-am auzit nici o împuşcătură. ■

Am scos săgeţile de arbaletă .din buzunarul de la spjJ

- Nici eu.

-Sînt sigur că n-a avut nici un gînd rău, doar că ai ;

* * intrat

în terenul lui de ţintă.

-Eu am fost ţinta.

-Erai pe proprietatea mea?

- Traversarea unei proprietăţi nu e un delict capitjJ Oamenii tăi n-au dreptul să încerce să mă omoare dacă depăşesc hotarul proprietăţii tale.

- îmi dau seama că ai motiv să fii supărat, domnule Abbott.

Nu eram supărat cînd am venit. Eram doar nerăbdător să-1 strîng puţin cu uşa. Dar atîta aroganţă începea să mă scoată din sărite - aroganţa politicoasă a celui care ştie că are dreptate.

-Nu atît de supărat pe cît ai să fii tu cînd am să raportez totul la poliţie.

-Uşurel, uşurel. Nu trebuie să judeci pripit.

-Am venit aici după ce a fost cît pe ce să fiu omorît. Am procedat deja pripit.

-O să am o vorbă cu persoana în chestiune.

-Şi eu.

King ridică din umeri.

-Bine, dacă te mulţumeşte cu ceva. A apăsat pe un buton de interfon: Josh, te aştept la birou. Josh e şeful securităţii, îmi explică el mie.

-Ştiu. A depus mărturie la anchetă.

Am aşteptat în tăcere. Josh Wiggens a intrat grăbit, îmbrăcat într-un elegant costum gri.

-Da, Henry.

j^ng arătă din cap spre coif. Uite, Ben e supărat. Pretinde că un angaj at de-al nostru

"nd chestia aia a tras în el cu alea. P __ pătruns în perimetru? mă întrebă Wiggens.

josh, am spus, ţi-am rămas dator de cînd cu Derby. par te sfătuiesc să laşi prostiile.

_ juiia mi-a transmis mulţumirile tale. N-ai pentru ce. Noroc că am fost pe-aproape.

- Noroc? Sau m-ai urmărit?

Josh m-a privit cu o expresie de milă.

- Un fost coleg de-al meu şi-a deschis un anticariat în Derby. Ai avut un noroc chior că am fost acolo.

- Atunci vă mulţumesc amîndurora. Dar să lăsăm Derby. Aici sîntem în Newbury. Tipul a tras în mine. Vreau să stau de vorbă cu ei. «

-Nu se poate.

- Şeful tău a zis că se poate. Nu-i aşa, Henry?

King dădu din mînă binevoitor.

- Dacă asta-1 linişteşte.

- Mă tem că angajatul în chestiune tocmai a plecat.

- Cînd se întoarce?

- Săptămînă viitoare, la început.

- Nu-mi convine. A tras în mine de două ori. Am pus o săgeată pe biroul lui King, cea murdară de noroi care se 'nfipsese în mănuşa lui Dicky. King făcu o grimasă, ca şi cum moroiul care se scuturase pe lemnul imaculat de trandafir l-ar ' deranjat mai mult decît arsenalul în sine. Adu-1 aici, am cerut, ^-aplecat nicăieri.

- Mă tem că a plecat, spuse Wiggens arătînd spre fereastră a elicopterul care tocmai îşi lua zborul.

M-am îndreptat spre uşă.

- Unde te duci? strigă King.

- La poliţie.

Josh Wiggens dădu să protesteze. King ii tăcu sp»,

taca.

- Nu te duci la poliţie, Abbott. Dac-ai fi avut de pţnri mergi la poliţie, te-ai fi dus direct. Dar tu ai venit aici. £ 3 vrei ceva. Spune-mi ce vrei şi o să vedem dacă putem să** satisfacem dorinţa. Stai. Jos. Stai jos. Julia, dragă, sună (W-Jenkins să ne aducă nişte răcoritoare. Ben, ce vrei? Ceai la gheaţă? Limonadă? Vrei ceva tare?

- Cafea cu gheaţă, am spus, numai ca să mă arăt pervers

-Cafea cu gheaţă să fie. Şi eu la fel. Julia, Josh, ca de obicei?

Julia ridică receptorul. King se apucă să reflecteze asupra săgeţii cu o voce adîncă, profesorală:

- Arbaleta a modificat legile războiului, fâcîndu-1 pe soldatul pedestru egalul călăreţului. Primul misii cu rază lunga de acţiune. Putea fi folosită cu succes de un ţăran analfabet pentru a străpunge armura celui mai nobil cavaler. Comparabilă cu Kalaşnikovul în mîna unui mujic. O armă atît de atroce încît papii au interzis-o.

- Mai puţin folosirea ei împotriva păgînilor, i-am amintit

eu..

King încuviinţă.

- Ştiu. Dar lungul arc englezesc? îţi zici în sinea ta.

Ce vreau de la el? îmi ziceam în sinea mea. în afară de

amantă. Ce vreau pentru domnul Butler? Şi mă întrebam dacă Henry King e capabil să-şi distrugă lacul pentru a-şi proteja un angajat mult prea zelos. Dacă ţinem cont de avertismente'1, de pe gard şi de aspectul lui Dicky, nu era greu să faci să p^3 moarte accidentală.

__ jnSă yemenii englezi nu erau ţărani în sensul european de roStjine. Nici nu puteau să tragă cu arcurile lor lungi din scunziŞ- Arbaletele au devastat forţele lui Saladin la Arsuf. w§ săgeata în mînă şi o studie în lumina ferestrei din spatele său Din ce e făcută această quarrel*.

Ticălosul ştia pînă şi numele corect.

- Pare să fie fibră de carbon.

_ Nu se fac vase din aşa ceva?

- Ba da. Şi avioane de spionaj.

-încă o armă care a schimbat lumea. Imaginează-ţi un inamic...

- în Newbury nu sîntem în război, Henry. De ce a tras în mine omul tău?

-Ben, poate că tu nu eşti în război. Dar Fox Trot a fost atacat. ,

-Fugi de-aici!

-Şi am de gînd să-mi apăr proprietatea.

-Dicky Butler e mort. Tatăl lui e în închisoare. De cine dracu' vrei să te aperi?

- Ce căutai pe proprietatea mea?

-Am tăiat-o pe „proprietatea ta" după ce angajatul tău a început să mă urmărească pe proprietatea domnului Butler.

-Ce te face să crezi că o să înghiţim aşa o gogoaşă? se amestecă Wiggens.

King făcu semn că vrea tăcere.

-Ben, e posibil să fi intrat în panică? Ce te face să crezi că te-a urmărit?

- L-am simţit cum mă urmărea printre copaci.

-Mie mi se pare că e o neînţelegere îngrozitoare la mijloc. Cum poţi să fii sigur?

* în limba engleză, săgeată de arbaletă; arrow înseamnă săgeată

obişnuită.

- Poate al şaselea simţ? propuse Josh. Am aruncat o privire 1 către Julia. Se uită în altă parte.

- Am văzut cum i se reflectă soarele în lentile.

- Poate că nu făcea decît să se uite la tine.

- Henry, ţie ţi-ar plăcea să mă uit la tine printr-un telescop? Noaptea, cînd eşti gata de culcare şi rămîi puţin la fereastră ca să priveşti stelele?

- Ai o imaginaţie foarte specială, Ben.

- Cheamă înapoi elicopterul.

King s-a uitat la Wiggens.

Josh a dat din cap înspre fereastră.

-Pilotul a zis că se apropie un front. Cerul prinsese o culoare de oţel şi dinspre vest se vedea venind un imens nor de ploaie. Dacă-1 chem acum înapoi, o să fie blocat cel puţin o zi.

- Puţin îmi pasă dacă rămîne blocat şi o săptămînă.

-Julia, interveni King, adu-mi carnetul de cecuri al institutului. Şi trimite-o aici pe - nu ştiu cum o cheamă, dactilografa.

Uram felul în care sărea să-i îndeplinească ordinele. A ieşit în grabă şi s-a întors cu un registru legat în piele. Cînd i l-a deschis, mi-a aruncat o privire sfidătoare care părea să-mi spună: Dacănu-ţi place viaţa pe care o duc, ghinion!

King scoase un Mont Blanc de aur din buzunarul de la cămaşă şi începu să scrie ceva cu înflorituri. Rupse fila din carnet, suflă să se usuce cerneala şi-o împinse spre mine, peste birou.

- Ce-i asta, vrei să mă mituieşti?

- Citeşte.

M-am ridicat, ţinînd încă în mînă coiful, şi am luat cecul. Institutul King pentm Geopolitică contribuia cu douăzeci şi cinci de mii de dolari la fondul pentru apărarea lui Henry Butler.

Recepţionera a intrat cu un laptop şi a scris ceea ce-i dicta King:„în opinia mea, vecinul meu, Richard Butler, a suferit mult mUlt din cauza morţii fiului său. Nu văd rostul acţionării lui -njUstiţie pe temeiul şubred de conspiraţie, şi de aceea m-am decis să contribui cu suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari tru apărarea lui, în eventualitatea că procurorul statului refuză

să renunţe la acuzaţie".

- Scoate la imprimantă şi adu-mi imediat hîrtia.

Există şperţuri pe care nici o persoană cumsecade nu le poate accepta. Şi există mite pe care nici o persoană cumsecade nu le poate refuza.

- Lasă casca, spuse Kihg. Am pus-o pe birou şi i-am văzut iar grimasa, de data asta la vederea rumeguşului care provenea din scorbura mesteacănului. Aveam o bănuială asupra a ceea ce avea să urmeze. Aşa că m-am întors cu faţa la fereastră şi am privit concentrat primele picături de ploaie care se spărgeau de geam pentru a reuşi să mă adun. 1

Cînd eram mic, Connie îmi spunea că minciuna e cel mai urît păcat de pe lumea asta. în rarele ocazii cînd mint, trebuie să fiu foarte atent să nu mă dau de gol.

- Şi mănuşa? întrebă Josh Wiggens.
- Mi-a căzut cînd am alergat.
- Unde? întrebă King.
- In pîrîul tău.

26

Veneam puţin prea tîrziu.

I-am oferit cecul lui King unui Tim Hali încîntat la culme. Dar cînd l-a sunat pe Ira, acesta ne-a spulberat speranţele cu privire la cauţiune şi cu atît mai mult la retragerea acuzaţiilor. Mărturia lui J.J. Topkis despre cronometru îl convinsese pe procuror să-l acuze pe domnul

Butler. Detectivii Marian şi Arnie îşi pregăteau deja cazul pentru a-1 aduce în faţa juraţilor.

M-am dus acasă şi am înfulecat pe apucate un prînz întîrziat compus din friptură cu pîine portugheză, gîndindu-mă ce mama dracului mai puteam să fac. Alison Mealy a dat buzna în bucătărie, împrăştiind apa de pe impermeabilul ei galben.

- Mătuşă Connie zice să te duci imediat pe la ea.
- Aşa s-a exprimat?
- Mi-a spus să te rog, dacă ai timp, să treci pe la ea pe-acasa. DaNang şi-a tăcut apariţia călcînd înfundat, proaspăt trezi1din somn.

__ Vrei să vii cu noi? l-am întrebat, şi am pornit-o toţi ■ în formaţie peste strada principală, ca ariergarda unui circ nl0dest.

Connie se uita la televizor, un aparat antic cu diagonala n0uăsprezece inci, pe care îl ţinea în holul dinspre oficiu, jşi pusese caseta cu biografia pentru televiziune a lui Henry King Pe videoul VCR reparat de Alison. Arăta uluită.

- Ben, ia uită-te aici.

- Connie, ne-a întrerupt Alison. DaNang e pe verandă.

Are voie în casă?

Uluirea lui Connie se accentuă.

- A avut loc cumva vreun fenomen meteorologic de care eu nu ştiu?

- Ha? Adică, poftim?

- O schimbare în starea vremii? Grindină, de exemplu.

- Plouă.

- Bate vîntul? -Nu.

- Atunci DaNang o să se simtă foarte bine şi uscat pe verandă. Şi în nici în caz pe şezlong. Ben, priveşte... Spune-mi ce vezi.

Acelaşi lucru pe care-1 văzusem şi la prtma vizionare, un cadru cu King, împreună cu alţi patru-foşti barosani din Departamentul de Stat, coborînd din elicopter în staţiunea de lux Aspen din Colorado, în faţa unei ferme ce adăpostea un ie' de institut de inteligenţă nonprofit ce se ţinea din banii

contribuabililor.

- Altceva nu observi?

-Cinci indivizi între două vîrste bucurîndu-se de beneficiile de a fi în serviciul public. Printr-o remarcabilă v°tncidenţă, fiecare era însotit de cîte o asistentă abia trecută

e treizeci de ani. Julia era de departe cea mai atrăgătoare, dar nici una dintre celelalte nu trebuia să se teamă c- 9 putut fi dată jos din pat.

- Altceva?

Am studiat cadrul, l-am derulat cînd s-a oprit şi j. J pus încă o dată. - ^^H

- Nu înţeleg de ce, spuse Connie, dar cred că am observ ceva straniu. Derulează mai departe, Ben. Opreşte la fiecare cadru în care se găseşte şi frumoasa ta prietenă.

Am derulat pînă la scena în care grupul se urca înapoi în elicopter. Am oprit banda cînd anturajul lui King a intrat în Heathrow şi mai apoi cînd a fost primit de arabi cu aspect de prinţi călare. După aceea la Beijing, unde King se înclina în faţa unor chinezi în vîrstă.

- Henry King îşi duce singur bagajele, se minună Connie. Ceilalţi îşi încarcă tinerele asistente ca pe nişte animale de povară. Dar el şi le cară singur. Nu ţi se pare ciudat?

-De ce?

- Un individ lipsit de maniere, un bădăran lipsit de principii care face pe globe-trotter-ul pe banul public, să-şi care singur bagajele? O tratează pe Julia ta ca pe o doamnă!

-Julia mea?

Ochii albaştri ai lui Connie erau tăioşi ca sticla.

-Ce frumoasă e, cum se ţine pe lîngă el.

-Frumoasă, am încuviinţat eu, cu lunga noastră noapte de dragoste încă arzîndu-mi ochii memoriei, în pofida primirii glaciale din biroul lui King.

-Uită-te la cealaltă fată, cum se luptă cu bagajele ca un portar - ţi se face milă. De ce crezi că şi le cară singur? ^

Am reluat de la început. Filmul începea cu o imagmc antică de pe un film de amator care înfăţişa un King voinic de optsprezece ani împingînd o roabă la o antrepriză ue construcţii din Manhattan. Prietenii lui îl tachinau, cum t3L ... ^gcă se ştiu filmaţi, iar King îl bătea prieteneşte peste

şeful zurbagiilor. Următoarea secvenţă veche îl arăta C King singur în curtea de la Harvard, mergînd grăbit cu un ^ cărţi în mînă. Abia l-a învrednicit pe acela din familie te ţ| filma cu un semn din cap şi era clar că zilele lui de | orvoadă se apropie de sfîrşit.

într-adevăr, de pe la mijlocul războiului din Vietnam pînă re sfirşitul anilor optzeci putea fi văzut coborînd din avioane _u ijmuzine, însoţit de acoliţi încărcaţi de bagaje ce se ţineau î jc coada lui ca ucenicii trăgători la mitralieră încărcaţi cu banduliere. Pînă cînd, cum bine observase Connie, Julia intra jjj scenă. O dată cu ea, King începea să-şi care singur bagajele. | Mumai după ce s-a;,retras" din viaţa publică.

- Probabil că îşi cară bagajele pentru că e îndrăgostit de ca, se aventură Connie nu tocmai convinsă. Deşi numai gîndind la un King îndrăgostit te apucă tremuratul. Zîmbi de propriile-i spuse, după care se întoarse spre mine pe un ton serios: Ai grijă, Ben. Henry King poate fi un duşman foarte serios.

-Poftim?

- Alison, acoperă-ţi urechile. Alison se execută. Din gelozie, şopti Connie, pe un ton deosebit de grav.

-Nu cumva...

«

-Nu, Alison nu te-a turnat. Te uiţi la ea ca un urangutan Pe cale să saliveze.

Alison, care nu-şi acoperise urechile tocmai cum se °uvine, se lăsă pe spate chicotind. Şi deodată am fost în stare

explic lui Connie de ce King o tratează pe Julia ca pe o doamnă cînd călătoresc.

- E bodyguard.
- Bodyguard?

~ O profesionistă. Trebuie să aibă mîinile libere.

- Fata asta mititică?
- Nu e chiar atît de mică. Şi e într-o formă grozav- ■

M-am aşezat şi am continuat să reflectez:

-Mi-a spus că a fost în serviciul public. Dar cred cs I agent în Serviciul Secret. Fie a fost detaşată oficial în servi • jj lui, fie şi-a dat demisia ca să lucreze pentru el. De aceea cară niciodată nimic. E acolo pentru a-1 proteja.

- Cum trebuie să te simţi, Benjamin!

Connie se exprimase cu blîndeţe.

Mă culcasem cu o femeie care m-ar fi putut omorî cu mîinile goale. Gărzile de corp aveau o lungă şi onorabilă tradiţie de a-şi cîştiga stima celor pe care-i protejează. Patty Hearst se măritase cu al ei. Julia e intejigentă. De ce n-ar ajunge, încetul cu încetul, unul din confidenţii lui King? Omul din umbră, în cele din urmă.

O femeie capabilă care te însoţeşte pretutindeni. Confidentă, tovarăş de călătorie, manager, protector şi apărător loial.

O ucigaşă? o voce slabă m-a răscolit. O voce slabă care mă întreba de ce, în timp ce orice om cu capul pe umeri arfi mulţumit cu o femeie atît de încîntătoare ca Vicky McLachlan, eu mă ţin după una deja încurcată şi care mai e şi asasin cu simbrie.

-Alison, draga mea, spuse Connie. Du-te, te rog, la bucătărie, pune de ceai şi adu o farfurie de prăjituri. Mulţumesc, dragă.

A urmărit-o pe Alison cum se tîrăşte împotriva voinţei sale prin hol şi, cînd a fost sigură că nu ne aude, m-a întrebat

- Permite-mi să te întreb, foarte serios, eşti îndrăgostit de ea?

- O să-ţi placă. E o femeie cu personalitate. Are adîncim1 Şi, din cîte ţi-ai dat seama, cu un trecut interesant.

-Este „încurcată" şi cu King?

- Aşa se pare.

__ Fii atent.

_ Mă descurc cu el.

- Nu cu el, cu ea.

- Simt ceva pentru ea. E ceva special.

- Sarcina ei e să-1 protejeze pe King.

- S-ar putea.

_ Vreau să spun, peste obligaţiile de serviciu. Benjamin, te rog să mă ierţi, dar aruncă o privire în urmă. Eşti atît de neajutorat cînd e vorba de femei! Mai ales cînd au păr lung şi negru, ca mama ta.

- Zău, Connie. Nu-mi veni cu clişee.

- Te porţi ca după un clişeu. Ben, tu reuşeşti să-i înţelegi pe bărbaţi foarte bine - de cele mai multe ori. încearcă s-o înţelegi pe femeia asta. în caz că s-a oferit cu totul unui bărbat însurat, ca servitoare şi asistentă care se lasă călcată în picioare, va face orice pentru a-şi dovedi că n-a greşit.

- Cred că vrea să schimbe lucrurile.

- Sper să ai dreptate. Dar nu înţelegi că probabil se urăşte pentru tot ceea ce ţi-a oferit ţie?

- Poate, pentru că mi-a cedat mie, îi va fi mai uşor să fugă.

- Singura persoană pe care n-o va urî niciodată este Henry King.

Am trecut la ceai şi prăjituri.

întors la mine în birou, am contemplat mănuşa lui Dicky. După o vreme, am căutat cartea de vizită a Combinatului de Porci A&D şi am sunat. Mi-a răspuns un robot. Mi-am lăsat numele şi numărul de telefon şi am spus că vreau să discut despre un transport de bălegar.

Am pus mănuşa sub lampa de birou şi am făcut cîteva fotografii cu aparatul Polaroid. Apoi m-am dus la masa mea de lucru din pivniţă şi am tăiat cu un cuţit cîteva bucăţele d' pielea de căprioară din interior.

M-am întors la etaj şi l-am sunat iarăşi pe amiral. Mi , promis din nou că fostul meu şef o să mă caute. Douăzeci d secunde mai tîrziu, telefonul a sunat.

Cu o voce mătăsoasă, a intrat direct în subiect:

-Ben, cu ce te pot ajuta?

Era o întrebare retorică. Era prevenitor. Să nu p^ întrebări care nu se pun. întrebări de genul: care este

parola computerului care controlează sateliţii de spionaj, numele agentei noastre de la Cairo sau ce nu poate să-mi spună despre Henry King.

Ştiam toate acestea, iar el ştia că ştiu.

-Spune-mi de unde venea King în ziua petrecerii.

- Londra.

-Pe ce rută?

- Heathrow, apoi Bradley International, cu un avion al lui General Motors. De la Bradley la Newbury a venit cu elicopterul personal. A ajuns la ora 13,00.

Exact cum ştiam de la doamna de la caterer.

-Spune-mi cine e clientul lui din Londra.

-Nu.

-Spune-mi ce-a făcut la Londra.

-A dat-o-*n bară.

La asta nu mă aşteptam. Am rămas tăcut o secundă.

-Cum adică a dat-o-n bară?

Tăcere.

- Pentru noi? am întrebat, înţelegînd prin „noi" Statele Unite şi avînd îndoieli că am să primesc un răspuns.

A răspuns, totuşi:

- Nu. Pentru prietenii noştri de peste Ocean. Amîndoi-

jvlarea Britanie şi Japonia. GM îi asigurase transportul ^facerea cu motoare ceramice! A dus de rîpă tîrgul cu

englezii şi japonezii?

- Exact. Chestia cu motoarele era numai începutul. Ar [î trebuit să-i atragă într-un contract de tehnologie industrială pe termen lung

- La petrecere i-am auzit discutînd despre asta.

- Plănuia să-şi facă o reclamă de toată frumuseţea - Acordul Fox Trot. Individul are un ego de mărimea planetei Marte.

- Şi un mare interes pentru venitul intern. Să anulezi un asemenea contract şi să renunţi la comisionul pentru încheierea lui!

- Asta nu mă priveşte, spuse amiralul afectînd un dispreţ patrician pentru comerţ. Treci la subiect.

Nu mai aveam ce să-1 întreb. Pierdusem de atîta vreme orice contact cu lumea lor, încît la petrecere luasem isprava lui King de a rupe un contract drept unul pe cale să se încheie.

- Oricum, adăugă amiralul, în loc să semneze ăcorduri, King se străduia să-şi facă jocul şi unul dintre amicii tăi cu mintea plecată i-a aruncat în aer barajul. Alte întrebări?

- King ţine pe lîngă casă un ex-spion beţivan. Josh Wiggens. Ce-i cu el?

- Josh Wiggens şi-a servit patria, veni răspunsul glacial. A fost un foarte bun ofiţer la vremea lui. Altceva?

- Da. Cum adică a fost un foarte bun ofiţer?

» -y

- A fost un luptător al dracului de bun.

- Sub acoperire? -

- Avea foarte multă imaginaţie.

Am aşteptat în tăcere ca amiralul să reflecteze mai mult asupra fostului spion.

-Foarte loial, adăugă după un timp. Dacă e să ale ^ atribut care să-l descrie cel mai bine pe Josh Wiggens 1 ^ cuvîntul potrivit. O adevărată comoară, loialitatea, şi f0a c rară, mai ales acum cînd fiecare îşi vede de propriile interes»! Şi fiecare Se serveşte de o altă morală pentru a le justifiCa '!

Josh Wiggens depusese mărturie la anchetă împotrivJj domnului Butler. Şi încercase să mă sperie pentru că î] a"Uj pe Butler. După care se întorsese cu o sută optzeci de grad»'] şi-mi salvase pielea în Derby. Loial faţă de cine? King? Juila9 Guvernul Statelor Unite?

- Altceva?

- Josh Wiggens mai e încă în reţea? Adică în reţeaua CIA.

Amiralul suspină.

- Altceva?

-De ce lucrează pentru Henry King?

-Căuta de lucru.

-Dar Bert Wills? Şi el căuta de lucru?

-Toată lumea trebuie să muncească, Ben. Altceva?

- Julia Devlin e plătită de Serviciul Secret?

- Altceva?

-Julia Devlin a fost încurcată cu Josh Wiggens înainte ca amîndoi să lucreze pentru King?

- Asta nu priveşte pe nimeni.

- Lucrez pentru un fermier bătrîn, veteran din Vietnam, care putrezeşte pe nedrept în închisoare, domnule!

- Altceva?

- Nu, domnule. Mulţumesc.

-N-aş vrea să-ţi faci un obicei cu telefoanele astea, veni răspunsul lui în loc de la revedere şi închise.

Tot nu ştiam dacă Henry King lucrează pentru guvernul Statelor Unite. Dar se adeverea că fusese plecat departe în tea de dinainte de explozie. Se aşteptase la triumf şi se

rscse acasă învins. Mă minunam de atitudinea lui. Arăta 1 bosit şi tras la faţă, dar numai femeia de la caterer avusese °arte de ieşirile lui. în faţa oaspeţilor, rămăsese seniorul mîndru jje la F°x Trot,-o gazdă fericită şi generoasă, cel puţin pînă la mcul cu tăuni din partea domnului Butler.

Al dracului joc. Ce altceva mai ascundea? Totuşi, oamenii jc stat din noua ordine mondială nu ucid fermieri pentru a le lua fermele.

încă nu primisem vreun serrm de la combinatul de porci. Am mai sunat o dată. Mi-a răspuns robotul.

M-am mai uitat la mănuşa lui Dicky.

M-am dus afară să salvez florile şi roşiile de ploaie. Mi-am adus aminte de roşiile domnului Butler care putrezeau în vrej. Am sunat iarăşi. Mi-a răspuns o persoană. Nu şi-a cerut scuze pentru că nu mi-a întors mesajul. N-a spus decît:

-Nu asigurăm comenzi pentru Newbury, domnule Abbott. Şi a închis.

-Poftim?

Am format iarăşi.

- De ce mi-aţi închis telefonul?

- V-am spus, nu onorăm comenzi din Newbury. A închis.

Iar am format.

- Dacă-mi mai închideţi telefonul, mă urc în maşină şi vin pînă la voi, la mama dracului, şi vă arunc o cărămidă prin geam. S-a-nţeles?

- încearcă, amice. A închis.

M -am urcat în maşină şi am luat-o spre vest. Am condus •ncet prin ploaie, în sus prin Sharon şi prin Millerton, New York, aPoi pe Şoseaua 22 şi mai apoi pe o scurtătură pe care o ştiam cînd mă îndrăgostisem de o patroană de magazin din

Millerton care se afla între două căsătorii. Avea o fermă zugc&Ml proaspăt, cu o grădină plină cu flori şi - asta era extraordinari o sanie nou-nouţă, plus un leagăn în curte.

La vest de Ancram au apărut panouri care anunţai.* Gallatinvilîe, care se autointitula: UN ORĂŞEL NEMÂţ POMENIT.

Aveam dubii. Chiar şi cu geamul ridicat, puteam deja să simt mirosul de la combinat. Un miros care a devenit atît de puternic în momentul în care am văzut cocinile şi depozitele încît m-am temut să nu-mi dizolve vopseaua de pe Olds. Pe 0 parte a dmmului erau cocinile, în care erau înghesuite animale roz, rotunde care grohăiau şi priveau cu ochi atenţi. Ca o turmă de alde Dennis Chevalley. O casă îngrijită se vedea pe cealaltă parte, cu o arhitectură neunitară: un corp de clădire la care se adăugaseră cu timpul alte încăperi. Avea o mică verandă în faţă, pe care stătea în balansoar un tip cu părul cărunt. Supraveghea porcii şi ţinea pe genunchi, de-a curmezişul, o carabină.

Am tras pe aleea din faţa casei, mărginită cu plante perene spectaculoase - cea mai bună reclamă pentru o fermă de porci. Vîntul - amănunt de care se ţinuse cont la construcţie, bănuiesc - ducea mirosul de cocină departe de casă. Mă rog, cît se putea.

- Tu eşti ăla cu cărămida?

-Am lăsat-o acasă.

- Din fericire pentru rabla ta.

- Vreau să te întreb ceva. De ce nu i-ai trimis cisterna pe care i-ai promis-o lui Richard Butler?

- Ai bătut atîta drum din Newbury, Connecticut, ca să-nu aduci aminte de un oraş de care nu vreau să mai aud vreodată?

- Nu se pronunţă aşa. Se zice „New-brie", ca brînza aia franţuzească. De ce n-ai trimis transportul?

- îl cunoşti pe un poliţai pe nume Oliver Moody?

Aha.

__ Moody şi cu mine sintem duşmani de moarte de vreo

Jfcecidearu.

gătnnul zimbi.

- Vrei să rămii la cină?

- Sînt presat. Ce ţi-a făcut?

Cînd am ajuns acasă, un echipaj al poliţiei fără însemne cra parcat pe aleea din faţă. înăuntru, Marian Boyce bătea darabana pe volan cu degetele ei mari şi bea cafea dintr-un

pahar de hîrtie.

- Ai cîştigat. Mă dau bătută. De ce vrei să ştii ce-a făcut Moody între orele zece şi treisprezece în ziua exploziei?

- Am aflat deja. Hai să mergem în casă. îţi dau cafea adevărată şi negociem faptele lui Moody pentru cele aleiui J.J. Topkis.

-Nici să nu te gîndeşti, spuse ea, dar mă urmă în bucătărie. -N-am să accept, i-am spus, nici o „faptă" a lui Moody pe care n-o poţi întări cu martori care purtau cîrlige de rufe prinse de nas.

Gura frumoasă a lui Marian se deschise.

- Ticălosule.

- Ce e, nu ştii să pierzi?

-Uit mereu cît timp ai tu la dispoziţie. Spune-mi, ai vîndut vreodată o casă?

- Chiar una foarte drăguţă, săptămînă trecută. Şi o să am de \înzare una şi mai şi, pe-aici, pe-aproape, în caz că te gîndeşti Sa renunţi la apartamentul ăla. La un preţ pe care ţi—1 permiţi.

- Mulţam. Asta ar fi a doua vinzare pe anul ăsta?

- Am vîndut Yankee Drover în mai.

- Ce vorbeşti?

- Poliţistul Moody, am spus, a petrecut alea trei ore fa - control de trafic. A oprit un camion cu îngrăşăminte de la \ ^ D pe motiv că avea un far spart la spate, l-a amendat pe^ supraîncărAcătură şi l-a pus pe şofer să-l urmeze la

PlainfieU apoi l-a făcut să piardă o oră cu calibrarea maşinii. încărcat^ nu era cu mult mai mare decît normal, dar a făcut ce-a făcut şi j j scris o chitanţă şi l-a ameninţat pe şofer că i-o impută în nume personal dacă nu se întoarce imediat la New York. Unde, cite2 - „se poate să nu-i pese nimănui de vehiculele supraîncărcate care ameninţă vieţile conducătorilor auto care respectă legea" Bun, ai ceva interesant de Adăugat?

- De ce acorzi atîta credit unui crescător de porci ranchiunos?

-Nu e vorba de nişte crescători de porci obişnuiţi. Spre sfârşitul anilor optzeci li s-a năzărit să vîndă A and D Communications şi au devenit domnul şi doamna fermier, cumpărîn- du-şi doi porci. Restul este istorie. Acuma fii drăguţă şi plăteşte-ţi datoria. Vreau ceva în schimb.

- De ce, Ben? De ce ai vrut să ştii ce-a făcut Moody?

• - îţi dau un indiciu. Camionul cu bălegar trebuia să ajungă la ferma lui Butler.

-Aşa, şi?

- N-a ajuns niciodată acolo.

-Nu pricep ce legătură au toate astea cu Moody.

- Ei bine, toate astea îmi spun că probabil domnul Kingu asculta telefonul domnului Butler.

- Despre ce vorbeşti?

- Dar mai ales îmi spui că Moody s-a lăsat mitîiit.

Marian deveni brusc neprietenoasă.

- De cine?

_ De Henry King. _ Ca să facă ce?

__ Ca să oprească cisterna cu bălegar care urma să fie împrăştiat lingă casa lui King, la petrecere. _ Puiul de căţea. Cred că s-a referit la amîndoi.

- Domnul Butler a ameninţat că va face ceva anume la etrecerea lui King. Motivul pentru care cred că King i-a

ascultat telefonul lui Butler este faptul că Ollie a aşteptat camionul pe Morrisville Road. Şoferul de pe camion crede ca Ollie i-a spart farul cînd l-a tras pe dreapta. Ştii foarte bine că King nu l-a mituit cu un cec.

Dar, una peste alta, e clar că l-a plătit pe Ollie ca să împiedice camionul să ajungă la fermă.

- La dracu'!

- Presupun că Ollie şi-a spus în gîndul lui că mita pentru respectarea legilor nu e mită - spre deosebire de modul tradiţional de a privi lucrurile.

- Şi tu vezi vreo diferenţă? se răsti ea. Tatăl ei fusese poliţist în Bridgeport, împuşcat şi scos la pensie pentru in-capacitate de muncă. Dumnezeu ştie cum s-a descurcat după aceea într-un oraş atins de moartea industriei şi de abandonarea corăbiei" de către clasa mijlocie. Marian era"

însă inflexibilă ca o săgeată din tolba lui Robin Hood.

- Nu atît de grav pe cît credeam.

- Ce credeai?

- Că l-a omorît pe Dicky.

- Dicky l-a omorît pe Dicky, replică ea, cam prea repede.

- Eşti sigură?

- Absolut. Cu ajutoml tatălui său.

t ~ Hai, Marian, las-o mai uşor. Sînt sigur că te-ai gîndit a Ollie. Procesul intentat de Dicky ar fi putut face să-şi piardă slujba.

Mi-a aruncat o privire sumbră de agent de circulaţie jyJ nu mă prinsese depăşind viteza legală.

-E rîndul tău. Tîrgu-i tîrg, ca să nu mai vorbesc

ca

trebui să-mi fii recunoscătoare pentru că i-am confirmat alib lui Ollie.

-Ce vrei?

- Cum stau ceilalţi suspecţi ai tăi?

-Nu există.

- Eşti sigură că n-a fost altcineva?

- Cine altcineva? mă întrebă cu o răbdare studiată. Henry King era la trei mii de mile depărtare...

- Oho, te-ai gîndit şi tu la Henry King?

- Bineînţeles, ticălosule. Ne-am gîndit la toţi suspecţii pe care avocaţii lui Butler o să ni-i plimbe pe sub nas. Doamne, urăsc amatorii.

- înseamnă că l-ai verificat şi pe Josh Wiggens, care nu era la trei mii de mile distanţă.

- Nu e treaba ta.

-Şi Bertram Wills?

-Ce-i cu el?

- Dacă e ceva între el şi doamna King?

-Urăsc amatorii.

- Tocmai ţi-am spus o grămadă de amănunte interesante. Spune-mi, te-ai gîndit la Albert şi Dennis Chevalley?

- M-ai scutit de o plimbare în statul New York. Mare lucru!

-Ai putea măcar...

- Sînt verii tăi, domnule Afaceri Imobiliare.

- Cînd e vorba de asasinat, nu sînt unul din ăia care pretind că sîngele apă nu se face.

- Ben, tu ai o problemă de autorespect. O mare problem

- Dar tu ai probleme mult mai mari.

- Ca de exemplu?

- în timp ce tu îmi onorezi bucătăria cu frumoasa ta făptură, Ţjm Hali, avocatul domnului Butler, tocmai depune în fondul de apărare Butler un cec de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

- Douăzeci şi cinci de m/7/Cine-şi poate permite - nu, îţi baţijoe demine. A7«gîl susţine pe Butler?

- Doreşte ca un om nevinovat să fie lăsat în libertate.

- Vrea să lăsăm cazul baltă, eu şi Arnie.

- Şi de la mine vrea acelaşi lucru.

- Şi de la tine? Acest „şi" îmi aduce aminte de o tîrfa de cinci dolari care-şi pune fundul pe un Cadillac pentru a-şi îmbunătăţi imaginea. Oricum, spuse ea confirmînd supoziţia lui Ira, e prea tîrziu. Nu renunţăm la caz.

Am turnat cafeaua, întrebîndu-mă ce aş putea să scot de la ea cu privire la Josh Wiggens.

- încă nu sîntem chit.

Marian îşi muşcă buza.

- Poftim datoria: J.J. Topkis nu e suspect.

- Mulţumesc, Marian. Poate ştii totuşi de unde a avut bani pentru motocicleta lui cea nouă?

- Presupun că din droguri sau din arniele furate. Aşa cred. Dar are un alibi-beton pentru chestia cu barajul. De la miezul nopţii dinainte, cînd el şi Dicky s-au despărţit la White Birch, pînă a doua zi după explozie, J.J. a fost la gagica aia înstărită de la a cărei reşedinţă l-a săltat Moody.

- Nu crezi că încearcă să-şi protejeze iubitul?

- Am lăsat-o să creadă că e vorba de altceva. E supărată Pe el pentru că e urîcios cu ea. Că veni vorba, cum mai merg ierurile cu domnişoara Devlin?

-Ha?

Marian îşi arătă dinţii într-o caricatură de zîmbet.

- Să fii un detectiv amator are şi o parte bună, anume câ • ■ permite să laşi la o parte suspecţi şi martori. Dacă eu aş scăpai din vedere anumiţi martori şi suspecţi, şefii mei ar înnebuni Ştjji cît pot fi jieîncrezători poliţiştii ăştia bătrini. S-ar gînd, câ dacă m-aş culca cu martorii sau cu suspecţii aş putea fi suspectaşi de derută.

-Eşti cinică.

- Desigur, pentru un bărbat e probabil altceva. Bărbaţii nu intră în derută. N-am de unde să ştiu. Nu sînt bărbat. Şi n-aj cum să intri în derută dacă n-ai sentimente... Hei, sînt ofiţer de poliţie. Ce taci?

- Te pipăi, doamnă ofiţer.

- E bună la pat?

-Foarte.

- Mai bună ca mine?

- Nimeni nu e mai bună ca tine.

- O spui şi tu, aşa.

- Nu, vorbesc serios. Eşti atît de minunat înzestrată, ca să nu mai punem la socoteală pistolul, cătuşele - Au!

Uitasem complet de dinţi şi mi-am pierdut capul o vreme considerabilă înainte de a-mi aduce aminte de promisiunea pe care mi-o făcusem mie însumi de a termina cu joaca şi de a-mi pune ordine în viaţă. Indiferent ce speranţe aveam să încep o relaţie cu Julia Devlin, era bine să-mi păstrez capul şi privirea limpede.

- Alo? spuse Marian. Unde-ai plecat?
- lartă-mă. Iartă-mă, tocmai am intrat în derută.
- In ce problemă?
- Oh, în legătură cu prietenul tău.

Marian m-a cîntărit bănuitoare, mirată că am încălca1 regula jocului.

_ ştii al dracului de bine că n-am venit să mă prostesc aici tine ca să aud despre prietenul meu. O, nu, nu cumva te-ai .jfăgostit de-a binelea de tîrfa aia?

înainte să îndrug vreo replică irevocabilă, a adăugat:

_ Ţi-ai lacut rost de o altă Rita?

- Ce vrei să spui?
- Ştii foarte bine ce vreau să spun. Inaccesibilă, dar c0nvenabilă.

-Hei, n-am...

- Cînd ai de gînd să pui mîna pe o femeie care chiar asta vrea?

Mi-a luat prea mult să formulez un răspuns. Marian şi-a privit ceasul:

- Oricum, n-am timp de aşa ceva. Rămîne pe altă dată?
- Rămîne pe altă dată.

Mi-a oferit o grimasă prietenească în semn de rămas-bun. Ne-am despărţit. O sclipire din ochii ei îmi spunea că iubitul ei, pe care ea îl descria ca pe un tip uşor de mulţumit - un fost jucător profesionist de tenis simpatic, devenit apoi agent de vînzări de motoare de avioane la Pratt & Whitney -, o să aibă parte în seara asta de un tratament pe cinste.%

Simţeam nevoia să fac un duş rece.

Se închidea cercul. Obţinusem eliminarea ca suspect a lui J-J. Topkis pentru cea a lui Moody. Doi la unu, nu era rău. Mai ales dacă, în Frenchtown, cu Dennis şi Albert tăceam trei.

- Nu te speria, mă avertiză o voce.

27

Cu toate acestea, m-am speriat - am tresărit ca muşcat de şarpe - cînd Julia Devlin a dat la o parte perdeaua de la duş.

-De unde ai apărut?

-Am fost la o bere şi m-am gîndit să trag un pui de somn în camera ta de oaspeţi - Doamne, uită-te la tine. Iţi place să faci duş rece?

- Numai cînd sînt singur.

S-a tras înapoi să-şi răsucească părul în coc. Halatul meu de baie îi căzu de pe umeri şi, ei bine, da, avea musculatura de panteră a unui bodyguard.

Fiorul de frică s-a dovedit un remarcabil afrodisiac.

Mai tîrziu, cînd o ţineam în braţe, mi-a şoptit:

-Trebuie să-ţi mărturisesc că v-am auzit vorbind.

-Eu...

- Sînt un pic geloasă. Ştiu că n-am nici un drept să fiu - Vă invidiez, pe tine şi pe Marian - păreţi aşa de buni prieteni [vii s-a părut foarte tristă şi i-am replicat că şi ea e prietenă Henry King. Dar mi-a pus un deget pe buze şi mi-a spus:

_ Nu. Nu spune asta. Să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

_ Ţi-am spus vreodată că te iubesc?

_ N-ai voie să faci asta, Ben.

Aveam în sfirşit un răspuns la întrebarea lui Marian: femeile care nu-ţi răspund cu aceeaşi monedă nu-şi calcă niciodată promisiunile, pentru că nu-şi permit să le facă. Inteligent şi direct din inimă, răspunsul suna totuşi ca o

sentinţă.

Dacă Dicky a reuşit să iubească viaţa, poate că pot să învăţ din nou să-mi asum riscuri. Am simţit deodată că e ultima mea şansă:

- Părăseşte-1 pe Henry, am rugat-o. Meriţi ceva mai bun.

- Nu merit.

-Ba da.

- Ben, n-ai de unde să ştii.

- Ştiu că eşti mult prea tînără pentm el. Eşti inteligentă şi specială şi ceva îmi spune că te apropii de criză.

- Ben, îl iubesc.

Să-mi pun întrebarea era una. Dar s-o aud spunînd acest lucru era ca şi cum aş fi intrat cu Olds-ul kitr-un copac. Am tresărit, probabil, pentru că s-a grăbit să mă calmeze:

- Mi-a salvat viaţa.

Cuvinte pe care le mai auzisem şi altă dată, murmurate drăgăstos de doamna King unui Bert Wills îngenuncheat în faţa ei.

- Ţi-a salvat viaţa?

- Da. Mi-a dat un ţel. O şansă să realizez ceva. Sînt alături de el orice-ar fi.

- Chiar vrei să faci pe fata în casă pentm un ticălos arogant, neprincipial şi... E un profitor, Julia. Nimic mai mult.

Iar tu nu eşti aşa. Nimeni nu eîştigă în preajma lui, nici tu Eşti doar un obiect, eşti un bun pe care îl posedă. Te ţine pe lîngă el pentru că crede că i se cuvine o femeie tînărâ şj încîntătoare. Nu e dragoste, e putere.

-îmi place puterea.

-La ce-ţi trebuie?

- O vreau. Nu-mi place să fiu neajutorată. Nu-mi place să-mi fie frică. Nu-mi place să fiu dependentă.

-Dar eşti dependentă.

- Nu în felul în care a fost mama.

-Fugi de-aici. E mai grav decît în cazul mamei tale. -Nu-mi spune mie „fugi de-aici". Am încercat şi altfel.

Mi-am irosit ani sprijinind un bărbat care avea mult prea multe nevoi. E rîndul meu. Henry King e un om mare.

-Bine că n-ai spus că e un om bun.

-Tu eşti mai bun?

M-am întrebat dacă sînt mai bun decît Henry King. Voiam să o iau de lîngă el. Dar m-aş purta oare cu ea mai bine decît se poartă el? Mai bine, de exemplu, decît m-am purtat vreodată cu Vicky?

- Nu la asta te refereai cînd mi-ai spus că te iroseşti? De data asta a tresărit. Şi mai bine-mi tăiam limba decît

să-i pricinuiesc o asemenea durere. M-am grăbit să o liniştesc, aşa cum încercase şi ea cu mine.

-Taci, te rog, ceru ea. Nu sînt în stare să gîndesc acum. Ia-mă în braţe. Şi taci.

Am luat-o în braţe şi am făcut dragoste, o dată şi încă o dată. N-a deschis ochii nici măcar o dată.

Ne-am trezit devreme. Julia a plecat fără un cuvînt.

M-am grăbit spre Frenchtown ca să văd dacă ridicolii mei veri sînt asasini sau nu.

Ieşiseră deja. Ca şi mama lor. Gîndindu-mă că mătuşa Laura a plecat la cumpărături şi că n-o să i să pară deplasat să mă ^ească in rulotă dacă-i spun că am găsit uşa deschisă, am forţat ţncuietoarea cu lama briceagului. Nu era o încuietoare cine ştie ce căci cu Albert şi Dennis în casă n-avea a se teme de hoţi mai mult decît proprietarul unei perechi de bull-terrieri.

Am făcut semn cu mîna spre dealul din spatele mlotei, ca şi cum mi-aş fi salutat mătuşa, pentm cazul în care alte rubedenii ar fi pîndit din rulotele vecine, şi am păşit pe podeaua acoperită integral cu covoare. Ploaia răpăia pe acoperiş. în bucătăria şi în camera de zi a Laurei Chevalley era curăţenie-lună. în schimb, să fi intrat cu plugul în micile dormitoare ale verilor mei, n-ar fi observat nimeni.

Paturile erau nefăcute, hainele îngrămădite strategic pentm a treia sau a patra purtare. Lecturile lor zăceau deschisfe pe jos - reviste pe hîrtie cretată dedicate trupului feminin, motocicletelor şi arsenalelor de tip oriental, cele mai multe cuprinzînd simultan toate aceste subiecte. Scaune înghesuite în colţuri. De clanţele de la uşi atîmau

prosoape. Corespondenţa - reminiscenţe ale unor curse de motociclete pierdute şi note de plată din partea unor „oferte gratuite de CD-uri" - era împrăştiată ca mîna perdantă a unui jucător de pocher.

■ Nu mirosea aşa de rău cum m-aş fi putut aştepta. Graţie eforturilor mamei lor de a ţine cît de cît curat, lipseau ambalajele de pizza, cutiile goale de bere şi cele mai urîte specimene de Şosete murdare.

Nimic din ce am găsit dosit sub saltele nu-mi spunea ceva. Colecţia de arme de foc de sub paturile lor merita un sertar în Muzeul de istorie. Ascunse în spatele dulapurilor, am găsit arme a'be ilegale şi cîteva pistoale pentru care probabil neglijaseră aspectul că le trebuie un permis.

Pe noptiera lui Dennis, Sfinta Biblie părea nelalocul ei Ascunsă între Epistola Sobornicească a Sfintului Apostol IuţjJ şi Apocalipsă, era o broşură zdrenţăroasă a lui E.I. du Pont* intitulată „Cum să folosim dinamita la săpături".

Fotografia de pe copertă înfăţişînd o linie lungă de p^f ţîşnind din pămînt ca o pieptănătură de mohican nu semăna nici pe departe cu explozia de la barajul lui King. Dar instrucţiunile erau complete, totul, de la amorsă şi cartuşul exploziv la mînuirea aşa-zisului focos de siguranţă.

„Important: Imediat ce focosul este aprins, manipulantul trebuie să se grăbească să se pună la adăpost". (Nu se mai scriu manuale ca pe vremuri. Instrucţiunile mele pentru lamele de ras îmi cereau: A nu se folosi niciodată în condiţii de trafic. A se ţine cont de regulile de circulaţie.) Hasten. Copyright 1944. Curios la culme să aflu de ce Dennis a ascuns manualul de explozibili al bunicului Chevalley în Biblie, am continuat căutările.

Peretele de lîngă pat era lambrisat cu o imitaţie de lemn de nuc. Am observat un şănţuleţ orizontal care n-avea ce căuta acolo şi am descoperit o uşă mică. Mi-am strecurat cuţitul în crăpătură. Lambriurile, împreună cu peretele, s-au dat la o parte. M-am uitat, crezînd că am să găsesc mai ştiu eu ce ascunzătoare, şi am găsit în schimb un loc de trecere spre camera lui Albert.

Terminînd cu dormitoarele, am verificat uşa de la intrare. Eram încă singur, Olds-ul strălucea în ploaie. M-am dus în camera de zi. Aici trebuia să fiu mult mai prevăzător. Era locuită de o fiinţă normală, o cameră mare, cu lăţimea dublă faţă de cea normală, care gemea pur şi simplu de vechituri şi nimicun, toate casante.

* Eleuthdre Irenee du Pont (1771-1834), industriaş american născut în Franţa.

jvlă îndoiesc că mătuşa Laura a auzit de Laura lui Tennes- , Williams, dar menajeria ei de sticlă şi-ar fi putut găsi locul ^{,■.0 rezervaţie. Pisici de porţelan umpleau măsuţa de cafea, farfuri cu cîini pictaţi atîmau pe pereţi. Pe rafturi erau înghesuite tot felul de figurine.

Am căutat în cufărul plin-ochi cu veselă Fiesta care putea sa valoreze ceva mai mult - dacă e să mă iau după o cunoştinţă care face colecţie apoi în toată rulota. Nimic care să indice că fiii ei l-ar fi omorît pe Dicky Butler. La fel, cînd am deschis uşa de sticlă de la bibliotecă. Gata cu manualele de întrebuinţare pentm explozibili, am găsit numai o colecţie antică de enciclopedii pe care le cumpărase înainte să ajungă să-şi cunoască bine copiii.

Am închis uşa bibliotecii descurajat.

După ce am cotrobăit cu neruşinare prin lucrurilc ei personale, m-am întrebat de ce oare mătuşa Laura le-a dat voie lui Albert şi lui Dennis să pună lăzile de lemn pe post de măsuţe în camera ei de zi. Era evident că băieţii nu erau doriţi in acest loc cu care se mîndrea. Aveau televizoare în camerele lor şi dacă ţineau să se uite la televizorul color imens al mamei lor, o făceau din holul dinspre bucătărie. E drept că gusturile ei nu corespundeau alor mele, dar simţeam^ă încăperea are un aer anume pe care lăzile de dinamită păreau să-l violeze.

Erau de fapt perechi de lăzi, aşezate una peste alta la fiecare capăt al canapelei îmbrăcate în catifea. M-am apucat să dau o veioză la o parte ca s-o pot deschide pe cea de deasupra. După care am observat că lada are bandă adezivă m partea de jos. Era de fapt un fel de balama care lăsa partea înspre mine să se deschidă ca o uşă. Am băgat degetele la Jncheietură şi am încercat să trag, dar am simţit cum podeaua mcepe să se cutremure sub genunchi.

Ploaia se oprise. Un bărbat masiv intrase în rulotă a«I auzit un sunet metalic, exact ca zgomotul pe care-1 face un pj^ toi de calibru marc cînd este armat.

- Ce mama dracului faci aici?

Dennis. Albert era în spatele lui, pe trepte, cu pistolul personal îndreptat spre cer. Al lui Dennis, o armă semiautomată, era îndreptat destul de precis înspre mine.

-Hei, Dennis, nu îndrepta pistolul spre mine. ' -j

- Ce cauţi aici, Ben?

-Voiam să văd ce e în cutie.

- Ben, să nu faci asta, spuse el şi pistolul lui se apropie de mine.

Era cam devreme ca să fie beţi. Albert a rîgîit şi mi-am dat seama că pentru ei e încă seară, tîrziu. Mai rău, păreau speriaţi. N-aveam nici un chef să mă gîndesc ce putea să iasă din asta, amîndoi înarmaţi şi speriaţi ca nişte pisoi.

- Fii atent, mă ridic în picioare, am spus.

-Nu te mişca.

- Nu mă mişc.

-Verifică dacă a luat ceva, spuse Dennis.

Albert s-a strecurat prin spatele lui, cu arma îndreptată acum spre tavan, şi s-a auzit tropăind prin holul ce ducea în dormitoare. S-a întors aproape imediat.

-Nţ, nici măcar n-a fost acolo.

- Atunci, ce caută aici?

-Habar n-am.

- Hai să-1 întrebăm.

- Ce faci aici, mă, Ben?

îmi era greu să apreciez comicul situaţiei cînd îi vedeam înarmaţi cu sculele alea.

-Băieţi, părerea mea e că ar trebui să lăsaţi la o padc pistoalele alea, că o să răniţi pe cineva.

- Pe tine, mă puse la punct Dennis. Nu pe cineva.

_ Nu poţi să mă împuşti în sufrageria maică-tii. O să faci mizerie.

Dennis s-a dovedit un strateg:

- Da, da' dacă am crezut că e un spărgător?

- Mama tot o să fie supărată. Şi caraliii la fel. Nu e voie să-i împuşti pe spărgători. Haideţi, băieţi, indiferent ce aveţi în cutiile alea, nu merită să mă împuşcaţi pentru asta.

- Nu vreau să fiu prins, spuse Albert.

- Oricum o să fiţi prinşi, le-am spus. Ţineţi minte ce vă spun.

S-au uitat unul la altul, apoi la cutiile de dinamită.

- O să fim concediaţi.
- De ce să fiţi concediaţi?
- O să ne ia camioneta, se plînse Albert. ,
- De ce să vă ia camioneta?
- Ticălosule, se răţoi Dennis, e numai din vina ta. A apăsat furios pe trăgaci şi cartuşul pe care-1 armase mai devreme zbură prin aer drept într-o figurină Hummel de pe raft.
- Iisuse Hristoase! Ne omoară mama.
- Ben m-a făcut să trag.
- Nu s-a spart, i-am liniştit eu. Uite!%A căzut pe covor. E-n regulă.

-Unde?

- S-a rostogolit în spatele canapelei, le-am spus.

S-au repezit amîndoi, s-au lăsat în patru labe ca doi

hipopotami în nămol şi au început să pipăie pe după canapea.

- O, nu! Dennis ţinea în mînă capul unui pescar care zîmbea sfios. S-a spart.
- V-am păcălit, am spus, bucuros că pun mîna pe pistolul Pe care-1 lăsase lîngă el, pe covor. Albert s-a repezit prosteşte sPre armă. N-avea nici un rost să-i iau cu vorba bună, aşa că l-am lovit cu patul în frunte şi i-am dat un şut uşor şi ju- Dennis.

Apoi m-am retras spre celălalt capăt al sufrageriei unde m-am aşezat pe fotoliul mătuşii Laura, cu ambele pistoale^ nearmate - îndreptate spre ei şi i-am aşteptat să se împace cu situaţia.

Le-a trebuit ceva timp. Dar timpul era de partea mea. îi apucase durerea de cap. Dennis se freca la umflătura din dreapta Albert avea un cucui cît o monedă în frunte. Mai rău - eram sigur - era faptul că erau ameninţaţi de mahmureală.

-Haide, mă, Ben.

-Eu nu sînt „mă, Ben", pentru tine.
- Glumeam şi noi.
- Aşa aţi glumit şi cînd l-aţi omorît pe Dicky?
-Ha?
-Ce?
-Dicky? Dicky Butler? Nu l-am omorît noi pe Dicky Butler? Eşti nebun, Ben?
- Unde aţi fost în ziua aceea între prînz şi ora două?
-La treabă.
-Rahat.
-Zău. Am fost la treabă. Ţi-am mai spus.
-Ştiu ce mi-aţi spus. Dar ştiu şi că m-aţi minţit.
-Ben, să nu ne dai de gol.
-Recunoaşteţi că voi aţi facut-o?
-Ce să facem?
-L-aţi omorît pe Dicky.
-Nu, vorbi corul.
- Atunci de ce m-aţi minţit cînd mi-aţi spus că l-aţi văzut pe domnul Butler cu vaca?
- N-am minţit.
-N-a fost nici o vacă. A inventat totul.
-Aşa?
- Iar voi v-aţi prins în joc pentru că aveaţi nevoie de un * jibi - Dennis, eşti numai vînătăi pe faţă. Parcă cineva te-a folosit iar
de sac de box acum vreo două săptămîni. Te-a bătut Dicky?
- Nimeni nu m-a bătut pe mine, replică el neguros.
- Ce s-a întîmplat? Cine te-a lovit?
• -Nimeni.
- Atunci ce-ai păţit?
Albert se pomi pe chicotit.
- Ţine-ţi gura, mîrîi Dennis.
- A vrut să facă rost de nişte camere de maşină.
- Cum adică să facă rost? Vrei să spui să fure camere de anvelope? De la maşini?

- Alde Jervis le ia cu o sută de dolari bucata. Dar nu-i uşor, e cu chichirez.

- Ţi-a explodat o cameră din faţă?

- Mda, cam aşa ceva - tocmai începusem să mă pricep...

Albert chicoti din nou.

-1 s-a înfipt o cheie drept în cap. A trebuit să o trag cu cleştele.

- Dennis, vino mai aproape - nu aşa de gproape!... M-am uitat peste pistol. Drace! OK, dă-te înapoi. Cheia Allen îi lăsase o cicatrice albastră în unghi drept, foarte vizibilă.

- Dacă ziceţi că nu 1-ati omorît pe Dicky, unde ati fost?

Ce

e în cutie?

S-au uitat iarăşi lung unul la altul şi au ridicat resemnaţi din umeri. Albert a vorbit:

- Da' să nu spui la nimeni, bine?

- Asta depinde de ce e în cutie.

Dennis îşi încleştă mîinile.

- Nu l-am omorît noi pe Dicky.

-Arată-mi ce e în cutie.

Albert s-a lăsat pe genunchi şi a deschis cutia de dinamjjJ Mă rugam să nu conţină cozi de topor însîngerate sau cev de genul ăsta; verii mei erau suficient de tîmpiţi să le ascundă în loc să le pună pe foc.

Nu mă aşteptam la şampanie Veuve Clicquot.

-Să nu-i zici domnului King, că ne concediază, se rugă Albert.

-De-aia te-am minţit că l-am văzut pe domnul Butler cu vaca, îmi explică Dennis. Ne-a fost frică să nu afle cineva că am luat sticlele acasă. Aşa că, atunci cînd ne-ai întrebat de domnul Butler, ne-am gîndit că în felul ăsta sîntem acoperiţi.

-De ce-a ţi furat-o? Tîmpiţilor! Aveţi nişte slujbe bune, o camionetă frumoasă. Vă plăteşte regulat. De ce i-aţi furat şampania?

- Fincă nu ne-a lăsat să stăm la poartă atunci, la petrecere, explică Albert morocănos.

- Şi marfa era la-ndemînă, în spatele unei dubiţe, relansă Dennis explicaţia. A stat acolo o oţă. Şi ne-am zis că au atît de multă că nici n-o să-i simtă lipsa.

—Cîtă mai aveţi?

-O avem pe toată. Nu ne-am atins de ea.

-Ce-ar fi s-o duceţi înapoi, în cazul ăsta. Spuneţi c-aţi găsit-o în pădure. Că cineva o pusese acolo ca s-o fure mai tîrziu, dar n-a mai putut cu atîta securitate care a fost după explozie.

- Ne-am dus la Licquor Locker. Steve zice că face şaizeci de dolari sticla.

-Atîta dă Steve...

- Ne gîndeam că poate...

-S-o duceţi înapoi.

-Sigur, Ben. Dacă zici tu.

Făceau pe pocăiţii. Dar cînd chiar au început să-şi ceară •ertare. ani devenit suspicios.

1 _ Băieţi, staţi un pic.

- Ben, am întîrziat la lucru.

_ Nu durează mai mult de-un minut. _ Ce să dureze un minut? Treb'e să mergem. Ce faci

acolo? Ai grijă.

Am deschis iarăşi cutia şi am ridicat o sticlă de şampanie, ^poi o alta. Şi o a treia. Pe fund era un maldăr cu aspect neplăcut de batoane de dinamită.

- Măi să fie, ce-avem noi aici?

- Dinamită.

- Dinamită ascunsă, am corectat. Aveaţi de gînd să o daţi şi pe-asta înapoi?

- Mda.

Slavă Domnului că mi-a dat prin cap să umblu acolo.

- Hai să ieşim afară, după care o să-mi spuneţi de unde o aveţi.

Am cărat-o cu mîinile mele după ce am descărcat sticlele de Veuve Clicquot. S-au tîrît după mine ca o haită

artritică după farfuria cu mîncare. Am tăcut cîteva drumuri prin iarba udă şi am observat ceva ciudat. Erau cîteva ticuri de dinamită. Era dinamită pentru construcţii, cu putere 50 la sută, alta cu eticheta Gelatină specială, cu 60 la sută. Pe alte batoane scria Hxtra, 40 la sută. Nu ştiam mare lucru despre dinamită, dar •mi era clar că batoanele, care variau între doisprezece şi Şaisprezece centimetri, nu proveneau din acelaşi stoc.

- Aşa, băieţi. De unde aveţi marfa?

- - Nu ştiu. O aveam prin casă, se hazardă Albert, după care încercă şi Dennis:

- O avem de la bunicu'.

- Bunicu' vostru a murit acum douăzeci de ani. îl chem. pe poliţistul Moody dacă nu-mi spuneţi imediat de unde provine. Iar aţi jefuit la drumul mare?

-Nu.

-De unde o aveţi?

-Am gasit-o acasă la King.

- La King? Cum a ajuns o asemenea colecţie la Fo\ Trot?

Dennis pretindea că au găsit-o într-un pavilion de la lucrările de construcţii.

- Şi ce v-aţi zis, ce mama dracului, e bună nişte dinamită la casa omului. Aşa-i?

Muncitorii de import ai lui King nu erau tocmai genul care lasă explozibil în urma lor.

-îl sun pe Moody.

-Nu!

-De ce?

-Ne minţi.

-Spune-i, îl îndemnă Albert pe fratele lui.

-Taci din gură.

-Spune-mi.

-OK, OK, şi începu explicaţia cu ceva ce semăna cu o gogoaşă şi mai umflată.

- Domnul King ne-a trimis la alde Butler să-i furăm dinamita şi noi...

-Ce? .

-Zipea că Butler are de gînd să arunce în aer Fox Trot dacă noi nu ne ducem să i-o furăm.

-Ce vorbeşti? Şi după aia ce-aţi făcut?

- Am pus-o unde ne-a arătat domnul King, în pavilionul de care ţi-am zis.

-Şi aţi păstrat o parte pentru voi.

- Nu! N-am luat din aia bună. Numai de-asta de era in

plus.

- Era pe-acolo, într-o lădiţă, se băgă şi Albert. Şi noi n-aveam. jsju trebuia la nimeni.

- Băieţi, staţi aşa, că încerc să recapitulez... Aţi furat dinamita de la domnul Butler pentru că v-a pus King, şi aţi pus deoparte ceva pentru voi? E bine? Am nişte întrebări. Cum aţi reuşit să treceţi de DaNang?

- Cîinele nu era acolo.

- Şi domnul Butler?

- Era şi el plecat.

- Ce chestie, cînd te gîndeşti cît de rar pleca de acasă.

- Domnul King ne-a zis că nu e nimeni, că e în Newbury.

La magazinul universal, telefonînd pentm a acţiona detonatorul.

- Şi Dicky?

- Nu l-am văzut.

Dormea în pădurice.

Ce dracu', totul se lega.

- Băieţi, pot să vă mai întreb ceva? V-aţi pus vreodată problema că poate există o legătură între dinamita pe care aţi furat-o de la domnul Butler şi explozia de la barajul domnului King?

v - Normal, spuse Dennis. Nu sîntem p*oşti. S-a întîmplat că eu şi cu Albert am ajuns prea tîrziu. Butler şi-a plasat încărcătura înainte să-i furăm noi dinamita. N-a fost vina noastră, adăugă el cu ochii porcini scînteind de

onestitate, şi mi-am dat seama că Henry King încercase prea tîrziu să-şi ia precauţii.

Cu toate că verii mei tocmai îşi găsiseră locul în panteonul celor întrucîtva nevinovaţi, alături de Oliver Moody şi J.J. Topkis, încă nu-mi venea să cred că un diplomat care face douăzeci de milioane pe an e în stare să omoare un om ca să-i ia ferma.

Am alergat înapoi la Newbury. |

Poate că a fost Josh Wiggens, gîndindu-se că-i face o favoare lui Henry. Poate că Josh i-a înscenat o chestie urîta lui King, sperînd s-o recîştige astfel pe Julia.

Să fi foslt Bert Wills, drept răzbunare pentru jigniri mai vechi şi cu speranţa s-o ia pe doamna King, pe lîngă ceea ce i-ar fi revenit prin divorţ? Superbă motivaţie, numai că Bert nu era destul de curajos pentru asta.

Am găsit-o pe Alison sughiţînd de plîns în biroul meu.

- Scumpa mea, ce-ai păţit? 1

- Domnul Butler l-a luat pe DaNang.

-A fugit? m

- DaNang a sărit în camionetă. Fără la revedere, fără să se uite înapoi. Domnul Butler l-a fluierat şi s-a dus. Parcă nici n-ar fi fost vreodată.

- O să mergem în vizită.

- Vreau o pisică. 'fl

L-am sunat pe Tim.

-Felicitări.

- Pentru ce? ^

- Pentru că l-ai scos pe domnul Butler. |

- Nu l-am scos pe domnul Butler.

- Tocmai a fost aici. Şi-a luat cîinele.

- Glumeşti. Ira trebuie să fi... Te sun mai încolo. m

Tipic pentru Ira, m-am gîndit, să-i obţină micşorarea

cauţiunii, după care să neglijeze să-1 informeze pe Tim ^are făcuse toată treaba. r

- Dacă nu mă laşi să-mi iau un pisoi, vreau un inel în -buric. jfl

- Nu, n-ai voie inel în buric. Nu eşti destul de mare nici ca să ai un buric. Trebuia să găsesc o modalitate să-1 previn pe Henry King.

<• - Vreau pisică, vreau foarte, foarte tare.

A sunat telefonul. Era Tim, mult prea isteric pentru cum

îrrxi plac mie avocaţii. : - Butler a evadat!

^ - Cum?

-A aruncat în aer uşa de la celulă. | - Cu ce?

- Se crede că amicul lui, veteranul, i-a strecurat nişte C-4. Nu-mi vine să cred! Sînt avocatul unui prizonier evadat destul de bătrîn să-mi fie tată care i-a orbit pe gardieni cu o explozie, a pornit camioneta f ară chei în contact şi s-a cărat.

- Nici mie nu-mi vine să cred. De unde a luat amicul lui explozibil de plastic?

- Nu-ţi trebuie prea mult, putea să i-1 pună într-o plăcintă.

- Cine e amicul ăsta? ' _

f T • M ^

KBE I ■ jy, ţ

- II ştii pe vagabondul ăla bătrîn care tot venea pe la el? Gardienii ziceau că reuşea totdeauna să-l calmeze. Tot nu înţeleg cum a trecut nebunul de barajul poliţiei. Ştii că drumul spre Plainfield e blocat. Şi uite c-a scăpat.

Tim nu înţelegea că clientul lui luptase în război.

- A luat şi armele gardienilor.
- Gardienii din arest nu poartă arme.
- A aruncat în aer uşa de la dulap. Am fugit la uşă.

Poliţia are reguli stricte după care porneşte la vînătoare, lucru ştiut, desigur, de sufletul generos care i-a procurat explozibil domnului King. Alison a venit după mine.

- Ce e? Ce e?
- Unde-i mama ta?
- Face curăţenie.

- Du-te repede la Connie. Spune-i c-am spus eu să rămîi kea.
- De ce?

-Domnul Butler a evadat din închisoare. Poliţia o să vină-ncoace într-un minut.
- Zău? .
- Du-te. Acum. -OK. OK.
- Stai puţin. Ai vorbit cu el?

-Nu. Doar a fluierat. Dacă nu deschideam uşa, DaNang ar fi sărit prin geam. Ben, poliţia o să-i tacă ceva lui DaNang?
- Ce maşină avea? -Camioneta lui.
- Era sigur a lui?
- Aia veche, albastră. Ford 1500.
- Sigur? Chiar ai văzut maşina?
- Era plină ochi cu lemne.
- Lemne? Lemne de foc?
- Scînduri. Era plină de-a binelea. DaNang a trebuit să se urce în faţă.

Ultima dată cînd am văzut-o era parcată goală, în şopron.
- Bun. Spune-i lui Connie că domnul Butler a evadat de la arest şi că nu vreau să fii în casă cînd vine poliţia să-1 caute.
- Unde te duci?
- Trebuie să-1 găsesc înaintea lor.

Josh Wiggens se pregătea probabil să sărbătorească evenimentul cu un scotch.

Poate că Tim nu-i înţelegea pe luptători, dar tipul de la CIA da, şi puneam pariu că el e cel care aranjase chestia cu amicul veteran. Obişnuit cu armele, bătrînul avea să lupte pînă cînd poliţia îl va omorî şi cu asta se va termina ancheta care l-ar fi putut expune pe criminalul lui Dicky Butler.

Dar Josh avea să aibă o mare surpriza.

Nu ştia de promisiunea domnului Butler că o să arunce în aer Fox Trot.

Şi bătrînul fermier ştia cum s-o facă sau avea să moară încercînd. Trecuseră treizeci de ani de cînd fusese în Forţele Speciale, dar n-avea nici o importanţă. Mult mai periculoasă decît îndemînarea era atitudinea lui.

Obstacolele vor fi pentru el oportunităţi.

A cîştiga înseamnă a supravieţui.

Victorie prin orice mijloc.

Slavă Domnului că mie mi-a spus. îmi dădea un avans faţă de poliţie. Ceea ce făcea din mine singura persoană din Newbury cu şanse să-l salveze pe bietul nebun.

Mi-am aruncat nişte mănuşi şi un patent de tăiat sîrmă în maşină. Maşîna cenuşie a lui Ollie Moody opri scrîşnind pe alee, tăindu-mi drumul.

- L-ai văzut pe Butler?

- De-abia am ajuns acasă.

O camionetă ruginită îl urma hodorogind, lăsînd un miros greu de lemn vechi, cu Frank LaFrance la volan - tatăl lui Steve, candidatul învins de Vicky avîndu-1 pe bancheta de alături pe Ike, un ogar care putea să ţină urma lui DaNang drept ca pe autostradă.

- Putem să aruncăm o privire în casă, da? spuse Ollie, cu intenţia clară de a intra oricum şi de a-1 pune pe Ike să miroasă ceva de la DaNang.

- Ia maşinile din drum deocamdată. Am treabă.

- Nu te duci nicăieri.

Ollie s-a repezit pe uşa de la bucătărie, urmat de hăitaş şi de cîinele lui. Tata îi spunea lui Frank „Puşti şi Cîini" cînd îi dădea cuvîntul la adunările de la primărie. Frank spunea mereu: „Ţara noastră are nevoie de mai multe puşti şi de mai mulţi cîini". Frank era astăzi în plină glorie, cu Ike ţinînd urma şi cu puşca încărcată cu muniţie de urs.

Am luat-o cu maşina peste pajişte şi prin gardul viu.

Degeaba am folosit scurtătura spre Morris Mountain. Poliţiştii ajunseseră înaintea mea la ferma lui Butler. O Crown Victoria albastră cu galben bloca aleea. Agentul de circulaţie în uniformă care se adăpostise în spatele ei cu

puşca în mînă era tînăr şi nervos. Nici măcar n-am încetinit destul ca să aibă timp să-mi facă semn şi am mers mai departe, în sus pe munte, 0bservînd în trecere un alt agent postat în faţa casei. Dar dacă credeau că l-au încercuit, se înşelau.

Un poliţist ca Ollie n-ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală. Poliţia din Plainfield însă, cu efectivele subţiate, ceruse întăriri şi primise agenţi de circulaţie din zona suburbană care n-aveau de unde să ştie că fermierii vîrstnici sînt cei care au lucrat la drumuri. De trei generaţii, familia Butler ajungea la întinsa ei proprietate pe poteci făcute de tractor, ascunse vara de hăţişuri de buruieni şi flori sălbatice.

La întoarcere, i-am găsit pregătiţi. Poliţistul îşi pusese maşina de-a curmezişul şoselei, iar el şi partenerul său erau în spatele ei, cu armele în poziţie de tragere.

-Jos din maşină! Mîinile pe capotă. Unul a rămas acoperit, iar celălalt m-a percheziţionat după ce s-a uitat în maşină.

- Deschideţi portbagajul!
- Puteţi să-mi spuneţi şi mie ce s-a întîmplat?
- A evadat un deţinut, domnule. E înarmat. Şi-au îndreptat armele spre portbagaj, acordîndu-mi onoarea de a mă pune în bătaia focului ca să deschid.

Cum nici DaNang, nici domnul Butler n-au sărit din portbagaj, m-au lăsat să plec. Am luat-o pe»drumul spre Fox Trot. Poarta grea şi ornamentată de fier era încuiată.

Albert Chevalley a ieşit din casa portarului, rînjind:

- Salut, Ben. Ai văzut ce de poliţie?

Am întors maşina şi m-am îndreptat spre munte.

Domnul Butler avusese multe nopţi la dispoziţie ca să-şi pună planul la punct. Era imposibil să spargă poarta de la Fox Trot. Chiar dacă ar reuşi, printr-o minune, să arunce în aer poarta principală, tot n-ar avea cum să scape de tricoanele c*re i-ar face cauciucurile fîşii. Atunci singura cale naturală de atac spre casa lui King rămînea pilcul lor comun de pădure.

Dacă are cîtuşi de puţină minte, va aştepta pînă la lăsarea întunericului.

După ce am apucat pe cîteva cărări care se înfundau, am luat-o pe un răzor marcat cu urme de roţi printre două terenuri ale lui Butler şi care se ondula apoi pentm a merge paralel cu gardul electrificat al lui King.

Am dat de o barieră pentru vaci ascunsă de tufe de coacăze şi am ascuns maşina între nişte măceşi. Mi-am pus mănuşile, m-am strecurat afară din maşină şi m-am străduit s-o camuflez cu crengi. Am urcat zidul de piatră pe care era întinsă sîrma electrificată şi am tăiat rindurile de jos. Tensiunea din fire le-a tăcut să plesnească în stînga şi în dreapta, descărcîndu-se în iarbă. Am trecut pe dedesubt, am traversat perimetrul de pămînt paralel cu gardul şi am luat-o la fugă peste păşune.

Ieşisem mult deasupra casei lui King. Pilcurile de pădure nu lăsau să se vadă nimic altceva în afară de o bucată din lacul pe care ploile recente îl reumpluseră parţial cu o apă noroioasă. Am trecut peste încă un zid de piatră, apoi peste o altă păşune. După ploaie, praful şi polenul se aşezaseră, iar eu le ridicam în goana mea şi-mi dădeau dureri de cap.

Trecînd peste a treia păşune, mai largă decît prima, şi peste un ultim zid de piatră, am intrat în pădurea lui King. M-am oprit să mă orientez. Eram încă deasupra, lîngă hotarul lui Butler. Pîrîul nu putea să fie mai aproape de jumătate de kilometm. M-am îndreptat spre el, ghidat de razele de soare care treceau prin perdeaua de copaci şi prin denivelările terenului.

Mi s-a părut că aud voci.

M-am oprit şi am ascultat cu atenţie. Vîntul foşnea prin crengi. O pasăre-cardinal fluiera. Se auzeau ciocăniton- Veveriţele făceau şi ele gălăgie. O armată de gaiţe a trecut ffl zbor, ţipînd.

Am pornit din nou înainte, de data asta încet şi fără zgomot, cu ochii în alertă, căutînd să prind o eventuală mişcare printre copaci-

Am simţit că mă apropii de apă.

Am auzit iarăşi voci.

Am cotit-o în sus, ca să-i prind între mine şi rîu. Am ajuns mai întîi la gard, am ridicat un rînd de sîrmă cu mîna înmănuşată şi m-am strecurat fără să iau decît un mic şoc pe spinare. Aflat acum pe pămîntul lui Butler, am urcat o vreme paralel cu gardul, după care am luat-o iar către apă, sigur de locul unde auzisem vocile. Brusc, mi-am auzit propria-mi voce - un strigăt tare, de ajutor - cînd am simţit că-mi pleacă pămîntul de sub picioare şi am căzut cu faţa în jos într-o gaură destul de adîncă pentru a îngropa un coşciug.

în cădere, m-am gîndit la King şi la Butler şi la arsenalul lor de război în junglă compus din tricoane ascuţite de bambus. M-am prăbuşit însă pe un strat de placaj, lovindu-mă la genunchi şi jupuindu-mi pielea din podul palmelor. Pereţii gropii erau şi ei căptuşiţi cu placaj, formînd o cutie de unu pe unu pe doi metri, complet goală dacă nu mă puneam la socoteală. Mi-am adus aminte că am strigat în momentul căderii şi am ridicat capul să văd cine m-a auzit. în trei părţi crescuseră tufişuri dese - mai dese decît vegetaţia din jur, pe care copacii o lipseau de lumină. Cel ce săpase ascunzişul plantase aici laur sălbatic adus de pe munte - un proiect de design destul de anevoios dacă te gîndeşti că dafinul nu se lasă chiar aşa de uşor smuls dintre stînci, cu rădăcinile lui încolăcite.

Cîte minciuni mi-a turnat domnul Butler numai ca să-Şi protejeze depozitul lui secret de dinamită? A patra latură, cu faţa la povîrniş, departe de proprietatea lui King, se deschidea re un drum forestier care nu mai fusese de mult folosit. Adică pînă acum cîteva ore, cînd a venit cu camioneta pînă la buza gropii. Urmele de roţi erau proaspete în noroi şi nu

ucaseră să se umple cu apă. Fuseseră făcute după oprirea

ploii-

Uitîndu-mă în direcţia opusă, printre tufele de dafin, puteam să văd gardul electrificat la mai puţin de zece metri de rîu. Dincolo de gard, pe proprietatea lui King, am simţit mişcare între copaci.

M-am urcat pc drumul forestier şi m-am aruncat la pămînt.

Undeva, la stînga, era prietenul meu, pîrîul curgea pe pămîntul lui King şi se vărsa în lacul Vixen. M-am tîrit într-acolo printre copaci.

L-am auzit curgînd înainte să-1 văd. Ploile umpluseră albia curentului. Acolo unde data trecută mă tîrîsem din

băltoacă în băltoacă, acum înjur de un metru de apă spumega peste fundul pietros. Minunat. Dacă Butler era acolo jos, n-avea să mă audă înainte să ajung lîngă el. Dacă era agentul lui King, şuvoiul amplificat de căştile lui se auzea ca traficul din New York la oră de vîrf.

Apa era atît de rece că aproape mi-a îngheţat inima. Mă aşteptam să-mi ajungă pe undeva pe la piept, dar era mai adîncă şi mult mai iute decît estimasem. Mă purta din piatră-n piatră ca pe un buştean şi-mi doream să fi avut o vestă de salvare şi o cască de motociclist.

In cîteva secunde m-a vărsat în bazinul lui Dicky. Era plin pînă la buză şi apa îi curgea peste maluri. Oricine s-ar fi uitat spre mine, mi-ar fi văzut capul pc deasupra malului. Am l"ecut peste stăvilarul lui. Dicky cît am putut de repede, prăbuşindu-mă în cascadă ca o vidră decrepită şi m-am lovit de stîncile care mă aşteptau mai jos.

Vedeam cum se apropie gardul lui King, de la care aşteptam la şocuri electrice. Dus de curent, vedeam în sfi logica lui: iama tîrziu, cînd foamea le face pe căprioarei agresive, nivelul apei creşte; firul de sîmiă de deasupra curentului nu era foarte jos. Distanţa pînă la pîrîul umflat de la ploile din ultimul timp era cel mult egală cu distanţa dintre nasul şi gîtU| meu. Mi-am băgat capul în apă, dar nu destul de repede şi nici destul de adînc. Părul meu ud a şters sîrma şi am simtit o zvîcnitură puternică în ceată şi o durere pătrunzătoare care m-a tăcut să deschid gura care mi s-a umplut cu apă rece. Tuşind şi pe jumătate înecat, am fost purtat din stîncă-n stîncă de curentul care cobora accelerat pe panta abruptă. M-am agăţat de o rădăcină, dar mi s-a mpt în mînă.

Am văzut alta şi m-am agăţat de ea cu ultimele puteri.

- Ce mama dracului cauţi pe proprietatea mea?

Era Henry King, care apăruse dintr-un tufiş, ca un ţap în călduri nervos că altul i-a violat teritoriul.

Stăpînul de la Fox Trot purta pantaloni de grădinărit marca Eddie Bauer, o cămaşă englezească de flanel Ralph Lauren şi o şapcă pe care scria cu litere aurii USSIowa.

- Eşti pe pămîntul meu.
- Sînt în pîrîul tău. Ajută-mă să ies de-aici.
- Eşti pe pămîntul meu.

Am reuşit să mă caţăr de unul singur, respirînd anevoie şi tremurînd.

-Dispari din faţa mea! Nu eşti în Polonia secolului optsprezece.

Pantalonii lui King erau uzi şi murdari de noroi pînă la genunchi.

Am aruncat o întrebare cu bătaie mai lungă:

-Ai găsit mănuşa?

-Poftim?

Pin ziua în care i-am spus că o pierdusem, plouase încontinuu-. Pînă azi după-amiază nu avusese cum să o caute serios.

- Mănuşa despre care ţi-am spus că am piedut-o. Mănuşa în care gealatul tău a tras cu arbaleta.
- L-am concediat. Şi ţi-am cerut deja scuze pentru incident.
- Mănuşa pe care mi-ai cerut-o cînd ţi-am înapoiat casca. Mănuşa lui Dicky Butler. Ce cauţi în pădure?

P- - E pădurea mea.

- Cauţi mănuşa. înseamnă că mănuşa asta incriminează pe cineva.
- Ba nu. înseamnă că Dicky Butler a pierdut-o cîad a traversat pe proprietatea mea.
- Cît de tare îţi doreşti mănuşa aia?

-Ce?

- Să zicem că te-am minţit data trecută. Să zicem că e la mine. Că am ascuns-o undeva. Ce valoare are pentru tine?

Un jucător de pocher dat naibii. Nici o tresărire, nici o încruntare a sprîncenelor stufoase, nici măcar o schimbare de expresie în privire. Şi de data asta nici măcar nu se complica să se ascundă.

f - Termină cu şantajul, Abbott. Mă surprinzi. Mi-am schimbat părerea despre tine. Nu te credeam aşa de ticălos.

- Nici eu n-am ştiut să te-nţeleg, am replicat. Poate că de aceea încă nu-mi dau seama de ce l-ai omorît.

King izbucni într-un rîs nervos, ca atunci cînd, la o petrecere, vrei să scapi de un nebun care a pus ochii pe tine.

- Te întreb numai de curiozitate, cum adică nu m-ai înţeles?

- Ai o motivaţie foarte puternică - vrei ferma domnul i Butler - dar nu te văd în stare să omori pentru asta.

- Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

- Şi nici nu te văd în stare să-ţi distrugi lacul tău cel nou ca să scapi de cadavru.

-încă o piatră.

- Numai că toţi ceilalţi care ar fi putut să-l ucidă n-au făcut-o.

Henry King rîse din nou.

- Ce bine că nu eşti poliţist. M-ar fi costat o avere să te dau în judecată pentru arestare abuzivă.

- Moody nu l-a omorit. Descreieraţii de veri ai mei nu l-au omorît. J.J. Topkis nu l-a omorît.

-Cine dracu' e J.J. Topkis?

- J.J e un derbedeu cu un avocat de clasă plătit de omul tău, domnul ministru Bertram Wills.

- Bert Wills face parte dintr-o familie de aristocraţi din Connecticut recunoscută prin faptul că-i ajută pe cei dezavantajaţi.

-J.J. a devenit avantajat de cînd Josh Wiggens i-a cumpărat o motocicletă Harley-Davidson nou-nouţă cu îmbunătăţiri...

-Ce face Josh cu banii lui nu e treaba mea. Ştiu că a moştenit cîte ceva la moartea mamei sale. Cît despre „compania" îmcare se complace Josh - făcu gestul care-i indica pe homosexuali - tinerii lui prieteni nu mă interesează. E binevenit în casa mea.

- Musafirii tăi permanenţi s-au străduit din toate puterile să-l bage la apă pe domnul Butler cu ajutorul lui J.J. Josh i-a spus lui Moody unde poate să-l găsească pe J.J. cînd l-a arestat. Bert i-a angajat uri avocat de clasă care a reuşit să-l scoată cu condiţia să depună mărturie împotriva lui Butler

L-a mituit cu o Harley nouă ca să-şi ţină gura. A mers pînă acolo încît l-a oprit pe J.J. şi banda lui să mă omoare în bătaie „ împotriva dorinţei lui, sînt sigur - numai ca să-1 oprească să intre la închisoare sub acuzaţia de crimă. Bănuiesc că, dacă j j. sare o singură dată peste cal, o să moară.

- Dacă ai fi putut să demonstrezi aberaţia asta, Josh ar fi

acum la poliţie.

- Da, dar tu eşti cel care cauţi mănuşa lui Dicky.

- Nu caut nici o mănuşă.

- Eşti murdar de noroi pe genunchi. Ai umblat în patru labe ca să găseşti mănuşa.

-M-am împiedicat şi am căzut. M-am bucurat de o plimbare în pădurea mea. E foarte liniştit, aici. Vin deseori să mă reculeg. Sînt băiat de la oraş. Pentru mine natura e ceva nou. Mi se pare foarte relaxantă. Ţie nu? ,

- Nu şi cînd pot să dau peste vecini violenţi.

- Asta pentru că tu te plimbi în pădurile altora. încearcă în a ta. Ai să vezi că e mult mai sigur.

- Vreau să-ţi fac o ofertă, i-am spus.

- Nu mă interesează.

- Nu-ţi cer nimic în schimb.

- N-o vreau. %

Noroiul de pe genunchii lui îmi spunea că o vrea.

- Toată afacerea asta m-a scos din minţi. Mă-nvîrt în cerc, ca un porc cu belciug în nas. îţi dau mănuşa dacă-mi răspunzi la o întrebare simplă.

King părea plictisit.

L-am întrebat totuşi:

-Vrei să fii vedeta celui de-al doilea proces al secolului tn care proba principală este o mănuşă? De-aia ai pornit singur în căutarea ei? m - Sînt două întrebări.

Groapa întărită cu placaj, urmele camionetei domnului But Ier care duceau pînă-n buza ei şi colecţia eclectică de dinamic pe care cei doi Chevalley o furaseră de la Fox Trot duceau la a treia:

- E adevărat că oamenii tăi de securitate au găsit dinamită în baraj în noaptea dinainte de explozie?

Zîmbetul lui King devenise reflexiv, expresia opacă. \ rămas un timp pe gînduri. După care a ridicat din umeri zîmbind:

-Ben, îmi dai voie să te percheziţionez?

-Nu sînt înarmat.

-E vorba de reportofon.

M-a pipăit cu stîngăcie, dar pe îndelete.

-Mănuşa e la mine în maşină. Nu departe de aici.

-îmi dai cuvîntul tău?

-îţi -dau mănuşa lui Dicky, i-am promis, încercînd în acelaşi timp sentimentul neplăcut că Henry King joacă mai multe jocuri decît jucam eu cu el.

Şi-a frecat bărbia. Şi-a scos şapca, şi-a trecut degetele prin părul arginitiu şi s-a acoperit iarăşi.

-Răspunsul la întrebarea ta este da.

-Oamenii tăi au găsit dinamită în noaptea dinaintea petrecerii?

-Da. Acum du-te şi ia mănuşa şi adu-mi-o în casă.

-Dar n-au anunţat poliţia.

-Eram la Londra. Petrecerea era fixată pentm a doua zi. Oamenii mei au luat decizia s-o lase acolo, dar au dezamorsat-o.

- De-aia ai împînzit zona cu securitate?

-Normal. Dar ai văzut şi tu ce-a ieşit. Afurisita de dinamită a explodat.

-Cu Dicky Butler sub ea.

- Era beat şi adormit. Mă înţelegi, Julia a luat o decizie bazată pe variabile pe care nu e cazul să le discutăm aici. N-a

fost vina ei.

- Te referi la afacerea cu motoare ceramice.

- Ai fost foarte ocupat, domnule Abbott, a spus King. păcat că n-ai depus atîta efort ca să rezolvi problema cu care te-am însărcinat. Ei bine, da. Nenorocita aia de afacere. Bineînţeles, Julia şi cu mine am comunicat permanent şi, cînd au găsit explozibilul, încă mai era probabil să reuşesc să închei un contract pe care urma să-l anunţ mîndru la petrecere. Julia s-a gîndit că nu e bine să avem în curte o brigadă a poliţiei care să mişune printre invitaţi. O decizie pe care o aprob lără discuţie, cu toate că a ieşit ce a ieşit.

- De unde ştii că Dicky era beat?

- Mi se pare normal...

- Vorbeşti ca şi cum l-ai fi văzut.

- Mi se pare...

- Ai spus-o ca şi cum ai fi ştiut-o cu siguranţă. L-ai văzut beat...

King a aruncat o privire spre pădure. Apoi la pîrîu. I-am dat o mînă de ajutor:

- Te-ai întors tîrziu de la Londra. Opt ore într-un avion fără aer condiţionat. Julia te-a luat de la aeroport cu elicopterul. Erai supărat. Ratasei negocierea...

- Ai perfectă dreptate. Avusesem o săptămînă de coşmar în Londra. Şi drumul spre casă asemenea. N-am închis un ochi. Şi urma să primesc două sute de oameni la o petrecere la care trebuia să mă prefac că Henry King e un învingător. Aşa că am venit aici şi m-am aşezat sub un copac. Ăla de colo.

Mi-a arătat cu degetul un arţar, frumos de lîngă apă.

- Am un baston care se deschide într-un fel de scaun pliant. Destul de confortabil. Descoperisem deja că pămîntul e rece şi umed în Connecticut, chiar şi vara.

Vocea lui se înmuiase.

-Erai cu spatele la gard? Te uitai spre vale?

-Tot ce vedeam era al meu. Mă uitam în jos spre pădurea mea şi ascultam gîlgîitul apei. Şi păsările. Animale miei pe care la început nu ştiam să le văd. Dar am învăţat că dacă stai liniştit o vreme, ies la vedere.

Brusc, am auzit un zgomot de sticlă spartă. M-am întors şi l-am văzut pe Dicky Butler dincolo de gard, beat. încerca să spargă gîtul unei sticle noi.

M-a văzut şi m-a strigat: „Hei, King, ai un tirbuşon?"

Mirosul de transpiraţie şi de răsuflare grea i se simţea de la cinci-şase metri. Am încercat să-1 ignor. Dar a continuat să se ia de mine. „Hei, barosane, am auzit că dai o petrecere astăzi. Şi tata se pregăteşte de petrecere, pe păşunea lui Zarega".

-Bălegarul de porci!

-Să ţin minte să te angajez data viitoare cînd am nevoie de un copoi. Ochii lui inteligenţi s-au uitat într-ai mei. Vorbesc serios, treci pe.la mine pe la birou. Te am în vedere. Am proiecte în toată lumea şi tu mă poţi ajuta. Ai nişte haine mai de Doamne-ajută?

-Am, da' miros a naftalină.

-- îl pun pe Bert să meargă cu tine la cumpărături. Sigur că ştiam de ameninţarea lui Butler şi nu-mi tăceam griji. Rezolvasem deja problema.

-Mituindu-1 pe poliţist.

-îmi place să discut cu moralişti, spuse Henry King. Sînt pe atît de inflexibili, pe cît de previzibili.

Puţin îmi păsa dacă se referea la Ollie sau la mine.

-Ce s-a întîmplat după aceea?

- 376

_ Mi-am strîns scaunul şi am dat să plec. „Hei, barosane", niâ striga el întruna. Barosane, aşa-mi zicea. „Te avertizez. Gata cuelicopterul. Bătrînul suferă din cauza asta. Lasă-1 în pace".

Ştiu că m-ai avertizat să nu mă bag în asta, dar nu m-am putut abţine şi m-am dus la gard. I-am zis: „Spune-i lui taică-tu că-i cumpăr orice fermă din Newbury vrea. Spune-i

că-i dau şi bani. Puteţi s-o luaţi de la capăt, cu datoriile plătite, cu echipament nou, cu vaci de rasă".

N-a făcut altceva decît să rînjească. Cu dinţii lui galbeni şi stricaţi. M-am simţit neajutorat, ca atunci cînd eram în şcoală. Ştii şi tu, cînd unul dintre colegi îşi bate joc de tine pentru că singurul lui scop în viaţă e să te facă să suferi. Şi n-ai ce să faci. Şi nu uita, Abbott, tocmai fusesem informat că tatăl lui a încercat să-mi arunce-n aer barajul.

M-am calmat, însă. I-am întors spatele. M-am întors acasă, am tăcut un duş şi m-am îmbrăcat pentru petrecere. Şi tocmai cînd începusem să uit de toate, Dicky Butler mi-a dinamitat barajul, mi-a distrus lacul şi, prin faptul că a murit, a transformat un act de vandalism într-un prilej de neplăcere continuă pentru mine.

-Nu. Nu te-ai întors la petrecere decît după ce l-ai omorît.

%

-Nu l-am omorît. Chiar tu ai spus, nu aveam nici motivaţia şi nici mijloacele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum aş fi putut să omor un bărbat mai solid, mai tînăr şi mai puternic decît mine?

Ce l-a făcut să se enerveze atît de tare, încît să uite de toate acestea?

Ochii adînci şi umbriţi ai lui King coborîră încă o dată asupra pîrîului. Aveam în faţa ochilor un om care a urlat că o Ceaşcă de cafea cu o mică pată era murdară. La picnic l-am v'azut frecîndu-şi unghiile cu o insistenţă demnă de un chirurg.

Am înţeles, în sfîrşit.

Lupul îşi marcase teritoriul.

- Dicky s-a uşurat în pîrîul tău. Şi-a deschi s fermoarul şi s uşurat în pîrîu.

King a rămas cu ochii la copaci un minut întreg. După care s-a uitat lung la mine, apoi s-a uitat înjur, să se asigUre că sîntem singuri în pădure. A început detaşat, ca un om care povesteşte un film, dar curînd s-a lăsat cuprins de pasiune

- Nivelul apei era scăzut. Doar un firicel. Nu plouase de mult... Am văzut pata aia galbenă şi urîtă cum se întinde de pe proprietatea lui pe a mea. Nenorociţii ăştia de pădureni voiau să distrugă tot ceea ce eu construisem cu atîta muncă. M-am repezit şi am sărit gardul. M-a înţepat ca un roi de albine, lucru care mi-a mărit furia, şi i-am dat un pumn. A căzut pe spate, rîzînd de mine.

După care s-a ridicat şi m-am gîndit că monstrul are să mă omoare. Eram îngrozit. Am şaizeci de ani. Nu mă mai bătusem de la şaisprezece. Aveam să mor în pădure, lîngă o grămadă de sticle sparte. Apoi s-a întîmplat un miracol: s-a oprit să-şi pună mănuşile.

Era singura mea şansă.

Am pus mîna pe sticla lui de vin şi l-am lovit în cap. N-am vrut să-l omor. M-am gîndit că sticla o să se spargă, că o să ameţească şi eu am să pot să fug. Dar nu s-a spart. L-am lovit deasupra urechii şi i-am spart capul, ca pe un pepene sau ceva de genul ăsta. N-am vmt decît să-l împiedic să mă omoare. Ben, eşti în stare să înţelegi aşa ceva?

îmi puteam imagina frica lui în momentul în care un bătăuş de calibrul lui Dicky s-a ridicat clătinîndu-se ameninţăror pe picioare. Dacă aş fi pus mîna pe cheia motociclistului, aş fi putut cu uşurinţă să-l omor accidental pe unul dintre ei, atunci la Derby.

- Ai fi putut să pledezi că ai fost în legitimă apărare.

- Nu pledez nicicum. S-a terminat. E mort şi îngropat şi e timpul ca noi ceilalţi să ne continuăm viaţa.

Mi-a venit în minte un vers dintr-o melodie de Mary-Chapin Carpenter pe care Julia a ales-o la tonomat: „Viaţa e mai bună pentm cel care nu priveşte înpoi".

Asta depinde de ceea ce nu vor să vadă cînd se uită înapoi.

-Aşa că te-ai trezit cu un cadavru de care trebuia să scapi, am spus.

-Aşa cum ai bănuit. I - Cu capul spart.

- M-ar fi omorît el pe mine.

- Şi un baraj împănat cu dinamită la îndemînă.

- Am fost al dracului de norocos.

- Norocul de pomină al Vulpii de Argint?

- N-a fost prima oară cînd m-a salvat, spuse el zîmbind recunoscător Puterii Divine care ştia să-i aranjeze astfel treburile.

-Numai Că de data asta ţi-ai forţat norocul. Nu te-ai mulţumit cu şansa. Te-ai lăcomit.

30

Henry King s-a uitat la mine de parcă i-aş fi vărsat un pahar în ochi. Se uşurase de povară. Nu va recunoaşte niciodată spusele unui agent de vînzări imobiliare cu un trecut ca al meu. Va fi numai cuvîntul meu împotriva lui, nici o

dovadă.

- Lacom? Ce-ai fi vrut să fac, să-mi distrug viaţa

recunoscînd totul la poliţie? Fii serios.

- Ştii foarte bine ce vreau să spun, am replicat. Te-ai

lăcomit.

- Abbott, ăi promis că-mi dai mănuşa înapoi.

-Butler vă pregătise o bombă-capcană. Oamenii tăi au luat dinamita imediat. Julia n-ar fi riscat să o lase acolo. Dar atunci cînd a trebuit să scapi de cadavru, ai avut geniala idee să pui dinamita la loc şi să arunci barajul în aer.

Dar cineva a băgat de seamă că erau mai multe tipuri de dinamită. Tot felul. Şi s-au prins ce voia să facă Butler.

- Ce voia să facă?

- Nu voia să fie prins mai mult decît vrei tu acum. A folosit dinamită care n-ar fi dus la el. Cantităţi mici rămase de la treburile pe care le avusese pe ici, pe colo - nu e greu pentru un pirotehnician autorizat. Aşa se întîmplă cînd te lâcomeşti. Te-ai gîndit că, dacă tot o să-ţi pierzi lacul drept aCOperire, măcar să obţii un profit.

- Nu te înţeleg.

- Două muşte dintr-o lovitură. I-ai trimis pe verii mei cei idioţi la ferma lui Butler ca să-i fure dinamita - cea pe

care o avea cu acte de la Pendleton Powder - şi ai folosit-o ca să arunci în aer barajul peste cadavrul lui Dicky.

- Abbott, eşti nebun.

- De-aia a ştiut domnul Butler imediat ce agenţii federali au găsit eticheta de la Pendleton Powder că ai schimbat încărcăturile şi că i-ai omorît fiul. Ai lucrat repede şi sub presiune şi a ieşit un plan nemaipomenit. Butler a 'fost interogat, hărţuit şi a ajuns în închisoare. în cel mai bun caz, bietul om se alege cu pîrnaie pe viaţă, în cel mai rău caz, se ţicneşte. Oricum ar fi, ferma lui încape pe mîinile tale.

- Şi-atunci de ce i-am plătit apărarea?

- A fost ideea mea şi ţi-a plăcut teribil. Cu douăzeci şi cinci de mii de dolari ţi-ai cumpărat o imagine de inocent. Mai ieftin decît jumătate de milion, cît te-ar fi costat să-i cumperi altă fermă. Bani de seminţe, pentru tine, şi, în timp ce tu te pre făceai că încerci să-1 convingi pe procuror să renunţe la acuzare, Josh Wiggens lăsa momele în drumul detectivului Boyce.

M-am întors cu spatele.

-Unde te duci?

- Mă duc să-ţi aduc mănuşa. Nu mai îmi trebuie.

- Ce vrei să spui?

- Am fotografiat-o deja şi am păstrat mostre din ea cu sudoarea lui Dicky Butler. Detectivul Boyce poate să obţjnj o analiză AND prin deshumare.

-Şi ce dacă?

- Mănuşa nu e destul pentm a te băga la apă, dar e suficient pentm a-i speria de moarte pe toţii acoliţii care te acoperă jj fac să vorbească, chiar dacă-mi ia un an.

King suspină.

- Nu pot decît să sper că o să te plictiseşti şi o să mă laşi în pace după jumătate de an.

-Am să încep cu Josh Wiggens.

-Dacă vrei să-l prinzi coerent, ia-1 înainte de masă.

-Şi Bert Wills?

Henry King şi-a scos şapca, şi-a trecut mîna prin păr şi a îndesat-o la loc pe cap. Apoi m-a privit drept în ochi:

- Pe Bert îl găseşti în dormitorul nevesti-mii. Sau, în nopţile calde, în grădină.

M-am străduit să mă arăt surprins. Şocat.

-Ştiai?

- Bineînţeles că ştiam, idiotule. Rolul lui e să mă scape de ea pînă cînd reuşesc să aranjez un divorţ acceptabil.

Asta însemna că în curînd Julia se va îmbrăca de la Tiftăny's.

-Dacă aşa stau lucrurile, am zis, Bert are multe de pierdut. Şi mai mult de cîştigat dacă te toarnă. Chiar dacă nu el te-a ajutat să cari cadavrul, ştie probabil cine a făcut-o. Prietena mea detectivul-sergent Marian Boyce e o femeie deşteaptă cu ambiţii politice. Şi un confesor pe cinste. Ştii cum îi face pe oameni să vorbească? O dată ce ştie ce trebuie să întrebe, îţi zice: „Bert, Josh, sau mai ştiu eu cine, calea către imunitate pentm complice la crimă îţi este deschisă. Primul care vorbeşte, e liber să plece". înainte ca tu să-ţi dai seama, Bert o să se scape cu ceva, Josh cu altceva, iar prietena ^ea nu mai are decît de trimis numele tău prin E-mail

procurorului.

Henry King a băgat mîna în buzunar şi a scos un telefon

mobil:

- La mine, fuga marş!

Josh? M-am mgat să fie el cel care avea să apară alergînd dintre copaci. Bert Wills? Sau Jenkins, prins în timp ce-i îmbrăţişa pantofii doamnei King? N-am avut eu aşa noroc. Am văzut-o pe Julia Devlin apropiindu-se printre copaci.

A trecut pe lîngă mine, cu ochii în jos. Mă aşteptam la o privire plină de furie faţă de mine, sau de dragoste faţă de King, dar ea continua să se uite la pămîntul acoperit cu

frunze moarte. Şi totuşi, ceva în atitudinea ei dovedea mîndrie şi hotărîre. Era aiuritor.

- Julia, a spus King, Ben are mănuşa în maşină şi pretinde că a făcut fotografii şi a păstrat mostre. Va trebui să le găsim acasă la el.

- N-ai găsit-o la mine acasă noaptea trecută, am vorbit, pentru că am pus-o în compartimentul pentm mănuşi din maşină. Şi îmi place să cred că n-ai venit la mine numai pentm asta.

- Nu poate dovedi nimic, i-a spus lui King.

-O să insiste pînă cînd ceva o să transpire. Nu pot permite aşa ceva.

Julia s-a recules fără să fie în stare să ridice privirea din pămînt.

- îmi pare rău, Ben.

Cînd m-am uitat iarăşi la King, avea pe buze zîmbetul îngrijorat al învingătorului grăbit să treacă la alte treburi.

Şi cînd m-am întors spre Julia, era deja în aer, sărise la nune ca o panteră.

31

Mătuşa Connie era la mulţi kilometri distanţă, luîndu-şi ceaiul de după-amiază, dar ea mi-a salvat viaţa. Mulţumită ochilor ei mai ageri decît ai mei, am ştiut de ce Julia Devlin nu i-a cărat niciodată bagajele lui King. Şi mi-am amintit-o în timp util, astfel că am primit şutul ei în bărbie şi nu în gît.

M-am adunat de pe jos, încrezător în greutatea mea care o depăşea cu mult pe a ei. Bineînţeles că şi ea ştia asta şi mă aştepta liniştită, cu o armă micuţă încmcişată pe piept: -Nu mişca.

Nici nu-mi trecuse prin cap. Iat-o pe femeia războinică pe care mi-o imaginasem aici la Fox Trot, în martie trecut - fiica grandelui de Spania în luptă cu maurii. Nu-mi aducea nici o consolare, dar o judecasem destul de corect, cu toate că avusesem dificultăţi în interpretarea imaginii.

- îmi pare rău, Ben, repetă ea. Părea să fie sinceră şi i-am răspuns şi eu din toată inima: -Nici pe jumătate cît mie. King se uită la noi cu asprime.

- Ce mama dracului se petrece aici? Julia, e ceva ce nu ştiu?

- Nu, i-am spus. E o persoană foarte loială.

De obicei nu sînt atît de modest şi nici pe departe atît de | gentleman - mi-ar fi trebuit caracterul unei cîrpe după tot ce-mi tăcuse Julia dar cum ei erau doi şi eu doar unul, m-am gîndit că ccl mai bine e să-1 derutez puţin pe el, iar pe ea ceva mai mult.

- Ţi-am spus că Josh Wiggens l-a ajutat pe domnul Butler să evadeze din arest?

- Am auzit de la poliţie că a evadat. N-o să aj ungă departe cu toată poliţia statului Connecticut pe urmele lui.

- Bănuiesc că agentul Josh şi-a tăcut socoteala că poliţia o să-1 împuşte şi astfel scăpaţi de el.

King ridică din umeri.

- Josh, spuse el, arc un marc talent pentru detalii.

- Josh şi-a greşit socotelile. ,

- Ce vrei să spui?

- Domnul Butler nu fuge... Cine păzeşte poarta?

King se uită la Julia.

-Băieţii Chevalley. ,

- lisuse Hristoase, Julia! Trimite pe cineva cu o fărîmă de creier.

- Poarta e încuiată, spuse ca cu răceală. Tricoanele or să-1 oprească chiar dacă trece de poartă. Ceea ce e imposibil.

- Fir-ar a dracului de treabă! Trebuie să le fac eu pe toate? Dă-mi emiţătorul. îi smulse aparatul din mînă şi se porni pe strigat: Chevalley, Chevalley! Sînteţi acolo? Idioţii dracului.

- Da, domnule! Aici sîntem, domnule! Era Dennis şi părea rezonabil de treaz, ţinînd cont că băuse toată noaptea şi că-1 pocniscm în cap azi-dimineaţă.

H| - L-aţi văzut pe Butler?

- Tocmai a ajuns.
- Poftim?

-Da, domnule. Tocmai a ajuns la poartă. Drace ,7 atirnă ceva ciudat în botul maşinii. Albert, du-te să vezi ce vrea ticălosul ăla... Rahat!

-Cee? '

Am auzit un bubuit ascuţit în depărtare. King a strîgat şi-a luat radioul de la ureche şi l-am auzit cu toţii pe Dennis urlînd:

- Fugi, Albert. Fugi!
- Nu fugi! răcni King.

-Chestia aia din faţă a zburat poarta din ţîţîni! Oho, ăsta dă cu bombe!

Păcăniturile din radio aveau ca ecou exploziile din vale. După care s-a lăsat o tăcere adîncă.

-Chevalley,Chevalley! Răspundeţi!

- A intrat, domnule. N-am putut să-l oprim.
- Pune-ţi mîna pe el.

-Ne-a bombardat maşina. Ne-a bombardat maşina, ticălosul!

- N-o să treacă de tricoane, spuse King.

Acum ştiam de ce domnul Butler şi-a încărcat camioneta cu scînduri. Julia şi-a scos celularul, a format un număr tară să-şi mişte arma suficient încît să fiu tentat să încerc vreo mişcare şi a vorbit pe un ton tăios cu cineva din casă.

- închideţi uşile. Nu lăsaţi pe nimeni înăuntru.
- Spune-le să iasă afară din casă, am sfătuit-o.
- Sînt mai în siguranţă înăuntru. >

-Nu, nu sînt. Scoate-i afară, Julia. Ascultă-mă. Scoate-i afară din casă.

- N-o să treacă de tricoane, spuse King.
- Ba da, am replicat. Casa e ţinta lui. Spune-le să fugă.
- Casa? strigă King. Spune-le să rămînă şi să se apere.

- Julia, sînt fete-n casă şi grădinari. Spune-le să fugă. Julia vorbi iarăşi:

- Trageţi storurile şi scoateţi afară pe toată lumea. Toată lumea. Acum! Nu sînt un ucigaş, spuse ea uitîndu-se la mine.

Am preferat să ignor şutul care aproape că m-a omorît şi n-am vrut să aud răspunsul la o întrebare stupidă ca, te-ai culcat cu mine ca să ştii cum avansez cu ancheta, şi m-am mulţumit cu o replică furioasă:

- Dar şeful tău este. Şi tu o ştii.

-Henry! Stai!

Henry King era deja la treizeci de metri, fugind ca vîntul.

Julia era rapidă şi agilă. Pe mine mă încetineau hainele ude şi nici nu eram atît de sprinten. Zbura printre copaci cu uşurinţa ei de panteră, strigînd după Henry să se oprească. La un moment dat a căzut, rostogolindu-se. Am cîştigat zece metri, după care m-am împiedicat de o rădăcină şi m-am prăbuşit.

M-am ridicat şi am continuat să alerg, ferindu-mă de copaci şi de crengi şi de lespezile de granit. Vedeam soarele coborînd în spatele dealului şi copacii începură să se rărească. M-am împiedicat iarăşi, dar mi-am recăpătat echilibrul fără să mă opresc din alergare.

Au ieşit din pădure cu King, uimitor, încă înaintea Juliei, înnebunit de vederea vechii camionete albastre a domnului Butler care tocmai trăgea în curtea pavată.

Servitorii de la Fox Trot - un bucătar şi ajutorul lui în alb, cameriste în negru, un instalator în salopetă - se scurgeau prin uşile de la terasă. Jenkins era ultimul şi-i număra pe cei care o luaseră înaintea lui spre pădure.

Fermierul s-a dat jos şi a început să descarce seînduri. Părea să se mişte cu încetinitorul, atît era de concentrat. Lucrînd într-un ritm constant, a construit o rampă de seînduri peste treptele din faţă. Aşa cum ceva mai devreme construise o rampă peste tricoanele din asfalt.

Josh Wiggens venea în goană dinspre casa cea veche agitînd un pistol. I-a depăşit pe doamna King şi de Ben Wills care apăruseră din grădină şi a tras un foc la întîrhplare DaNang s-a năpustit din cabină ca un fulger galben. Wiggens a ţintit cu ambele mîini şi a tras. Cîinele nu s-a oprit. Agentul CIA ratase.

S-a auzit un bubuit. Wiggens s-a lăsat la pămînt. încă unul, răsunînd cu ecou. Josh se ridică şi se alătură servitorilor care fugeau spre pădure. Domnul Butler îşi sprijini carabina de maşină şi continuă să descarce scînduri.

Henry King cobora ca vîntul pe pajişte, dar Julia începuse să cîştige teren. Mi-am dat sufletul într-o încercare de a o prinde. Am prins-o în braţe şi am trintit-o la pămînt.

- Lasă-rrtă, striga ea. Dă-mi drumul. Trebuie să-l opresc.

-E prea tîrziu.

M-a împins cu genunchiul şi a pornit iar după el.

Acela a fost momentul în care am văzut exact ce avea să se întîmple, ca şi cum aş fi citit un mesaj scris pe cer cu litere albe de un pilot. Şi singurul lucru care mi s-a părut important a fost să încerc să salvez un suflet ceva mai puţin vinovat decît celelalte.

Butler s-a urcat la volan. A fluierat. Cîinele a sărit în spate, rămînînd ţeapăn în picioare. Fermierul a escaladat rampa şi a prins viteză, apropiindu-se de uşă.

Fordul lui âvea un gabarit de trei sute de kilograme şi amortizoare bune. A trecut prin uşile duble de stejar ca un berbece şi a dispărut în întunericul din foaierul principal. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost DaNang, lătrind ca un dalmaţian în remorcă. ,

-Henry! strigă Julia. Henry!

Mi-am adunat ultimele puteri, m-am aruncat înainte şi am lovit-o peste picioare. S-a clătinat. A căzut pe iarba din parcare în timp ce King ajunsese la trepte. Julia s-a răsucit spre mine cu pistolul:

-Nu!

-Lasă-1. E prea tîrziu. Trăieşte-ţi viaţa.

-El e viaţa mea, ţi-am mai spus. îl iubesc.

-Şi de ce te-ai încurcat...

-Am sperat că o să mă salvezi.

N-aveam ce face altceva decît să-i întind mîna şi să-i spun:

-Te rog.

S-a oprit pentru un moment. Dar s-a întors spre casă şi a dat să se ridice în picioare exact cînd camioneta-bombă a lui Butler a explodat cu o putere care a zburat storurile de la geamuri şi ne-a aruncat pe amîndoi la pămînt. Prin ferestre curgea foc şi praf. Casa se zguduia din temelii.

Portalul impresionant a căzut primul, prăbuşindu-se de pe pilonii care se cutremurau. Apoi s-a prăbuşit centrul, acoperişul coborînd într-o singură bucată uriaşă, bucăţile de ţiglă spărgîndu-se muzical de caldarîm, pînă cînd n-a mai rămas decît un spaţiu gol, încadrat de cele două aripi.

Prin vidul acela se vedeau pădurea şi fîneţele de la Fox Trot şi ale vecinilor din spate. Despărţite de hotare din pietre, puse una peste alta de familiile care au muncit şi au locuit de generaţii pe aceste dealuri. Şi le-au iubit Şi au sperat, ca femeia care plîngea cu amărăciune alături de mine. K - L-aş fi ajuns dacă m-ai fi lăsat.

-Dacă nu te opream, erai şi tu sub dărîmături.

Se auzeau sirenele. Julia şi-a întors faţa brăzdată de lacrimi către casa în ruină.

-Pentru el e mai bine aşa decît la închisoare.

Mă îndoiesc că Dicky Butler i-ar fi dat dreptate.

Gîndul acesta o va ajuta însă să trăiască. Avea inima frîntă şi poliţia se apropia.

32

La o săptămînă după ce domnul Butler a aruncat în aer Fox Trot, pe Henry King, pe sine însuşi şi pe DaNang, stăteam în uşa bucătăriei cînd Alison a apărut necăjită pe alee.

-Salut. Cum a fost la şcoală?

-Bine.

-Nu te bucuri c-ai venit acasă?

-Nu,

-Vrei să-ţi arăt ceva?

-Ce?

-Un nou prieten.

S-a uitat la mine, precautã.

-Ce vrei să spui?

-Cineva cu care să te joci. Vrei să vezi?

-Unde? izbucni ea, încercînd să vadă dincolo de mine, în bucătărie, cu ochii strălucind de speranţă. S-a arătat surprinsă la vederea lui Vicky şi i-a pus întrebarea pe care i-o pun eu de obicei cînd o întîlnesc în faţa primăriei: „Cine-i şet în Newbury?"

- Am trecut să beau o cafea.

- E alături, i-am spus. La Scooter.

S-a uitat neîncrezătoare la gardul viu des care separă cele două curţi.

- Naomi n-a avut pisoi.

- Hai să vedem. Am condus-o prin gard acolo unde este mai rar din cauza umbrei de la cele două şoproane - cel roşu, al meu, cel mai mare şi alb, al lui Scooter. Ochii i s-au mărit cînd a văzut uşa cea nouă de la şopron. "

I-am înmînat un morcov. S-a zgîit la el, de frică să nu ridice ochii şi să fie dezamăgită. Cînd i-a ridicat, i-a scăpat cel mai satistăcut oftat pe care mi-a fost dat să-l vreodată aud de la o fiinţă umană.

- îl cheamă Reşcovanul, i-am spus. E ceva cam mare pentm tine, dar o să creşti alături de el.

-Mamă!

- Vrei să te ajut să te urci pe el?

-Pot şi singură. îi întinse morcovul printre uluci. Roşcovanul îl devoră cu dinţii lui ca clapele de pian şi îi linse palma în semn că mai vrea. L-a mîngîiat pe nas şi l-a lăsat s-o miroasă. Cînd s-a urcat pe gardul ţarcului, armăsarul a aşteptat răbdător ca un pursînge între două

vîrste ce era, deşi s-a scuturat puţin cînd Alison a ajuns în şa, tăcînd-o pe Vicky să se încordeze lîngă mine.

Cu agilitatea nemaipomenită cu care fusese înzestrată, Alison s-a aplecat să-şi aranjeze scările.

- Connie! Uite ce cal am.

Connie se apropia cu precauţie la braţul lui Scooter. Agită bastonul cu cap de argint.

- Foarte frumos cal!

Şi către mine, pe o voce şoptită, dar severă:

- Benjamin! Ai idee cît pot să mănînce aceste animale?

- Merită.

Scooter remarcă şi el că, dacă pui la socoteală boxa pe care o construisem în secret în staulul lui, în timp ce Alison era la şcoală, plus ţarcul şi finul pe care-l stivuisem în căpiţă, ajungi la concluzia că nimeni din Newbury nu făcuse vreodată atîtea eforturi numai ca să nu se aleagă cu o pisică în casă.

- Merită.

Urechile Roşcovanului se îndreptară brusc în direcţia străzii principale. De după casa lui Scooter apăruse Ira Roth, din al cărui grajd îl achiziţionasem pe Roşcovan în schimbul promisiunii că am să-i prestez multe ore de investigator voluntar. Sub un braţ ţinea o cutie dc carton cu băuturi şi eu mîna cealaltă îşi ridică pălăria în faţa lui Connie.

- Bună ziua, Miss Abbott.

Connie a rostit un „Bună ziua, Ira" pe un ton care l-ar fi făcut pe un eschimos să se încheie la haina lui din piele de focă.

-Bună, Vicky. Bună, Scooter. Bună, Roşcovane, cum te simţi aici? Fetiţo, trebuie să te antrenezi serios. Ăsta e un armăsar dat naibii.

-Ira, îl întrerupse Connie. Calul ăsta pare foarte puternic. E în siguranţă pe el?

- Absolut, atîta vreme cît Roşcovanul nu se desparte de animalul lui favorit.*

- Animal? am tresărit. Cum vine asta, animal favorit?

-Armăsarii de rasă au de obicei o maimuţă sau un iepure

care trăieşte împreună cu ei.

-Vrei să spui că armăsarul ăsta nu se dă decît cu o maimuţă?

- Nu, rîse Ira. Ce glumeţ eşti, Ben. Nici o maimuţă. E numai Tom.

-Tom?

- Uite. Valetul meu a uitat de el cînd ai venit să-l iei. Mi-a pus cutia de carton în braţe şi s-a dat înapoi.

- Ben, ce e în cutie? întrebă Alison de pe calul care, brusc, numai avea stare.

- I-a simţit mirosul, se bucură Ira. Acuma poţi să-l laşi pe Tom să iasă. Nu-ţi fie frică. N-o Să fugă.

-Nu de asta mi-e frică. Am pus cutia jos. Scooter a deschis capacul. Din cutie s-a uitat afară ceva sinistru. Roşcovanul a nechezat ca nebunul. Ocupantul cutici de carton a ieşit afară, a intrat în ţarc şi i-a permis calului să-l frece pe spinare cu botul lui enorm.

-Mamă! strigă Alison.

- Parc-ar fi o pisică, ricană Scooter.

Era un motan, tară doar şi poate, cu un trup lung şi costeliv şi cu un cap de animal de pradă tăcut să supravieţuiască în orice împrejurare, ca o călugăriţă ucig'aşă.

- Bine măcar că o să stea în şopron.

- Cea mai mare parte a timpului, da, spuse Ira, mai făcînd un pas înapoi.

- Dacă e animalul calului, mi se pare logic să locuiască împreună. %

i -Mai puţin atunci cînd se supără.

- Se supără? se interesă Vicky. Cum aşa?

-Sînt ca un cuplu de burlaci bătrîni. Prieteni buni pînă cînd li se năzare să se ia la harţă pe nu ştiu ce prostie şi atunci Tom se refugiază în casă pentru vreo două săptămîni.

I - în casa cui?

-A mea, în nici un caz, spuse-Scooter. Nouă ne ajunge Naomi.

- Mama e alergică, strigă Alison de sus, de pe cal.

-A mea e prea departe, declară şi Vicky. In plus, sînt convinsă că Tom preferă compania cuiva care stă toată ziua pe lîngă casă, aşteptînd să sune telefonul.

Casa lui Connie era chiar peste drum. Cu puţin noroc, Tom s-ar putea, întîlni la traversare cu un camion în trecere, care l-ar lua la plimbare pînă în Massachusetts, după care "Roşcovanul ar putea lega o relaţie cu o veveriţă.

- îmi pare atît de rău, spuse Connie. Dar, aşa cum nu te-ai putut abţine aseară să-mi aminteşti, eu am deja o pisică.

S/îrşit

IMPORTANT!

5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.

Notă: Pentru cititorii din Bucureşti, livrarea cărţilor nu seface prin poştă, ci direct, de la punctele de vînzare ale editurii: depozitul din B-dul Dinicu Golescu43, bl. 7, sc. 1, ap. 3, tel: 638.98.38 şi depozitul AMIT str. Sabinelor 8, Tel: 335.05.45 int. 179.

La sfirşitul fiecărui an, CLUBUL CĂRŢII ORIZONTURI - LIDER acordă importante premii de fidelitate cititorilor care au comandat cele mai multe cărţi publicate de Editurile ORIZONTURI Şi LIDER în anul respectiv.

Oferta de cărţi a Editurilor ORIZONTURI şi LIDER SERIA CULTURĂ GENERALĂ

A.N. Kun LEGENDELE ŞI MITURILE GRECIEI ANTICE (544pag. / 19500 lei) Philippe Gaudin MARILE RELIGII <464pag. / 19500 lei) Pepin <6 Braunstein GHID DE CULTURĂ GENERALĂ (368 pag. / 29500 leu Tudor Vianu "ESTETICA (464 pag. / 9950 lei)

ARTA PROZATORILOR ROMÂNI (480pag. / 9900 lei) TURNUL NEBUNILOR-Viaţa Iui Freud - voi. I (480 pag. / 17000 lei) PARIA - voi. II (448 pag. /16000 lei) GOYA (544 pag./19000 lei) INTRODUCERE ÎN ARTĂ (336 pag./18500 lei) INTRODUCERE ÎN SOCIOLOGIE (496 pag./29800 lei) ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE (592 pag./34800 lei)

ISTORIA EUROPEI MODERNE (560 pag /29800 lei) INTRODUCERE ÎN FILOZOFIE (304 pag /18900 lei) CONCEPTELE UMANITĂŢII - O istorie a ideilor

(368 pag./19900 lei)

CRONOLOGIA UNIVERSALĂ (608 pag./34500 lei)

Irving Stone

Lion Feuchtwanger Arlhur F. Jones Norman Goodman Alex Hellemans

John R. Barber Peter K. Mclnerney Colectiv

Larousse

II. LUCRĂRI DE ŞTIINŢA

Ştefania Popescu GRAMATICA PRACTICĂ A LIMBII ROMÂNE (654 pag. / 25000 Iei)

III. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu DICŢIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN (630 pag. /25000 lei) Georgeta Nichifor DICŢIONAR ENGLEZ-ROMÂN; ROMÂN-ENGLEZ (472 pag. / 12000 lei) Voichiţa Ionescu DICŢIONAR LATIN-ROMÂN (224 pag. / 10000 lei)

IV. SERIA BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

A.J. Cronin DOAMNA CU GAROAFE (272 pag. / 12000 lei) Amanda Quick AFACEREA (400 pag. / 19500 lei) AMĂGIRE (448 pag. /21500 lei) AMANTA (400 pag. /23000 lei) Barbara T. Bradford PREŢUL SUCCESULUI (voi. 1-11/ 19500 lei) PĂSTREAZĂ VISUL (voi. 1-11/ 18500 lei) IUBIRI VINOVATE (368 pag / 12500 lei) CHEIA TRECUTULUI (368 pag./ 15900 lei) PUTEREA UNEI FEMEI (368 pag./ 19500 lei) Barbara Vine CASA CU TREPTE (416 pag. /7700 lei) Colleen Mc.Cullough TIM (352 pag. / 12000 lei)

PASĂREA SPIN (608 pag. / 16000 lei) Danielle Steel CINCI ZILE LA PARIS (304pag. / 12500 lei) FERMA (416pag. / 19000 lei) SUB SEMNUL ON'OAREI (368pag. / 17900 lei) Delia Fiallo KASSANDRA (528 pag. /17000 Iei)

Erin Pizzey ffarold Robbins

fjoward Fast Irving Wallace

jacqueline Susann jacqueline Briskin

Jean Marsh James Patterson Judilh Krant:

Justin Scoli

Kenneth Royce Lawrence Sanders

Lucinda Edmonds Madeleine Brent Michael Bar-Zohar Michael Hartland Odile şi Philippe Verdier Paullina Simons Philippe Van Rjndt Phyllis A. Whitney

Robert Ludlum Sidney Sheldon

Susan Howatch

Sandra Brawn Winston Graham

DESTINE (496 pag. /21500 lei)

RIVALII (464 pag. /12000 lei)

MIRAJUL PUTERII (432 pag. /19500 lei)
TĂRÎMUL SPERANŢEI (448 pag. / 16000 lei)
FĂRĂ SCRUPULE (464 pag. / 23500 lei)
JOSEPHINE (256 pag. / 8000 lei)
SEDUCĂTORUL (576 pag. / 12000 lei)
CEALALTĂ FAŢĂ A IUBIRII (624pag. / 10800 lei)
TOTUL DE LA VIAŢĂ (496 pag. /14000 lei)
NU-I DE-AJUNS SĂ VISEZI (512 pag. /11000 lei)
FRUCTUL PĂCATULUI (496 pag. /19500 lei)
ÎNTRE IUBIRE ŞI RAŢIUNE (512pag. / 22500 lei)
CASA ELIOTT (432 pag. / 10000 lei)
JACK ŞI JILL (416 pag. / 23500 lei)
PÎNĂ NE VOM REVEDEA (880 pag. / 15600 lei)
TOP MODEL (400 pag. / 18500 lei)
DINCOLO DE APARENŢE (400 pag. / 11300 lei)
SUSPICIUNI (608 pag. /16500 lei)
PETRECEREA (400 pag. /18500 lei)
PE URMELE LUI IUDA (336 pag. / 18500 lei)
DOSARELE TIMOTHY (448 pag. / 12000 lei)
JOCURI PERICULOASE (480 pag. /10000 lei)
FĂRĂ TINE (432 pag. / 22500 lei)
PIATRA CAPRICORNULUI (448 pag. /23500 lei) ,
FRAŢII (432 pag. /23500 lei)
ANUL SCORPIONULUI (432 pag. /23500 lei)
MONICA ŞI PREŞEDINTELE - (208 pag. /15500 lei)
DINCOLO DE PASIUNE (496 pag. /21500lei) SAMARITEAN (416 pag. / 10000 lei) LEBĂDA DE ABANOS (336 pag. /9000 lei) CHIHLIMBARUL NEGRU (352 pag. /9000 lei) PRINTRE STELE (368 pag. /14000 lei) Numărătoarea inversă MATARESe (544 pag. /225001ei) FURIA ÎNGERILOR (464 pag. /12000 lei) PRINŢESA DE GHEAŢĂ (352 pag. /18500 lei) DOMENIUL PENMARRIC (688 pag. / 14000 lei) INTRIGI DE FAMILIE (416 pag. / 14000 lei) MOŞTENIRE BLESTEMATĂ (496 pag. / 16000 lei) FEMEIA CAPTIVĂ (432 pag. /18900 lei) MARNIE (368 pag. / 15900 lei) FOCUL GRECESC (384 pag. / 17500 lei) POVESTE UITATĂ (320 pag. / 16500 lei)

V. CĂRŢI PENTRU COPII

James Clavell THRUMP-O-MOTO-Ucenicul Vrăjitor

(96 pag. / 11000 lei) * Petre Ispirescu CELE MAI FRUMOASE BASME (304 pag

14500 lei)

VI. CARTE DIVERSA

Julia Grice SECRETELE ATRACŢIEI FEMININE (320p; Sanda Marin CARTE DE BUCATE (352 pag. /25000 lei)

/90001ei)

VIL COLECŢIA ROMANTICA

Mary Jo Putney ROSALIND (432 pag. / 20500 lei)

DRAGOSTE ŞI FUM (448 pag. / 21000 lei) PREŢUL NESOCOTINŢEI (416 pag. / 22500 lei) EVADARE DIN INFERN (448 pag. / 22500 lei) COMOARA BLESTEMATĂ (448 pag. / 22500 lei)

Jennifer Blake Mary Balogh Madeleine Brent

SERIA CARTEA DE VACANŢA

Anais Nin HENRY ŞI JUNE (496 pag. / 8900 lei)

UN SPION ÎN CASA DRAGOSTEI 1

(416 pag. 7 8900 lei) |

Henry Miller ZILE FERICITE LA CLICHY (207 pag. / 8300 lei)

IX. MARI PERSONALITĂŢI ALE ISTORIEI

Dmitri Volkogonov LENIN - O nouă biografie (576 pag. / 18000 lei) Anton yoac/i/w^aterSFÎRŞITUL LUI HITLER (400 pag./19500 lei) Valentin Berejkov ÎN UMBRA LUI STALIN (496 pag./22500 lei)

TROŢKI - Eternul radical (528 pag./29.500 lei)

X. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

Wiliiam Faulkner CĂTUNUL (448 pag. / 22500 lei)

ORAŞUL (464 pag. / 24500 lei) ' CONACUL (496 pag. / 24900 lei)

XI. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Michel de Saint PierreMILIARDARUL (368 pag. / 29800 lei)

XII. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

Liddell Hart ISTORIA CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

voi. I (544 pag. / 26000 lei)

ISTORIA CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL vol.II (464 pag. / 24000. lei) Eric Hobsbawm SECOLUL EXTREMELOR (704 pag. /39500 lei)

XIII. MEDICINA DE FAMILIE

Colectiv PRIMUL AJUTOR ÎN URGENŢELE MEDICALE

(416 pag. / 29500 lei)

XIV. MEDICINĂ

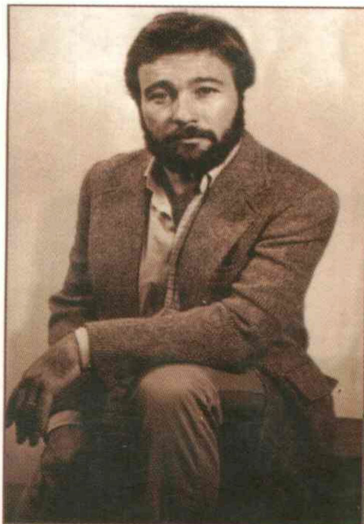
Colectiv HARRISON - PRLNCIPII DE MEDICINĂ INTERNĂ

(912 pag. /85.000 lei) an Ataman PATOLOGIA CERVICOFACIALĂ A NERVILOR

CRANIENI (240 pag. /55000 lei)

CÂRTI ÎN CV/RS DE APARIŢIE

Colectiv DICŢIONAR MEDICAL ILUSTRAT-HARPERCOLLINS

Ecourile războiului din Vietnam s-au stins de mult. Nu, însă, şi din amintirea participanţilor, mulţi rămaşi cu sufletele sfîşiate de durere şi furie. Furie împotriva celor care, din birourile lor luxoase şi sigure, au ordonat acest măcel.

Nici fermierul Richard Butler, fost combatant în acest război, nu poate uita prin ce a trecut. Iar cînd proprietatea vecină este cumpărată de Henry King, un fost diplomat aflat printre cei răspunzători de războiul din Vietnam, manifestările lui Butler îmbracă forme adesea violente. Liniştea micului oraş din New England este tulburată, tensiunea creşte, culminînd cu moartea violentă a fiului lui Butler.

Este Butler o victimă sau un asasin căzut în propria-i cursă?

Ben Abott, un detectiv amator, va scoate, în cele din urmă, adevărul la iveală.

Un roman de o factură mai puţin obişnuită, alternînd analiza realistă a vieţii de provincie cu momente de acţiune şi suspans, într-un ritm antrenant şi cuceritor.

O carte care ţine cititorul „în priză“ pînă la sfîrşit.

EDITURA LIDER

Lei 26.000